

Nora Roberts

Örök kötelék

Építkezés folyik az Antietam-völgyben. Egészen addig, míg az egyik munkagép kifordít egy koponyát a földből. Azonnal régészek lepik el a környéket, és megkezdődik az ásatás. Több ezer éves településre akadtak. Suzanne Cullan épp a tv-ben nézi az ásatásról szóló közvetítést, amikor megpillantja Callie Dunbrookot, vagyis az ő Jessicáját, akit 3 hónapos korában raboltak el tőle egy forgalmas bevásárlóközpontban. Egyébként a regény ezzel a kis bevezetővel indul. Suzanne két gyermekével elmegy bevásárolni karácsony előtt. A 3 éves Doug sorbanáll a Mikulásnál, hogy elmondhassa mit szeretne karácsonyra. Az asszony csak egy percre figyel a babakocsiban fekvő csecsemőre, és ez épp elég idő a gyermekrablásra. Eddig tökéletes házassága is összeomlik, mert életét az elveszett kislány keresésének szenteli. Közben felvirágoztatja süteményes vállalkozását. Abban a pillanatban, hogy megpillantja Calliet, tudja, hogy csakis ő lehet a lánya. Fia rábeszélésének ellenére felkeresi Dr. Dunbrookot és feltárja neki sejtéseit. Persze a fiatal régésznő nem akar hinni Suzanne-nek, mindenesetre kutatni kezd szülei házában. És hamarosan rá is lel az örökbefogadást bizonyító papírokra. Felbérel Lanát a fiatal gyönyörű ügyvédnőt, aki egyedül neveli kisfiát. Megindul a nyomozás: kik rabolták el Jessicát-Calliet és miért? Az ásatáson megjelenik a nő volt férje is, és ismét lángra lobban köztük a szerelem, bármennyire hadakoznak ellene. Közben egymásra talál Lana és Callie bátyja, Doug. Igen ám, de nem lehet felhőtlen a boldogság, hiszen ahogy egyre mélyebbre ásnak, sötét dolgok derülnek ki, és többen is meghalnak az ásatáson. Callie szörnyű felfedezést tesz: a gyilkos köztük van. Bármennyire is jó csapatot alkotnak a fiatal régészekkel, segédekkel, valaki közülük annyira félti a sötét múltat, hogy gyilkolni is hajlandó. Egyre inkább felgyorsulnak az események, mi pedig tovább rágathatjuk a körmünket, mire kiderül az igazság.

*Ha gyerek kedvében jársz,
A mennyeknek kaput társz,
Ha egy kicsinynek otthont adsz,
Az égi országba juthatsz.
S ha egyet világra hozol,
A megváltóhoz tartozol.*

JOHN MASEFIELD

Ismerd meg önmagad!

A DELPHOI APOLLÓ-SZENTÉLY

FELIRATA

Prológus

1974. DECEMBER 12.

Douglas Edward Nortonnak ki kellett mennie. Az idegesség és az izgalom, na meg a kóla, melyet a McDonald'sban kapott, mert jól viselkedett, amíg anyu bevásárolt, mind hozzájárult ahhoz, hogy alig bírta már visszatartani a szorongató szükségét.

Piros edzőcipőjében szenvedő arccal ugrált egyik lábáról a másikra.

A szíve hevesen vert, és úgy érezte, ha nem kiáltja el magát, vagy nem rohan el szélesebben, nyomban felrobban.

Imádott robbanásokat nézni a tévében.

Anyu azonban leszögezte, hogy mindenképpen jól kell viselkednie, mert ha egy kisfiú rosszul viselkedik, akkor a Mikulás, játékok helyett, szemet tesz a cipőjébe. Persze nem igazán tudta, mi az a szén, de ő mindenesetre játékokra vágyott. Így csupán a képzeletében futkározott ordítózva. Ezt aputól tanulta, azokra az esetekre, amikor igazán nagyon-nagyon fontos volt, hogy ne izgáskodjon.

A pufók hóember, amely még Lucy nénikéjénél is kövérebb volt, mosolyogva csücsült mellette. A fiú nem tudta, mit ehetnek a hóemberek, de ez mindenesetre rengeteget falhatott. Douglas szeme belekáprázott, ahogy Rudolfnak, a kedvenc rénszarvasának vörösen villogó orrát bámulta. Azzal szórakoztatta magát, hogy a Muppet-show-ban látott módon számolgatta a szeme előtt villódzó kis fényeket.

- Egy-két-há, három vörös pötty! Ha-ha-ha!

Azért egy kicsit beleszédült.

A bevásárlóközpontot megtöltötte a karácsonyi zsivaj, a kisgyerekek lármája, a babák sírása pedig csak fokozta a fiú türelmetlenségét.

Amióta a húga megszületett, volt ideje kiismerni a síró kisbabákat. Ha egy bébi sírva fakad, fel kell kapni, és dalokat kell dúdolni neki, amíg meg nem nyugszik, vagy pedig leülni vele egy hintaszékbe, és finoman megveregetni a hátát, amíg nem büfizik egyet.

Egy csecsemő ugyanis bármikor és bárhol nyugodtan elbőffentheti magát, amilyen hangosan csak akarja. Senki nem szól rá, hogy kérjen elnézést. Hiszen a kis butuskák nem tudnak beszélni!

De Jessica most éppen nem sírt. Csendesen bóbiskolt a babakocsijában. Fodros, piros ruhát viselt. Úgy festett, akár egy játék baba.

Nagymami éppenséggel így is nevezte Jessicát. Az ő kis játék babájának. Néha viszont Jessica is úgy bőgött és zokogott, hogy az arca teljesen kivörösödött tőle. Ilyenkor semmi sem nyugtatta meg, sem a ringatás, sem a dúdolás, sem a hintaszék.

Olyankor Douglas szerint nem igazán hasonlított egy játék babára. Gonosznak és mérgesnek tűnt. Ilyenkor anyu annyira elfáradt, hogy már nem maradt ereje a fiával játszani. Bezzeg mielőtt Jessica a hasába került, fáradhatatlan volt.

Néha Douglas nem örült a kishúgának, amiért örökké csak sírt, bepisilt, bekakilt, ráadásul anyut is kifárasztotta.

De legtöbbször persze nem akadt gondja vele. Szerette nézni, ahogy pöttöm lábával rugdalózik. Mindig megnevettette, amikor az apróság megragadta az ujját, és rettentő erősen szorította.

Nagymami úgy vélte, Douglasnak kell megvédelmeznie Jessicát, hiszen ez a báty dolga. Néha annyira elfogta az aggodás, hogy a húga bölcsője mellett szenderült álomba, arra az esetre, ha éjszaka előjönne a szekrényben lakó szörnyek, hogy befalják a pici lányt.

Másnap reggel ilyenkor mindig a saját ágyában ébredt, így azt gondolta, csak álmodta, hogy meg akarta védeni Jessicát.

Becsoszogtak a sorba, miközben Douglas cseppet ideges pillantással vette szemügyre a manókat, akik a Mikulás körül szorgoskodtak. Picit gonosznak és mérgesnek tunktek - mint Jessica, amikor olyan hangosan bőg.

Egyébként, ha a húga nem ébred fel időben, elmulasztja az alkalmat, hogy a Mikulás ölébe üljön. Különben butaság volt a részéről, hogy így kiöltözött az alkalomra, hiszen amúgy sem tud elnézést kérni, ha büfizne, ráadásul el sem tudja mondani a Mikulásnak, mit szeretne karácsonyra.

Douglas annál inkább. Hiszen elmúlt három és fél éves. Igazi nagyfiú már, mindenki ezt mondta.

Anyu leguggolt mellé, és finoman megkérdezte, nem kéne-e kimennie. De a fiú megrázta a fejét. Anyu fáradtnak tűnt, és Douglas attól tartott, sohasem kerülnek sorra a Mikulásnál, ha most még elmennek a mosdóba.

Az édesanyja bátorítón szorította meg a kezét, aztán mosolyogva hozzátette, hogy már nem kell soká várnia.

A fiú foga matchbox autókra, G. I. Joe akciófigurára és egy játék autószerelő-műhelyre fájt, nem beszélve a nagy sárga buldózeréről, amelyet Mitch barátja kapott a születésnapjára.

Jessica még kicsi volt az igazi játékokhoz, úgyhogy csak mindenféle lányos kacatot kapott, például buta ruhákat meg plüssállatokat. Na persze a lányok elég dinkák, főként az ilyen picik, mint ő.

De azért Douglas elhatározta, hogy Jessicát is megemlíti a Mikulásnak, hogy el ne felejtse neki is hozni valamit karácsony éjjel, amikor a kéményen át leereszkedik a házba. Anyu éppen beszélgetett valakivel, de a fiú nem figyelt oda. A felnőttek dolgai hidegen hagyták,

főként amikor végre megmozdult a sor, és ahogy továbbhaladt, Douglas megpillantotta a Mikulást.

Hatalmas volt. Douglas első ijedtségében arra gondolt, a képregényekben és a mesekönyvekben nem tűnt ekkorának.

A trónján ült, a helységet manók, rénszarvasok és hóemberek sokasága töltötte be. Az izgó-mozgó sokaság karok, lábak és széles mosolyok boldog forgatagává olvadt össze.

A Mikulásnak hosszú szakálla volt. Csaknem az egész arcát eltakarta. Amikor azt dörögte: ho-ho-hó, mély, öblös hangjának hallatán Douglas hirtelen alig tudta visszatartani a szükségét.

A manók nevetgéltek, a fények villogtak, felsírt egy csecsemő.

Már nagyfiú. Nagyfiú, és nem fél a Mikulástól.

Anyu megsimította a kezét, és mosolyogva bátorította, hogy üljön a Mikulás ölébe.

Douglas lépett egyet előre, majd még egyet. Aztán a Mikulás felkapta az ölébe.

- Boldog karácsonyt! Jól viselkedtél?

Az ijedtség valósággal lebénította a fiút. A nyüzsgő manók szinte körülvették, és Rudolf orra egyre csak villogott. A hóember kihívó tekintettel fordította felé nagy, kerek fejét.

A nagy, vörös ruhás férfi szorosan ragadta meg, és egyre csak bámult rá gombostű szemével.

Douglas riadtan sikítózva kapálódzott, majd kiszabadulva a Mikulás öléből hirtelen a földre huppant. Csúnyán megütötte magát. Aztán eláztatta a nadrágját.

Emberek seregletek köréje, és miközben a feje fölött kiáltoztak, a fiú egyre csak sírt, összekuporodva a földön. Aztán megjelent anyu, aki szorosan magához ölelte őt, és egyre csak azt ismételte, hogy minden rendben. Óvatos gonddal emelte karjára a kisfiút, aki úgy beütötte az orrát, hogy eleredt a vére.

Csókolgatta, simogatta, és egyáltalán nem szidta le, amiért bepisilt. Douglas fájdalmasan zokogva bújt édesanyjához, arcát a vállának nyomva.

A nő hosszan, szorosan ölelte magához.

Majd, még mindig a fiát nyugtatgatva, megfordult és felsikoltott. Aztán futásnak eredt.

Douglas édesanyjába kapaszkodva pillantott le. És meglátta Jessica üresen tátongó babakocsiját.

Első rész

A FELSZÍN

*Bárhová fordulunk a dolgok felszínén,
már jártak ott előttünk mások.*

HENRY DAVID THOREAU

1

Az Antitam-völgyi fejlesztési terv hirtelen akadt el, amikor Billy Younger markolója kifordította a földből az első koponyát.

Az esemény kellemetlen meglepetésként érte a munkagépén kuporgó Billyt is, aki izzadtan, szitkozódva robotolt a júliusi hőségben. A felesége örökké szapulta a tervezett parcellázást, így aznap reggel is hepciáskodva oktatta ki Billyt, miközben a férfi próbálta elfogyasztani a tükörtojást és a páros kolbászt.

Egyébként maga Billy fittyet hányt a parcellázásra. A munka az mégiscsak munka, ráadásul Dolan eléggé jól fizetett érte. Majdnem elég jól ahhoz, hogy feledtesse Missy állandó piszkálódását.

Az asszony zsörtölődése aznap reggel is elvette a férfi étvágyát, pedig az embernek jól kéne laknia egy hosszú és fáradalmas munkanap előtt.

Ráadásul, amit egyáltalán bekapott, még mielőtt Missy elrontotta a reggelijét a házsártoskodásával, most szinte égette a bendőjét az istenverte forró, párás levegőn, gondolta Billy keserűen.

Abban a vigasztaló tudatban haladt előre a monstrumával, hogy a gép soha nem piszkálná őt csak azért, mert próbálja a munkáját végezni. Még a gatyarohasztó júliusi hőség ellenére sem szolgált semmi jobban Billy meglegedésére, mint az, hogy a markolóját a földbe mélyesztette, majd kitépett belőle egy jókora adagot.

Ám amikor a remek ártéri földdel együtt egy mocskos, üres szemű koponya is kifordult a talajból, és egyenest rábámult a nyár közepi vakító napsütésben, a jó mázsás Billy kislány módjára sikoltott fel, és oly fürgén fordult le a markolója üléséről, akár egy gyors léptű táncos.

A munkatársai ezért bizonyára halálra cikiznék, amíg be nem verné egyikük képét, hogy helyreállítsa férfiúi tekintélyét.

Ezen a júliusi délutánon éppoly sebesen és eltökélten s csaknem oly ruganyosan rohant végig az építkezés területén, mint ahogy annak idején, ifjú éveiben a gimnáziumi futballcsapatban rohamozott.

Amikor aztán visszanyerte a lélegzetét és nem utolsósorban a lélekjelenlétét jelentést tett feljebbvalójának, aki rögvest értesítette Ronald Dolant.

Mire a megyei seriff megérkezett a helyszínre, a kíváncsi munkások már jó néhány csontot kiástak. Elküldték a halottkéért is, és persze egy helyi tévécsatorna tudósítója is felbukkant, aki örömmel készített interjút Billyvel, Dolannel vagy bárki mással, akivel kitölthette az esti híresszeállítást.

A szóbeszéd rögtön megindult emberölésről, tömegsírokról, sorozatgyilkosokról lehetett hallani. Mindenki kivette a részét a találgatásból, így amikor a vizsgálat lezárultával megállapították, hogy meglehetősen régi csontokról van szó, a legtöbben már azt sem tudták, örülnek vagy inkább csalódottak-e a hír hallatán.

Ám Dolant, aki így is petíciók, tiltakozások és rendeletek tömegén verekedte át magát mire a hajdanvolt árterület mocsaras, erdős vidékének húszholdnyi földjére építési engedélyt szerzett, a csontok kora csöppet sem izgatta.

Valójában már pusztá létezésük is fejfájást okozott számára.

Két nappal később Lana Campbell, áthelyezett városi ügyvéd, keresztbe tette a lábát és önelégült mosollyal pillantott a seriffre, miközben minden hidegvérére szüksége volt ahhoz, nehogy megüsse a nő csinos kis pofikáját.

- Hamarosan meglátja, hogy a bírósági végzés meglehetősen egyértelmű - szólalt meg az ügyvédnő ugyanazzal az arckifejezéssel. Az építkezések egyik lehangosabb ellenzőjeként a jelen helyzetben minden oka megvolt a mosolygásra.

- Semmi szükség itt végzésre. Már leállítottam a munkát. Együttműködöm a rendőrséggel és a földhivatallal.

- Akkor nevezzük ezt csupán biztonsági intézkedésnek. A Megyei Földhivatal hatvannapos határidőt szabott ki a jelentése elkészítésére és arra, hogy meggyőzze az illetékeseket az ásatások folytatásának szükségességéről.

- Ismerem a dörgést édesem. A cégem negyvenhat éve épít házakat a megyében.

Azért hívta „édesemnek” a nőt, hogy ezzel is bosszantsa. Ám ezt mindketten jól tudták, így Lana mosolyogva válaszolt.

- Én a Műemlék- és Tájvédelmi Hivatal képviselője. Csupán a munkámat végzem. A Marylandi Egyetem archeológiai és antropológiai tanszékének küldöttsége hamarosan megérkezik a lelethez. Közvetítem az ottaniak kérését, hogy engedélyezze nekik a minták elszállítását és vizsgálatát.

- Ügyvédnő, mint összekötő. - A robusztus felépítésű, pirospozsgás, tipikusan ír arcú Dolan hátradőlt a székében. A hangjában szarkazmus csengett. - De elfoglalt valaki!

A hüvelykujját a nadrágtartója alá dugta. Mindig kék vászoninget és vörös nadrágtartót viselt, számára ez jelentette az egyenruhát. Az átlagemberek viseletét, a munkásosztályét, akik a várost és az országot naggyá tették.

Bárhogy állt is a bankbetétje, amelyet persze az utolsó centig ismert, nem érezte szükségét annak, hogy cicomás ruhákban parádézzon.

Máig platós teherautóval járt. Remek amerikai gyártmánnyal.

Woodsboróban született és nevelkedett fel, ellentétben a csinos, városi ügyvédnővel. Sem az ő, sem más tanácsát nem kérte ki azzal kapcsolatban, hogy mi válik a közösség javára. Tény, hogy a helyiek többségénél tisztábban látta, mit kíván Woodsboro érdeke.

Ő mindig a jövőbe tekintett, és gondoskodott saját magáról.

- Mindketten elfoglaltak vagyunk, így hát rögtön a tárgyra térnek. - Lana biztosra vette, hogy mindjárt letörli Dolan arcáról a fölényeskedő vigyort - Nem folytathatja a munkálatokat, amíg a lelőhelyet nem biztosította és vizsgálta meg a megye. Ehhez pedig mintavételre lesz szükség. A feltárt leletek természetesen magának egyáltalán nem válhatnak hasznára. Annál inkább segítene az együttműködés a PR-gondjain.

- Nem hinném, hogy gondjaim volnának. - A férfi széttárta vaskos, munkában edződött karját. - Az embereknek otthonra van szükségük, a közösségnek pedig állásokra. Az Antietam-völgyi építkezés mindkettőt biztosíthatja. Ezt hívják fejlődésnek.

- Harminc új lakás. Ezzel együtt azonban túlterheltek az utak, zsúfolásig megteltek az iskolák, a szabad területek és a vidéki élet nyugalmanak elvesztése fenyeget.

Az „édesem” kevésbé bosszantotta fel a nőt, annál inkább a régi vitájuk. Lana mély lélegzetet vett, és nagyot sóhajtott.

- A lakosság is ellenezte. Ezt hívják életszínvonalnak? Ez persze már más kérdés - tette hozzá, megelőzve a férfi válaszát. - A csontok vizsgálatának és kormeghatározásának lezárultáig maga is leáll. - Ujjával a bírósági végzésre bökött. - A Dolan cégnek az áll érdekében, hogy megsürgesse az eljárást. Szerencsés volna, ha önként állná a vizsgálat költségeit, a radiokarbonos kormeghatározást.

- Még hogy én fizessek?

Na most ki a nyerő? - gondolta magában Lana elégedetten.

- Az ingatlan a magáé, így a lelet is. - A nő elvégezte a kirótt feladatot. - Tudja, hogy készek vagyunk harcolni az építkezés ellen, és ha kell, bírói végzésekkel és ügyvédi meghatalmazásokkal árasztjuk el, amíg az ügy véget nem ér. Jobban jár, ha fizet, Dolan úr - tette hozzá, majd, mint ki jól végezte dolgát, felállt az asztaltól. - A jogtanácsosa is ezt fogja javasolni.

Lana megvárta, míg becsukódik mögötte az ajtó, csak azután mosolyodott el. Odakint nagyot szippantott a párás nyári levegőből, majd nézelődve indult el Woodsboro főutcáján.

Az örömtáncot, méltósága megőrzésének érdekében, inkább kihagyta, de azért csaknem úgy szökdécselt a járdán, akár egy tízéves fruska. Most már az ő városa. Az ő lakóhelye. Az ő otthona. Azóta látta annak, hogy két évvel ezelőtt ideköltözött Baltimore-ból.

A kedves települést a hagyomány és a történelem kovácsolta össze, a pletyka tartotta életben, és a távolság meg a Blue Ridge-hegység árnyékai védték a nagyvárosok terjeszkedésétől.

A nagyvárosban született és nevelkedett lány számára óriási sorsfordulatot jelentett, mikor Woodsboróba költözött. A férje elvesztése után nem tudta tovább elviselni Baltimore-t és az emlékek súlyát, amely ott ránehezedett. Steve halála valósággal letaglózta. Hat teljes hónap telt el, mire újra összeszedte magát, kikászálódott a gyász sűrű homályából, és újra szembenézett az élet kihívásával.

Az élet áldozatok sorát követeli, gondolta Lana. Hiányzott neki Steve. A szívében még mindig üresen tátongott a helye. De tovább kellett lépnie, átvészelve a borzalmakat, és persze ott volt Tyler, a kisbabája, a kisfia, az ő drága kincse.

Az apját már sohasem hozhatta vissza, de megpróbálta a fiának a lehető legszebb gyermekkort biztosítani.

A gyermek Woodsboróban szabad térre lelt, és egy kutyát is kapott, amellyel kedvére futkározhatott. Szomszédok, barátok vették körül, és szerető édesanyja, aki bármit megtett azért, hogy biztonságot és boldogságot adjon a fiának.

Lana útközben vetett egy pillantást az órájára. Ty a hétnek ezen a napján az előkészítő iskola után mindig átment játszani a barátjához, Brockhoz. Egy órán belül felhívja a fiú édesanyját, Jot, hogy meggyőződjön arról, minden rendben van-e.

Megállt a kereszteződésben, és megvárta a zöld jelzést. A gyér forgalom lassan haladt, ahogy az a kisvárosokban megszokott.

Lana öltözete viszont korántsem volt kisvárosinak mondható. Annak idején úgy vásárolta össze a ruhatárát, hogy megfeleljen egy nagyvárosi jó nevű ügyvédi iroda feltörekvő ügyvédnőjének. Annak ellenére, hogy négyezer lelkét számláló porfészekben indított praxist, továbbra sem mondott le arról, hogy öltözetével megőrizze a siker látszatát.

Kék lenvászon nyári ruhát viselt. A klasszikus szabásminta kiemelte remek alakját emellett pedánságáról árulkodott. Aranyszőke hajzuhataga körbeölelte csinos, fiatalos arcát. Kerekded kék szemét sokan tévesen a hiszékeny ártatlanság jeleként értékelték. Finoman pisze orra és erős ívű szája volt.

Belibbent a Kincses Oldalak nevű könyvesboltba, és rápillantott a pult mögött álldogáló férfira. Aztán végre ellejtette győzelmi táncát.

Roger Grogan levette olvasószemüvegét és felvonta sűrű szemöldökét. A jó kedélyű, életerős, hetvenöt éves öregúr ravasz manóra emlékeztette a nőt.

Rövid ujjú, fehér inget viselt ezüstfehér haja pedig fésületlen, kusza tincsekben koronázta fejét.

- Úgy látom, remek kedvében van, kisasszony. - Érces hangja a fémet koptató kavicsszemek súrlódására emlékeztetett. - Bizonyára találkozott Ron Dolannel.

- Éppen tőle jövök. - Lana megengedett magának még egy fordulatot, azzal a pulton landolt. - Velem kellett volna tartania, Roger! Már az arckifejezése miatt megérte volna.

- Túl szigorú vele. - A férfi meglegyintette a nő orrát. - Ő csak azt teszi, amit helyesnek tart.

Lana megdöntötte a fejét és bamba képet vágott, megnevettetve Rogert

- Egy szóval sem mondtam, hogy megegyeztünk. A fickó elég keményfejű, épp amilyen az apja volt azelőtt. Nem képes felfogni, hogy ha a közösség ennyire megosztott egy kérdésben, érdemes lenne újragondolnia a tervét. De most kénytelen lesz - jelentette ki a nő. - A csontok kormeghatározása számottevő időhátrányt okoz majd neki. Ha csak kis szerencsénk lesz, a lelet elég ősinék bizonyul ahhoz, hogy akár országos érdeklődést keltsen a terület iránt. Hónapokra, akár évekre leállhat az építkezés.

- Maga sem kevésbé akaratos nála. Máris többhavi késést okozott neki.

- Szerinte ez a terv fejlődés - dünnyögte a nő.

- Nincs egyedül a véleményével.

- Akárhogy is, mindenképpen téved. Házakat nem lehet csak úgy termeszteni, akár a kukoricát! Az előrejelzéseink szerint...

Roger meghökkenve kapta fel a kezét.

- Kisasszony, a karzatnak prédikál!

- Igaz. - Lana felsóhajtott. - Meglátjuk, ha elkészül az archeológiai jelentés. Alig várom. Addig is, minél tovább szünetel az építkezés, annál többet veszít Dolan. És annál több időt nyerünk arra, hogy összeszedjük a pénzt. Talán mégis megfontolja az ajánlatunkat, és eladja a területet a Woodsborói Tájvédelmi Társaságnak. - Hátrasimította a haját. - Engedje meg, hogy meghívjam ebédelni. Megünnepelehetnénk a győzelmet.

- Inkább egy fiatal, jóképű fiúnak kéne invitálnia magát!

- Lehet, de én első látásra magába szerettem, Roger! - Nem is járt messze az igazságtól. - Egyébként is, fenébe az ebéddel! Tudja mit? Szökjünk el Arubára, csak mi ketten!

A férfi nagyot nyelt, csaknem el is vörösödött. Épp akkor vesztette el a feleségét, amikor Lana a férjét. Roger gyakran gondolt arra, hogy talán éppen emiatt alakult ki kettőjük között ily hamar ennyire szoros kötődés.

Kedvelte a nő éles eszét, makacs kitartását és odaadó szeretetét, amellyel a fiát nevelte. Roger egyik unokája éppen egyidős volt Lanával. Valahol a nagyvilágban.

- Az aztán nagy port kavarna, mi? Ekkora cécót utoljára akkor csaptak, amikor a metodista lelkész lebukott a karvezető lánnyal, miközben éppen piros-pacsiztak. Sajnos az az igazság, hogy katalogizálnom kell a könyveket, és a munka nem várhat. Így most nem jut időm sem ebédre, sem trópusi szigetekre.

- Nem is tudtam, hogy újak érkeztek. Ez is közülük való? - A férfi bólintott, és Lana megfordította a könyvet, amelyet Roger eddig olvasott.

Az öregúr könyvritkaságokkal kereskedett. A gyűjtők valóságos szentélyként tisztelték a boltját. A helyiség örökké ódon bőr és papír illatában úszott nem beszélve az Old Spice-ről, amelyet Roger már hatvan éve lötykölt magára.

Pedig egy kétkereszteződéses kisvárosban nem számít éppen gyakori látványnak az antikvárium. Lana is tudta, hogy miként a készlet, a vásárlók többsége is nagy utat tett meg Woodsboróig.

- Csodaszép! - Megsimította a bőrkötést. - Honnét szerezte?

- Egy chicagói hagyatékból. - A férfi felkapta a tekintetét a bolt hátsó részében támadt zörej hallatán. – Ráadásul egy még sokkal értékesebb darabbal együtt.

Elhallgatott, miközben az üzletet és az emeleti lakórészbe vezető lépcsőt elválasztó ajtó kinyílt. Lana látta, hogy derű lepi el az ábrázatát, majd megfordult.

A jövevény arcát mély völgyek és délceg domborulatok tarkították. Sötétbarna hajában aranyos foltok díszlelegtek. A tisztas korról bizonyára megőszül majd, gondolta a nő. Kócos fűrtjei ingnyakára omlottak.

A mélysötét barna szempár mogorván pillantott rá. A száj hasonló fintort formált. Az arc intellektust, akaraterőt sugárzott. Okos és konok, döntött Lana. Persze a hirtelen ítéletet talán az vezérelte, hogy Roger mindig így írta le az unokáját.

A férfi mintha csak éppen most mászott volna ki az ágyból és kapta volna fel a farmert, amúgy utólagos ötletként, és ez furcsamód egyszerre vonzóvá is tette őt.

Lana hirtelen különös lüktetést érzett a vérében, amelyet már hosszú-hosszú ideje nem tapasztalt.

- Doug! - Az öregúr hangjában büszkeség, elégedettség és szeretet csengett. - Már azt hittem, sosem csatangolsz erre. Mindazonáltal remek az időzítés. A hölgy Lana. Már meséltem róla neked, emlékszel? Lana Campbell, hadd mutassam be az unokámat, Doug Cullent.

- Örülök a találkozásnak. - A nő kezét nyújtott - Amióta Woodsboróba költöztem, mindig elmulasztottuk, valahányszor hazatévedtél.

A férfi kezét rázott, és közben szemügyre vette Lanát.

- Te vagy az ügyvéd.

- Lebuktam. Épp azért ugrottam be, hogy beszámoljak Rogernek a Dolan-építkezés állásáról. És hogy újra próbálkozzam nála. Meddig maradsz a városban?

- Nem tudom.

Szükszavú fickó, gondolta Lana, majd újabb kísérletet tett.

- Gondolom, sokat utazol a munkád miatt. Antik könyvek adás-vétele... Bizonyára lebilincselő foglalkozás!

- Én szeretem.

Hallgattak egy sort majd Roger törte meg a kínos csendet.

- Fogalmam sincs, mihez kezdenék Doug nélkül. Felettem már eljárt az idő. De neki van érzéke a szakmához. Született tehetség. Már rég visszavonultam volna, és most halálra unnám magam, ha ő nem vállalja át a terepmunkát.

- Bizonyára mindketten élvezitek a közös érdeklődési kört és a családi vállalkozást - Mivel Douglast máris untatta a beszélgetés, Lana a fiú nagyapjához fordult. - Nos, Roger, miután ismét kikoszarozott, jobban teszem, ha visszatérek a munkámhoz. Holnap este találkozunk a gyűlésen?

- Ott leszek.

- Örvendtem a szerencsének, Doug.

- Ja, még találkozunk.

Amikor becsukódott az ajtó, Roger nagyot fújtatott.

- Még találkozunk?! Jobb nem jut eszedbe, amikor egy ilyen csinos nőhöz beszélsz? Összetöröd a szívem, fiam.

- Elfogyott a kávé. Az emeleten nincs kávé - így nincs agyam. Örülhetnél, hogy egyszerű kijelentő mondatokra még képes vagyok.

- A hátsó szobában találsz egy egész kannával - felelte Roger háborogva. - Lana okos, csinos, érdekes, ráadásul - tette hozzá, miközben Doug a pult mögé lépett és hátraindult - szabad!

- Éppen nem koslatok nő után. - Amikor Dougot megcsapta a kávé illata, szinte felkiáltott örömeiben. Töltött egy csészével, az első korty rögvést meg is égette a nyelvét és a férfi abban

a pillanatban érezte, hogy a világ visszazökkent a rendes kerékvágásba. - Hörpintett még egyet, majd a nagyapjára pillantott. - Igencsak szemrevaló darab itt Woodsboróban.

- Úgy tudtam, nem koslatsz.

Doug végre elmosolyodott, és az arca egy csapásra derűssé változott

- Vak azért nem vagyok. De a kettő nem ugyanaz.

- Jól ért ahhoz, hogy kicsípje magát. Ettől még nem ledér!

- Bocs. - Douglast meglepte a nagyapja sértődött hangja. - Nem tudtam, hogy a barátnőd.

- Ha a te korodban lennék, bizony az is volna!

- Nagyapus! - Doug, miután feltámadt a kávétól, átkarolta Rogert. - A kor manapság már mit sem számít. Szerintem dobd be magad! Ugye nem gond, ha ezt fölviszem? Fel kell öltöznöm, hogy meglátogassam anyát.

- Persze, persze - hessegette el az öregúr. - Még találkozunk - morogta, mikor Doug már az üzlet végébe ért. - Siralmas!

Callie Dunbrook utolsót kortyolt a diétás kólájából a baltimore-i csúcsforgalom kellős közepén. Az indulást Philadelphiából - ahová eredetileg három hónapos kutatóidőszakra utazott - meglehetősen rosszul időzítette. Mostanra már maga is ráébredt erre.

Miután fogadta a konzultációt kérő hívást, nem vette számításba a csúcsforgalmat, de a baltimore-i körgyűrű örületét sem, amelynek közepén szerda délután 4:15-kor éppen vesztegelt.

Így kénytelen volt megbirkózni a helyzettel.

Ennek jegyében sűrűn dudálva furakodott be öreg, de szeretett Land Roverével a kínálkozó helyre, amelybe inkább csak egy játékautó fért volna el. De jelenleg csöppet sem érdekelté annak a sofőrnek a szitkozódása, aki elé bevágott.

Hét hete nem járt terepen, így a visszatérésre kínálkozó legcsekélyebb esély is éppoly könyörtelenül hajtotta, ahogy ő a terepjáróját.

Elég jól ismerte Leo Greenbaumot ahhoz, hogy rögtön felismerje az elfojtott izgalmat a hangjában. Ahhoz, hogy tudja: nem kérné, hogy utazzon Baltimore-ba és vizsgáljon meg néhány csontot, hacsak nem különösen érdekes leletről volna szó.

Mivel aznap reggelig még egyáltalán nem hallott a marylandi vidéken feltárt csontokról, úgy érezte, talán senki sem számít különösen érdekes leletre.

De szó, mi szó, nagy szüksége volt egy új feladatra. Halálra unta magát, miközben munkanaplókhoz írt jegyzeteket, vagy pályatársai ugyanazon naplókhoz írt jegyzeteit olvasgatta és javítgatta. Az archeológia Callie számára nem a tantermekről és a publikálásról szólt, hanem az ásatásokról és a mérésekről, izzasztó hőség, fullasztó eső, süppedős sár vagy falánk bogarak felhőjének közepette.

Ennél szebbet elképzelni sem tudott. Amikor a rádióállomáson, amelyet eddig hallgatott, a hírek következtek, CD-re váltott. A fecsegés semmiképpen sem orvosolta a csökönyös, szörnyű forgalom okozta borzalmakat. A dübörgő, kökemény rock annál inkább.

Amikor felharsant a Metallica, a hangulata rögvest javulásnak indult.

Ujjaival a kormányon dobolt, majd hirtelen megmarkolta és besurrant egy újabb kínálkozó részbe. Mély, aranybarna szeme csillogott a napszemüvegén át. Hosszú haja volt, mert egyszerűbbnek látta összefogni vagy simán begyűrni a sapkája alá - miként most is -, mint a divatos frizurákkal bajlódni. Ráadásul egészséges hiúságából fakadóan tudta, hogy az egyenes, mézszőke haj illik hozzá.

Hosszú, csaknem egyenes szempillája volt. Miközben húszas évei végét taposta, arca csinosná változott. Amikor mosolygott, három pici gödröcske tűnt elő az arcán. Egy-egy a nap barnította pofikáin és egy éppen a szája széle felett.

Finom ívű álla nem árulkodott arról, amit exférje ostoba csökönységnek nevezett.

Persze ezt ő is elmondhatta a férfiről. Nem is sűrűn mulasztotta el a lehetőséget arra, hogy megtegye.

Callie rálépett a fékre, és szinte változatlan lendülettel begurult az egyik parkolóhelyre.

A Leonard G. Greenbaum és Társai egy tízemeletes fémdobozban működött, amely nem nyerte el a nő tetszését. Mindenesetre a labor és a szakemberek az ország legjobbjai közé tartoztak.

Egy látogatók számára fenntartott helyen állt meg, majd kilépett az autóból a tikkasztó forrásba. A lába megizzadt, mire a bejáratához ért.

A portás felpillantott, és meglátta a sportos alkatú nőt randa szalmakalapjában és nem kevésbé szőrnyű fémkeretes napszemüvegében.

- Dr. Dunbrook vagyok. Dr. Greenbaumhoz jöttem.

- Itt írja alá. - Átadta Callie-nek a látogatókártyát. - Harmadik emelet.

A nő az órájára pillantott, miközben a felvonóhoz lépdelt. Csak negyvenöt percet késett a tervezetthez képest. Mindenesetre a pár gyorsétkezdei falat nem igazán enyhítette az éhségét útközben.

Azt remélte, sikerül rávennie Leot egy ebédre.

Amikor a harmadikra ért, újabb portásba botlott. Ezúttal várakoznia kellett.

Várakozásban elég jó volt. Illetve tűrhető, látta be Callie, miközben leomlott egy székre. Azért sokat javult. A türelme elfogyott a munkája során. Hát tehetett ő arról, hogy más már nem nagyon maradt a számára?

Ő csak azzal tudott dolgozni, ami akadt.

Leo szerencséire nem váratta sokáig.

Gyors léptű férfi volt Callie-t mindig is a walesi corgyra emlékeztette - a zömök, fűrge lábak iramát nem bírta a test. A százhatvan magas Leo a nőnél is alacsonyabb volt, mogyoróbarna haját lesimította és szemérmetlenül festette. Viharvert, keskeny, nap barnította arca volt, kancsal szemén pedig négyzet alakú, keretes szemüveget hordott. Mint rendesen, most is kitérdelt, barna nadrágot és gyűrött gypjúinget viselt és az összes zsebe tele volt papír-fecnikkel.

Egyenesen Callie-hez lépett, és megcsókolta - ő volt az egyetlen a környezetében, aki annak ellenére megtehetette ezt, hogy nem álltak rokonságban.

- Jól nézel ki, székeség!

- Te sem panaszkodhatsz.
  - Milyen volt az út?
  - Szörnyű! Remélem, kárpótolsz, Leo.
  - Ne aggódj, egészen biztosan! Hogy van a család? - kérdezte a férfi, azzal elindult vissza abba az irányba, ahonnan az imént jött.
  - Remekül. Anyu és apu néhány hétre elutaztak. Fenn Maine-ben sütkéreznek. Hogy van Clara?
- Leo megrázta a fejét a felesége említésének hallatán.
- Elkezdett agyagozni. Karácsonyra egy otromba vázára számíts!
  - A gyerekek?
  - Ben elszórakoztatja magát a kötvényekkel és részvényekkel, Melissa pedig az anyaság és a fogorvosi pálya között egyensúlyoz. Egy olyan régi földtúró, mint én, mégis hogyan nevelt ilyen normális gyerekeket?
  - Inkább Clara - mondta Callie, miközben Leo ajtót nyitott, és betessékelte őt. Arra számított, hogy a férfi az egyik laborjába viszi, ehelyett most a rendezett, napsütötte irodájában találta magát. - Szinte már el is felejtettem, micsoda tipp-topp hely ez, Leo! Nem hajt a vágy, hogy újra ásni kezdj?
  - Ó, időnként bizony rám tör a hév! Ilyenkor általában szunyókálok egyet, és rendszerint ezzel el is múlik. De ezúttal... nézd csak meg!
- A férfi megkerülte az íróasztalt, és kinyitotta a fiókot. Egy becsomagolt csontdarabot húzott elő.
- Callie megfogta a tasakot, a napszemüvegét pólója V kivágására akasztotta és tüzetesebben megvizsgálta a mintát.
- Sípcsontnak tűnik. A méretét és az alakját figyelembe véve fiatal nőé. Remek állapotban maradt meg.
  - Így első látásra mikorinak saccolod?
  - Nyugat-Marylandben találták, igaz? Egy patak közelében. Nem szeretek saccolni. Talajminta, rétegtani elemzés?
  - Látom, ezt csíped! Gyerünk szőkeség, akkor élvezkedj!
  - Húha! - Callie összevonta a szemöldökét, miközben megfordította a mintát tartalmazó csomagot. Meg akarta érinteni végre a csontot. A lába hirtelen a szíve ritmusára dobolt. - Nem ismerem a terepet, így, ránézésre, vizsgálat nélkül persze nehéz bizonyosat mondani, de azt hiszem, úgy három- és ötszáz éves között lehet. Talán még öregebb, az üledék lerakódásától és az érterülettől függően.
- Újra megfordította a csontot. Szinte remegett az izgalomtól.
- Szóval polgárháborús vidékről való, igaz? Annál viszont öregebb a lelet. Minden bizonnyal nem egy lázadó kölyöké.
  - Igazad van, korábbi a polgárháborúnál - helyeselt Leo. - Úgy ötezer évvel.
- Callie döbbenten kapta fel a fejét, és a férfi arcán rögeszmés mosolyt látott

- A radiokarbonos kormeghatározás alapján - tette hozzá Leo, majd átnyújtotta a nőnek a dossziét.

Callie gyorsan átlapozta az aktát, és megállapította, hogy a férfi kétszer is lefuttatta a tesztelést, három különböző mintán.

Amikor a nő ismét felpillantott, ugyanazt az eltökélt mosolyt látta.

- Izgis darab - vágta rá.

2

Callie eltévedt Woodsboróba menet. Bár Leo eligazította, de miközben a térképet tanulmányozta, felfedezett egy rövidebb utat. Legalábbis annak kellett volna lennie. Bármelyik épeszű ember ezt a következtetést vonta volna le a térkép láttán - és a nő szerint a rajzolónak éppen ez volt vele a célja.

Régóta viszolygott a térképkészítőktől.

Nem zavarta, hogy eltévedt. Úgy vélte, előbb-utóbb majd csak kikeveredik valahogy. Ráadásul a kis kerülőnek köszönhetően alaposabban megismerte a vidéket.

A rögs domboldalakon zölden virító vetések terpeszkedtek. A nyári színpompán úgy törtek át az ezüstös sziklák és kövek, mint göcsörtös ujjpercek.

A nőnek a régmúlt elmaradott szántóvetői jutottak eszébe, akik kezdetleges eszközeikkel művelték meg a göröngyös vidéket. Megtermelték az ételüket, és otthont teremtettek maguknak.

Napjaink farmerjei hálával tartoznak nekik ezért.

Ők persze nem gondoltak erre, így Callie és a hozzá hasonlók tették meg helyettük.

Alkalmas hely a terepmunkára, szögezte le a nő magában.

A magasabb domboldalakat erdő borította. A fák csúcsai a tiszta kék égbe nyúltak. Gerincek és völgyek váltogatták egymást, a hegehupás lejtők és sziklás emelkedők sokasága vadregényes tájjá változtatta a vidéket.

A derékmagasságig érő gabonát beragyogta a nap, aranyfénybe borította a zöld mezőket, amelyeken fiatal jószágok játszadoztak. Helyi termésköből épített régi házak és mai, fából, téglából meg modern építőanyagokból készült ellenpéldáik váltogatták egymást ritka egymásutánban.

Tehenek legelésztek drótkerítés vagy villanypásztor mögött.

A mezőket sűrű erdők váltottak fel, amelyeket szömörce és mimóza borított, majd sziklás domboldal következett. A kacskaringós út követte a folyóvölgy kanyargós útvonalát. Az út fölé hajló fák árnyéka különös alagutat formált, amely egyik oldalon az alatt húzódó folyómederbe torkollott, a másikon pedig gránit- és mészkőfal határolta.

A nő közel tizenöt kilométert vezetett, de egyetlen autó mellett sem haladt el. Néhány ház az erdő sűrűjében húzódott meg, de némelyik az úthoz oly közel emelkedett, hogy ha állt volna valaki az ajtóban, akár kezét is nyújthatott volna.

A tájat nyaralókeretek tarkították, amelyek színes forgatagában a tigrisliliomok vitték a prímet.

Egyszer úgy érezte magát, mint az aszfalton csúszó kígyó. Máskor, mint egy rikító vörös vadmacska, amely az út szélén húzódó bokrok sűrűjében oson.

Miközben a Dave Matthews Band zenéjének ütemére dobolt a kormánykeréken, arra gondolt, vajon melyik állat kerülne ki győztesen kettejük párharcából.

Callie a macskára adta le a voksát.

Egy kanyar után megpillantott egy nőt az út szélén, amint éppen a postaládáját ürítette ki. Az asszony alig nézett a Roverre, mégis odaintett Callie-nek, amit ő beidegzett mozdulatként értékelt.

Viszonozta a gesztust, majd a zenére énekelve furikázott tovább a hol napfényben fürdőző, hol árnyékba burkolózó, kacskaringós úton.

Amikor aztán újra nyílt, egyenes terepre ért, beletaposott gázpedálba. Termőföldek, útszéli motel, szórványos házak mellett suhant el. A messzeségben hegyek emelkedtek.

A házak száma aztán egyre nőtt, míg méretük egyre csökkent, ahogy elérte Woodsboro határát.

Lassított, majd megállt a pirosnál, a település két lámpás kereszteződésének egyikénél. Örömmel nyugtázta, hogy a sarkon egy pizzázó van. A sarkon túl pedig egy italbolt.

Jó tudni, gondolta a nő, majd elindult, amikor a lámpa zöldre váltott.

Felidézte Leo útbaigazítását, és lekanyarodott nyugat felé.

Öreg, takaros épületek mellett haladt el. A téglából, fából, kőből emelt házak szép rendben sorakoztak egymás mellett, előttük fedett tornác vagy napsütötte veranda állt. A közvilágítás is a múltat idézte, nem beszélve a téglaburkolatú járdáról. Az ereszekon, póznákon és a tornácok gerendáin virágosládák függtek.

A zászlók ernyedten csüngtek. A nemzeti lobogók mellé sok helyütt a különböző idényeket és ünnepeket jelző dókat is kiakasztották.

A gyalogos forgalom éppoly gyér volt, mint a közúti. Ahogy az illik is errefelé, gondolta Callie.

Látott egy kávézót, egy vasáruboltot, egy kis könyvtárat meg egy még kisebb könyvesboltot, néhány templomot, bankot és még pár szaküzletet melyek cseppet sem hivalkodó cégtáblákkal hirdették szolgáltatásaikat.

Mire elérte a második lámpás kereszteződést, a város nyugati, felét máris kiismerte.

Jobbra fordult ott, ahol az út kettévált, és követte kanyargós vonalát. Újra fák vették körül. Sűrű, árnyékos, titokzatos erdőség.

Amikor felért az emelkedő tetejére, a tájat a hegység töltötte be, és ekkor megpillantotta...

Lehúzódott az út szélére a tábla mellett, melyen a következő volt olvasható:

OTTHONOK ANTIETAM-VÖLGYBEN

DOLAN ÉS FIA ÉPÍTKEZÉSE

Fogta a fényképezőgépét, vállára kapta a csomagját, és kikászálódott az autóból. Először hosszasan szemügyre vette a terepet, vizsgálta a vidéket.

Jókora kiterjedésű árterület volt, és az ásatás során eleddig fölhalmozott föld alapján meglehetősen tőzeges. A fák - öreg tölgyek és hatalmas nyárfák - nyugatra és délre húzódtak, úgy vették körbe a folyó medrét, mintha csak a betolakodóktól védték volna.

A terület egy részét elkerítették, ahol a folyó méretes vízmederré szélesedett.

Ez a Leotól kapott vázlaton Simon-tava néven volt feltüntetve.

Callie eltűnődött, vajon ki lehetett ez a Simon, akiről elnevezték a tavacskát.

Az út túloldalán farmvidék terült el, néhány viharvert gazdasági épülettel, egy öreg kőházzal és lerobbant mezőgazdasági gépekkel.

A nő egy nagy, barna kutyát látott meg, amely az árnyékban hűsölt. A terpeszkedő állat kétszer is megpróbált feltápaszkodni, és megcsóválta a farkát, amikor észrevette Callie-t.

- Fel ne állj! - szólalt meg a nő. - Túl meleg van a játszadozáshoz!

A sűrű nyári levegőt forróság, rovarzűmmögés és elhagyatottság töltötte meg.

A nő felkapta a fényképezőgépét, és készített néhány fotót. Éppen átugrotta volna az építkezés kerítését, amikor közeledő motorzaj törte meg a csendet.

Kis, mutatós autó bukkant fel, Callie szerint igazi nőies típus. Az a fajta, amely jórészt helyettesítette a tömegközlekedést a kertvárosokban. Élénkvrös és ragyogóan tiszta, mintha csak most gurult volna ki a szalonból.

Amikor a sofőr kiszállt belőle, Callie-nek vele kapcsolatban is hasonló benyomása támadt. Nőies, kissé kihívó és egyben tökéletesen divatos.

Csillogó szőke hajával, laza, sárga nadrágjában és topjában úgy festett, mint a vakító napsugár.

- Dr. Dunbrook? - üdvözölte Lana szelíd mosollyal.

- Az vagyok. Maga Campbell?

- Igen, Lana Campbell. - Felélénkülve rázta meg Callie kezét. - Nagyon örülök a találkozásnak. Elnézést a késésért. Kis gondom támadt a gyerektartással.

- Nem gond. Én is most érkeztem.

- Csodálatos, hogy egy olyan tapasztalt és elismert szakértő veszi át az ügyet, mint maga. Egyébként azelőtt egyáltalán nem hallottam magáról - folytatta Callie kérdőre vont szemöldökére reagálva -, és nem ismertem a tudományágot sem, de haladok. Gyorsan tanulok.

- Lana az elkerített területre pillantott. - Amikor értesültünk, hogy a csontok több ezer évesek...

- Ki az a mi? A társaság, amelyet képvisel?

- Igen. Ezen a vidéken sok történelmileg jelentős terület található. A polgárháború és a függetlenségi harcok korából, vagy még az ősi indián kultúra miatt. - Ahogy Lana hátrasímitotta a haját, Callie meglátta a jegygyűrűt az ujján. - A Műemlék- és Tájvédelmi

Hivatal, illetve Woodsboro és környéke lakosságának tagjai indították a tiltakozást az építkezés ellen. A leendő 25-30 új otthon meg a velük járó közel 50 új autó és 50 új beiskolázandó gyermek olyan gondokat okozhat...

Callie tiltakozva emelte fel a kezét.

- Engem nem kell meggyőznie. A kisvárosi politika nem a kenyerem. Azért érkeztem, hogy előzetes vizsgálatokat végezzek. Dolan engedélyével - tette hozzá -, aki eddig teljes együttműködést tanúsított.

- Nem marad mindig így - vágta rá Lana, majd összeszorította az ajkát. - Elszántan akarja a fejlesztést. Máris rengeteg pénzt beleölt, ráadásul három házra már meg is kötötte a szerződést.

- Ez szintén nem az én gondom. A fickónak viszont meggyűlhet a baja velem, ha akadályozni próbálna egy ásatást - Callie fürgén ugrott át a kerítésen, majd hátrapillantott. - Talán jobb lesz, ha maga itt marad. Elég nagy a szutyok odaát. Összepiszkítaná a csinos cipőjét.

Lana tétovázott, majd nagyot sóhajtva magában megsiratta kedvenc pár lábbelijét.

- Mesélne bővebben a vizsgálat menetéről? Pontosan mit is fog csinálni?

- Először most csak felmérem a terepet. Fényképeket készítek, és veszek pár mintát Természetesen a földtulajdonos engedélyével. - Ekkor újra Lanára pillantott. - Dolan tudja, hogy itt van?

- Nem. Igazából nem is örülne! - Lana a saras talajon próbált lépést tartani Callie iramával. - Szóval, maga határozta meg a lelet korát? - kérdezte.

- Á, nem. Istenem, hányan mászkáltak erre? Kész szemétdomb! - Bosszankodva vett fel egy üres cigarettásdobozt a földről, majd a zsebébe süllyesztette.

Minél közelebb értek a tóhoz, a nő bakancsa annál mélyebbre süllyedt a híg sárban.

- Folyami ártér - morogta maga elé. - Több ezer éve öntözi a területet. A hordalék több rétegben rakódott le.

Lehajolt és benézett egy koszos gödörbe. A lábnyomok sokasága fejrázásra készítette.

- Mint valami ostoba turistalátványosság. - Készített néhány képet, majd szórakozottan Lanának nyújtotta a gépet - Rétegtani tesztre lesz szükség. A sztratigráfia...

- A lerakódott talajrétegek vizsgálata, egész pontosan. Szorgalmasan magolok - vágta rá Lana.

- Jó magának. Egyébként nem látom okát, hogy ne nézzek le ide. - Callie kőműveskanalat vett elő a táskájából, majd lecsusszant a közel kétméteres lyukba.

Módszeresen állt neki az ásásnak, miközben Lana odafent tanácstalanul csapkodta a szúnyogokat.

Tisztes, idős hölgyre számított, aki hivatásának szentelte életét és tele volt lebilincselő történetekkel, aki teljes támogatásáról biztosította volna. Ehelyett egy csinos, fiatal nőt kapott aki szemlátomást a legkisebb érdeklődést sem tanúsította a terület felett zajló csatározás iránt, sőt már szinte gúnyosan kezelte a kérdést.

- Szóval... gyakran találunk így leleteket? Mármint vak szerencsével?

- Is-is. Ez csak egy lehetőség. Van, hogy valami természeti jelenség - például földrengés – segít. Egyébként a kutatások során, légi felvételek, földfelszín alatti detektálások útján. Rengeteg tudományos módszer ismeretes. De persze a mázli is éppen olyan jó, mint az összes többi.

- Akkor ez nem olyan különleges.

Callie abbahagyta a munkát, és felnézett.

- Ha abban reménykedik, hogy a lelet által keltett érdeklődés majd távol tartja a nagy és gonosz építettőt, akkor csalatkozni fog: az ásatás egymaga nem sokáig tartóztathatja fel a fejlesztést. Ahogy a civilizáció terjeszkedik, és egyre több város épül, egyre többször bukkanunk majd rég letűnt társadalmak nyomára.

- De ha a lelet kellően fontosnak bizonyul tudományos szempontból, akkor talán mégis hosszú-hosszú fennakadást okozhat.

- Valószínűleg. - Callie folytatta a módszeres és óvatos ásást.

- Nem von be egy kutatócsoportot? A Dr. Greenbaummal folytatott beszélgetés alapján azt feltételeztem...

- A csoport pénzbe kerülne, amihez engedély kell, ami persze papírmunkát jelent. Ez Leo ügye. Jelenleg Dolan állja az előzetes vizsgálat és a laboratóriumi tesztelés költségeit - Callie nem tekintett fel a gödörből beszéd közben. - Talán arra számított, hogy fedezi egy teljes kutatócsoport meg a vele járó felszerelés, szállás és laborilletmény, vagyis egy hivatalos ásatás kiadásait?

- Nem - sóhajtott fel Lana. - Semmi érdeke nem fűződik ehhez. De máris összegyűjtöttünk némi pénzalapot, és tovább dolgozunk rajta.

- Az utam nemrég vezetett át a városon, Mrs. Campbell. Nekem úgy tűnt legfeljebb annyit tudnának összeszedni, amiből egy csapat ásóval felszerelt egyetemistára futná.

Lana bosszankodva ráncolta össze a homlokát.

- Azt hittem, egy régész önszántából is boldogan áldozna időt és energiát efféle munkára, és mindent elkövetne, hogy a leletet megmentse a pusztulástól.

- Nem állítottam az ellenkezőjét. Adja ide a gépet.

Lana türelmetlenül hajolt közelebb, érezte, hogy a cipője a sárba süpped.

- Én csak annyit kértem... istenem, az egy csont?! Csaknem...

- Kifejlett combcsont, egy felnőtte - válaszolta Callie. A vérében lüktető izgalmat semmi sem árulta el a hangjában. Megfogta a fényképezőgépet, és több szögből is lefotózta a leletet.

- Elszállítja a laborba?

- Nem. Itt marad. Ha most kiveszem a nedves talajból, kiárad. Megfelelő szállítóeszközökre lesz szükségem, mielőtt kiemelhetném a csontokat. De ezt elviszem! - Callie óvatosan egy lapos, hegyes követ húzott ki a nyirkos földből. - Adja a kezét.

Lana csöppet remegő keze a másik nő piszkos ujjaihoz ért, és kihúzta őt a lyukból.

- Ez meg mi?

- Lándzsahegy. - Callie leguggolt, és a táskájából egy zacskót vett elő, majd beletette a kődarabot, és megjelölte. - Pár nappal ezelőttig nem sokat tudtam a vidékről. A geográfiai múltjáról. De én is gyorsan tanulok.

A nő a farmerjába törölte a kezét, majd felegyenesedett.

- Riolit. A környező dombokban rengeteg található. Ez pedig - megforgatta a becsomagolt követ a tenyerében - nekem éppen riolitnak tűnik. Ahol most állunk, egykor talán egy tábor lehetett - a neolitikumban. Talán több is annál. Abban a korban elődeink már elkezdtek letelepedni, földet művelni és állatokat szelídíteni. - Egyedül, csukott szemmel könnyen maga elé képzelte volna az egészet. - Nem folytattak annyira nomád életmódot, mint korábban feltételezték. Nos, hangsúlyozottan felületes szemlélődésem eredményeképpen azt kell mondanom, hogy valódi régészeti csemegére bukkant.

- Elég jó teljesítmény ez egy ilyen kutatócsoporttól, ásatástól?

- De még mennyire! - Callie a napszemüvegén át a tájat fürkészte. Már is maga előtt látta a feltárást. - Errefelé jó ideig senki nem fog lakóházakat alapozni. Van itt helyi média?

Lana szemében fény gyúlt.

- Egy kis woodsborói hetilap. És egy napilap Hagerstownban. Ott egy televíziós társaság is működik. Már foglalkoznak az üggyel.

- Akkor kiszolgáljuk a híréhségüket, aztán bevonjuk az országos nyilvánosságot! - Callie a nő arcát kémlelve eltette a becsomagolt követ. Hát, igazi napsugár. Ráadásul eszes is. - Gondolom, jól mutat a képernyőn.

- Az biztos - válaszolta Lana mosolyogva. - Hát maga?

- Főnyeremény vagyok. - Callie újra szemügyre vette a tájat, és gondolkodóba esett Már is tervezgetett. - Bár Dolan még nem tudja, de a fejlesztési tervét már vagy ötezer éve elcseszték.

- Szembe fog szállni magával.

- Veszíteni fog.

Lana újból kezét nyújtott

- Szólítson Lanának. Milyen hamar kívánja tájékoztatni a sajtót doktornő?

- Callie. Szervusz. - Ajakbiggyesztve mérlegelte a választ. - Előbb beszélni akarok Leoval, és szálláshelyet is kell keresnem. Milyen a városszéli motel?

- Tűrhető.

- Rengeteg silányban volt már részem. Kezdetnek jó lesz. Rendben, szóval el kell intéznem pár dolgot.

- A mobilomon bármikor hívhatsz. - Lana előhúzott egy darab papírt, és lefirkantotta a számot.

- Mikor kezdődik az esti híradó?

- Fél hatkor.

Callie az órájára pillantott.

- Azt hiszem, ennyi idő elég is. Ha behúzóok, háromra végzek.

Visszaindult az autójához. Lana nehezen tartotta a lépést

- Vállalnád, hogy felszólalsz a városi közgyűlésen?
  - Ezt inkább Leora bízna. Ő jobban bánik az emberekkel.
  - Callie, legyünk nőpártiak.
  - Hogyne! - Callie a kerítésnek dőlt - A férfiak mind disznók, és minden cselekedetüket egyes-egyedül a farkuk vezérli.
  - Nos, ez is igaz, de ezúttal arra gondoltam, hogy a lakosokat nyilván jobban lekötné egy fiatal és vonzó archeológusnő, mint egy középkorú fickó, aki főként laborokban tölti az idejét.
  - Ezért fogok én beszélni a tévétársasággal. - Callie átlibbent a kerítésen. - Ne becsüld le Leo képességeit. Ő már akkor is leletek után kutatott, amikor te és én még az ujjunkat szopogattuk. A szenvedélye magával ragadja az embereket.
  - Szóval eljön Baltimore-ból?
- Callie újra a tájra pillantott. A szépséges síkságot a folyó bája és a tavacska sziporkája ragyogta be. A titokzatos, zöld erdőség a látóhatárig húzódott. Igen, megértette, miért akarnak házat építeni ide, és letelepedni a fák, meg a víz közelében.
- Úgy érezte, egyszer már akadt is példa erre. Több ezer évvel korábban.
- Ám ezúttal az emberek kénytelenek lesznek más vidék után nézni.
- Vissza sem lehet majd tartani. Akkor, háromkor - válaszolta Callie, majd behuppant a Roverébe.
- Ahogy elhajtott, máris előkapta a mobiltelefonját, és Leot tárcsázta.
- Leo! - A készüléket átvette a másik kezébe, és bekapcsolta a légkondit. - Aranyat találtunk!
  - Ez tudományos vélemény?
  - Egy combcsont és egy lándzsahegy szinte az ölembe hullott. Ráadásul ez még csak egy építőgépek által vájt lyuk, amelyet olyan sűrűn tapodtak, mint Disneylandet. Terepbiztosítás, kutatócsoport, felszerelés kell, na és persze engedély. Ráadásul most azonnal!
  - Máris intézkedtem a támogatások ügyében. Egyetemi hallgatókat kapsz.
  - Végzősöket vagy golyákat?
  - Ez egyelőre még vita tárgyát képezi. Az egyetem le akarja aratni a babérokat a leletek tanulmányozásával. De a Nemzeti Történeti Múzeummal is folytattam gyors tárgyalásokat. Feltámadt az érdeklődés, de néhány csontnál jóval több kell, ha fenn is akarjuk tartani.
  - Megkapod. Rendes település, Leo, érzem! A talaj minősége pedig, uramisten, jobb már nem is lehetne! Ez a Dolan viszont okozhat némi fejfájást. Az ügyvédnő legalábbis elég biztos ebben. Gözerővel dolgozik a kisvárosi politika. Adu ászra van szükségünk, hogy megszerezzük a fickó együttműködését. Campbell össze akar hívni egy városi közgyűlést.
- Callie vágyódó pillantást vetett a pizzázóra, mielőtt befordult a sarkon, és elindult kifelé a városból, a motel irányába.
- Rád gondoltam.
  - Mégis mikor?
  - Minél előbb, annál jobb. Késő délután össze akarok hozni egy interjút a helyi tévécsatornán.

- Korai még a médiához fordulni, Callie. Egyelőre csak gyűjtögetjük a puskaporunkat. Nem szerencsés azelőtt kirobbantani a sztorit, hogy megegyeznénk a stratégiában.

- De Leo, hiszen nyár közepén járunk. Alig maradt pár hónapunk, mielőtt végleg lehúzzhatjuk a rolót téltre. Ráadásul a tévé nyilvánossága megszoríthatja Dolant. Ha nem áll félre, és nem hagy minket dolgozni, ha nem hajlandó támogatni az ásatást, vagy akár csak sietteti az építkezés újrakezdését, akkor máris kikiáltják kapzsi szemétládanak, aki fittyet hány a tudományra és a történelmi múltra.

A nő behajtott a motel parkolójába, megállt, majd átvette a telefont a másik kezébe, és felkapta a csomagját.

- Nincs is igazán mit kitálatnod.

- Felduzzasztom azt a keveset - válaszolta Callie, miközben kiszállt az autóból és a csomagtartóhoz lépett, hogy kivegye a cókmozkját. Miután a poggyászát a vállára dobta, kiemelte a csellója tokját. - Ezt bízd csak rám. Szedd össze a csapatot! Jók lesznek az egyetemisták is. Amíg meg nem látom, mire képesek, majd végzik a kulimunkát.

Kirántotta a bejárati ajtót, és egyenesen a portához ment.

- Szobát szeretnék. A lehető legnagyobb ággal, a lehető legcsendesebb helyen. Szerezd meg nekem Rosie-t – folytatta a telefonba. - És Nick Longot, ha ráér. - Előkotorta a hitelkártyáját, és a pultra tette. - Megszállhatnak a városszéli motelben. Épp most jelentkezem be.

- Miféle motel?

- A mindenit, fogalmam sincs! Hogy is hívják ezt a helyet? - kérdezte Callie a recepcióstól.

- Kolibri Szálló.

- Komolyan? Ez édes. Szóval a Kolibri Szálló a 34-es marylandi pálya mentén. Dolgos kezeket akarok, Leo! Holnap reggel megkezdem az ásatási tesztelést. Majd hívlak. - Letette és zsebre vágta a készüléket. - Szobaszervíz van? - kérdezte.

A pultos hölgy úgy festett, akár egy koros játék baba, és erős levendulaillatot árasztott.

- Nincs, kedvesem. De az éttermünk reggel hattól este tízig várja a vendégeket, a hét minden egyes napján. Édesanyja főztjét leszámítva nálunk kapja a legjobb reggelit!

- Ha ismerné az anyámat - válaszolta Callie kuncogva -, tudná, hogy ez nem éppen nagy szám. Akad itt egy pincérfiú vagy -kislány, aki szívesen keresne egy tízest azzal, hogy felhoz a szobámba egy hamburgert sült krumplival és diétás kólával? A húst jól átsütve kérem. Vár rám a munka, halaszthatatlan.

- Az unokámnak jól jönne tíz dollár. Gondoskodom róla. - A nő ezzel elvette Callie-től a pénzt, és átnyújtotta neki a szobája kulcsát, amely jókora, piros színű, műanyag kulcstartón lógott. - 306-os ajtó, a folyosó végén. Franciaágyas és kellően csendes. Az étel úgy félórába fog telni.

- Köszönöm!

- Miss...öö... - A hölgy a vendégkönyvbe firkantott aláírásra pillantott. - Dunbrook.

- Dunbrook.

- Dunbrook. Maga zenész?

- Nem, abból élek, hogy a földet túrom. Ezen - meglendítette a nagy fekete tokot - azért játszom, mert megnyugtat. Figyelmeztesse az unokáját, hogy el ne felejtse a ketchupot.

Négy órára Callie már visszaért a lelőhelyre. Ezúttal tiszta öld nadrágot és khakiszínű tábori inget viselt, frissen mosott haját pedig hátul összefogta.

Eddig a jegyzetein dolgozott, és a másolatokat elküldte Leonak e-mailen. A visszaúton megállt a postánál, és előhívatlan filmtekercsét expressz küldeményként adta fel Baltimore-ba.

Kelta mintás, ezüst fülbevalót vett fel, és a sminkjével tíz hosszú, nehéz percen át bajlódott.

A stáb már készült a helyszíni közvetítésre. Callie kiszúrta Lana Campbellt is, aki egy hirtelenszöke kisfiú kezét szorongatta. A lurkó egyik térde sebes, az álla merő piszok volt, angyali arca pedig örök galibáról árulkodott. Dolan közvetlenül az építkezést jelző cégtábla mellett állt, szokásos kék ingjében és vörös nadrágtartójában. Egy nővel beszélt, akit Callie riporternek gondolt.

Onnan találta ki, kicsoda Ronald Dolan, hogy a férfi nem tűnt boldognak.

Amint meglátta Callie-t, otthagya a másik nőt, és egyenesen hozzá csörtetett.

- Maga Dunbrook?

- Dr. Callie Dunbrook. - Bevetette legcsábosabb mosolyát. Elég férfi omlott már a lába elé ennek láttán. De Dolan immúnisnak bizonyult a fortélyra.

- Mi a fene folyik itt? - fakadt ki, és a nő mellére bökött, de saját szerencséjére nem érintette meg.

- A helyi televízió interjút kért. Én mindig keresem az együttműködést. Mr. Dolan - még mindig mosolyogva megfogta a férfi karját, mintha csak egy oldalon állnának -, maga igazán szerencsés ember! Archeológus és antropológus körökben soha nem felejtik el a nevét! Generációkon át tanítanak majd e lelőhelyről. Íme az előzetes vizsgálataim eredménye. - Előkapott egy dossziét - Szívesen elmagyarázom a homályos pontokat. Az anyag nagy része sajnos tudományos jellegű. A Smithsonian Nemzeti Történeti Múzeumtól értesítették már?

- Tessék? - A férfi úgy meredt az irattartóra, mintha csak egy tekergődző kígyó lett volna. - Mi?

- Hadd rázzak kezét önnel! - így is tett. - Köszönet illeti azért, amit e hihetetlen felfedezés érdekében tett.

- Na most figyeljen ide szépen...

- Szeretném meghívni önt, a feleségét és a családját vacsorázni az első adandó alkalommal! - Továbbra sem lankadt arcáról a csábmosoly, sőt még meg is fejelte egy-két jól időzített szempilla-rebegtetéssel, miközben lehengerelte a fickót. - Sajnos attól tartok, az elkövetkezendő hetekben túl elfoglalt leszek. Ugye megbocsát? Minél előbb végezni akarok itt! - A szívére szorította a kezét. - Kissé ideges vagyok a tévészerepléstől. - A kis hazugságot megspékelte egy röpke nevetéssel. - Ha kérdése támad, bármi, akár ezzel, akár az elkövetkezendő jelentésekkel kapcsolatban, bátran fordulhat hozzám, vagy Dr.

Greenbaumhoz. Én a legtöbb időmet itt töltöm majd, az ásatásnál. Könnyen rám akad, ha keres.

Dolan már éppen folytatta volna a dühöngést, ám Callie ekkor elsietett, és bemutatkozott a stábnak.

- Ügyes - dünnyögte Lana. - Nagyon ügyes.

- Köszí. - Callie leguggolt, és szemügyre vette a kisfiút. - Szia! Te vagy a riporter?

- Nem - kuncogta. Mohazöld szeme boldogan csillogott. - Benne leszel a tévében! Anyu azt mondta, megnézhetem.

- Tyler, ő Dr. Dunbrook. Az a tudós, aki ősrégi dolgokkal foglalkozik.

- Csontokkal meg ilyenekkel - vágta rá Tyler. - Mint Indiana Jones. Hogyhogy nincs ostorod?

- A motelben hagytam.

- Oké! Láttál már dinoszauroszt?

Callie-ben felötlött, hogy a srác kissé keveri a mozifilmeket. Derűsen válaszolt.

- Bizony! Csontokat. De nem ez a szakterületem. Én emberi csontokban utazom. - Vizsgálgatva szorította meg Tyler karját. - Úgy látom, a tieid remekek! Kérd meg anyut, hogy hozzon ki ide, és akkor te is áshatsz. Talán rá is akadsz egy-kettőre.

- Tényleg? Igazán? Szabad? - A fiú felvillanyozva ugrált az edzőcipőjében, majd megragadta Lana kezét. - Légyszi!

- Ha Dr. Dunbrook beleegyezik. Kedves tőled - mondta Callie-nek.

- Szeretem a gyerekeket - felelte a nő, miközben felállt. - Sosem szorítkoznak a lehetőségek adta korlátok közé. Most mennem kell. - Hátrafésülte a fiú napsütötte haját. - Később találkozunk, Ty Rex!

Suzanne Cullen új receptet próbált ki. A konyhája legalább annyira volt tudományos labor, mint meghitt otthon. Egykor élvezetből sütött, és azért, mert ez a háziasszonyok dolga. Mindig nevetett az olyan ötleteken, hogy saját pékséget kéne nyitnia.

Feleség volt, aztán anya, nem pedig üzletasszony. Sohasem akart karriert csinálni az otthonán kívül.

Aztán a sütésbe menekült a fájdalom elől. Ez lefoglalta, és így ennyivel kevésbé gyötörték a félelmei meg a kínzó bűntudat.

Beletemette magát a torták és sütemények tésztájába. Végeredményben ez a kezelés messze eredményesebbnek bizonyult számára, mint minden tanácsadás, ima és társasági lét.

Amikor az élete, a házassága, a világ hirtelen bomlásnak indult, a sütés megmaradt. Egyszerre ő akart többet. Többre volt szüksége.

A *Suzanne Konyhája* egy takaros kis ház teljesen hétköznapi, szinte már lapos szobájában született, egy kőhajításnyira attól a háztól, ahol az asszony felnőtt. Kezdetben csak a helyi piacokon árult, és mindent - a bevásárlást, a tervezést, a sütést, a csomagolást, még a szállítást is - maga csinált.

Öt év alatt akkorára nőtt a kereslet, hogy személyzetet vett fel, beszerzett egy furgont, és attól kezdve már az egész megyében árusította a termékeit.

Tíz év elteltével országossá nőtt a vállalkozás. Bár többé már nem ő maga sütötte a termékeket, és a csomagolásról, a szállításról és a reklámról a vállalata külön ágai gondoskodtak, Suzanne még mindig szívesen pepecselt a konyhájában, új recepteken morfondírozva.

Teljesen egyedül élt egy nagy házban, amely domboldalon állt a fák sűrűjében, távol az úttól. Hatalmas, napos konyhájában végtelen hosszú, kék pult négy professzionális sütő és két, patinás rendben tartott szekrény állt. A ház egyik ajtaja belső sétálóudvarra vezetett, amelyben gondosan ápolt kertet alakítottak ki. Mindig odament, ha friss levegőre vágyott. Az egyik ablakfülke mellett kényelmes heverő és kárpitozott karosszék várta, ha kedve támadt lepihenni. A konyha közepén pedig a számítógép segítségével bármikor lejegyezhetett egy új receptet, vagy megnézhetett egyet a régiek közül. Ez volt a legnagyobb helyiség az egész házban, és Suzanne minden gond nélkül örömmel töltötte itt el akár az egész napot is.

Az ötvenkét éves asszony eléggé meggazdagodott ahhoz, hogy a világon bárhol élhetett, bármit megtehetett volna. Ám ő csak arra vágyott, hogy sütögethessen és szülőhelyén maradjon.

Bár a szórakoztatására a nagy képernyős fali tévét választotta, dudorászott, miközben felverte a tojáshabot. A fél hatos hírek kezdetekor abbahagyta a munkát, és töltött magának egy pohár bort. Lehunyta a szemét és megízlelte az elkészült tölteletet. Ezután hozzáadott egy evőkanálnyi vaníliát. Újra megkóstolta, és ezúttal megfelelőnek találta. Aprólékosan feljegyezte a változtatást.

Amikor meghallotta Woodsboro említését a hírekben, a pohárral a kezében a tévé felé fordult.

A kép végigúszott a Fő utcán, és az asszony meglátta édesapja boltját. Ezután a városszéli dombok és mezők látképe következett, miközben a riporter a nagy múltú településről beszélt.

Suzanne érdeklődését felkeltette a téma, miután bizonyossá vált, hogy az Antietam folyó menti felfedezésről lesz szó, és közelebb helyezkedett a képernyőhöz. Elégedetten bólogatott, ahogy a tudósító a lelőhely fontosságáról beszélt, és a tudományos világban támadt izgalomról, amelyet a talán felszínre kerülő leletek keltettek. Arra gondolt, mennyire örülhet most az édesapja.

Kortyolt egyet, miközben elhatározta, felhívja, amint vége a riportnak. Fél füllel figyelt, mikor Dr. Callie Dunbrookot bemutatták a nézőknek.

Amikor a nő arca a képernyőre került, Suzanne döbbenten meredt rá. Égető szorítással a torkában lépett közelebb a készülékhez.

A szíve hevesen, szinte fájdalmasan lüktetett, ahogy az egyenes szemöldökű, sötétborostyán szempárba nézett. A bőre hirtelen felhevült, majd elhűlt, miközben már akadozva kapkodta a levegőt.

Megrázta a fejét. Úgy érezte, legalábbis egy darázsfészek zsong odabent. Nem hallott semmi mást, miközben döbbenten figyelte, ahogy megmozdul a széles, finoman mély harapású száj.

Amikor aztán gyors, ragyogó mosolyra szélesedett, és három apró gödröcske bukkant elő az arcon, Suzanne remegő kezéből kicsúszott a pohár, és szilánkokra tört a padtón.

3

Suzanne annak a háznak a nappalijában ült, ahol felnőtt. A lámpákat, amelyek az édesanyja által horgolt asztalterítőkön álltak, tíz évvel korábban talán éppen együtt rendezték így el.

A divány végre új volt. Az édesapját csak nagy nehézségek árán vette rá, hogy lecserélje az előzőt. A szőnyeget felszedték, és eltették télire, a sötét kárpitokat pedig leváltották a nyárra való, pettyes-bodros batisztfüggönyök. Az efféle háztartási munkákat az édesanyja annak idején minden évben elvégezte, az apja pedig csak rutinból tartotta meg ezt a szokást.

A nőnek szörnyen hiányzott az édesanyja.

Ölébe ejtett kezét erősen a hasára szorította, mintha csak a gyermeket védelmezné, akit egykoron a méhében nevelt.

Falfehér, kifejezéstelen arccal bámult maga elé. Mintha minden energiáját kiszívta volna, hogy összeszedje a családot. Egybemosódott számára múlt és jelen, és most gondolatban valahol a kettő mezsgyéjén járt.

Douglas papucscipőben üldögélt, amely még nála is idősebb volt. A szeme sarkából figyelte az édesanyját. Az asszony kővé dermedten ült, és éppoly távolinak tűnt e pillanatban, amilyen távol röppent a jó kedélye.

A férfi gyomra görcsbe rándult, akár Suzanne ujjai.

A levegőt megtöltötte nagyapja vacsora utáni pipájának cseresznyés dohányfüstje. A házat örökké belengte a szag. Édesanyja keserűségének aromájával együtt.

Ez az illat, a feszültség, büntudat és félelem keveréke hirtelen visszarepítette a férfit gyermekkorának szörnyű, tehetetlen napjaiba, amikor mindent áthatott a bánatos, levert hangulat.

A nagyapja egyik kezében a távirányítót fogta, a másikkal pedig átkarolta Suzanne-t, mintegy hogy megtartsa a nőt.

- Nem akartam lemaradni az adásról - szólalt meg Roger, majd megköszörülte a torkát. - Amikor Lana szólt, megkértem Dougot, hogy siessen haza, és állítsa be a videót. Még nem láttam.

Főzött teát. Azelőtt mindig a felesége főzött teát, a betegségek és a balesetek orvoslására. A fehér, rózsamintás kanna látványa megnyugtatta az öregurat, csakúgy, mint a horgolt kis térítők és a nyári függönyök.

- Doug már látta.

- Igen, láttam. És felvettem.

- Hát...

- Játszd le, apu! - mondta Suzanne akadozó hangon. Remegő testébe édesapja érintése nyomán lassan visszatért az élet - Most rögtön.

- Anyu, nehogy felizgasd magad...

- Kapcsold be! - Véreres szemében szinte vad tekintet villant, amikor a fiához fordult. - Csak figyelj!

Roger elindította a kazettát. Másik kezével masszírozni kezdte Suzanne vállát.

- Tekerd előre... eddig! - A nő újult energiával ragadta meg a távirányítót és nyomogatta a gombjait Lejátszásra váltott, amikor Callie arca jelent meg a képernyőn. - Nézz rá! Istenem, ó, édes istenem!

- Jézus az égben! - motyogta Roger, mint egy imát.

- Látod! - Suzanne az apja lábába mélyesztette ujjait mégsem vonta el a figyelmét a tévéről. Nem is lehetett. - Te látod! Ő Jessica, az én Jessie-m.

- Anyu! - Douglas feje belesajdult, ahogy az anyja kiejtette e szavakat „Az én Jessie-m.” - Hasonlít de... jesszusom, nagypapa, az az ügyvédnő, Lana is legalább annyira lehetne Jessie, mint a másik nő. Anya, nem tudhatod biztosan.

- De igen! - vágta rá. - Nézz rá! Ott! - lecsapott a távirányítóra, és kimerevítette a képet amikor Callie elmosolyodott. - Az édesapja szemét örökölte. Teljesen Jay szeme - ugyanaz a szín, ugyanaz a forma. És a gödröcskéim! Három kicsi gödröcske, mint nekem. Mint anyának. Apu...

- Nagy a hasonlóság - felelte Roger erőtlenül. - A színe, az arca formája. - Pánikkal vegyes reménykedés érzése lett úrrá rajta. - A legutolsó művészi vázlaton...

- Megvan. - Suzanne felpattant és kézbe vette a dossziét, amit magával hozott Egy számítógép által rajzolt képet húzott elő belőle. - Jessica, huszonöt évesen.

Erre Douglas is felállt

- Azt hittem, többé már nem csináltatsz ilyeneket. Azt hittem, már nem!

- Sohasem hagytam abba. - Az asszony könnyei csaknem kibuggyantak, de azzal a vasakarattal szorította vissza őket, amellyel az elmúlt huszonkilenc évet átvészelte. - Csak többé nem beszéltem neked erről, mert tudtam, hogy felzaklat. De sohasem adta fel a keresést. Sohasem vesztettem el a hitemet. Nézd a hűgodat! - A képet a férfi kezébe nyomta. - Nézz rá - ismételte követelő hangon, miközben visszatekerte a szalagot.

- Anyu, az isten szerelmére! - Ahogy a rajzot tartotta, Douglast hirtelen újra elöntötte a fájdalom, melyet oly nehezen küzdött le annak idején, anyjáéhoz hasonlóan erős akaratának köszönhetően. Tehetetlenné vált. Kiszállt belőle minden erő.

- Hasonlóság? - folytatta. - Barna szem, szőke haj. - Suzanne-nel ellentétben ő képtelen volt egy halvány reményre építeni. A reménykedés tönkretette. - Hány másik lányra és asszonyra mondtad már, hogy ő Jessica? Nem bírom nézni, ahogy újra meg újra kiteszed magad ennek. Semmit sem tudsz erről a nőről. Hogy hány éves, vagy honnan jött.

- Akkor majd kiderítem. - Ismét biztos kézzel vette vissza a képet. - Ha nem bírod, akkor maradj ki belőle! Mint az apád.

Tudta, hogy kegyetlenség az egyik gyermekét bántani a másik iránt érzett kétségbeesett vágy okán. Tudta, hogy helytelen a fiát sújtani, miközben lánya szellemét öleli a keblére. De

ha nem segít, álljon félre. Az asszony Jessica kereséséért folytatott küzdelmében nem engedett középutat.

- Lefuttatok egy keresést a gépen. - Douglas hűvös és halk hangon beszélt. - Megszerzek minden információt, amit lehet.

- Köszönöm.

- A laptopomon, amelyik a boltban van. Az gyorsabb. Elküldöm, amit találok.

- Veled megyek.

- Ne! - Ő is éppoly gyorsan és keményen vágott oda, akárcsak az anyja. - Nem tudok beszélni veled, amikor ilyen vagy. Sőt senki sem. Egyedül jobban boldogulok.

Ezután szó nélkül távozott. Roger felsóhajtott.

- Egyedül miattad aggódik, Suzanne.

- Miattam fölösleges. A támogatás jól jön, de miattam senki ne aggódjék! Ő a lányom. Tudom.

- Talán igen - válaszolta a férfi, majd felállt, és megsimogatta az asszony karját. - Doug viszont a fiad. Ne bántsd őt, kedvesem. Nehogy elveszítsd az egyik gyermeket, miközben a másikat próbálsz megtalálni.

- Douglas nem akar hinni. De én kénytelen vagyok! - Callie arcképére bámult a képernyőn.
- Hinnem kell.

És ha épp csak egyidősek? - gondolta Doug, miközben keresése eredményét vizsgálta. Attól, hogy a születésnapja egy hétre esik Jessicáéval, még semmi sem válik bizonyossá.

Az édesanyja persze ezt máris bizonyítéknak tekintené, fittyet hányva a tényekre.

A férfi a száraz adatok alapján el tudta képzelni egész életét. Felső középosztálybeli, kertvárosi nő. A philadelphiai Elliot és Vivian Dunbrook egyetlen gyermeke. Mrs. Dunbrook, leánykori nevén Vivian Humphries másodhegedűn játszott a Bostoni Szimfonikusok zenekarában, a házasságát megelőzően. Férjével és kisbabájával együtt költözött Philadelphiába, ahol Elliot Dunbrook sebészként helyezkedett el az ottani kórházban. Pénz, társadalmi rang, a művészetek és a tudomány tisztelete.

A lánynak kivételezett gyermekkor jutott. A Carnegie Mellonon évfolyamelsőként végzett, majd a közelmúltban doktorált. Tanulmányai mellett gyarapította tapasztalatát az archeológia területén. Huszonhat évesen férjhez ment, majd két évre rá elvált. Gyermeke nem született.

A Leonard Greenbaum és Társával, az Őskorkutató Társasággal és több egyetem archeológiai tanszékével állt munkakapcsolatban. Számos írást jegyzett, melyek mind jó fogadtatásra találtak tudományos körökben.

Douglas mindent kinyomtatott, hogy majd később átfussa a többi. Első pillantásra eltökélt, talán kiváló és elismert szakembernek találta.

Nehezen képzelte így el a rugdalódzó kisbabát, aki folyton a haját húzogatta.

Inkább egy olyan nőt képzelt el, akit tehetős, köztisztviselőként álló szülők neveltek. Nem éppen a gyerekrabló fajta. Doug tudta, hogy az anyja persze nem látná ezt be. Őt csak a születésnap érdekli majd.

Ahogy már számtalan alkalommal. Gyakran töprengett el, vajon mi is törte meg a családját. Talán abban a pillanatban darabjaira hullott, amikor Jessica eltűnt? Vagy talán az édesanyja állhatatos és hajthatatlan elszántsága, amellyel kislányát próbálta megtalálni, okozta a széthullást?

Talán az a pillanat döntött, amikor a férfi felismerte: miközben az édesanyja egyik gyermekét kutatta, a másikat fokozatosan elveszítette.

Úgy tűnik, egyikük sem képes nyugodtan élni a tudattal.

Douglas most is mindent elkövet majd, ahogy már annyiszor. Összefűzte az adatokat, és elküldte őket Suzanne-nek e-mailen.

Aztán kikapcsolta a gépét és a gondolatait is. Inkább beletemetkezett egy könyvbe.

Semmi sem hasonlítható egy ásatás kezdeti szakaszához. Amikor még minden elképzelhető, és a várható felfedezés még akármit hozhat. Callie-nek néhány fiatal arcú egyetemista állt rendelkezésére, akik remélhetően inkább lesznek hasznára, mint ellenére. Jelenleg ingyen dolgoztak, ráadásul az egyetem egy kis támogatást is adott melléjük. A nő minden segítséget kihasznált.

Rosie Jordant kérte geológus szakértőnek, akit egyaránt tisztelt és kedvelt. Kapott egy labort Leotól, ráadásul a férfi tanácsadását is magáénak tudhatta. Ha Nick Long antropológus is megérkezik, minden tuti lesz.

A diákokkal földmintákat vettek, közben pedig kiválasztott egy kétförvű tölgyet a tó északnyugati szegletében, viszonyítási alapként.

Ehhez képest mérik majd be a terület egyes pontjainak horizontális és vertikális helyzetét.

A terep felszíni térképét előző este befejezte, és ennek megfelelően elkészítette a négyzetméterenkénti beosztást.

Ma kötelek segítségével kijelölik a szakaszokat.

Aztán kezdődhet a móka.

A hidegfrontnak köszönhetően a levegő páratartalma és a hőmérséklet a még elviselhető szintre süllyedt. Ráadásul előző este eleredt az eső, ami eláztatta és fellazította a talajt. Callie bakancsát a száráig sár borította, a keze összepiszkolódott, és a rovarriasztó eukaliptuszolaj meg az izzadság keverékétől illatozott.

És a nő ennél jobbat aligha tudott volna elképzelni.

A dudaszó hallatán felpillantott, ám ezúttal mosolyogva támaszkodott az ásjára a munkáját megszakító hangra. Tudta, hogy Leo nem bír sokáig távol maradni.

- Folytassátok - szólt a diákokhoz. - Lassan ássatok, és alaposan szitáljátok át a földet. Mindent dokumentáljátok! - Ezután a férfi elé ment. - Kődarabokat találunk minden egyes földmintában - kezdte. - Szerintem a pattintott kőkorszakból való a lelet. - A két serény

egyetemistára mutatott. - Rosie majd azonosítja a riolitdarabokat Az embereink ott ültek, és nyílhegyeket, lándzsákat és más eszközöket farigcsáltak. Ha mélyebbre ásunk, biztos, hogy selejtes munkadarabokat is találunk majd.

- Ma délután érkezik a segítség.

- Király.

- Milyenek a diákok?

- Nem rosszak. A lány, Sonya, szunnyadó tehetség. Bob pedig rátermett, eltökélt és buzgó munkaerő. Nagyon, nagyon buzgó. Idővel persze majd alábbhagy a lelkesedése. Tudod, mi a helyzet? Percenként téved ide valaki, hogy a munkánkról érdeklődjön. Azt hiszem, ráállítom Bobot a kapcsolattartási vonalra. - Hátrapillantott. - Kedves, vidéki arca van. Imádni fogják. Majd ő tartja a kiselőadásokat a látogatóknak a munkamódszereinkről, az ásatás céljáról meg ilyesmik. Nekem nincs időm ötpercenként a helyiekkel jópofizni.

- Ma ezt én intézem helyetted.

- Szuper! Addig beparcellázzuk a terepet. A tereprajzzal már el is készültem, megnézed? Segíthetnél a terület felosztásában, a helyszíni tanóráid szünetében.- Az órájára pillantott, majd a teendők listájára. - Leo, több tárolóra lesz szükségem! Nem akarom addig kiásni a csontokat, amíg nincs hová tennem őket, hogy aztán a mocsaras talajból kikerülve elporladjanak itt nekem. Felszerelés kell! Nitrogéngáz, szárazjég, több munkaeszköz: szita, kőműveskanál, ásó, vödör. És több ember!

- Megkapod - ígérte Leo. - A nagyra becsült Maryland állam megadta első engedélyedet az Antietam folyó menti archeológiai kutatóprogramhoz.

- Tényleg? - Túlradó örömeiben a nő megragadta a férfi vállát. - Komoly? Leo, szeretlek! - Csattanós csókot nyomott a szájára.

- Ha már szóba hoztad - megveregette a nő piszkos kacsóit, és hátrább lépett. Lana túlradó örömeiben nem vette észre, hogy a férfi éppen biztos távolságba helyezkedik. - - Még beszélünk kell a csapat egyik kulcsfontosságú tagjáról. Először is szeretnék emlékeztetni arra, hogy mindannyian profik vagyunk, és itteni munkánknak még óriási hatása lehet a tudományra. Már az ásatás lezárulta előtt szerte a világon kapcsolódhatnak be ismert tudósok a programba. Nem a személyünk a lényeg, hanem maga a felfedezés.

- Fogalmam sincs, hová akarsz kilyukadni, de mindenesetre nem tetszik a megközelítés, Leo.

- Callie... - megköszörülte a torkát. - A lelet antropológiai jelentősége éppen akkora, mint a régészeti, így neked és a vezető antropológusnak szorosan együtt kell működnötök.

- Az isten szerelmére, Leo, mi vagyok én, talán egy elkényeztetett díva? - Lecsatolta az övéről a vizespalackot, és nagyot húzott belőle. - Gond nélkül megosztom az irányítást Nickkel. Éppen azért kértem őt, mert tudom, hogy remekül tudunk együtt dolgozni.

- Nos, igen... - Leo elakadt a közeledő motor hangjának hallatán. Aztán kényszeredett mosolyt öltött, amikor megpillantotta az újonnan érkezettet. - Az ember nem mindig kapja azt, amit szeretne.

A döbbenet első hullámát a felismerés váltotta fel, amikor Callie megpillantotta az éjszét négykerekűt, majd a rozoga teherautót, mely a szürke alap, halványvörös és rozsdabarna ocsmány egyvelegében tündökölt, és egy ütött-kopott, mocskos, fehér lakókocsit húzott maga után.

A lakókocsi oldalán egy acsarkodó dobermann képe és a „DIGGER” felirat díszelgett.

A vegyes érzelmek tömkelege valósággal ledöntötte a nőt a lábáról. A torka elszorult, a gyomra görcsbe rándult, a szíve megszakadt.

- Callie... mielőtt még bármit is mondanál...

- Ezt nem teheted. - Nagyot nyelt.

- Már megtettem.

- Jaj, Leo, kérlek ne! A fenébe, én Nicket akartam!

- De ő nem ért rá. Jelenleg Dél-Amerikában van. Az ásatás a legjobbat érdemli. És Graystone a legjobb. - A férfi csaknem hanyatt esett, olyan heves mozdulatot tett felé a nő. - Te is tudod, Callie! A személyes érzelmeket félretéve tudod, hogy ő a legjobb. És Digger. Kettőtök neve együtt hozta meg az engedélyt. Elvárom, hogy profik módjára viselkedjetek.

A nő kivillantotta a fogsorát.

- Az ember nem mindig kapja azt amit szereme! - vágott vissza.

Nézte, ahogy kiugrik az autójából Jacob Graystone, a maga százkilencven centis valójában. Évek óta elrongyolódott karimájú barna kalapját viselte. Hosszú, egyenes, barna haja kikandikált a fejfedő alól. Sima fehér pólóját a kopott farmerbe tűrte. A ruha elsőrendű testen feszült.

Hosszú csontok, dagadó izmok és bronzos barna bőr, melyet a terepmunkának és negyedrészt apacs származásának köszönhetett.

Megfordult, és bár napszemüveget viselt, a nő tudta, hogy szeme a szürke és a zöld meglehetősen tetszetős keverékében pompázik.

Megvillant a mosolya - arrogáns, gúnyos és önelégült. Mindez tökéletesen jellemezte a férfit gondolta Callie. Túl jóképű volt belső értékeihez képest legalábbis a nő mindig így látta. Markáns, éles csontjai akár a gyémántot is kettészelték volna. Egyenes orra és erőteljes, határozott álla volt melyet átlós forradás tett jellegzetessé.

Callie vére hevesen lüktetett, a halántéka hasogatott. Szinte akaratlanul megérintette a nyakláncát, megnyugodva, hogy az inge eltakarja.

- Ez övön aluli ütés, Leo.

- Tudom, hogy nem éppen ideális a helyzet számodra, de...

- Mégis mióta tudod, hogy ő jön? - szegezte neki a kérdést Callie.

Ezúttal a férfi nyelt nagyot.

- Pár napja. De személyesen akartam közölni veled. Úgy számoltam, holnapig biztosan nem ér ide. Szükségünk van rá, Callie! Az ásatás érdeke így kívánja.

- Szűnj meg, Leo! - Kihúzta magát akár egy bokszozó a mérkőzés előtt - De tényleg.

A fickónak még a járása is önelégültséget sugárzott. Azzal a tipikus, laza cowboyriszálással közeledett, amelytől a nő mindig a plafonra mászott.

A társa közben kikászálódott a teherautóból. Stanley Digger Forbes. Hatvankilónyi förmedvény.

Callie nagy nehezen viaszosította a vicsorgást. Ehelyett csípőre tett kézzel várta be a közeledő férfiakat.

- Graystone - biccentett.

- Dunbrook. - A férfi felhúzta a szemöldökét éppen a napszemüvege és a kalapja karimája közé. Vontatott hanghordozása sivatagokat és pusztaságokat juttatott az ember eszébe. - Illetve most már ugye Dr. Dunbrook?

- Így van.

- Gratulálok.

A nő szándékosan fordult el. Ahogy megpillantotta Diggert, kénytelen-kelletlen elmosolyodott. A fickó úgy vigyorgott akár egy hiéna. Viharvert arcát fekete, szinte ijesztő szempár és egy csillogó aranyfog keltette életre.

Bal fülében aranykarikát viselt, és a világosvörös selyemkendő alól kilógott ápolatlan, szőke varkocsa.

- Hello, Dig! Üdv a fedélzeten!

- Callie! De jól nézel ki! Még szebb lettél.

- Kösz. Te nem.

A fickó tipikus hahotáját hallatta.

- Az a nyurga lábú lányka ott! - Állával a diákok felé bökött. - Nagykorú?

Külseje ellenére Digger annak köszönhette hírnevét, hogy játszi könnyedséggel döntötte le a lábukról a nőket az ásatásokon.

- Az egyetemisták tilos áru, Digger!

Mintegy véletlenül ögyelgett az ásók felé.

- Rendben, szóval fussuk át az alapokat - kezdte Callie.

- Semmi dumcsi? - vágott közbe Jack. - Semmi terefere? Semmi „mi az ördög történt veled, mióta nem találkoztunk, Jake?”

- Egyáltalán nem érdekel, hogy mi történt veled. Leo szerint szükség van rád az ásatáshoz.

- A legkülönfélébb halálnemeket tervezgette, melyekkel később kicsinálja Leot. - Én nem értek egyet ezzel. De ha már itt vagy, semmi értelme arra fecsérelni a drága időnket, hogy a múlttól locsogunk itt.

- Digger jól mondta. Remekül nézel ki.

- Diggernek minden tetszik, aminek melle van.

- Ez igaz! - De Callie tényleg remekül festett. Már a látványa is megszádította. Megcsapta az eukaliptuszos illata. Erről mindig a nő jutott az eszébe.

Most is kopott órát és helyes ezüst fülbevalót viselt. Nyitott gallérja látni engedte nyakának izzadságtól nedves vonalát.

Felső ajka épp csak kissé duzzadt és csupasz. Az ásatásokon sohasem vesződött a sminkjével. Viszont minden reggel és este bekente az arcát bőrápoló krémmel, a körülményektől függetlenül.

Mindig otthonos fészket varázsolt még a legzordabb helyből is. Illatgyertyák, a csellója, remek étel, jóféle szappan és sampon, amely halvány rozmaringillatot árasztott.

A férfi biztosra vette, hogy megőrizte ezt a szokását.

Tíz hónapja látták egymást utoljára. Azóta sem telt el nap anélkül, hogy ne gondolt volna a nőre, bárhogya próbálta is elfelejteni.

- Úgy hallottam, elmélyültél az elméleti kutatásban - szólalt meg lazán. Az arca rezzenéstelen maradt, nem árulkodott az érzéseiről.

- Így volt, de már nem. Azért vagy itt, hogy együttműködj és irányítsd az Antietam folyó völgyi feltárás antropológiai munkáját.

Callie elfordult, mintha a területet tanulmányozta volna. Valójában persze képtelen volt szemtől szemben állni a férfival. Nem bírta elviselni a tudatot, hogy egymást méregetik, és közben felidézük a régi emlékeket.

- Feltételezésem szerint egy, a csiszolt kőkorszakból származó településre bukkantunk. A radiokarbonos kormeghatározás alapján 5375 évesre tehetők a leletek, plusz-mínusz száz év eltéréssel. A riolitkőzet...

- Megkaptam a beszámolót, Callie. Belenyúltál a tutiba. - Máris felmérte a terepet - Miért nincs biztosítva?

- Már dolgozom rajta.

- Remek. Addig is, Digger felállítja itt a tábort. Hozom a felszerelésemet, aztán körbevezethetnél. Lássunk munkához!

Mély lélegzetet vett, miután a férfi elfordult, és visszaindult a furgonjához. Elszámolt magában tízig.

- Ezért megöllek, Leo. Kicsinállak!

- Már dolgoztatok együtt korábban is. Sőt együtt végeztétek eddig szinte a legjobb munkáitokat.

- Nicket akarom. Amint ráér, Nicket!

- Callie...

- Ne szólj hozzám, Leo! Hozzám ne szólj most! - Összeszorította fogát, és nekigyürkőzött, hogy körbevezesse ex-férjét az ásatáson.

Tényleg jól ment a közös munka. Miközben mosakodott, Callie arra gondolt, hogy ez csak még jobban felbosszantotta. Szakmai szempontból kihívást jelentettek egymásnak, és valamely furcsa okból ennek hatására csak még jobban kiegészítették egymást. Mindig is így volt.

Szerette a férfi esztét, bár ilyen konok fejjel még soha nem találkozott Ugyanakkor hihetetlenül könnyedén, rugalmasan és nyitottan viselkedett. Képes volt a legapróbb részlettel is addig vesződni, amíg tökéletesnek nem látta.

A gondot az jelentette, hogy személyes kihívást is jelentettek egymásnak. Egy ideig... egy ideig ezen a téren is illettek egymáshoz, merengett Callie.

De legtöbbször mégiscsak acsarkodtak, mint két veszett kutya.

Amikor pedig épp nem veszekedtek, rögtön ágyba bújtak. Ha pedig nem veszekedtek, nem bújtak ágyba és nem közös munkán dolgoztak... nos, ilyenkor csak keresztbe tettek a másíknak, gondolta a nő.

Nevetséges ötlet volt összeházásodniuk. Ezt mostanra már Callie is belátta. A kezdeti romantikus, izgató és szexi időket, mikor két buggyant tizenéves módjára szöktek el a világ elől, hamarosan a rideg valóság váltotta fel. Ezzel a házasságuk valóságos csatatérre változott, és mindketten olyan határokat szabtak, amelyeken a másik semmi szín alatt nem léphetett át.

Na persze a férfi képtelenségekkel állt elő, míg ő ésszerű érvekkel. De ez se nem osztott, se nem szorzott.

Nem tudták levenni a kezüket egymásról, emlékezett Callie. Máig beleremegett, ha a férfi érintésére gondolt.

Csakhogv szívbookmarkoló egyértelműséggel derült ki, hogv Jacob Graystone nem igazán válogatta meg, hová vándorolt a keze. A szemétláda.

Az a coloradói barna volt az utolsó csepp a pohárban. A bögyös, édes hangú Veronica. A ringyó.

És amikor a nő szembesítette a férjét ezzel, amikor egyszerűen és napnál világosabban vágta hozzá, hogv utolsó aljas szemét módjára csalja meg őt, Jacobban annyi tisztesség - tökösség, javította ki magát ahogy nőtt benne az ingerültsége - sem volt, hogv bevallja az igazat, vagy legalább tagadjon.

Minek is nevezte? Ó, igen. Callie szája összeszorult, ahogy a fejében visszhangzottak a férfi kemény szavai.

Gyerekes, pattogó hisztérika.

Nem tudta, pontosan melyik szó bosszantotta annyira, de menten elöntötte a düh. A vita ezután végképp elmérgesedett, de a többi már ködbe vezett. Egyedül arra emlékezett, hogv válást követelt - első józan döntése volt attól fogva, hogv megpillantotta férfit -, és azt hogv takarodjon kifelé és el az ásatásról, vagy ha nem, majd ő távozik.

Hogv Jacob küzdött-e érte? Egy fenét. Könyörgött-e a bocsánatáért, a szerelmét és a hűségét bizonygatva? Egy pillanatra sem.

Simán elhagyta. Ahogv őt meg - ó, micsoda véletlen! - a bögyös barna.

Az emlékektől fortyogva lépett ki Callie a zuhany alól, és magára húzta az egyik vékony kis törülközőt amellyel a motel fürdőszobáját felszerelték. Aztán megfogta a gyűrűt, melyet a nyakláncán hordott.

Rögtön levette - inkább lerántotta - a jegygyűrűjét, mihelyt megkapta a válást igazoló okmányt. Kis híján be is hajította a Platte folyóba, amelynél éppen akkor dolgozott. De aztán képtelen volt megtenni. Nem tudott elszakadni a gyűrűtől úgy, ahogy Jacobtól sikerült, legalábbis ezzel gyözködte magát.

A férfi jelentette az egyetlen kudarcot az életében. Azért viselte a gyűrűt, hogv emlékeztesse a hibára, amelyet soha többé nem akart elkövetni. Levette a láncot, és az asztalára dobta. Ha a férfi meglátná, bizonyára azt hinné, sohasem tette túl magát rajta. Vagy valami hasonlóan öntelt dolgot. Többé nem fog gondolni rá. Attól még, hogv együtt dolgoznak, szabad idejében egyetlen percig sem gondol a férfira.

Jacob Graystone egyszerű hiba, tévedés volt csupán. És ő már túllépett rajta. A férfi mindenesetre bizonyosan. Azt röpké beszélgetésük alapján is megállapította, hogy hamar visszarázódott az egyedülálló, nőfaló fickók életébe.

Gazdag, amatőr régésznök - ez a zsánere, gondolta Callie, miközben előhúzott egy tiszta farmert. A gazdag, amatőr régésznök, abból is a bögyös, üresfejű fajta. Olyan, aki jól mutat mellette, és akitől szellemileg feljebb állónak érezheti magát. Ez kell Jacobnak.

- Pusztulnál el - morogta, és felhúzta a farmert meg egy inget.

Rosie-hoz indult, hogy megkérdezze, nem tart-e vele vacsorázni. Elhatározta, hogy Graystone-ra pedig nem gondol többet.

Amikor kinyitotta az ajtót, csaknem beleütközött egy nőbe, aki odakint állt.

- Bocsánat! - Callie zsebre vágta a szobakulcsot. - Miben segíthetek? ?

Suzanne-nek torkán akadt a szó. Ahogy meglátta Callie-t, alig tudta leküzdeni a feltörő könnyeket. Mosolyt erőltetett magára, és úgy szorította meg az irattartóját, mintha csak szeretett gyermekét ölelte volna.

Bizonyos szempontból így is volt.

- Nem akartam megriasztani - szólalt meg újra Callie, mivel a nő csak bámult rá meredten.
- Keres valakit?

- Igen, igen, keresek valakit. Maga... beszélnem kell magával. Rendkívül fontos!

- Velem? - Callie úgy helyezkedett, hogy elállja a bejáratot. Látogatója kissé zavarodottnak tűnt. - Sajnálom, én nem ismerem magát.

- Igaz. Ön nem ismer. A nevem Suzanne Cullen. Igazán fontos, hogy beszéljünk. Négyszemközt. Beengedne pár percre?

- Ms. Cullen, ha az ásatásról van szó, akkor napközben bármikor bátran felkereshet. Valaki majd örömmel beavatja önt a munka részleteibe. De jelenleg sajnos nem alkalmas az időpont. Éppen kifelé indultam. Találkozom van.

- Ha csak öt percet adna, megértené, mi olyan fontos. Mindkettőnknek. Kérem. Csak öt percet adjon!

A nő sürgető hangja hátralépésre készítette Callie-t.

- Öt perc. - Az ajtót nyitva hagyta. - Mit tehetek önért?

- Nem akartam ma este jönni. Várni akartam, amíg... - Csaknem újra magánnyomozót fogadott. Már majdnem felemelte a telefont, hogy a számát tárcsázza, és kivárja, amíg a tényeket még egyszer ellenőrzik. - Máris annyi időt elvesztegettem. Annyi időt!

- Foglaljon helyet. Nem fest túl jól. - Valójában Callie úgy látta, a nő bármelyik pillanatban összeomolhat, olyan törékenynek tűnt. - Hozok vizet.

- Köszönöm. - Suzanne helyet foglalt az ágy szélén. Nyugodt és magabiztos szeretett volna maradni. De leginkább meg akarta ragadni a kislányát, és oly szorosan ölelni át, hogy kitörölje az elrepült három évtizedet.

Elvette a poharat, melyet Callie odanyújtott neki. Kortyolt a vízből, és visszanyerte a higgadságát.

- Fel kell tennem egy kérdést. Rendkívül személyes, de óriási jelentőségű. - Mély lélegzetet vett. - Magát örökbe fogadták?

- Tessék? - Callie döbrent nevetéssel rázta meg a fejét - Nem! Mégis miféle kérdés ez? Ki az ördög maga?

- Biztos hogy nem? Egészen biztos?

- Hát persze! Uramisten, hölgyem. Nézze...

- 1974. december 12-én a kislányomat Jessicát elrabolták a babakocsijából a hagerstowni bevásárlóközpontban.

Most már nyugodtan beszélt. Az évek folyamán számtalan alkalommal számolt be elveszített gyermekéről és a megpróbáltatásairól.

- A bátyját, a hároméves Douglast vittem oda, hogy találkozhasson a Mikulással. Csupán egyetlen pillanatra vonták el a figyelmemet. Egyetlen röpké pillanat műve volt. Eltűnt. Mindenhol kerestük. A rendőrség, az FBI, a család, a barátok, az egész közösség, az eltűnt gyermekek után kutató szervezetek. Mindössze három hónapos volt. Sohasem találtunk rá. Szeptember 8-án lesz huszonkilenc éves.

- Sajnálom - Callie hangjába együttérzés és zaklatottság vegyült - Igazán sajnálom. El sem tudom képzelni, milyen szörnyű lehet önnek és a családjának. És ha bármely okból azt feltételezné, hogy én vagyok az eltűnt leánya, azt is sajnálom. De nem vagyok az.

- Hadd mutassak valamit - Suzanne akadozó légzéssel, de mégis óvatosan nyitotta ki az irattartót. - Amikor ez a kép készült rólam, annyi idős voltam, mint ön most. Megnézné, kérem?

Callie vonakodva tett eleget a kérésnek. Amikor megpillantotta az arcot a hideg végigfutott a gerincén.

- Hasonlít. Van ilyen, Ms. Cullen. Talán csak az ősök, talán a gének keveredése okozza. Felteszem, hallotta már azt a mondást, hogy mindenkinek létezik egy hasonmása. Bizonyára van ebben némi igazság.

- Látja a gödröcskéket? Három! - Suzanne remegő kézzel simította meg saját arcát - Magának is megvannak.

- Persze, mint ahogy a szüleim is. Én 1974. szeptember 11-én születtem Bostonban. A születési papírjaim is igazolják ezt.

- Ez itt az anyám. - Suzanne újabb képet húzott elő. - Amikor a fotó készült, úgy harminc lehetett. Talán egy kicsit fiatalabb, apám nem emlékezett pontosan. Látja, mennyire hasonlít? És nemcsak rá, hanem az édesapjára, vagyis a férjemre is! - Suzanne róla is mutatott egy fényképet. - A szeme. Épp olyan, mint a magáé - az alakja, a színe. Még a szemöldöke is! Nézze, egyenes és sötét. Amikor maga - illetve Jessica megszületett, már akkor mondtam, hogy a szeme tisztára az apjéé. Akkortájt változott olyan borostyánszínűre, amikor, amikor őt... istenem! Amikor megláttam magát a televízióban, rögtön tudtam. Tudtam!

Callie szíve hevesen vert, mintha csak egy ménes vádló dübörgött volna végig a mellkasában, a tenyere pedig megizzadt.

- Ms. Cullen, én nem vagyok az ön lánya. Édesanyámnak barna a szeme. Még a magasságunk és az alkatunk is igazán hasonlít. Tudom, kik a szüleim, és ismerem a családom történetét. Tudom ki vagyok és honnan jöttem. Sajnálom. Semmi olyat nem mondhatok, ami jobb kedvre deríthetné. Nem segíthetek.

- Kérdezze meg! - követelte Suzanne. - Álljon eléjük, és kérdezzen rá! Ha nem teszi meg, hogyan szerezhetne bizonyosságot? Vagy én magam megyek el Philadelphiába, hogy kérdőre vonjam a szüleit. Mert tudom, hogy maga az én lányom!

- Kérem, távozzon! - Callie az ajtóhoz lépett. A térde már remegett. - Távozzon, most azonnal!

Suzanne felkelt az ágyról, de a képeket ott hagyta.

- Ön a marylandi Hagerstownban, a Washington Megyei Kórházban született, hajnali 4.45-kor. Jessica Lynn-nek kereszteltük el. - Még egy képet húzott elő a táskájából, és az ágyra fektette. - Itt egy másolat arról a fotóról, amely nem sokkal a világra jövele után készült. A kórházak mindig készítenek egy ilyen képet a családok számára. Látott valaha is egyetlen olyan fényképet, amely három hónapos korát megelőzően készült magáról?

Egy pillanatra megállt, aztán az ajtóhoz ment. Bocsánatkérően simította meg Callie kezét.

- Kérdezze meg őket! A címemet és a telefonszámomat megtalálja a fotók közt. Kérdezze meg! - ismételte újra, aztán elsietett.

Callie becsukta az ajtót, és egész testében remegve dőlt neki.

Kész elmebaj. Ez az asszony elkeseredett és csalódott. És háborodott. A lánya elvesztése örületbe kergette. Nem is hibáztathatja szegényt, Feltehetően minden arcban a gyermekét véli felfedezni, amely akár csak nyomokban is, de hasonlít rá.

Ennél azért többről van szó, suhant át Callie agyán a gondolat, mikor az ágyon fekvő képekre pillantott. Nagyon is feltűnő, szinte már hátborzongató a hasonlóság.

Ez persze semmit sem jelent. Bolondság volna mást feltételezni.

A szülei nem gyerekrablók, az isten szerelmére! Kedves, szerető, érdekes emberek. Kizárólag szánalmat éreznének Suzanne Cullen iránt.

A hasonlóság meg az életkor egyezése csupán játszi véletlen.

Kérdezze meg őket!

Mégis hogy tehetne fel ilyen kérdést a szüleinek? Figyu, anyu, nem jártál '74 karácsonyán a marylandi bevásárlóközpontban? Egészen véletlenül nem hoztál el egy kisbabát is az utolsóknak vett ajándékokkal együtt?

- Istenem! - Megsimította kavargó gyomrát. - Ó, istenkém.

A kopogás hangjára megpördült, és valósággal feltépte az ajtót.

- Nem megmondtam, hogy... Mi az ördögöt akarsz?

- Kérsz egy sört? - Jake összekoccintotta a két üveget, melyeket a nyakuknál fogva tartott.
- Kössünk fegyverszünetet!

- Sem a söröd, sem a fegyverszüneted nem kell! Semmi kedvem összekapni veled, szóval a békekötés teljességgel értelmetlen.

- Nem vall rád, hogy visszautasítasz egy sört a nap végén.

- Ez igaz. - Elvette az egyik üveget, aztán a lábával belökte az ajtót. Az épp fejbe vágta volna a férfit, de Jake-et fürgeséggel áldotta meg a természet.

- Hé, én csak barátkozni próbálok!

- Barátkozz mással! Ebben úgyis jó vagy.

- Nekem úgy tűnik, mégis kedved támadt összekapni velem.

- Húzz el, Graystone. Most nincs hangulatom hozzád. - Amikor hátat fordított a férfinak, megpillantotta a jegygyűrűjét, amely még mindig az asztalon feküdt. Francba, már csak ez hiányzott! Odaugrott, majd gyorsan a markába kapta a láncot.

- Az általunk jól ismert és szeretett Callie Dunbrook bármikor készen áll a perpatvarra. - Ahogy az ágy irányába téblábolt, észrevette a fényképeket. Callie közben zsebre vágta a gyűrűt. - Hát ez mi? Csak nem a családi fotóalbumot nézegetted éppen?

A nő halálra vált arccal pördült meg.

- Ezt meg hogy érted?

- Mi másért terítenéd ezeket ki az ágyadra? Ő kicsoda, a nagymamád? Sosem mutattad be, ha jól emlékszem. Persze nem sok időt fecsértünk családi pofavizitekre.

- Nem a nagymamám. - Kitépte a képet a kezéből. - Tűnés!

- Várj! - Pajkosan legyintette meg a nő arcát. A régi szokás kis híján könnyeket csalt a nő szemébe. - Mi a gond?

- Csak annyi, hogy magányra vágyom, a fenébe is!

- Kicsim, ismerem én ezt az arcot. Te nem rám haragszol, más zaklatott fel. Mondd el, mi bánt!

Szerette volna egészen kiönteni a szívét

- Semmi közöd hozzá. Te már nem tartozol az életemhez. Nincs szükségem rád.

A férfi tekintete hirtelen kihűlt, megkeményedett

- Soha nem is volt. Félreállok az utadból. Ebben már rengeteg tapasztalatot szereztem.

Az ajtóhoz ment. Körbenézett, és meglátta a csellót a sarokban, a pislákoló szantálfa gyertyát a szekrényen, a laptopot az ágyon és a kibontott csomag cukorkát a telefon mellett.

- A régi jó Callie - dörmögte.

- Jake! - Az ajtóhoz lépett, majdnem megérintette a férfit. Majdnem engedett a kísértésnek, és visszahúzta a karjánál fogva. - Kösz a sört! - mondta ehelyett és becsukta az ajtót az arca előtt, ezúttal legalább finoman.

4

Tolvajnak érezte magát. Annak ellenére is, hogy kulcsa volt a bejárati ajtóhoz, és úgy ismerte a környéket meg a jókora Mount Holly-i téglaház minden zegét-zugát, mint a tenyerét.

Hiszen hajnali kettőkor osont be.

Suzanne Cullen látogatását követően Callie nem lelt nyugalmat. Képtelen volt enni, aludni, még a munkája sem kötötte le többé.

Ráébredt, hogy lassan örületbe kergeti, ha továbbra is egy rozoga motelszobában emészt magát egy ismeretlen elveszett gyereke miatt.

Persze nem hitte, hogy ő lehet az a gyermek. Egy pillanatig sem.

Mégis tudós volt, igazi kutató, és a rejtély, akár a viszketés, szüntelenül gyötörte, úgy érezte, nem szabadul tőle, amíg meg nem oldja.

Leo nincs elragadtatva, gondolta, miközben leparkolt a szülei kertvárosi otthona garázsfelhajtóján. A férfi azonnal kifakadt az ötlete ellen, és szinte tajtékzott, amikor Callie felhívta, hogy közölje, szabadnapot vesz ki.

El kellett jönnie.

A Marylandből Philadelphiába vezető autóúton végig győzködt magát, hogy az egyetlen logikus lépésre vállalkozott. Még ha ez azzal is jár, hogy szülei távollétében kutatja át a házukat, az irataikat és okmányait, bármely bizonyíték után keresgélve, amely igazolná, amit már eddig is tudott.

Hogy ő Callie Ann Dunbrook.

Az elegáns környék csendes volt, akár egy templom. Bár halkán csukta be a kocsiját, a zaj mégis végig-visszhangzott az utcában, és ugatásra készített egy kutyát.

A ház sötétbe burkolódzott, leszámítva az édesanyja emeleti szobájának ablakán kiszűrődő halovány fényt. A szülei minden bizonnyal bekapcsolták a riasztórendszert, amely váltakozó időközönként és helyeken kapcsolta fel a villanyt a házban, mialatt Maine-ben tartózkodtak.

Lemondták az újságot visszatartatták a postájukat és tájékoztatták a szomszédokat arról, hogy elutaznak.

Miközben Callie végigsétált a verandához vezető kockaköves ösvényen, arra gondolt, hogy a szülei józan, felelősségteljes emberek.

Szerettek golfozni, és szívesen adtak estélyeket. Élvezték egymás társaságát, még a humoruk is egyezett.

Az édesapja szeretett kertészkedni és a rózsáit meg a paradicsomtöveit gondozni. Emellett havonta négy napot egy klinikán dolgozott, jótékonyságból. Édesanyja hegedült, és antik órákat gyűjtött. Hátrányos helyzetben lévő gyermekeknek adott zeneórákat.

A szülei már harmincnyolc éve éltek boldog házasságban. Bár néha veszekedtek, vitatkoztak ezen-azon, még mindig kézenfogva sétáltak.

Callie tudta, hogy az anyja jelentős kérdésekben legtöbbször a férjéhez alkalmazkodott, ahogy az apró-cseprő ügyekben is. A lányt valósággal örületbe kergette ez. Úgy tartotta, az anyjában kialakult engedelmesség az asszony függőségéhez és gyengeségéhez vezetett a házasságban.

Gyakran szégyellte magát, amiért gyengének tartja az édesanyját, és csöppet önelégültnek az apját, mivel elősegítette a felesége függetlenségének elvesztését.

Az apja gyakorlatilag járadékot fizetett a nejének. A szülei persze ezt másképp nevezték. Csupán a háztartás költségeit folyósította a számára. Persze Callie-nek nem számított a megfogalmazás.

Mindazonáltal ez volt a legtöbb rossz, amit a szüleiről elmondhatott, és ettől nem tűntek éppen gyermekrabló szörnyetegeknek.

Callie kissé zavarodottan, a büntudatával és mégoly nevetséges idegességével küszködve lépett be a házba, felkapcsolta a fényt a hallban, és beütötte a biztonsági kódot a riasztórendszer számlapján.

Egy pillanatra megállt az előszobában, ízlelgette a feltámadt érzéseket. Már az idejét sem tudta, mikor maradt utoljára egyedül a házban. Bizonyára még azelőtt, hogy elköltözött első saját lakásába.

Megcsapta a Murphy márkájú szappan illata, mely elárulta, hogy Sarah, aki már hosszú évek óta a bejárónőjük, nemrég lehetett itt. Ezzel együtt megérezte a finom, átható rózsaillatot, melyet édesanyja kedvenc potpourrija árasztott.

A lépcső alatt húzódó, hosszú ebédlőasztalon virág díszlett. Minden bizonnyal édesanyja kérésére tette oda Sarah. Callie szinte hallotta az anyját, amint kijelenti: a ház szereti a virágot, akár van lakója, akár nincs.

Végighaladt a máztalan mozaikpadlóval burkolt helyiségen, és elindult felfelé a lépcsőn.

Először saját szobája előtt állt meg. Gyermekkora szobája. A helyiség számos átalakulást megélt már, a kislányos cicomától kezdve, amelyről első emlékeit őrizte – és amelyről édesanyja mesélt - a szemkápráztató szinkavalkádon át, amely akkor jellemezte a szobát, amikor Callie kezdte saját ötleteit megvalósítani benne, egészen a rendetlen kuckóig, ahol a kőzeteket, állati maradványokat, régi üvegeket és minden mást elraktározott, amit csak kiásott a földből.

Mostanra elegáns vendégszobává változott, amely szeretettel várta Callie-t vagy bárki más. Halványzöld fal, áttetsző fehér függöny és antik takaróval bontott, mennyezetes ágy. Na meg a tucatnyi apróság és csecsebecse, amelyet az édesanyja az évek folyamán összevásárolt.

Leszámítva a vakációkat, barátoknál töltött estéket, a nyári táborokat és a forró nyári éjszakákat, amikor néha a kertben felállított sátorban aludt, egészen az egyetemig mindig ebben a szobában élt.

Így bizonyos szempontból a lénye részévé is vált gondolta.

A folyosón végighaladva az apja dolgozószobájához ért. Megállt az ajtóban, és pillanatnyi hezitálás után sandított be. Láta a pompás, antik mahagóniasztalt, rajta a borvörös bőrtokban pihenő friss itatóst, az ezüst írókészletet és a megkapóan bájos tintatartóban álló írópennát.

A széket ugyancsak remek bőr borította. Callie szinte látta az édesapját, amint éppen egy kertészeti katalógust vagy akár egy orvosi szaklapot olvasgat. A szemüvege az orrára csúszva, őszes, fakó aranyárga haja a homlokára omlik.

Az év ezen időszakában bizonyára golfpólót viselne meglehetősen kisportolt testén. Szólna a zene - feltehetően valami klasszikus. Nem véletlen, hogy a lányt, akit később feleségül vett, első hivatalos randevújukon koncertre vitte.

Callie azelőtt gyakran toppant be váratlanul édesapja szobájába, és a két kényelmes szék egyikébe huppanva már sorolta is a híreit, panaszait vagy éppen a kérdéseit. Ha a férfi nagyon elfoglalt volt, egy hosszú, hűvös pillantással válaszolt, mire a lány máris kisurrant.

Azért legtöbbször persze szívesen látott vendég volt itt.

Most azonban behatolónak érezte magát.

Szándékosan elterelte a gondolatait. Megteszi, amiért jött, és kész. Végére is az ő papírjairól van szó.

Odalépett az egyik fa irattartóhoz. Jól tudta, ebben a szobában mindent megtalál, amire csak szüksége lehet. Mindig is az édesapja foglalkozott az anyagiakkal, az iktatással, az okmányokkal.

Kihúzta a legfelső fiókot, és keresni kezdett.

Egy óra elteltével lement a földszintre, hogy főzzön egy csésze kávé. Ha már arra járt, sietve kiforgatta a spájzt, de csupán alacsony nátriumtartalmú burgonyaszirmot talált. Siralmas, gondolta, miközben felvitte zsákmányát az emeletre. Mi értelme a hosszú életnek, ha az ember közben csak papírt ehett?

Tízperces pihenőt tartott az asztalnál. Amilyen tempóval haladt, feltehetően hamarabb végez majd, mint előre feltételezte. Édesapja aprólékos gonddal rendszerezte az iratokat. Már csaknem végezhetett volna, ha nem ragad le az iskolai jegyeinél és értesítőinél.

Fantasztikus élmény volt végigkövetni saját múltját. Az iskolai papírok a gyermekkori barátokat juttatták eszébe - és az ásatásokat, melyeket a hátsó kertekben szervezett még az általánosban. Egyik pajtásának, Donny Riggs-nek édesanyja alapos fejmosást tartott, miután a kölykök feltúrták a kertjét.

Ezután az első igazi csók jutott eszébe. Nem Donny, Joe Torrento volt az illető, akibe tizenhárom évesen fülig belezúgott. Fekete bőrkabátot és Redwing bakancsot viselt. Amikor Callie utoljára hallott felőle, a kétgyermekes apa biológiát tanított a St. Bernadette Gimnáziumban Cherry Hillen, és a helyi Rotary Clubot vezette.

Aztán ott volt legjobb barátnője és egyben szomszédja, Natalie Carmichael. Olyan közel álltak egymáshoz, akár két testvér, minden titkot megosztottak egymással. Aztán jött az egyetem, és bár néhány évig még úgy ahogy megpróbálták tartani a kapcsolatot, végül elváltak útjaik.

Callie-t elfogta a szomorúság, így inkább nekiállt átkutatni a második fiókot.

Ahogy a tanulmányi részt, úgy az orvosi iratokat is gondosan rendezte el az édesapja. A szülei dossziéját félretéve rögtön a sajátját húzta elő.

Ezzel kellett volna kezdenie, ébredt rá. Abban a tudatban nyitotta fel az iratköteget, hogy a bizonyyságot, melyet keres, itt megleli.

Átfutotta a gyermekkori védőoltásokat, majd az orvosi zárójelentést és a röntgenképeket, amelyek tízéves korában készültek, miután egy fáról leesve eltörte a karját. Megtalálta az 1983 júniusában elvégzett mandulaműtét, majd az ujjficam nyomait, amelyet egy udvari kosármeccsen szerzett, amikor zsákolni próbált.

Bekapott egy kis burgonyaszirmot, majd folytatta az iratok áttekintését. Az apja még az egyszerű éves felülvizsgálatok eredményeit is megőrizte, egészen az elköltözése dátumáig. Istenem, még a nőgyógyászatiakat is, nyugtázta Callie.

- Apa! - dünnyögte. - Ez övön aluli.

Nem ítélkezett, amíg az összes papírt át nem futotta. Sőt amikor a végére jutott, újakezdte az egészet.

Ám a születését igazoló iratnak még csak nyomát sem találta. Egyetlenegy gyermekgyógyászati vizsgálat eredményét sem.

Mit sem jelent. Kezét a mellére szorította, ahogy a szívverése felgyorsult. Bizonyára egyszerűen csak máshová iktatta ezeket az apja. Külön a csecsemőkori adatokat Talán az anyja orvosi leletei közé.

Hát persze! A megszületett leány első iratait a terhességgel összefüggő papírok mellé tette. Ezzel zárta le az eseményt.

Hogy bebizonyítsa magának, nem ideges, kávét töltött, és fel is hajtotta a csésze tartalmát mielőtt visszatette a saját dokumentumait és az édesanyjait húzta elő.

Nem tudta és nem is akarta bűnösnek érezni magát amiatt, hogy olyan iratokba néz bele, amelyek nem az övéi. Hiszen csak azért teszi, hogy véget vessen az egésznek. Átfutotta a papírokat, próbálta megtalálni a lényeges adatokat, miközben lehetőség szerint figyelmen kívül hagyta mindazt, amit az anyja magánügyének tekintett.

Megtalálta az 1969 augusztusában történt első vetélésről és az azt követő kezeléssel szülő anyagot. Tudott az esetről, ahogy a következőről is, mely '71 telén következett be.

Az anyja sokat mesélt neki arról, mennyire megviselték őt a történetek, még kórházba is került a depresszió miatt, amely úrrá lett rajta. Elmesélte azt is, mennyit jelentett a számára az, hogy végül megszületett az egészséges kislánya.

Aztán Callie megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a harmadik terhesség iratai következtek. A nőgyógyász érthető módon aggódott a méhszáji rendellenesség miatt, mely az első két vetélést okozta, így gyógyszert és ágynyugalmat írt fel a terhesség első három hónapjára.

Dr. Henry Simpson gondosan felügyelte a terhesség folyamatát. A hetedik hónapban két napra még be is rendelték az asszonyt a kórházba, a magas vérnyomás és a kiszáradás tünetegyüttese miatt, melyet az egyre nagyobb gyakorisággal jelentkező reggeli rosszullét okozott, de kezelték a problémát és kiengedték.

Callie összezavarodott, amikor azt tapasztalta, hogy ezzel véget ért a terhesség dokumentációja. A következő bejegyzés - egy bokaficam - egy teljes évvel későbből származott. Egyre gyorsabban lapozta át a jegyzeteket, meggyőződve arról, hogy a többi irat csupán elkeveredett valahová.

De nem így történt. Semmi mást nem talált. Mintha csak az édesanyja terhessége a hetedik hónapban megszakadt volna.

Callie görcsölő gyomorral kelt fel újra, hogy visszahelyezze az iratköteget a szekrénybe. Aztán kihúzta a következő fiókot és sietve túrta fel újabb orvosi jelentések után kutatva. Ám mivel semmi idevágót nem talált, leguggolt, hogy kihúzza a legalsó fiókot.

De zárva találta.

Egy pillanatra dermedten görnyedt a tisztára súrolt irattartó szekrény előtt, egyik kezével a rézfogantyút szorítva. Nagy nehezen megtiltotta az agyának, hogy gondolkodjon. Felállt az apja asztalához lépett, és keresni kezdte a kulcsot.

Ám nem találta meg, így felvette a levélvágó kést, lehajolt, és azzal törte fel a zárat.

A fiókban egy hosszúkás fémdobozt talált, szintén zárva. Ezt az asztalhoz vitte, és leült. Egy hosszú pillanatig csak bámulta meredten, és azt kívánta, bárcsak ne létezne.

Visszatehetné, be a fiókba, mintha soha nem is létezett volna. Bármit tartalmaz is a doboz, az édesapja sokat fáradozott, hogy titokban tartsa, gondolta Callie.

Milyen jogon akarja megtudni a titkát?

Végére is minden áldott nap ezt művelte. Halottak, ismeretlenek titkait fedte fel, mert a tudomány és a felfedezés érdeke előbbre való, bizonyult a magántitok védelménél.

Ha halott idegenek csontjait képes nap mint nap kiásni, megvizsgálni, akkor miért ne nyithatná ki a dobozkát, mely talán olyan titkokat rejt, amelyek saját életét befolyásolják?

- Sajnálom - mondta hangosan, majd összezúzta a zárat a papírvágóval.

Felemelte a fedelet, és nekifogott.

Nem történt harmadik vetélés. Sem pedig születés. Callie kényszerítette magát, hogy végigolvassa a szöveget, mintha csak egy ásatás jelentését tartaná a kezében. A terhesség nyolcadik hónapjának első hetében Vivian Dunbrook magzata elhalt a méhben. Mesterségesen megindították a szülést, és 1974. június 29-én megszülte halott csecsemőjét.

A diagnózis: a terhesség okozta magas vérnyomás halvaszületést, a magzat elhalálózását eredményezte.

A méhszáji rendellenesség - amely a vetéléseket okozta - és a halvaszületéshez vezető magas vérnyomás túlzottan veszélyessé tett volna egy újabb terhességet.

Kevesebb, mint két héttel ezután pedig a méheltávolítás, melyet a méhszáj károsodása tett szükségessé, végleg megakadályozta azt.

A beteget depresszióval kezelték.

1974. december 16-án a szülők örökbe fogadtak egy leánygyermeket, akit Callie Ann-nek neveztek el. Privát adoptálás útján történt, melyet az ügyvéd intézett, nyugtázta a nő kábultan. A szolgáltatásaiért a férfinak tízezer dollár járt. Rajta keresztül pedig további kétszázötvenezer dollárt fizettek a meg nem nevezett szülőanyának.

A gyermeket - egyszerűbb volt úgy gondolnia rá, mint a „gyermekre” - Dr. Peter O'Malley bostoni gyermekorvos vizsgálta meg, és egészségesnek találta.

A következő feljegyzés a féléves rutin kivizsgálásról szólt, amelyet a philadelphiai Marilyn Vermer végzett el, aki a gyermek orvosa maradt, míg az el nem érte a tizenkét éves kort.

- Onnantól kezdve nem voltam hajlandó bédidokihoz járni - mormogta Callie, és szinte meglepetten figyelte, ahogy a könnye a papírra hullott. - Istenem, ó, istenem!

A gyomra görcsbe rándult, és Callie összegörnyedt, zihálva kapkodott levegő után, míg nem enyhült a fájdalom.

Képtelenség. Nem lehet igaz. Miként lehet, hogy a két ember, aki soha még a legjelentéktelenebb kérdésben sem hazudott neki, ilyen hazugságban hagyta ennyi hosszú éven át?

Ez egyszerűen képtelenség.

Ám ahogy erőlködve újra felegyenesedett, és kényszerítette magát, hogy végigolvassa az iratokat, ráébredt, hogy nem csupán lehetséges. Hanem igaz.

- Hogy az ördögbe érted azt, hogy kivett egy nap szabadságot? - Jake hátracsapta a kalapját, és egyetlen izzó pillantással szénné égette Leot. - Éppen az ásatás legkritikusabb szakaszában járunk, erre ő fogja magát, és kivesz egy nap szabit?

- Azt mondta, valami közbejött.

- Mi az ördög jöhetne közbe, ami fontosabb a munkájánál?

- Nem árulta el. Haragudj nyugodtan, akire csak akarsz, rám, vagy akár Callie-re, de ettől még mindketten nagyon jól tudjuk, hogy ez nem vall órá. Callie dolgozik betegen, kimerülten, akár sérülten, egyszerűen tűzőn-vízen át, ha kell.

- Jó, jó. Az viszont jellemző, hogy itt hagy csapot-papot, csak, mert megneszelte, hogy én is az ásatáson dolgozom.

- Egyáltalán nem. - Mivel őt is elfutotta a pulykaméreg, Leo közelebb lépett. A magasságkülönbség miatt nem mászhatott Jake képébe, ehelyett az ujjával bökte meg a mellkasát. - Te is nagyon jól tudod, hogy nem csinálna ilyesmit, a fenébe is! Bármilyen problémája van veled vagy velem, amiért idehívtalak, megbirkózik vele. De az ásatást nem hátráltatja vele. Elég profi és elég makacs ehhez.

- Oké, megfogtál. - Jake zsebre vágta a kezét, és körbetekintett a terepen, amelyet már elkezdtek felparcellázni. Az aggodalom ébresztette fel benne a haragot. - Valami nem stimmel vele tegnap este.

Tudta, látta. Ám ahelyett, hogy rávette volna Callie-t, árulja el, mi nyomja a lelkét, a férfiban győzött a csökönyös büszkeség, és hagyta, hogy a nő lerázza.

A szokás hatalma.

- Ezt meg hogy a halálban érted?

- Benéztem hozzá. Fel volt dűlva. Pár percbe telt, míg rájöttem, hogy ennek semmi köze hozzám. Szívesen hitegetem magam azzal, hogy ha bármi felhúzza Callie-t, az velem kapcsolatos. Nem volt hajlandó beszélni róla. Mit mondjak, nem meglepő. De fényképek hevertek szanaszét az ágyán. Nekem családi fotóknak tunktek.

Ami keveset a férfi a családjáról tudott, az illett az elképzelésébe.

- Nem utalt arra, hogy a családjával történt valami?

Leo megvakarta a nyakszirtjét.

- Azt hiszem, nem. Csak annyit mondott, hogy sürgős személyes elintéznivalója akadt. Ha tud, még ma este visszatér, de legkésőbb holnap.

- Talán bepaszizott?

- Graystone...

Lehalkította a hangját. Az ásatások mindig termékeny talajnak bizonyultak a pletykák számára.

- Ne csigázz, Leo. Randizik?

- Honnan a fenéből tudjam? Nekem semmit sem mesél a szerelmi életéről!

- Clara majd kifaggatja. - Jake újra fennhangon beszélt. - Clarának senki sem képes ellenállni, ha egyszer ráindul a témára. Ő pedig majd elárulja neked.

- Clara szerint Callie-nek és neked még mindig házasságban kéne élnetek.
- Igazán? A feleséged igazán okos nő. Rólam nem szokott beszélni?

Leo gúnyos tekintettel válaszolt

- Clara és én minden áldott este szót ejtünk rólad a vacsoránál.
- Na és Callie? Gyerünk, Leo, ne csigázz!

- Nem ismételhetem el, amit ő mondott nekem rólad. Ugyanis nem használok efféle szavakat.

- Ez kedves. - Elrévedt a tó irányába. A tekintetét napszemüveg takarta. - Bármit mond vagy gondol is, kénytelen lesz változtatni az álláspontján. Ha bajba jutott, én kiszedem belőle!

- Ha ilyen fenemód aggódsz és érdeklődsz utána, mi az ördögért váltatok el?

Jake megrántotta a vállát.

- Jó kérdés, Leo. Mocskosul jó kérdés. Amint rájöttem, rögtön elárulom. Addig is, ideje visszatérni a munkához, még ha a vezető régész nélkül is.

Első látásra beleszeretett, méghozzá fülig, vallotta be magának Jake. Az élete egy csapásra két szakaszra oszlott: Callie Dunbrook előtt és után.

Rémisztő és bosszantó helyzet. Amilyen a nő is.

Harmincéves és gyermektelen volt - ha csak Diggert nem számítjuk -, és ebben az állapotban is szándékozott maradni. Imádta a munkáját. Imádta a nőket. És ha egy férfi össze tudja kapcsolni a kettőt, nos, akkor az élete már nem is lehetne szebb.

Senkinek sem volt hajlandó megfelelni, legfőképpen nem egy csökönyös, vékony kis régész nőnek.

Te jó ég, mennyire imádta azt a csökönyösséget.

A szexuális életük éppoly viharos és magával ragadó volt, mint a veszekedéseik. De ez nem oldotta meg Jake gondját. Minél többet kapott, annál többet akart. A nő megadta neki a testét, a társaságát, az eltérő gondolkodása okozta kihívást. Egy dolgot azonban soha nem adott meg, ami megfogta volna a férfit.

A bizalmát. Kétségkívül sohasem bízott Jake-ben. Nem bízott abban, hogy kitart mellette. És legfőképpen a hűségében nem bízott.

Hónapok teltek el azután, hogy Callie kirúgta, mire meggyőzte magát hogy a nő égbekiáltó hitetlensége tett tönkre mindent. És hónapokig meg volt győződve afelől, hogy Callie térden csúszva jön majd vissza hozzá.

Ostoba volt, most már belátta. Callie sohasem tenne ilyet. Ebben az egyben hasonlítottak egymásra. Az idő múlásával aztán a férfi kezdett ráébredni arra, hogy talán, esetleg, meglehet, hogy ő sem mindent tett meg, amit tudott. Amit meg kellett volna.

Ez persze nem csökkentette a nő mégoly jogos felelősségét, de mindenesetre utat nyitott egy új szemléletnek.

A parázs máig pislákol, nyugtázta Jake. Ehhez kétség sem fért. És ha az antietami ásatás lehetőséget kínál neki, hogy újra feltámassza a tüzet, ki fogja használni.

Minden alkalmat megragad, hogy visszaszerezze a nőt. És bármi nyugtalanítja is most Callie-t, kiszedi belőle. Biztos hagyja majd, hogy segítsen neki. Még akkor is, ha harapófogóval kell kihúznia Callie-ből az igazságot.

Callie nem számított arra, hogy álmom jön a szemére, de a hajnal hasadtával mégis elszenderült, ahogy összekuporodott régi szobája ágyán. Átölelt egy párnát, ahogy kisgyermek kora óta tette, amikor betegség vagy szomorúság gyötörte.

A testi fáradtság és érzelmi fásultság elnyomta a fejfájást és az émelygést. Négy teljes órával később ébredt a bejárati ajtó csapódásának és neve kiáltásának hangjára.

Egy pillanatra újra kisgyermeknek érezte magát, aki szombat reggel addig gubbasztott az ágyában, amíg az édesanyja fel nem keltette. Reggelire zabpelyhet és friss epret kapott, amelyet porcukorral öntött le, ha az anyja éppen nem figyelt.

Az oldalára fordult. A sajgó fájdalom, a hasogató fejfájás és a mellkasát feszítő érzés emlékeztette arra, hogy többé már nem az a kislány, akinek a legnagyobb problémát az jelentette, hogyan cukrozza meg titokban a reggelit.

Felnőtt nő. Mégsem tudja, kinek a gyermeke.

A lábát leengedte a padlóra, és az ágy szélére ült, a tenyerébe temette az arcát.

- Callie! - Vivian hangjába öröm vegyült, ahogy beviharzott a szobába. - Kicsim, fogalmunk sem volt, hogy hazalátogatsz! Csodára meglepődtem, amikor megpillantottam a kocsid a felhajtón. - Megölelte a lányát, aztán megsimogatta a haját. - Mikor értél ide?

- Tegnap este. - Nem emelte fel a fejét. Nem állt készen arra, hogy az anyja szemébe nézzon. - Azt hittem, te és apu Maine-ben vagytok.

- Így is volt. De úgy döntöttünk, vasárnap helyett már ma hazajövünk. Édesapád aggódott a kertje miatt, ráadásul hétfőn teljes munkanapot tölt a kórházban. Kicsim... - Vivian megemelte Callie arcát az állánál fogva. - Mi a gond? Nem érzed jól magad?

- Csak egy kicsit másnapos vagyok. - Az anyja szeme valóban barna, gondolta Callie. De nem olyan, mint az övé. Viviané sötétebb és mélyebb. És olyan szépen illik fakó rózsaszín bőréhez és enyhén göndör, szőkés hajához. - Apu is itt van?

- Hát persze. Egy pillantást akart vetni a kertben a zöldségeire, mielőtt behozza a többi csomagot. Édesem, szörnyen sápadt vagy!

- Beszélnem kell veletek.

Nem állok készen! Nem állok készen! Nem állok készen! - ismételte az agya, mégis talpra erőltette magát.

- Megtennéd, hogy behívod aput? Csak előbb megmosakszom.

- Callie, megrémítesz!

- Kérlek. Csak egy perc, amíg leöblítem az arcom. Mindjárt itt vagyok.

Meg sem várta, hogy Vivian válaszolhasson, elsietett a folyosó túlsó végében lévő fürdőszobába.

Rádőlt a mosdókagylóra, és rövid, mély lélegzeteket vett, mivel a gyomra újból görcsölni kezdett. Kifolyatta a hideg vizet, amennyire csak tudta, aztán az arcára lögybőlte.

Nem nézett a tükörbe. Erre sem állt még készen.

Amikor kilépett, Vivian már az előszobában várt, a férje kezét szorongatta.

Milyen magas ember, gondolta Callie. Magas, sportos és jóképű. Milyen tökéletes látványt nyújtanak így együtt. Dr. Elliot Dunbrook és az ő drága Vivianje. Hazudtak neki, egész eddigi életében.

- Callie. Felizgattad édesanyádat. - Elliot a lányához lépett, és megölelte. - Mi a gond, kicsi lányom? - kérdezte. A szeme megtelt könnyel.

- Nem számítottam arra, hogy ma megérkeztek. - Ellépett az apja öleléséből. - Azt hittem, több időm lesz megfogalmazni, amit most mondani készülök. De nincs. Menjünk be, üljünk le.

- Callie, bajba kerültél?

Elliotra pillantott, és az arcán nem látott mást, csak szeretetet és aggodalmat.

- Már azt sem tudom, ki vagyok - felelte egyszerűen, majd a nappaliba indult.

Tökéletes szoba, mely illik a tehetsős és ízléses emberekhez, gondolta. Gondosan kiválasztott és óvott antik tárgyak, kényelmes, a szülei által oly kedvelt sötét színben játszó fotelek. A falakon lógó alkotások bája és a régi kristály eleganciája.

Családi fényképek a kandallópárkányon. Megsajdult a szíve, ahogy rájuk pillantott.

- Meg kell kérdeznem...

Nem, ezt nem teheti meg hátat fordítva. Bármire jött is rá, bármit tud is meg most, megérdemlik, hogy szemtől szemben beszéljen velük. Megfordult, és mély lélegzetet vett.

- Meg kell kérdeznem, miért nem árultátok el soha, hogy örökbe fogadtatok.

Vivian fojtott kiáltást hallatott, mintha csak torkon ütötték volna. Remegő hangon szólalt meg.

- Callie, honnan...

- Kérlek, ne tagadd. Kérlek, ne! - Alig tudta kinyögni a szavakat. - Sajnálom, de átkutattam az iratokat. - Az apjára pillantott. - Feltörtem a zárt fiókot és a dobozkat is. Láttam az orvosi jelentéseket és az adoptálási papírokat is.

- Elliot.

- Ülj le, Vivian! Ülj le! - A férfi az egyik székhez húzta a feleségét, és leültette. - Képtelen voltam megsemmisíteni. - Megsimogatta a neje arcát, akár egy rémült gyereket. - Nem lett volna helyes.

- És az helyes, hogy eltitkoltátok előlem a születésem körülményeit? - fakadt ki Callie.

Elliot leejtette a vállát

- Számunkra nem az a fontos.

- Nem fontos, hogy...

- Ne apádat hibáztasd. - Vivian megfogta a férje kezét. - Értem tette - mondta Callie-nek. - Megígértettem vele. Megeskettem. Nekem szükségem volt... - Sírva fakadt, a könnyek lassan

csordogáltak végig az arcán. - Ne gyűlölj engem, Callie. Az istenre kérlek, ne gyűlölj ezért! Te az én kislányom vagy attól a pillanattól, hogy a karomba fogtalak. Semmi más nem számított.

- Pótlék az elvesztett csecsemő helyett?

- Callie - szólt közbe most Elliot - Ne légy kegyetlen.

- Kegyetlen?! - Ki ez a férfi, aki szomorú, dühös tekintettel mered most rá? Ki az apja valójában? - Ti beszéltek nekem kegyetlenségről, azok után, amit tettetek?

- Miért, mégis mit tettünk? - Megtorpant a lány szavai hallatán. - Nem mondtuk el neked. Hogyan számíthat ez ennyit? Anyádnak... anyádnak szüksége volt erre az illúzióra. Levert és vigasztalhatatlan volt. Tudta, soha nem adhat életet saját gyermeknek. Így, amikor lehetőségünk adódott, hogy örökbe fogadjunk, és a lányunk legyél, kihasználtuk azt. Szerettünk, ahogy azóta is szeretünk. Nem csupán mintha édes lányunk volnál, hanem mert te a mi lányunk vagy.

- Képtelen voltam elfogadni a gyermekem elvesztését - bökte ki Vivian. - Főként azután, hogy a két vetélést követően mindent megtettem, hogy egészségesnek szülessen. Nem tudtam elfogadni a gondolatot, hogy ha az emberek rád néznek, csak egy pótlékot lássanak. Ezért ideköltöztünk, hogy tiszta lappal induljunk. Csak mi hárman. A többit pedig mélyen elraktároztam. De ez nem változtat azon, hogy te ki vagy. Nem változtat rajtunk és a végtelen szereteten, amelyet irántad érzünk.

- Megvásároltok egy kisbabát a feketepiacon, elveszték egy gyermeket, amelyet egy másik anyától loptak el, és még azt mondjátok, ez semmin sem változtat?

- Mégis mit hordasz itt össze? - Elliot arcát elöntötte a méreg. - Szörnyű dolog ilyet mondani! Szörnyű kegyetlenség. Bármit tettünk is, ezt nem érdemeltük.

- Negyedmillió dollárt fizettetek.

- Igen. Magánúton intéztük az örökbefogadást, és a pénz felgyorsította a folyamatot. Ez talán nem volt teljesen tisztességes azokkal a párokkal szemben, akik nem tudtak ennyit fizetni, de attól még nem bűn. Elfogadtuk az árat és azt, hogy a vér szerinti anyát kárpótlás illeti. De hogy azt vágd a fejünkhöz, hogy megvettünk, elloptunk téged, sárba tiprása mindannak, amire valaha ebben a családban neveltek.

- Meg sem kérdezitek, miért jöttem ide, miért kutattam át az iratokat és törtem fel a fiókodat?

Elliot megsimította a haját, aztán leült.

- Nem tudlak követni. Az isten szerelmére, Callie, komolyan józanságot és logikát vártál, amikor mindezt a fejünkhöz vágtad?

- Tegnap este egy asszony keresett fel a szobámban. Láttam a híradást, melyet a jelenlegi ásatásomról sugárzott a tévé. Azt állította, én az ő lánya vagyok.

- Te az én lányom vagy! - tört ki Vivian szenvedélyesen. - Az én gyermekem!

- Azt is mondta - folytatta Callie -, hogy 1974. december 12-én rabolták el tőle a csecsemőjét. A marylandi hagerstownbeli bevásárlóközpontból. Képeket mutatott saját magáról, az édesanyjáról az én koromban. Óriási a hasonlóság. A színek, az arcforma. A nyamvadt három gödröcske. De azt feleltem, ez lehetetlen, engem nem adoptáltak. De mégis.

- Ennek semmi köze sincs mihozzánk. - Elliot a szívére tette a kezét. - Ez örűtség.

- Az az asszony téved. - Vivian lassan bólogatott. Előre-hátra, előre-hátra. - Végzetesen téved.

- Természetesen. - Elliot újra megfogta a kezét. - Hát persze. Hiszen mi ügyvéden keresztül intéztük az örökbefogadást - mondta Callie-nek. - Egy jó nevű ügyvéden keresztül, aki a magánadoptálásokra szakosodott. Édesanyád szülészorvosa ajánlotta. Megsürgettük kissé az örökbefogadási procedúrát, de ennyi. Soha nem vennénk részt gyermekrablásban, csecsemőkereskedelemben. Nem feltételezheted ezt!

Callie az apjára, majd az anyjára pillantott, aki fátyolos tekintettel nézett vissza rá.

- Nem, nem! - felelte, és úgy érezte, enyhül a teher, amely a szívét nyomta. - Hát persze hogy nem hiszem ezt! Ezért kérek, mondjátok el egészen pontosan, mit tettetek. - Édesanyjához lépett, leguggolt mellé. - Anyu. - Megérintette Vivian kezét, és újra csak ennyit mondott. - Anyu.

Vivian egyetlen elfojtott zokogással előrelendült, és karjába zárta Callie-t.

5

Callie kávéfőzőt, és nem csupán azért, hogy időt adjon a szüleinek, hogy összeszedjék magukat, de azért is, mert szüksége volt rá. Az ő szülei. Ez mit sem változott.

A harag és az elárultság érzete elhalványult. Hogyan is maradhatott volna harag az anyja meggyötört arca vagy az apja bánata láttán?

Bár a fájdalmat le tudta küzdeni, a tudásvágyat nem. Válaszokat akart, hogy megismerhesse az igazságot.

Bármennyire szerette őket, meg kellett értenie.

Amikor bevitte a kávéfőzőt a nappaliba, a szülei kéz a kézben ültek a pamlagon.

Egységben, gondolta. Egymásnak teremtdtek.

- Tudom, talán sohasem bocsátasz meg nekem - szólalt meg Vivian.

- Azt hiszem, nem érted. - Callie kitöltötte a kávéfőzőt. Az egyszerű feladat lefoglalta a kezét, a csésze és a kanna pedig a tekintetét. - Meg kell tudnom a tényeket. Minden egyes részletre szükségem van, hogy összerakhassam az egészet. Mi egy család vagyunk. Ezt semmi sem változtathatja meg, de akkor is meg kell ismernem a tényeket.

- Mindig is józan lány voltál - felelte Elliot - Megbántottunk.

- Most nem ez a fontos. - Callie a szék helyett a földön helyezkedett el, törökülésben. - Először szeretném megérteni az... örökbefogadást. Úgy érzitek, ez titeket és engem... szóval minket kevésbé érvényes családdá tett?

- Egy család megalapítása mindenképpen igazi csoda - válaszolta Elliot - Te vagy a mi csodánk.

- Mégis elhallgattátok az igazságot.

- Én vagyok a hibás. - Vivian szemébe ismét könny szökött. - Az én hibám!

- Senki sem hibás - felelte Callie. - Csak mondjátok el!

- Akartunk egy gyereket. - Az asszony megszorította férje kezét. - Annyira akartuk. Az első vetélés szörnyű érzés volt. Leírhatatlan. A veszteség, a gyász, a kétségbeesés... a kudarc. Az orvos azt mondta, megpróbálhatjuk újra, de fennáll a veszélye, hogy... nem fogok tudni minden gond nélkül világra hozni egy kisbabát így egy esetleges újabb terhességet gondosan felügyelnek majd. Ám hiába tettek így, újra elvetéltem. Én... teljesen összetörtem.

Callie odanyújtotta az egyik csészét az édesanyjának.

- Tudom. Megértelek.

- Szorongásoldót írtak fel, hogy leküzdjem a depressziót. - Könnyei fátyolán át elmosolyodott. - Elliot szoktatott le a gyógyszerről. Helyette elfoglaltságokkal kötött le. Antik tárgyak, színház, vidéken töltött hétvégek, amikor csak ráért. - Összekulcsolt kezüket az arcához húzta. - Ő húzott ki a gödörből.

- Magát hibáztatta, mintha ő okozta volna a történeteket.

- Az egyetemen elég sok füvet szívtam.

Callie zavartan pislantott, és hirtelen furcsa érzés lepte el a torkát. Nevetés fogta el.

- Ó, anyu, te vad nőszemély!

- Hát, igen - felelte Vivian szipogva, bár ajkán kacaj remegett. - Egyszer még az LSD-t is kipróbáltam, és két egyéjszakás kalandom is volt.

- Ez mindent megmagyaráz, te narkós. Nincs véletlenül egy kis anyag itthon?

- Nincs! Ugyan, kérlek.

- Akkor kénytelenek leszünk ezt a beszélgetést anélkül végigcsinálni, hogy betépnénk. - Callie az anyjához hajolt, és megveregette a térdét. - Szóval züllött drogos voltál. Felfogtam.

- Próbálsz megkönnyíteni a helyzetet számomra. - Vivian egy megingó lélegzettel a férje vállára dőlt. - Annyira hasonlít rád. Erős, mint te. Én újra meg akartam próbálni. Elliot szerette volna, ha tovább várunk, de én eltökéltem magam. Senkire sem hallgattam. Azt hiszem, teljesen megszállott lettem. Még veszekedtünk is emiatt.

- Aggódtam Vivian egészsége miatt. Fizikai és lelki értelemben véve.

- Elliot már akkor felvetette az örökbefogadás lehetőségét, még utána is járt a dolognak. De én nem hallgattam rá. Láttam az állapotos, kisgyermekes anyákat. Úgy gondoltam, nekem is természetes jogom és kötelezettségem ez. A barátaim mind szültek. Ha nekik lehetett babájuk, nekünk miért ne? Sajnálta engem, de ez csak rontott a helyzeten.

- Nem bírtam ilyen szomorúnak, ilyen elveszettnek látni. Elviselhetetlen volt.

- Újra teherbe estem. Olyan boldog voltam. És jöttek a rosszulletek - mint az előző két alkalommal. Aztán a kiszáradás. De én vigyáztam. Amikor ágynyugalmat rendeltek, ágyba feküdtem. Ezúttal túljutottam az első három hónapon, minden jónak tűnt. Éreztem, ahogy megmozdul a baba. Emlékszel, Elliot?

- Igen, emlékszem.

- Kismamaruhákat vásároltam. Berendeztük a gyerekszobát. Több tucat könyvet olvastam el a terhességről, a szülésről, a gyermeknevelésről. Aztán gondok támadtak a vérnyomásommal. A helyzet súlyosbodott, így a hetedik hónapban rövid időre kórházba kerültem. Ám ennek ellenére úgy tűnt, minden rendben van, mígnem...

- Bementünk a kórházba egy kivizsgálásra - folytatta Elliot. - De nem észlelték a magzat szívverését. A vizsgálatok során kiderült, hogy már nem él.

- Nem hittem el. Képtelen voltam. Annak ellenére, hogy többé nem éreztem a kisbabám rugdosását. Tovább olvastam a könyveket, tovább terveztem. Nem engedtem Elliotnak, hogy felhozza a témát, hiába próbálta. Megtiltottam, hogy bárkinek szójon.

- Aztán mesterségesen megindították a szülést.

- Kislány volt - suttogta Vivian. - Halva született. Olyan gyönyörű volt, olyan pici. A karomba fogtam, és egy ideig azt hajtogattam magamban, csak alszik, de tudtam, hogy ez nem igaz. Miután elvették tőlem, széthullottam. Gyógyszereztem magam, hogy túljussak rajta. Én... istenem, elloptam apád receptjei, és Alisont meg Seconalt írtam fel. A nappalok ködbe vesztek, éjszakáinként szinte halottnak éreztem magam. Próbáltam bátorságot gyűjteni ahhoz, hogy egyszerre bevegyem az összes pirulát és véget vessek a szenvedésnek.

- Anya!

- Mély depresszióba süllyedt. A halvaszületés, a méheltávolítás. Megviselte a tudat, hogy nemcsak egy újabb gyermeket, hanem a reményt is elveszítette, hogy valaha teherbe essen.

Hány éves is lehetett akkor? - töprengött Callie. Talán huszonhat? Nagyon fiatal ekkora veszteséghez.

- Sajnálom, anyu.

- Az ismerősök virágot küldtek - folytatta Vivian. - Gyűlöltem. Bezárkóztam a gyerekszobába, naphosszat csak a pici takarókat, babaruhákat rendeztem, amelyeket megvásároltam. Alice-nek neveztük el. Nem voltam hajlandó kimenni a temetőbe. Elliotnak azt sem engedtem, hogy a bölcsőt elvigye a házból. Amíg nem álltam a sírja előtt, amíg még a kezemben tarthattam parányi ruhácskáit, nem vesztettem el örökre.

- Félttem. Ez alkalommal igazán félttem - vallotta be Elliot. - Megrémültem, amikor kiderült, hogy a felírt gyógyszereken kívül mást is szed. Tehetetlennek éreztem magam, képtelen voltam közel jutni hozzá. A gondokat alapjában véve nem oldotta volna meg, ha egyszerűen elkobzom a tablettákat. Ezért beszéltem a nőgyógyászával. Ő hozta fel az örökbefogadás lehetőségét.

- Én még ekkor sem akartam hallgatni rá - folytatta Vivian. - De Elliot kényszerített, hogy végighallgassam, ahogy előadta a rideg orvosi tényeket. Sokkterápia. Nem lesz több terhesség. Ez a lehetőség már nem áll fenn többé. Folytathatjuk tovább az életünket, csak mi ketten. Szeretetlenben, boldogságban. De ha mégis gyermeket szeretnénk, ideje új lehetőségek után nézni. Fiatalok vagyunk, emlékeztetett. Anyagi akadályok sem állnak elénk. Értelmes, gondos felnőttek, akik képesek szerető és biztonságos otthont teremteni. Gyereket akarok, vagy csak magát a terhességet? - tette fel a kérdést. - Mert ha gyermeket akarunk, valóra válhat az álmunk. Én ezt akartam.

- Felkerestünk egy... pontosabban számos ügynökséget - vette át Elliot a szót. - De mindenhol csak várólistára kerültünk. És ez csak megnehezítette a dolgot Vivian számára.

- Új szenvedélyem rabja lettem. - Az asszony felsóhajtott. - Átfestettem a gyerekszobát. Eladtam a bölcsőt, és újat vettem helyette. Megváltam az összes ruhától, melyet Alice számára vásároltunk, hogy az új baba sajátot kapjon mindenből. Várandósnak tekintettem magam. Valahol létezett egy gyermek, aki az enyém. Csupán egymásra kellett találnunk. És minden késedelem újabb veszteséggel ért fel.

- Újra eltöltötte a remény. Képtelen voltam elviselni a gondolatot, hogy ismét reményvesztetté és boldogtalanná váljon. Beszéltem erről Simpsonnak, a nőgyógyásznak. Elmondtam neki, micsoda csalódottságot és fájdalmat okozott mindkettőnk számára, hogy a folyamat akár évekig is eltarthat. Ő adta meg az ügyvéd nevét, aki magánadoptálásokkal foglalkozott. Közvetlenül a szülőanyától.

- Marcus Carlyle - szólt közbe Callie, akinek eszébe jutott a név, melyet az iratokon látott.

- Igen. - Vivian kortyolt a kávéjából, és higgadtabban folytatta. - Csodás ember volt. Olyan megértő és támogató. És mindenekelőtt jóval kedvezőbb kilátásokkal kecsegtetett, mint az ügynökségek. A jókora összeg csekély ár volt. Azt mondta, egyik ügyfele nem tudja megtartani a gyermekét. Egy fiatal hajadon, aki a szülés után rájött, képtelen felnevelni a kislányát. Azt mondta, mesél neki rólunk, minden információt megoszt vele, amit rólunk megtudott, beleértve a múltunkat is. Ha beleegyeznek, nálunk helyez el a gyermeket.

.- Miért nálatok? - vágott közbe Callie.

- Úgy mondta, a lány éppen ilyen házaspárt keres. Kiegyensúlyozott, anyagilag rendezett, jól nevelt, gyermektelen embereket. Azt is mondta, a lány szeretné befejezni a középiskolát és egyetemre menni, szóval új életet kezdeni. Adósságba verte magát, miközben próbálta nevelni a kisbabáját. Fizetnie kellett, és abban a tudatban akart élni, hogy a gyermekét a lehető legjobb szülők kezébe adta, akik szeretni és óvni fogják. - Vivian vállat vont. - Azt mondta, heteken belül értesít.

- Próbáltuk nem túlreagálni a történeteket - magyarázta Elliot. - De az egész olyan sorsszerűnek tűnt.

- Nyolc nap múlva, délután fél ötkor hívott fel. - Vivian letette a kávéscsészét. - Pontosan emlékszem. Éppen Vivaldit játszottam a hegedűmön, próbáltam belefeledkezni a zenébe, amikor megcsörrent a telefon. Rögtön tudtam. Ez persze nevetségesnek hangzik, de én akkor is tudtam. És miután felemeltem a kagylót, ennyit mondott: - Gratulálok, Mrs. Dunbrook. Kislány. - A földre rogytam, és zokogni kezdtem. Olyan türelmesen viselkedett és őszintén örült velem. Hozzátette, hogy az ilyen pillanatokért végzi a munkáját.

- Az édesanyával sohasem találkoztál?

- Nem. - Elliot megrázta a fejét. - Akkoriban ez nem volt szokás. Névtelenül bonyolították le a dolgot. Csupán a kórtörténetét és az öröklődő tulajdonságokat adták meg, egy alapvető leírással együtt. Másnap bementünk az ügyvéd irodájába. Egy nővér tartott téged a karjaiban. Aludtál. A folyamat úgy zajlott, hogy addig nem írtuk alá a papírokat és nem fizettük ki a fennmaradó összeget, amíg nem láttunk és nem fogadtunk el.

- Az enyém vagy attól a pillanattól fogva, hogy megláttalak - mondta Vivian. - A karomba vettelek, és az én babám lettél. Nem helyettes vagy pótlék. A sajátom. Megesketttem Elliotot, hogy soha többé nem hozza szóba az örökbefogadást, még csak nem is utal rá, és sem neked, sem másnak nem árulja el. Mert te a mi gyermekünk vagy.

- Egyszerűen nem tűnt lényegesnek - mondta Elliot. - Mindössze három hónapos múltál. Nem értetted volna meg. Vivian lelkiállapota szempontjából pedig rendkívüli fontossággal bírt. El kellett temetnie a fájdalmat és a csalódást. Hazavittük a kisbabánkat. Csak ez számított.

- De a család - szólt közbe Callie.

- A család legalább annyira aggódott anyádért, mint én - válaszolta Elliot. - És éppen annyira megszeretett az első pillanattól. Azt az egy apróságot pedig egyszerűen félretettük,

hogy örökbe fogadtunk. Aztán ideköltöztünk, hogy még könnyebb legyen felejtetni. Új hely, új emberek. Senki sem sejtette, hát miért hoztuk volna fel? Ennek ellenére megtartottam az iratokat, bár Vivian arra kért, szabaduljak meg tőlük. De ez nem tűnt helyesnek, így csupán eltemettem őket, ahogyan mindazt, ami azelőtt történt, hogy hazahoztunk téged.

- Callie. - Vivian immár nyugodtan fogta meg a lány kezét. - Ez a nő, aki... Nem tudhatod, hogy köze van-e hozzád. Örültség. Mr. Carlyle jó nevű ügyvéd volt. Soha nem álltunk volna szóba olyan emberrel, akiben nem bízunk meg maradéktalanul. A saját nőgyógyászm ajánlotta. Ők jószívű, tisztességes emberek voltak - és ma is azok. Semmi esetre sem olyanok, akiknek valamiféle feketepiaci csecsemőkereskedelemhez bármi köztük lehetne.

- Tudod, mi az a véletlen egybeesés, anyu? A sors, amely feltöri előtted a zárat, hogy te beléphess az ajtón. Ennek a nőnek a kisbabáját december 15-én rabolták el. Rá három napra az ügyvéded felhívott és közölte, talált egy kislányt a számodra. Másnap aláírtatok a papírokat, és engem hazavittetek.

- Nem tudhatod biztosan, hogy a gyermekét valóban elrabolták - erősködött Vivian.

- Valóban, ám ezt könnyűszerrel ellenőrizhetem. Meg kell tennem. A neveltetés kötelez erre, amelyben a szüleim részesítettek.

- Amennyiben bebizonyosodna a gyermekrablás ténye - szólt közbe Elliot ziháló szívvel -, léteznek tudományos módszerek arra, hogy megállapítsák, van-e biológiai kapcsolat kettőtök között.

- Tudom. Készen állok megtenni ezt a lépést, amennyiben szükségessé válik.

- Ezt megsürgethetem, ha szükséges, hogy minél előbb megkapd az eredményt.

- Köszönöm.

- Mit teszel, ha... - Vivian képtelen volt befejezni a mondatot.

- Fogalmam sincs. - Callie nagyot sóhajtott. - Tényleg nem tudom. Azt, ami szükséges. Te vagy az anyám. Ezen semmi sem változtathat. Apa, az iratokat magammal kell vinnem. Utána kell járnom minden egyes embernek, aki részt vett az örökbeadásban. Simpson doktornak, Carlyle-nak. A nővér nevét, aki az irodában átadott nektek, nem tudod esetleg?

- Nem emlékszem. Simpsonnál utánanézhettek. Nekem talán könnyebben megy. Elintézek néhány telefonhívást.

- Tudasd velem, amint rábukkantál. A mobilom számát ismeritek, és megadom annak a marylandi motelnek a számát is, amelyikben megszálltam.

- Máris visszamész? - fakadt ki Vivian. - Jaj, Callie, nem maradhatnál?

- Nem tehetem. Sajnálom. Szeretlek! Bármit talállok, akkor is szeretni foglak. De van egy asszony, aki szörnyű gyötrelmeken esett át a kislánya elvesztése miatt. Megérdemli az igazságot.

Doug nem is emlékezett, mikor húzta fel magát ennyire utoljára. Többé szóba sem áll az anyjával, ezt egyszer s mindenkorra elhatározta. Mintha a falnak beszélt volna.

A nagyapjától sem kapott szemernyi segítséget sem. A tények, az ésszerűség, a tucatnyi múltbeli csalódás jottányit sem változtatta meg a véleményüket.

És hogy az anyja el is ment ehhez a Callie Dunbrookhoz! Egy az egyben a motelszobájába, a családi fényképekkel. Lealacsonyította saját magát és feltépte a régi sebeket azzal, hogy egy idegent ráncigált bele a családi tragédiába.

Woodsborót ismerve nem tart majd sokáig, hogy felszínre kerüljön a család története, hogy aztán végeérhetetlenül csócsálgassák és vitassák meg újra és újra és újra.

Így hát elhatározta, személyesen keresi fel Callie Dunbrookot. Megkéri, hogy senkinek egy szót se ejtsen az édesanyja látogatásáról, hacsak nem késett el máris ezzel. És hogy bocsánatot kérjen a történetekért.

Semmi esetre sem veszi szemügyre a megfontolás kedvéért. Számára Jessica már réges-régen eltávozott. Egyszer s mindenkorra megszűnt létezni, és sem a hit, sem a remény, sem a végtelen kutatás nem hozhatta vissza.

És még ha előkerülne is, mi értelme volna? Ő már nem az a Jessica, aki volt. Ha még életben van, akkor is más ember lett, felnőtt nő, a saját életét éli, amelynek semmi köze a kisbabához, akit elvesztettek.

Bárhogy is, az egész csak még több fájdalmat okozott az édesanyjának. Erről semmiképpen sem tudta meggyőzni őt. Jessica volt az ő Szent Grálja, az életre szóló küldetése.

Leparkolt az út szélén, az ásatás mentén húzódó kerítésnél.

Jól emlékezett a terepre - a puha földre, a kalandos erdei ösvényekre. Fiatal korában Simon tavához járt fürdeni. Annak idején, egy holdfényes éjszakán meztelenül fürdött itt Laurie Worrelllel, és kis híján kicsalta a szüzességét a hűvös, sötét vízben.

Most sáros gödrök szaggatták fel a földet, és mindenütt kifeszített kötelek húzódtak.

Sosem értette, miért képtelenek az emberek békében hagyni a természetet.

Miután kiszállt az autójából, és a kerítés felé indult, egy talpig sáros, alacsony férfi kivált a közelben csoportosuló emberek köréből, és elé sietett.

- Hogy haladnak? - kérdezte Doug, mert jobb nem jutott eszébe.

- Egész jól. Magát is az ásatás érdekli? - kérdezett vissza Leo.

- Hát...

- A jelenlegi helyzet kissé kuszának tűnhet, de valójában ez itt nem más, mint egy kezdeti stádiumban lévő, rendkívül szervezett régészeti kutatás. Az előzetes felmérések során a neolitikumból származó leleteket találtunk. A közel hatezer éves csontokat először egy markológép fordította ki a földből, amely egy itteni építkezésen dolgozott...

- Igen, tudom. Láttam a hírekben. A nevem Dolan - tette hozzá Doug, miközben szemügyre vette a Leo mögött csoportosuló embereket. - Úgy tudom, egy bizonyos Callie Dunbrook felügyeli a munkálatokat.

- Dr. Dunbrook az Antietam-völgyi ásatás vezető régésze, mellette a főantropológus pedig Dr. Graystone. Éppen parcellázzuk a területet - folytatta Leo a háta mögé mutatva. - Négyzetméterenként osztjuk fel, azután beszámozzuk a földdarabokat. Ez az egyik leglényegesebb munkafázis, az adatfelvétel. Ásás közben felforgatjuk a természetet, de ha

fényképekkel és feljegyzésekkel részletesen dokumentáljuk a terepet, később vissza tudjuk állítani az eredeti állapotokat.

- Aha. - Dougot cseppet sem érdekelte az ásítás. - Dr. Dunbrook itt van?

- Sajnos nincs. De ha bármi kérdése volna, forduljon bizalommal Dr. Graystone-hoz vagy akár hozzám.

Doug elkapta a férfi tekintetét. Atyaég, gondolta, ez most valami agyalágyult fajankónak tart, aki csak szeretne ráhajtani a nőre, akit a tévében látott.

Így taktikát váltott

- Csupán annyit tudok a régészetről, amit az Indiana Jonesban láttam. Az alapján nem éppen erre számítottam.

- Nem is olyan drámai. Se nácik, se üldözéses jelenetek. De attól még nem kevésbé érdekfeszítő.

Most már nem bújhat ki, ébredt rá Doug. Kérdéseket várnak tőle. És hablatyolást, gondolta elborzadva.

- Szóval, mi az értelme ennek az egésznek? Mármint mit bizonyítanak ezek az ősrégi csontok?

- Megtudhatjuk, kik voltak. Hogy mi kik voltunk. Miért és hogyan éltek itt. Minél jobban megismerjük a múltunkat, annál közelebb kerülünk a jelenünk megértéséhez.

Doug számára a múlt már elmúlt, a jövő pedig még messze járt. Egyedül a jelen létezett.

- Nem hiszem, hogy nekem túl sok közöm lehetne egy... mennyi is? Hatezer éves fickóhoz!

- Evett, aludt, szeretkezett és megöregedett. Betegségeket kapott el, fázott és melege volt. - Leo levette a szemüvegét és megtörölte az ingén. – Gondolkozott. És mert gondolkozott, fejlődött, és utat mutatott az utána érkezőknek. Nélküle nem tartanánk itt.

- Ezt értem - szögezte le Doug. - Egyébként csak látni akartam. Gyerekkoromban itt játszottam a fák között. Nyaranta pedig, amikor csak tehettem, Simon tavában fürödtem.

- Miért nevezik Simon tavának?

- Tessék? Ja, szóval a szóbeszéd szerint egy Simon nevű gyerek pár száz éve belefulladt a tóba. Állítólag azóta is az erdőben kísért, ha maga hisz az ilyesmiben.

Leo újra feltette a szemüvegét

- Ki volt ő pontosan?

Dolan vállat vont.

- Fogalmam sincs. Csak egy kölyök.

- Látja, itt a különbség. Nekem tudnom kell. Ki volt Simon, és milyen idős, mit csinált itt - az ilyesmi érdekelnek. Életeket változtatott meg a halála. Bárki elvesztése, de főként egy gyermeké, életeken változtathat.

Doug gyomra megsajdult.

- Igaz. Ezt eltalálta. Nem is tartanám fel tovább. Köszönöm a türelmét.

- Jöjjön vissza bátran, amikor csak kedve tartja. Szívesen vesszük a helyiek érdeklődését.

Jobb is, hogy nem találta itt a nőt, mondta magában Doug az autója felé menet. Mit is mondhatott volna neki, ami ne rontotta volna még tovább a helyzetet?

Egy másik kocsi állt meg az övé mögött. Ócska turistalátványossággá lett a hely, gondolta a férfi keserűen. Soha semmit nem hagynak érintetlenül.

Lana pattant ki a volán mögül, és széles mosollyal intett Dougnak.

- Helló! Csak nem Woodsboro legújabb büszkeségét vetted szemügre?

Rögtön felismerte. Ilyen arcot nem felejt el az ember egyhamar.

- Az egész terep csupa lyuk. Nem látom tisztán, mennyivel jobb ez, mint Dolan építkezése.

- Hadd ne soroljam. - A nő haja táncolt a szélben. Nem törődött vele, csípőre tett kézzel vette szemügre az ásatást. - Máris keltettünk némi országos figyelmet. Ahhoz mindenesetre eleget, hogy Dolan jó ideig ne cipelhesse ide a betontömbjeit. Ha egyáltalán valaha még megteheti. Hm-hm. - Lebiggyesztette az ajkát. - Sehol sem látom Callie-t.

- Te ismered?

- Igen, már találkoztunk. Talán idegenvezetésre jöttél?

- Nem.

Lazán elfordult, félre fordította a fejét.

- Te alapból vagy ilyen barátságtalan, vagy csak engem csípsz ennyire?

- Azt hiszem, inkább az első.

- Szinte megkönnyebbültem.

A nő arrébb lépett, mire Doug magában füstölögve megérintette a karját. Nem is barátságtalan, bizonygatta magának. A zárkózottság még nem barátságtalanság. Persze a gorombaságon nincs mit szépíteni, ráadásul a nagyapja igazán kedvelte a nőt.

- Nézd, sajnálom. Csak gondterhelt vagyok kissé.

- Látszik. - Újabb lépést tett elfelé, aztán hirtelen megfordult. - Csak nem Rogerrel történt valami? Azt hallottam volna, ha...

- Nem, rendben van. Teljesen jól van. Bírod őt, mi?

- De még mennyire. Megőrülök érte! Nem mesélte még, hogy találkoztunk?

- Nem.

Kivárt, majd nevetve folytatta.

- Jó, jó, ne nyaggass, elmondom! Néhány nappal azután történt, hogy ideköltöztem. Véletlenül betévedtem a könyvesboltba. Javában azon fáradoztam, hogy beindítsam a praxisomat, a fiamat óvodába adtam, és úgy éreztem, szétesik a fejem a sok tennivalótól. Szóval sétáltam egyet, és valahogy az antikváriumotokban kötöttem ki. Nagyapád megkérdezte, segíthet-e valamiben. Erre sírva fakadtam. Csak álltam ott, keservesen zokogva. Ő pedig kijött a pult mögül, átölelt, és hagyta, hogy a vállán sírjam ki magam. Egy vadidegennek, aki az üzlete közepén tört össze érzelmileg. Azóta szeretem őt.

- Ez rá vall. Jól bánik a gyámoltalan emberekkel. - Doug elmosolyodott. - Csak viccelek.

- Vettem. Nem voltam gyámoltalan. Tudtam, hol vagyok, hogyan jutottam oda és hová tartok. Mégis abban a pillanatban az egész olyan hatalmas, olyan nehéz, olyan elviselhetetlen

volt. De Roger összekavart. Amikor szabadkozni kezdtem, bezárta a boltot, bevitt a hátsó helyiségbe, aztán teát főzött, és hagyta, hogy kiöntsem neki a szívem. Olyan érzéseket tártam fel előtte, amelyekről azelőtt senkinek sem beszéltem, és még magamnak sem mertem bevallani. A világon bármit megtennék Rogerért. - Újabb szünetet tartott. - Akár még hozzád is mennék, mivel ő leginkább ezt szeretné. Szóval vigyázz magadra!

- Uramég! - Ösztönösen menekülve tett egy lépést hátrafelé. - Erre mégis mit kéne mondanom?

- Elvihetnél vacsorázni. Jó lenne, ha néhányszor találkoznánk, mielőtt elkezdjük tervezni az esküvőt. - Doug szörnyen elképedt arcot vágott, szemét megtöltötte a régi jó férfiúi rémület. A nő csaknem halálra nevette magát, annyira ingerelte a látvány. - Nyugi, Doug! Az asztalneműt még nem szereztem be. Egyelőre. Csak azt gondoltam, az a tisztességes, ha - amennyiben magadtól még nem jöttél volna rá - elárulom, Roger milyen terveket szöveget kettőnkkel kapcsolatban. Mindkettőnk szeret, így arra jutott, hogy tökéletes pár lennénk.

Átgondolta a hallottakat.

- Jelenleg bármit mondanék is, az helytelen volna. Úgyhogy inkább hallgatok.

- Én meg le vagyok maradva. Még vetek egy pillantást a munkálatokra, mielőtt visszatérek az irodába. - Elindult a kerítés felé, majd sugárzó mosollyal fordult vissza. - Vacsorázzunk együtt ma este! Hétkor az Old Antietam vendéglőben?

- Nem hiszem...

- Beijedtél?

- Á, dehogy! Csak...

- Tehát hét órakor. Én fizetek.

Doug megrázogatta a slusszkulcsot a zsebében, majd a nő után horkant.

- Mindig ilyen rámenős vagy?

- Igen - vágta rá. - Mindig.

Pár perccel azután, hogy Lana visszaérkezett az irodájába, Callie lépett be az ajtón. Ügyet sem vetett a titkárnőre a váróban, egyenesen a nő felé vette az irányt.

- Beszélünk kell.

- Persze. Lisa, kérlek, várj azzal a hívással, amíg nem végzek Dr. Dunbrookkal. Gyere be, Callie. Foglalj helyet! Kérsz egy italt?

- Nem, nem, kösz. - Becsukta az ajtót maga mögött.

A kicsi, rendezett, csinos irodán látszott, hogy egy nőhöz tartozott.

Az ízléses asztal mögötti ablak a parkra nézett. Callie egyből látta, hogy bár egy ilyen kisvárosban nem virágzik az ingatlanpiac, Lana Campbell akkor is megengedi magának, hogy a legelőkelőbb helyen vásároljon irodát, ráadásul a berendezése is jó ízlésre vall.

Azt persze nem állapíthatta meg, jó ügyvéd-e a nő.

- Hol tanultál? - kíváncsiskodott Callie.

Lana leült, és hátradőlt a székében.

- Először a Michigani Állami Egyetemen. Miután a férjemmel találkoztam, átiratkoztam a Marylandi Egyetemre. Ő született marylandi volt Ott diplomáztam a jogon, miként ő is.

- Miért költöztél ide?

- Ez most személyes vagy szakmai okból érdekel?

- Szakmailag.

- Rendben. Egy baltimore-i cégnek dolgoztam. Megszületett a kisfiam. Aztán elvesztettem a férjemet. Miután felálltam a padlóról, úgy döntöttem, új helyre költözöm, ahol nyugodtabb körülmények között dolgozhatom, és ahol úgy nevelhetem fel a gyermekemet, ahogy az apjával elterveztük. Azt akartam, hogy kertés házban nőjön fel, és az anyját ne csak akkor lássa, amikor napi tíz óra munka után hazaesik fáradtan, hogy aztán otthon még legalább két órát ráhúzzon. Kielégítő a válasz?

- Jól van, na. - Callie az ablakhoz lépett. - Amennyiben felfogadlak, elvárom, hogy bizalmasan kezelj minden információt, amelyet megosztok veled.

- Ez csak természetes. - Lana szinte érezte a nő vibráló energiáját. Az jutott eszébe, nem fárad-e bele Callie a nagy pörgésbe.

Lana kihúzott egy fiókot, és elővett egy friss írótüskét.

- Akár megbízol, akár nem, számíthatsz a teljes körű diszkréciómra. Szóval avass be a részletekbe, és majd azután döntünk.

- Ügyvédet keresek.

- Nekem úgy tűnik, máris találtál egyet.

- Nem, egy másikat. Marcus Carlyle-t. 1968 és 1979 között Bostonban praktizált. - Ennyit a mobiltelefonján is sikerült megtudnia a városba vezető úton.

- És azután?

- Lezárta a praxisát Ennyit sikerült megtudnom. Ezenfelül még annyit hogy részben magánadoptálásokkal foglalkozott.

Iratköteget húzott elő a táskájából, és Lana asztalára tette az örökbefogadási papírokat.

- Szeretném, ha erre is vetnél egy pillantást.

Lana átfutotta a neveket, majd Callie-re nézett.

- Talán a vér szerinti szüleidet keresed?

- Nem.

- Callie, ha azt akarod, hogy segíteni tudjak, meg kell bíznom bennem. Elindítom a kutatást Carlyle után. Az írásos engedéllyel megpróbálhatom átvágni magam az adoptálásokra vonatkozó titoktartási törvényeken, és a hetvenes évekig visszanyúlva talán ráakadok valamire a szülőiddel kapcsolatban. Mindehhez nem is lesz szükségem több információra, mint amit most megadtál. De persze gyorsabb és alaposabb munkát tudnék végezni, ha még több mindent megosztasz velem.

- Egyelőre nem készültem fel erre. Még nem. Tudj meg mindent Carlyle-ről, amit csak lehet. Találd is meg, ha tudod. Deríts ki mindent az örökbefogadás menetéről. Nekem más

területeken kell végezni némi kutatást. Ha megkapom a választ a kérdéseimre, kiderül, szükség lesz-e folytatásra. Díjelőleget kérsz?

- Igen. Kezdetnek ötszáz dollárt.

Jake behajtott Woodsboróba, hogy összeszedjen némi felszerelést a vas- és fémáru boltban. A nap folyamán többször érzett erős kísértést arra, hogy felhívja Callie-t a mobilján.

Ám mivel tudta, hogy a beszélgetésük valószínűleg veszekedésbe fulladna, inkább megspórolta magának a vesződéséget.

Majd akkor összekapnak, ha holnap reggelig sem ér vissza az ásatásra. Ha felbosszantja a nőt, egész biztosan kiböki, mi nyomja a lelkét, gondolta Jake.

Amikor megpillantotta a nő Roverjét a városi könyvtár előtt, maga is a járda szélére irányította a kocsiját. Jól ráállt Callie autójára, nehogy a nő véletlenül elszökhessen előre, aztán kipattant a kocsijából, és felviharzott a régi kőépület betonlépcsőjén.

A portán egy idős asszony üldögélt. Jake értett a koros hölgyek nyelvén. Felvette csábmosolyát, és az asztalra tenyereit.

- Jó napot, asszonyom! A világért sem zavarnám, csak éppen megláttam a munkatársam autóját odakint. A nevem Jacob Graystone, az Antietam-völgyi ásatásról.

- Maga az egyik tudós. Megígértem az unokámnak, hogy amint ráérek, kiviszem őt oda. Rendkívüli módon izgatja ez az egész.

- Ahogy minket is! Hány éves az unokája?

- Tíz.

- Mindenféleképpen keressenek fel, ha kilátogatnak. Körbevezetem magukat.

- Ez igazán kedves öntől.

- Ismereteink továbbadása éppoly fontos számunkra, mint a dokumentálás. Meg tudná mondani, hogy Dr. Dunbrook járt-e itt ma? Callie Dunbrook. Igazán csinos, szőke hajú hölgy, nagyjából ilyen magas.

A kezével a válla magasságába mutatott. Az asszony bólintott.

- Errefelé nem látok túl sok ismeretlen arcot. Itt is van, a kutatóteremben, ott hátul.

- Köszönöm. - Kacsintott egyet, majd hátrament.

A könyvtár a hölgyet, Callie-t és jómagát nem számítva kongott az ürességtől. A nő éppen az egyik mikrofilmolvasónál tartózkodott.

Callie keresztbe tett lábbal ült a széken, amiről Jake rögtön tudta, hogy már vagy húsz perce olvas itt. Ha huzamosabb ideig egy helyben maradt, mindig így helyezkedett el.

A férfi mögé lépett, és a válla fölött a képernyőre pillantott.

A nő bal kezével az asztalon dobolt, ami szintén arra utalt, hogy már egy ideje a mikrofilmmel foglalkozik.

- Minek böngészed a harmincéves helyi lapokat?

Callie majd kiugrott a székből ijedtében. Olyan hirtelen és nagy lendülettel pattant fel, hogy a fejét beverte a férfi állába.

- A csudába! - kiáltottak fel egyszerre.

- Mi az ördögöt leskelődsz a hátam mögött? - fakadt ki Callie.

- Hogy az ördögbe képzeled, hogy csak úgy eltűnsz az ásatásról? - Miközben visszavágott, Jake gyorsan megragadta a nő kezét, mielőtt az lekapcsolhatta volna a gépet. - Mi közöd neked egy '74-es gyerekrabláshoz?

- Húzz el, Graystone.

- Cullen. - A nő kezét továbbra is szorosan a sajátjába fogva olvasott tovább. - Jay és Suzanne Cullen. Suzanne Cullen - ez a név valahogy ismerősen hangzik. A három hónapos Jessica Lynn Cullent tegnap elrabolták a babakocsijából a hagerstowni bevásárlóközpontban - olvasta a cikket - Uramisten, mik vannak! Megtalálták a kislányt?

- Nem akarok beszélgetni veled.

- Nagy kár, mert úgysem engedlek el, amíg el nem árulod, miért zaklat fel téged ennyire ez az ügy. Látom, hogy a könnyeiddel hadakozol, Callie, márpedig te nem fakadsz sírva egykönnyen!

- Csak fáradt vagyok. - Úgy dörzsölgette a szemét, akár egy kisgyerek. - Szörnyen fáradt.

- Jól van, na! - A kezét a nő vállára fektette, és masszírozni kezdte a feszült izmokat. Fel sem kell dühítenie, nyugtázta. Még szerencse, mert nem is lett volna szíve hozzá.

Ha Callie könnyezett, teljesen megnyílt. Mégsem volt olyan könyörtelen, hogy kihasználja ezt a gyengeséget.

- Gyere, visszaviszlek a motelbe. Pihenj egy kicsit.

- Nem akarok. Még nem. Istenem, jaj, istenem. Jólesne egy pohár ital.

- Rendben. Akkor letesszük a kocsid a motelnél, aztán iszunk valamit.

- Miért kedveskedsz itt nekem, Graystone? Nem is bírjuk egymás képét.

- Egyszerre egy kérdést, édesem. Gyere, keresünk egy bárt.

6

Blue Mountain egy kipofozott útszéli vendéglő volt, pár kilométerre a városka határától. Az egyoldalas árlap állítása szerint ételeket és italokat szolgáltak fel.

Az egyik fal mentén három fülke sorakozott, a helység közepén pedig öt-hat asztal, körülötte összecsucskható székek. Mintha valaki találomra szétszórta és ottfelejtette volna.

A pult megfeketedett a kortól, a bézs színű linóleumpadlót szürke foltok borították. Az egyetlen pincérnő egy nádszálvékony leányzó volt. A zenegépből Travis Tripp szólt.

A pultnál üldögélő fickókat Callie helyieknek gondolta, akik egy sörre ugrottak be a meló után. A gumicsizma és az izzadt póló alapján munkásoknak vélte őket. Talán éppen Dolan emberei.

Hátrapillantottak, amikor Callie és Jake belépett az ajtón. Meglehetősen szemérmetlenül mérték végig a nőt.

Callie becsusszant az egyik boksza, miközben azon töprengett, mi az ördögöt keres itt. Jelen pillanatban szívesen feküdt volna az ágyán, a feledést sürgetve.

- Nem is értem, minek jöttem ide. - Jake-re nézett, fürkésző tekintettel. Mégsem látott a fejébe. Annak idején ez volt az egyik bajuk. Sosem tudta biztosan, mire gondol. - Mi ez itt?

- Étel és ital. - Átnyújtotta az árlapot a nőnek. - Épp neked való.

Callie szemügyre vette a kínálatot. Számára, ami nem sült, az nem is volt ennivaló.

- Csak egy sört kérek.

- Azelőtt sosem utasítottad vissza a kaját, főként amelyik tocsogott a zsírban. - A menüre bökött, majd maga elé vette, amikor a pincér az asztalukhoz lépett. - Két hamburgert kérek jól átsütve, hasábburgonyával és valami innivalóval.

Callie először tiltakozni akart, aztán inkább vállat vont és tovább merengett.

És ez aggasztotta Jake-et. Ha a nő már neki sem ugrik, amiért döntést - bármekkora is - hozott helyette, akkor igazán rossz bőrben lehet.

Nem egyszerűen kimerültnek látszott. Inkább megviseltnek. Legszívesebben kézen fogta volna, hogy azt mondja: bármi is gyötörje, közösen biztos találnak megoldást rá.

Ezzel persze legfeljebb azt érte volna el, hogy Callie csuklóból levágja a kezét.

Inkább csak óvatosan előredőlt.

- Nem emlékeztet téged ez a hely valamire?

Callie körbepillantott. Időközben Faith Hill váltotta Travis Trippet a zenegépen. A fickók a pultnál a sörüket iszogatták, és közben mogorva pillantásokkal illették a vendégeket. A levegőben avas olaj és zsír szaga lengett.

- Nem.

- De tényleg. Arra a spanyolországi csehóra, amikor az El Aculaderó-i ásatáson dolgoztunk.

- Mi? Megbolondultál? Egyáltalán nem olyan. Ott valami egészen elmebeteg zene ment, és mindent elleptek a legyek. A pincér meg egy százötven kilós, fenékig érő hajú fickó volt, akinek elől hiányzott a foga.

- Lehet, de ott is megittunk egy sört. Mint itt.

Callie kimért pillantást vetett rá.

- Na mert hol nem?

- Velencében, ott bort ittunk. Az egészen más.

Ez megnevettette a nőt.

- Csak nem emlékszel az összes alkoholra, amit elfogyasztottunk?

- Meglepődnél, mi mindenre emlékszem. - Callie kacaja megoldotta a csomót a gyomrában. - Emlékszem, hogy az éjszaka közepén ledobáltad az ágyról a takarót, és kijelentetted, hogy középen akarsz aludni. És arra, hogy egy lábmasszázsztól úgy dorombolsz, akár egy kiscica.

A nő egy szót sem szólt, miközben kihozták a sört. Előbb kortyolt egyet a hideg nedűből.

- Én meg emlékszem, amikor kihánytad a beled, miután romlott kagylót ettél Mozambikban.

- Mindig olyan romantikus lélek voltál, Cal.

- Ja. - Ismét húzott egyet az italából. - Hát persze. - Jake próbálta felvidítani. Fel nem foghatta, miért. - Hogyhogy most nem hordasz le, amiért ma nem mentem ki az ásatásra?

- Épp rátértem volna. Csak előbb be akartam dobni egy sört. - Elvigyorodott. - Most rögtön lehordjalak, vagy előbb együnk?

- Halaszthatatlan dolgom akadt. És mivel nem vagy a főnököm, semmi jogod ugatni nekem, ha kiveszek egy nap szabit. Engem is legalább annyira izgat ez a munka, mint téged. Sőt még jobban. Én voltam itt először.

A férfi hátradőlt, amikor a pincérnő kihozta a hamburgereket.

- Hűha, most aztán jól megmondtad!

- Szűnj meg, Graystone! Egyáltalán nem... - Elakadt, amikor két fickó a pulttól peckesen az asztalukhoz lépdelt.

- Hé, maguk ketten nem a Simon-tavi földtúró mocskokkal vannak?

Jake mustárt nyomott a hamburgerjére.

- Eltalálta. Valójában mi vagyunk a főmocskok. Mit tehetünk magukért?

- Elhúzhatják a belüket innen a bűdös francba, és hagyhatják az ostoba ezeréves csontokat, hogy ne akadályozzák tovább a melózni vágyó tisztességes embereket!

Callie elvette a mustárt Jake-től, és miközben kinyomta a hamburgerjére, szemügyre vette a két fickót. A szövegelő hájas fazon volt, de zömöken hájas. Szilárd, mint a beton. A másik szemében az alkohol által feltüzelt harag villant.

- Hogy mondta? - Letette a mustárt, és a ketchupért nyúlt. - Kénytelen leszek megkérni magát, hogy vigyázzon a nyelvére. A társam igen érzékeny lélek.

- Csessze meg!

- Őszintén szólva már megtettem, és mondhatom elég jó volt. Ettől eltekintve - folytatta rezzenéstelen hangon -, szóval maguk Dolannek dolgoznak?

- Eltalálta. És semmi szükségünk nagyvárosi okostojásokra, akik megmondják, mit tegyünk!

- Ebben nem értünk egyet. - Jake megsózta a krumpliját, majd átnyújtotta Callie-nek a sószórót.

A nyugodt hanghordozás és mozdulatok azt a benyomást kelthették, hogy egyáltalán nem akar verekedni, és nem is készült fel rá.

Ám a nő tudta, hogy aki beugrik a látszatnak, saját magát sodorja veszélybe.

Jake megborsozta a húst, aztán visszatette rá a zsemlet.

- Minthogy feltételezem, halványlila fogalmuk sincs az archeológiai kutatásról és az antropológiai vizsgálatokról, a kapcsolódó tudományágakról, például a dendrológiáról vagy a sztratigráfiáról nem is beszélve, azért vagyunk itt, hogy ezeket elintézzük maguk helyett. És boldogan tesszük. Kérsz még egy sört? - fordult Callie-hez.

- Igen, köszí.

- Ha azt hiszi, az öntelt dumájával majd visszatart minket attól, hogy elkeressük a városunkból, nagyon téved! Mocsok.

Jake halkan szusszant, de a nő felismerte a jeges fényt a tekintetében.

Úgy számolta, a fickóknak még mindig maradt esélyük, amíg Jake inkább szeretne békében megvacsorázni, mint egy kocsmai bunyóban keresni örömet.

- Bizonyára azt hiszi, mivel mi csak mocsok akadémikusok vagyunk, egyedül az öntelt dumánkkal tudunk visszavágni. - Vállat vont, és bekapott egy krumplit. - Ám valójában a társam feketeöves karatemester, és igazán veszélyes, ha begorombul. Én már csak tudom. A feleségem.

- A volt felesége - javította ki Callie. - Egyébként igaza van. Veszélyes vagyok.

- Melyiket választod? - kérdezte Jake.

- A nagydarabot. - Széles, vidám mosollyal nézett a férfira.

- Rendben, de kérlek, ezúttal fogd vissza magad - figyelmeztette Jake. - A legutóbb is az a mexikói tag öt napig feküdt kómában. Nem akarok újra bajba kerülni emiatt.

- Te beszélsz, amikor annak az oklahomai fazonnak betörted az állat, és kifecamítottad a vállát!

- Nem hittem volna, hogy egy cowboy ilyen simán kidől! Jó pap is holtig tanul. - Jake eltolta maga elől a tányérját. - Fiúk, megfelelné, ha odakint intéznénk el? Utálom, hogy folyton magyarázkodni kell a kár miatt, akárhányszor összeverünk valakit egy csehóban!

A fickók egy helyben topogtak, és közben összeütögették az öklüket. Aztán a nagyobbik gúnyos hangon odavetette.

- Megmondom, mi van. Nem verekszünk nőkkel meg kislányokkal.

- Ahogy tetszik. - Jake intett a pincérnőnek. - Hozna még egy kört? - Látható élvezettel harapott bele a hamburgerébe, miközben a két férfi szitkokat morogva az ajtóhoz oldalgott. - Mondtam, hogy olyan, mint Spanyolországban.

- Ne is törődjenek velük. - A pincérnő letette a két teli korsó sört az asztalra, az üreseket pedig felkapta. - Austin és Jimmy két ostoba tuskó, ne is törődjenek velük.

- Semmi gond - válaszolta Jake.

- A legtöbb ember igazán örül az ásatásnak, tudják. De néhányuknak szúrja a szemét. Dolan plusz munkaerőt vett fel, és őket egyből kirúgták, amikor leállították a munkálatokat. Az ember könnyedén ellenségessé válik, ha a saját pénztárcája bánja a dolgot. Hogy ízlik a hamburger?

- Remek, köszönjük - felelte Callie.

- Csak szóljanak, ha kérnek valamit. Austin és Jimmy miatt ne fájjon a fejük. Csak a pia beszélt belőlük.

- Az pedig elég hangos tud lenni - mondta Jake, mikor a lány magukra hagyta őket. - Még gondot okozhat. Digger ott táborozik az ásatásnál, de talán fontolóra kéne vennünk, hogy megemeljük a biztonságot.

- Úgy tűnik, elkélne az erősítés. Beszélek Leoval. Úgy is be akartam ugrani az ásatásra, miután... be akartam ugrani, hogy lássam, mire jutottatok ma.

- Felosztottuk a terepet és a szelvényeket betápláltuk a számítógépbe. Nekiláttunk, hogy eltávolítsuk a fedőréteget.

Callie felszisszent. Ott akart lenni, amikor lekerül a humusz.

- Az egyetemisták szitálnak?

- Aha. A napi jelentést elküldtem a gépedre. Most is átfuthatjuk, de úgyis elolvasod. Callie, mondd el, mi bánt. Árudd el, hogy az ásatás helyett miért egy könyvtárban voltál, ahol egy 74-es gyerekrablási ügyről olvasgattál. Te is abban az évben születted.

- Nem azért jöttem ide, hogy erről beszéljünk. Csupán azért, hogy megigyak egy sört.

- Rendben, akkor majd én beszélek. Tegnap, amikor beugrottam a szobádba, fényképek feküdtek az ágyadon. Te zaklatott vagy. Azt mondd, nem családi fotók, a hasonlóság ellenére is. Ma pedig eltűnsz, és a könyvtárban akadsz rád, ahol egy kisbaba elrablásáról olvasgatsz, aki egyidős veled. Miből gondolsz, hogy te volnál az a gyerek?

Nem válaszolt, csak az asztalra könyökölt és az állát a tenyerébe támasztotta. Tudta, hogy Jake rájön. Hamarabb összerakta a teljes képet pár elnagyolt részlet alapján, mint amennyi idő alatt egy átlagember megfejtí a keresztretjvényt az újságban.

És azt is tudta, hogy el fogja mondani neki. Abban a percben, amikor megtalálta őt a könyvtárban, tudta, ő az egyetlen személy, akinek elmondja.

Csak épp még nem állt készen arra, hogy megértse az okát.

- Suzanne Cullen jött el hozzám tegnap este - vágott bele Callie, majd elmesélte az egész történetet.

Jake nem vágott közbe, és egy percre sem vette le a szemét a nőről.

Tudta, mit érez most. Nem mindig fogta fel az indokot, de az érzéseit mindig felismerte. Még mindig a döbbenettel küzdött ráadásul a büntudat is kínozza.

- Ezért akarom elvégeztetni a laborvizsgálatokat - fejezte be Callie. - Hogy megállapíthassam a személyazonosságot. A tudomány egyébként is csupa feltételezés. Főként a mi szakmánkban. És a rendelkezésemre álló adatok alapján ésszerű azt feltételeznem, hogy Suzanne Cullen igazat állít.

- Meg kell találnod az ügyvédet, a doktort, egyszóval mindenkit, akinek köze lehetett az örökbe adáshoz.

Ekkor a nő Jake-re pillantott. Ráébredt, miért éppen neki mondhatta el. A férfi soha nem terhelné meg az együttérzésével vagy a belőle fakadó haraggal. Mert tudta, hogy gyakorlatiasan kell viselkednie, ha túl akarja tenni magát a történeteken.

- Már el is kezdtem a keresést. Az apám utánanéz a gyerekorvosnak. Az ügyvéddel kapcsolatban falba ütköztem, ezért felkértem az egyik jogász ismerősömet, hogy segítsen. Lana Campbellt, aki a környezetvédőket képviseli, a napokban ismerkedtünk meg. Eszes és lelkiismeretes nőnek tűnik, aki nem adja fel túl könnyen. Úgy is fogalmazhatnék, el kell távolítanom a fedőréteget, hogy a dolgok mélyére áshassak.

- Az ügyvédnek tudnia kellett.
- Igen. - Callie ajka összeszorult. - Ő biztosan tudott róla.
- Szóval ő a kiindulópont. A rejtély kulcsa. Hadd segítsek!
- Minek?
- Mindketten jó rejtvényfejtők vagyunk, édesem. Ketten együtt viszont a legjobbak!
- Ez nem válasz a kérdésemre.
- Téged mindig is nehéz volt meggyőzni. - Félretette a tányérját, és megfogta a nő kezét. Az ujjai szorosabbra fonódtak, ahogy Callie szabadulni próbált. - Ne légy már ilyen dölyfös! Jézusom, Dunbrook, a tested minden porcikáját megfogtam már, most mit ugrálsz itt a kézfejed miatt?
- Nem ugrálok, de akkor is az én kézfejem.
- Azt hiszed, semmit sem jelentesz a számomra, csak mert kidobtál?
- Nem én dobtalak ki - vágott vissza mérgesen. - Te...
- Ezt inkább máskor beszéljük meg.
- Tudod, mivel tudtál mindig is felbosszantani?
- Van egy listám, ha ez érdekel.
- Azzal, hogy folyton közbeszólsz, amikor igazam van.
- Ezt felírom. Azt hiszem, sok minden volt már közöttünk, de barátság még soha. Csak szeretnék egy próbát tenni, ennyi az egész.
- Ha Jake azt jelentette volna be, hogy felhagy a régészettel, és mostantól kozmetikumokkal házal, az sem lepte volna meg jobban.
- Azt akarod, hogy kössünk barátságot?
- Most ajánlottam fel, te buta tyúk! Szeretnék segíteni neked abban, hogy a történetek végére járj.
- A buta tyúk nem éppen baráti jelző.
- Sokkal barátságosabb, mint ami először eszembe jutott.
- Rendben. Rengeteg tisztáznivalónk lenne, Jake.
- Ennek is szerét ejtjük majd a közeljövőben. De jelenleg két ügy élvez elsőbbséget. - A hüvelykujjával megsimogatta a nő ujjperceit. Nem tudta visszafogni magát. - Az ásatás meg a rejtély. Az elsőben kénytelenek leszünk együttműködni. Miért ne tennénk ugyanezt a másodikkal is?
- Összekapnánk.
- Így is, úgy is összekapunk.
- Nagyon igaz. - Ebben a percben jobban bosszantotta a nehezen elfojtott vágy, hogy összekulcsolja az ujját a férfiéval. - Értékelem a kedvességed, Jake. Tényleg. De most engedd el a kezem. Fáradt vagyok.
- Eleget tett a nő kérésének, egyszersmind elővette a pénztárcáját.
- Menjünk vissza a szobádba. Megmasszírozom a talpad.

- Azok az idők már elmúltak, Jake.
- Kár. Mindig is kedveltem a talpad.

Fizetett, és miközben elhagyták a vendéglőt, végig a zsebében tartotta a kezét.

Callie meglepetten hunyorított az erős napfény láttán. Neki úgy tűnt, órákat töltöttek bent. Ennek ellenére még mindig világos volt odakint. Még ahhoz is eléggé, hogy megszemlélje az ásatást, amennyiben összeszedi hozzá az erejét.

Elővette a napszemüvegét, majd lebiggyesztette az ajkát, amikor Jake kihúzta a papírt az ablaktörlő alól.

„Húzzatok vissza Baltimore-ba, vagy megfizettek!” - olvasta fel a szöveget. Összegyúrte a papát, és a kocsiba hajította.

- Azt hiszem, jobb, ha megyek, és szólok Diggernek.
- Helyesebben megyünk és szólunk Diggernek.
- Rendben. - Beszállt az autóba, majd megvárta, amíg Callie is beül. - Hallottalak játszani tegnap este - mondta ekkor. - Épp a szomszédban lakom. Elég vékonyak a falak.
- Akkor majd csendesre vesszük a bulit Jimmyvel és Austinnal.
- Látod, milyen figyelmes lettél most, hogy barátok vagyunk?

Míg a nő felnevetett, a férfi odahajolt hozzá, és szájon csókolta.

Callie-t letaglózta a döbbenet. Hogyan éghet még mindig a tűz? Hogy lehetséges ez? És a döbbeneten át előtört belőle a vágy, hogy szorosan átölelje a férfit, és elevenen égjen el.

Ám még mielőtt megtehetette volna, a férfi visszahúzódott, és beindította a motort

- Biztonsági öv - mondta nyugodtan.

A nő összeszorította a fogát. Magára jobban haragudott, mint Jake-re. Becsatolta az övét, ahogy a férfi elhajolt.

- Türtöztessd a kezed meg a szád, Graystone, máskülönben ez a barátság nem lesz hosszú életű.

- Még mindig kedvelem az ízed. - Kifordultak a parkolóból. - Nem is értem, azok után, hogy... Várjunk csak! - Ráütött a kormánykerékre. - Az ízeokről jut eszembe! Suzanne Cullen - csak nem a *Suzanne Konyhája*?

- Mi?
- Tudtam, hogy ismerős! Jesszus, Cal, *Suzanne Konyhája*!
- A sütis? Amelyik azt a fantasztikus csokis sütit gyártja?
- Diós csokoládés falatok. - Halk örömkriáltást hallatott. - Ne szólj semmit - hadd élvezzem ezt a pillanatot.
- Suzanne Cullené a *Suzanne Konyhája*.
- Remek történet! Tudod, a kis vidéki házacskájaiban sütögetett, és a megyei vásárra vitte ki a pitéit meg a süteményeit. Kis üzletnek indult, aztán szempillantás alatt nemzeti kincssé vált.
- *Suzanne Konyhája* - ismételte Callie. - Uramég.
- Ez megmagyarázza, miért vonzódsz úgy a cukorhoz.

- Nagyon vicces. - Ám ezúttal nem a kacaj lepte el a torkát. - Találkoznom kell vele, Jake. Meg kell mondanom neki, hogy végezzük el a tesztet. Fogalmam sincs, hogy kezdjek hozzá!

Megsimította a nő kezét, de gyorsan el is húzódott.

- Menni fog.

- Van egy fia. Azt is ki kell találnom, vele mit kezdjek.

Doug jelenleg maga sem tudta, mit kezdjen magával, ami Lana Campbellt illeti.

A nő már várta az étteremben, amikor megérkezett. Fehérbort iszogatót. Lenge, egyszerű nyári ruhát viselt, amely csöppet sem hasonlított a tipp-topp kosztümökre, amelyekben eddig látta.

Lana a férfit mosolygott, amikor az helyet foglalt, majd oldalra billentette a fejét. Akkor csinált így, amikor töprengett valamin. Vagy valakin.

- Nem vettem biztosra, hogy eljössz.

- Máskülönben a nagyapám kitagadott volna.

- Piszok módon összeszövetkeztünk ellened, mi? Mit iszol?

- Te mit rendeltél?

- Erre gondolsz? - A poharát a köztük pislákoló gyertya fényébe emelte. - Kellemesen testes kaliforniai chardonnay. Az erős ízhatást finom zamat teszi egyedivé. - A szeme nevetett, miközben kortyolt a borból. - Elég fenséges neked?

- Megteszi. Kipróbálom. - Hagyta, hogy a nő neki is rendeljen, egy üveg ásványvízzel együtt. - Rendben, szóval miért is szövetkeztetek össze ellenem?

- Roger szeret téged, büszke rád, ugyanakkor aggódik miattad. Ő csodálatos életet élt le a nagymamáddal, és éppen ezért el sem tudja képzelni, hogy megtalálhatod a boldogságot anélkül, hogy ráakadj életed párjára.

- Vagyis terád.

- Jelen állás szerint igen - felelte Lana. - Mivel engem is szeret. És aggódik, amiért egyedül nevelem a fiamat. Igazi régimódi öregúr, a legjobb értelemben véve.

- Ez megmagyarázza az ő részéről. Na és te?

A nő kivárt. Mindig is imádta a flörtölés művészetét. A tekintete elidőzött a férfi arcán.

- Gondoltam, jólesne vacsorázni egyet egy vonzó férfival. Rád esett a választás.

- Mégis mikor kerültem a listára? - kérdezett vissza, megnevettetve a nőt.

- Őszinte leszek, Doug. A férjem halála óta nem sokszor randevúztam, pedig élvezem az emberek társaságát. Véleményem szerint Rogernek egyáltalán semmi oka sincs aggódnia akár miattad, akár miattam, de ez persze nem jelenti azt, hogy ne tehetnénk őt boldoggá egy közös vacsorával, miközben még élvezzük is egymás társaságát. - Kinyitotta az étlapot. - Mellesleg remek a főztjük.

A pincér kihozta a bort a férfinak, majd átszellemült hangon előadta a konyhafőnök ajánlatát. Ezután elhúzódott, hogy időt adjon a választásra.

- Hogyan halt meg?

A nő csupán egy röpké pillanatig hallgatott, de ez is elég volt Dougnak, hogy lássa, ahogy átfut rajta a gyász.

- Megölték. Egy bolti rablásnál. Késő este ment le, mert Ty nyugos volt, és nem tudtunk aludni. - A fájdalom még mindig kínozza, tudta, sohasem fog elmúlni örökre, de már nem félt visszaemlékezni. - Fagyit szerettem volna. Steve lesietett a helyi éjjel-nappali közértbe, hogy hozzon nekem. Akkor léptek be az üzletbe, amikor éppen fizetett.

- Sajnálom.

- Én is. Értelmetlen. Szinte nem is volt pénz a kasszában, és sem az eladó, sem Steve nem ingerelték fel a rablókat, nem próbáltak ellenállni. Szörnyű volt. Az életem egyik pillanatról a másikra gyökeresen megváltozott.

- Igen, ismerem ezt az érzést.

- Tényleg? - Még mielőtt válaszolhatott volna, Lana megérintette a férfi kezét. - Ne haragudj, kiment a fejemből. A húgod. Azt hiszem, a tragédia közös bennünk. Remélem, találunk valami vidámabb hasonló vonást is. Én szeretem a könyveket, bár attól tartok, néha úgy bánok velük, amitől a hozzád és Rogerhez hasonló könyvbarátok falra másznának.

Keményebb, mint hittem, állapította meg a férfi. Elég kemény, hogy felálljon a padlóról. Ez tiszteletet ébresztett Dougban, így elhatározta, a maga részéről megpróbálja feldobni az estét.

- Talán számárfülezed a lapokat? - kérdezte.

- Ugyan, kérlek, ilyet még én sem tennék! Igaz, a gerinceket gyakran megtöröm. Néha lekávézom az oldalakat, sőt egyszer egy Elizabeth Berg-regényemet a kádba ejtettem. Azt hiszem, első kiadású lehetett.

- A kapcsolatunk nyilvánvalóan kudarcra van ítélve. Tőlem akár rendelhetünk is.

- Egyébként - szólalt meg újra Lana, miután leadták a rendelést - olvasol is, vagy csak kalmárokodsz a könyvekkel?

- Nem részvényekről beszélünk! Semmi keresnivalóm nem lenne az antikváriusok között, ha nem ismerném a könyvek valódi értékét.

- Azt hiszem, sok pályatársad másképp vélekedik erről. Azt tudom, hogy Roger imád olvasni. Egy alkalommal épp az üzletben voltam, amikor felbontotta az egyik tőled érkezett szállítmányt, és előhúzta belőle a Moby Dick első kiadású példányát. Olyan szeretettel simította meg, mintha legalábbis a szeretőjéhez ért volna. De a világ minden kincséért sem kuporodott volna össze a székében, hogy elolvassa.

- Erre valók a papírkötésű utánnyomások.

A lány nevetve rázta meg a fejét. Doug elkapta a fülében csillogó drágakő fényét.

- A felfedezés, a vadászat a legjobb?

- Részben.

Lana kivárt.

- Hát neked aztán felvágták a nyelvedet. Ennyit rólad. Nem is kérdezed meg, miért lettem ügyvéd?

- Tudod mi a gond azzal, ha kérdéseket teszel fel az embereknek?

A nő mosolyogva felelt, miközben a poharat a szájához emelte.

- Hogy válaszolnak.

- Így van. De ha már itt vagyunk, megkérdezem. Miért lettél ügyvéd?

- Szeretek vitatkozni. - Kézbe vette a villáját, amint kihozták az első fogást.

- Ennyi? Szeretsz vitatkozni? Nem fejténéd ki bővebben?

- Mm-m. Most nem. Ha legközelebb kérdezel tőlem valamit, szeretném azt hinni, valóban érdekel is a válasz. És te mit csinálsz szívesen, mármint a könyvek kutatását és olvasását leszámítva?

- E kettő szinte minden időmet kitölti.

Ha egy férfinak beszélgetés közben olyan érzése támad, mintha a fogát húznák - gondolta Lana -, akkor gyorsan be kell dobni valami más témát.

- Bizonyára szeretsz utazni.

- Abban is van valami jó.

- Éspedig?

Doug olyan reménytelen tekintettel nézett rá, hogy a nőnek nevetnie kellett.

- Akkor sem tágitok. Inkább add fel, és mesélj el mindent magadról. Lássuk csak... játszol valamilyen hangszeren? Szereted a sportot? Mit gondolsz, Lee Harvey Oswald magányos merénylet volt?

- Nem. Igen. És nincs kialakult véleményem.

- Lebuktál. - Lana beszéd közben a villájával hadonászott. - Elmosolyodtál, láttam!

- Nem is igaz.

- Ó, dehogyisnem! Tessék, már megint. Mellesleg igazán szép a mosolyod. Talán fáj?

- Csak egy kicsit. Kiestem a gyakorlatból.

Lana felemelte a poharát, és kuncogva válaszolt.

- Ezen segíthetünk.

Doug jobban érezte magát, mint előzetesen számított rá. Bár ha hozzátesszük, hogy csupán azért vállalta a vacsorát, hogy a nagyapját levakarja magáról, ez nem is akkora csoda.

Mégis komolyan élvezte Lana társaságát. Igazán... fondorlatos nőszemély, az egyszer biztos, töprengett Doug, miközben elhagyták az éttermet. Emellett persze okos és érdekes, ráadásul elég erős ahhoz, hogy összeszedje magát egy szörnyű sorscsapás után, és teljes életet éljen.

Ezt igazán tisztelte benne, tekintve, hogy önmaga kevésbé jól teljesített ezen a téren.

Emellett igazán nem jelentett különösebb megerőltetést ránéznie. Isten tudja, a nő látványa, a hangja, a társalgásuk néhány órára elfeledtette a férfival az otthoni helyzetet.

- Jól éreztem magam. - Amikor Lana autójához értek, a nő egy bélyegnyi méretű retikülből előhúzta a kocsikulcsot. - Szívesen megismételném. - Hátradobta a haját, és kék szemével egyenesen a férfi szemébe nézett. - Legközelebb te hívj meg - tette hozzá, majd lábujjhegyre emelkedett, és megcsókolta a férfit.

Doug erre végképp nem számított. Egy baráti puszi nem érte volna váratlanul. A hölgy természetét ismerve még egy szájra lehelt röpke csókon sem ütközött volna meg.

De ez a forró, nedves csalogatás! Ez a csábító meghittség bármelyik férfit lehúzta volna a mélységbe, amelynek szélére Doug észrevétlenül sodródott.

A nő ujjai a hajába kaptak, a nyelve incselkedően játszadozott a nyelvével, amíg a testük tökéletesen egymáshoz simult - hajlat az ívre.

Érezte az elfogyasztott bor és a csokoládédesszert ízét. Lana parfümjének illata elhomályosította a tudatát. Hallotta a kavicson kaparó kerék hangját, miközben valaki megérkezett vagy éppen elhajtott. És hallotta Lana leheletfinom, könnyed sóhaját.

Amikor a nő elhúzódott, a férfi feje még mindig zsongott.

- Jó éjt, Doug!

A rövid búcsú után az autójába pattant, és mielőtt kifordult a parkolóból, az üvegen át még vetett a férfira egy hosszú, csábos pillantást.

Doug vagy jó egy percig csak meredt bután maga elé.

- Istenem - motyogta, amikor végre összeszedte a gondolatait, és az autója felé indult - Nagyapa, mibe rángattál bele engem?!

7

Callie úgy határozott, hogy az ásatáson a munkát egyszerre folytatják vízszintes és függőleges irányban, így a kutatócsoport tagjai egy időben vizsgálhatják a települési szinteket, valamint a talált természeti és tárgyi leletek közötti kapcsolatot, mialatt egyre mélyebbre ásva visszafelé haladhatnak az időben, feltárva az egyes időszakok közötti változásokat.

A kutatás során be kell bizonyítania, hogy a lelőhely egykor neolitikumbeli falu volt.

És be kellett vallania magának, hogy ehhez Jake segítségére is szüksége lesz. Egy, az ő szakképzettségével és tapasztalatával rendelkező antropológus művelődéstörténeti szempontból azonosíthatja és elemezheti a talált tárgyi leleteket. Ezáltal szélesebb képet kaphatnak a feltárt területről, ráadásul Callie minden erejét a csontokra összpontosíthatja.

Digger már dolgozott a saját parcelláján. Sebészi pontosságú mozdulatokkal távolította el a takaró földréteget. Jellegzetes fejkendőjén fülhallgatót viselt, és Callie tudta, hogy minden bizonnyal dübörög benne a zene. A ricsaj szemlátomást cseppet sem zavarta a koncentrációban.

Rosie egy parcellával odébb szorgoskodott. Karamellszínű bőrén izzadság gyöngyözött. Fekete hajfűrtjei a fejére tapadtak.

A két egyetemista vödörkben hordta a földet az átszítálásra kijelölt területre. Jelenleg Leo és Jake kezelte a kamerákat. Callie a tóhoz legközelebb eső tereprészt választotta.

Szükség volna egy saját fotósra, gondolta. Aztán egy segédre, aki külön a leletekkel foglalkozik. Még több segédmunkásra. További szakemberekre.

A feltárás még alig vette kezdetét, ám Callie számára sohasem lehetett elég korán egy erős csapat összeállításához.

Túl sok gondolat cikázott egyszerre a fejében, de összpontosítania kellett, és erre az tűnt a legjobb módszernek, ha elkülönül a többiektől. Csakis a munkára, az előtte fekvő terepre gondol.

Ahogy haladt előre, az eltávolított földet egy kis edénybe helyezte, amelyből később átszítálták. Valahányszor új földréteghez ért, felhagyott az ásással, de csupán arra az időre, amíg jegyzeteket készített, és a fényképezőgépével dokumentálta a haladást.

Bár a szúnyogok megállás nélkül csipkedték és kínozták, ő szakadatlanul folytatta a munkát, centiméterről centiméterre.

Amikor csontra bukkant, mindent aprólékosan feljegyzett, majd letisztogatta, és a vödörbe öntötte a takaróföldet. Arcát, hátát izzadság áztatta. A melegben még az ingét is levette, és vizes felsőjében dolgozott tovább.

Aztán hirtelen abbahagyta a munkát, felemelte a fejét, és körbetekintett az ásatáson.

Jake olvasott a pillantásából, és maga is felfüggesztette az ásást. Szavak nélkül is megértette, és elindult a nő felé. Amikor odaért, leguggolt mellé.

A mocsaras talajban szinte tökéletesen összeillesztett csontok feküdtek a szegycsonttól a koponyáig. Callie folytatta a feltárást.

A látvány magáért beszélt. A két csontváz oldalára fordítva feküdt. A nagyobbik ölében a kisebbik.

- Együtt temették el őket - szólalt meg Callie. - A méretekből ítélve a gyermek már a születésekor vagy nem sokkal azután halt meg. Az anyja úgyszintén. A vizsgálatok feltehetően majd megerősítik ezt. Együtt temették el őket - mondta újra. - Ez több mint törzsi kötelék. Egy család.

- Ezt Leonak is látnia kell. Az egész leletet fel kell tárnunk. Az egész területet. Ha a kultúrájuk elég fejlett volt ahhoz, hogy így helyezték őket végső nyugalomra, akkor biztosra veszem, hogy nincsenek egyedül.

- Nem is. - Callie egész idő alatt érezte ezt. - Nincsenek egyedül. Ez egy temető.

Szerették egymást? - töprengett a nő. Kialakulhatott-e ily gyorsan a kötelék anya és gyermeke között? Vajon Suzanne is így tartotta őt a karjaiban, pillanatokra rá, hogy először felsírt? Szorosan magához ölelve, biztonságban, a szülés halványuló fájdalmainak ellenére is?

Mit érezhetett a magzat a méhben, majd születése első perceiben? Vajon örökre összeforrt szülő és gyermek?

És talán nem ugyanezt érezhette tulajdon anyja? Ugyanez a kötelék nem alakult-e ki abban a pillanatban, amikor Vivian Dunbrook a karjára vette, és szorosan, biztonságban ölelte magához az újszülött kisbabát, akire annyira vágyott?

Hát nem éppen a szeretet tette a lányává? És most elébe tárult a bizonyosság, hogy ez a szeretet több ezer évig is kitarthat.

Miért szomorodott el mégis ennyire?

- Konzultálnunk kell az indiánokkal, mielőtt kiássuk a testeket. - Jake megszokásból a nő vállára fektette a kezét, ahogy a sír fölé hajoltak. - Elintézek néhány hívást.

Callie visszazökkent a valóságba.

- Rendben. De akkor is fel kell tárnunk a leletet. El se kezd - szólt a férfinak, mielőtt az válaszolhatott volna. - Nem lehetünk tekintettel a szokásokra és az érzékenységre! Már levegő érte a csontokat. Megfelelő módon konzerválnunk kell a leletet, vagy elszáradnak és porrá lesznek.

Jake az égre pillantott, amikor mennydörgés morajlott fel.

- Úgy hallom, ma semmi nem szárad el. Jön a vihar. - Nem törődve a nő ellenállásával, talpra állította Callie-t. - Mindent fel kell jegyeznünk, mielőtt lecsap a vihar. - Hüvelykujjával megsimította a friss sebet a nő kézfejen. - Ne szomorkodj!

Callie szánt szándékkal fordult el a férfitől.

- Kulcsfontosságú lelet.

- És jelenleg egy kissé túlzottan is személyes vonatkozású.

- Nem ez számít. - Nem engedhette, hogy másképp legyen. Felvette a fényképezőgépét a földről, és kattintgatni kezdett.

Ellépett Jake-től. Egyedül a kamera zaját lehetett hallani. A férfi türelmet erőltetett magára.

- Elintézem a hívásokat.

- Nem hagyom, hogy anya és lánya elporladjanak, míg te szöszmötölsz. Igyekezz, Graystone - sürgette, majd elsietett Leoért.

A Digger által talált agancskürtöt és kifűrt csontot, amelyet feltehetően furulyaként használtak, elhomályosították a csontvázak. Ám mindez együtt, hozzáadva a Rosie által talált törött lándzsahegyeket, elegendő volt ahhoz, hogy Callie lassan összeállítsa fejében a hajdani település képét.

A vihar kitört, miként Jake megjósolta. Ez lehetőséget nyújtott a nő számára, hogy a motel szobájába begubózva papírra vesse a település vázlatát. A kunyhók, a temető, a kövek megmunkálására egykor kijelölt terület. Úgy saccolta, hogy a főzésre használt rész valahol a D-25-ös és az E-12-es parcella között lesz.

Több munkásra volt szüksége, és abban bízott, az újabb lelet fokozza majd a jelentkezési kedvet.

Amikor megcsörrent a telefon, gondolataiba merülten kapta fel. Abban a pillanatban, ahogy meghallotta az apja hangját, rögtön megfeledkezett minden másról.

- Nem tudtam, elérlek-e ilyenkor, de gondoltam, megpróbálom, mielőtt a mobilodon keresnélek.

- Kitört a vihar - válaszolta a nő. - Most épp papírmunkával foglalkozom.

- Azért hívlak, mert megtaláltam Henry Simpsont. Mára nyugdíjba vonult, és Virginiába költözött. Csak röviden beszéltünk. Édesem, nem nagyon tudtam, mennyit akarsz elárulni neki. Annyit mondtam, hogy az igazi szüleid után érdeklődsz. Remélem, ez így megfelel.

- Igen.

- Nem mondott sokat. Úgy tudja, Marcus Carlyle is elköltözött. Azt nem tudta megmondani, mikor és hová, de azt ígérte, utána néz.

- Köszönöm szépen. Tudom, milyen nehéz most anyának és neked. Amennyiben úgy döntök, magam is beszélek Dr. Simpsonnal, de arra kérlek, előbb avasd be pontosan a történetekbe.

- Ahogy akarod. Callie, ez az asszony, Suzanne Cullen... mit fogsz mondani neki?

- Nem tudom. De nem hagyhatom ennyiben a dolgot, apu. - Újra eszébe jutottak a csontok. Anya és lánya. - Képtelen volnék együtt élni a tudattal.

Hosszú szünet után az apja nagyot sóhajtott.

- Ezt megértem. Hát, ránk számíthatsz, ha szükséged volna... bármire.

- Mindig számíthattam rátok.

Most képtelen folytatni a munkát, gondolta, miután letette a kagylót. Hiába mászkálna fel-alá a szobában, az sem nyugtatná meg. És bizonyos esetekben a zene sem nyugtatja meg az embert, tette hozzá magában a csellójára pillantva.

Tovább kell lépnie, a következő teendőre.

Felhívta Suzanne-t.

Az asszony pontosan és részletesen útbaigazította. Callie ennek alapján feltételezte, hogy Suzanne képes nyugodtan és összeszedetten viselkedni. Bizonyára így is van, töprengett Callie, miközben a fák sűrűjében, a kavicsos úton hajtott. Egy idegeskedő és szétszórt nő - amilyennek Suzanne első találkozásuk alkalmával mutatta magát - képtelen lett volna országos vállalkozást építeni a semmiből.

Emellett kétségtelenül szereti a magányt, gondolta Callie. Megmaradt a gyökereinél, de elvonult a világ zaja elől.

A ház maga jó ízlésről, anyagi biztonságról és a szabad tér szeretetéről árulkodott. A kétszintes faházat rengeteg üveg borította, és tömérdek növény, jegyezte meg magában Callie. A zöldellő gyep és tölgyhasábok között kanyargó kőlapos gyalogjárók mellett burjánzottak a növények.

Callie szerint az embert jól jellemezte a környezet, melyet a lakóhelyéül választott. Ezzel Jake is egyetértett. Jól mutatta a személyiséget, az előéletet, a kultúrát.

Ahogy Callie megállt a ház előtt, próbált visszaemlékezni, mit is viselt Suzanne, amikor a motelben találkoztak. A ruházat, a kiegészítők az öltözködési stílus alapján szintén jól tudta osztályozni az embereket.

De a látogatás homályba veszett a fejében.

Bár már nem villámlott, az eső még mindig zuhogott. Callie kiszállt az autójából, és mire a bejáráshoz ért, el is ázott.

Az ajtó azonnal kinyílt.

Az asszony testhez álló fekete nadrágot és kék blúzt viselt. Arca frissen sminkelt, haját gondosan kicsinosította. Meztláb nyitott ajtót.

Oldalán a jókora fekete labrador ütemesen csóválta a farkát.

- Kérem, jöjjön be az esőről. Sadie teljesen ártalmatlan, de elküldhetem, ha zavarja.

- Nem, semmi gond. - Callie kinyújtotta a karját, és hagyta, hogy a kutya megszagolja, majd megnyalja a kézfejét. Ezután megvakarta a füle tövét. - Remek állat.

- Még csak hároméves, és egy kissé izgága. Különben csodás társaság. Szeretek idekint élni, de nagyobb biztonságban érzem magam így, hogy Sadie vigyáz a házra meg a birtokra. Habár amilyen barátságos, legfeljebb halálra tudná nyalogatni a betörőket... elnézést. Összevissza beszélek.

- Semmi gond. - Callie zavartan állt, még mindig a kutyát simogatta, miközben Suzanne meredten bámulta őt. - Beszélünk kell.

- Igen. Természetesen. Főztem kávé. - Suzanne a nappali irányába mutatott. - Annyira örülök, hogy felhívott. Hirtelen azt sem tudtam, mitévő legyek. - Megállt a kanapénál, és Callie felé fordult. - Az igazat megvallva, még most sem tudom, mi legyen a következő lépés.

- A szüleim... - Callie mindenekelőtt egyértelműen ki akarta fejezni hovatartozását. Ennek ellenére szörnyen hűtlennek érezte magát, ahogy helyet foglalt Suzanne tetszetős nappalijában. A megtermett, barátságos eb a lábához dörgölődött.

- Beszélt velük.

- Igen. 1974 decemberében adoptáltak. Magánúton intézték az örökbefogadást. A szüleim jóra való, törvénytisztelő, szerető emberek, Mrs. Cullen...

- Kérlek! - Az asszony leküzdötte a keze remegését. Felemelte a kávéskannát, és töltött mindkettőjüknek, anélkül hogy egyetlen csepp is mellément volna. - Ne szólíts így. Megtennéd, hogy Suzanne-nak szólítasz?

Most az egyszer. Csak most az egyszer, gondolta.

- Tehát magánúton intézték - folytatta Callie. - Anyám gyermekorvosa ajánlotta az ügyvédet. A férfi tekintélyes összegért cserébe meglehetősen hamar talált számukra egy csecsemőt. A szülőanyáról csupán a legalapvetőbb információkat osztotta meg velük.

- Azt mondtad, nem fogadtak örökbe - felelte Suzanne. - Szóval nem tudtál róla.

- Jó indokuk volt rá, hogy nem mondták el. De ehhez rajtuk kívül senkinek semmi köze. A helyzettől függetlenül máris el kell fogadnod, hogy ők semmi rosszat nem tettek.

A keze nem szűnt meg remegni.

- Nagyon szereted őket.

- Igen. Ezt is meg kell értened. Még ha én volnék is az elrabolt gyermeked...

- Tudod, hogy te vagy. - *Jessica*, az én kicsi *Jessie*-m. A nyugodt álarc mögött keservesen zokogott.

- Elképzelhető, de korántsem bizonyos. Ám léteznek bizonyos tesztek, amelyek segítségével ez minden kétséget kizáróan megállapítható.

Suzanne mélyet lélegzett. A bőre egyszerre felforrósodott, úgy érezte, leolvad a csontjairól.

- Hajlandó vagy alávetni magad ezeknek?

- Tudnunk kell. Megérdemled. Minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy kiderüljön az igazság. De ennél többet nem adhatok. Sajnálom. - Callie szíve hevesen zakatolt, miközben Suzanne arcán könnycseppek gurultak végig. - Ez mindkettőnk számára nehéz lesz. De még ha én voltam is az a gyermek valaha, ma már más vagyok.

- Alávetem magam a vizsgálatnak. - Remegő hangját szinte elmosták könnyei. - És Jay, a te... a volt férjem is. Beszélék vele. Megteszi. Mennyi időbe telik, mire megjön az eredmény?

- Apám orvos. Megsürgeti a folyamatot.

- Honnan tudhatnám biztosan, hogy nem másítja meg az eredményt?

Callie-t hirtelen előntötte az ingerültség.

- Mert az, aki. Bíznod kell bennem, máskülönben semmi értelme folytatnunk. Íme, az adatok! - Egy papírt vett elő a táskájából, és a kávé mellé, az asztalra fektette. - Itt megtalálod a teendőket, és hogy hová küldd a vérmintákat. Ha bármi kérdésed támadna, az orvosod minden bizonnyal tud majd segíteni.

- Képtelen vagyok gondolkodni. Egyszerűen képtelen vagyok rá. - Suzanne szeme könnybe lábadt, bárhogya küzdött a sírás ellen. Itt a lánya. Látnia kellett őt. - Az életem örökre megváltozott abban a pillanatban, amikor hátat fordítottam neked, amíg a babakocsidban aludtál. Egyetlen perc volt. - Suzanne nyugalmat erőltetett a hangjára. - Legfeljebb kettő. De az életemet végérvényesen megváltoztatta. És a tiédet is. Végre itt a lehetőség, hogy legalább egy keveset visszakapjak az élettől. Hogy megtudjam, ki vagy, bepótoljam az elveszett éveket

- Most csupán válaszokat adhatok. Hogyan, miért, talán azt is, kik tették. Mindez persze nem pótolhatja a veszteséget, amely ért. És legfőképp nem fordíthatja vissza az időt, nem tehet engem újra a lányoddá.

Ez helytelen, gondolta Suzanne reményvesztetten, keserűen. Végre megtalálja elveszettnek hitt lányát, aki mégis oly kimérten és hűvösen beszél vele. Úgy méregeti, akár egy idegent.

- Ha így érzel, akkor miért jöttél el? Megtehetted volna, hogy nem törődsz velem, és kitartasz amellett, hogy nem fogadtak örökbe.

- Nem hazugságra neveltek, és nem arra, hogy figyelmen kívül hagyjam bárki fájdalmát. Bármi történt is, nem a te hibád. Sem az enyém, és nem is a szüleimé. Valaki másé. Valakié, aki életeket változtatott meg, méghozzá feltehetően busás összegekért. Én is válaszokat akarok, akárcsak te.

- Becsületes és őszinte vagy. Gyakran elképzeltem, milyen lesz újra találkozni és beszélni veled. De ilyennek egyszer sem gondoltam.

- Te olyan egymásra találásról álmodsz, amelyet nem nyújthatok neked. Olyan kötődésről, amelyet nem érzek irántad.

Az asszony szívének összes beforrt sebe egyszerre felszakadt

- Hát mit érzel?

- Sajnálatot. Mrs. Cullen... Suzanne - javította ki magát, és azt kívánta, bárcsak megtörténhetne. Bárcsak ledönthetné saját korlátait, és közel kerülhetne ehhez az asszonyhoz!

- Sajnálatot érzek irántad és a családot iránt. Ahogy az én családom iránt is. Kissé bizonytalan vagyok még. Egy részem azt kívánja, bárcsak soha ne láttál volna a hírekben, mert abban a percben megváltozott az életem. Többé fogalmam sincs, merre tartok.

- Soha nem bántanálak.

- Bárcsak én is ezt mondhatnám. Mégis attól tartok, szinte bármit teszek, azzal neked okozok fájdalmat.

- Talán mesélhetnél magadról. Valamit, amit elértél, vagy amire vágysz. Akármit.

- Ma csontokra bukkantam. - Suzanne zavartan pislogott, mire Callie elkendőzte mosolyát, majd folytatta. - Az ásatáson. - Vett egy süteményt. - Azt hiszem, egy települést találtunk. A csiszolt kőkorszakbeli törzs a folyómeder mentén telepedett le, a hegy lábánál. Otthont teremtettek maguknak, nevelték gyermekeiket, vadásztak, és már a földet is művelték. A mai napon olyan bizonyítékokra bukkantam, amely valószínűleg igazolja ezt a feltevést. Ha a lelet olyan kiterjedésű, mint remélem, akkor az ásatás több évadon át is eltarthat.

- Hát Ronald Dolan nem fog örülni.

- Lehetséges. De mit sem ér a dühével. A lelet meglehetősen nagy érdeklődésre tart számot a média és a tudományos társadalom körében. Dolan kénytelen lesz veszteségként elkönyvelni a beruházását.

- Ha meglátogatnálak az ásatáson, megmutatnád, pontosan mi is a munkád?

- Hogyne. Ezt magad sütötted? - Callie feltartotta a félig elmajszolt sütit. - Egyedül?

- Igen. Ízlik? Majd adok egy dobozzal útravalónak. Én...

- Nagyon finom. - Ez is egyfajta közeledés, gondolta Callie. Ennél több egyelőre nem tellett tőle. - A... társam - bökte ki végül a megjelölést, mivel ennél jobb nem jutott eszébe Jake körülírására - ismerősnek találta a nevedet. *Suzanne Konyhája?* Évek óta a te sütiidet ropogtatom.

- Igazán? - Újra könnyek szöktek az asszony szemébe, de leküzdötte őket. A tekintetében ehelyett öröm költözött. - Örömmel hallom. Annyira kedves vagy.

- Nem is. Sokkal inkább hirtelen haragú, önző, csak a célra összpontosító és csak a legkritikább esetben kedves. De nem is igen törődöm ezzel.

- Velem igazán kedvesen bántál. A lényed egy része bizonyára... mostanáig erre nem jöttem rá. A lényed egy része, azt hiszem, máig neheztel rám.

- Nem is tudom. Én még nem gondoltam erre.

- És magadban tartod az érzelmeidet. - Callie rosszálló pillantására Suzanne a süteményekkel kezdett szöszmötölni. - Mármost nekem úgy tűnik, nem adod ki egykönnyen az érzéseidet. Douglas is pont ilyen. Már kisfiú kora óta ilyen óvatos. Mindig rengeteget töprengett, ha érted, mire gondolok. Szinte hallod, amint azon tűnődik: ezt meg hogy értette? - Nevetve kezébe vett egy süteményt, majd újra visszatette a dobozba. - Annyi mindent szeretnék elmondani neked. Rengeteg mindent, és én... én szeretnék átadni neked valamit.

- Suzanne...

- Nem ajándék, tényleg. - Felállt, az asztalhoz ment, és egy dobozzal tért vissza. - Levelek. Minden évben, a születésnapodon írtam egyet neked. Ez segített átvészelni.

- Egyelőre nem tudhatjuk biztosan, hogy nekem címezted-e ezeket.
- De igen. Mindketten tudjuk. - Leült, és a dobozt Callie ölébe tette. - Sokat jelentene a számomra, ha magaddal vinnéd ezt. Nem kérem, hogy olvasd is el őket, bár szerintem megteszed. Ha nem lennél kíváncsi természet, most nem ülnénk itt. Tudom, késztetést érzel arra, hogy megtedd.
- Rendben, nézd, vár a munka - felelte Callie, miközben felállt a székből.
- Még annyi mindent... - miközben Suzanne is felállt, Sadie boldogan vakkantott, és az ajtóhoz futott.
- Doug lépett be rajta.
- Hagyd abba! - parancsolta bosszankodó nevetés közepette, miközben lerázta magáról a harminckilónyi boldog szőrpamacsot - Azt hittem, ezt már a múltkor tisztáztuk! Mi lenne, ha csak egyetlenegyszer büszkeségről tennél tanúbizonyságot, és...
- Elnémult, amikor a nappaliba pillantott.
- Ezer gondolat és érzés söpört végig az agyán, a szívéen, az arcán, majd elfehéredett.
- Doug. - Suzanne keze zavarában a nyakára vándorolt - Nem számítottam rád. Ő itt... jaj, istenem.
- Callie. - A régész nő jelen pillanatban legszívesebben elmenekült volna a tapintható feszültség elől, mely egy csapásra a szobára telepedett. A hóna alá kapta a dobozt. - Callie Dunbrook.
- Igen, tudom. Elnézést. - A férfi tekintete az anyjára vándorolt - Telefonálnom kellett volna.
- Jaj, dehogy! Ne butáskodj, Doug.
- Épp indultam. Majd... jelentkezem - fordult Callie az asszonyhoz.
- Kikísérlek - mondta a férfi.
- Rendben. - Callie az ajtó felé menet Dougot figyelte. Bár a szíve hevesen vert, megőrizte a nyugodtság látszatát, miközben kilépett a házból.
- Ezután az autójához futott, szinte feltépte a kocsiajtót, és a dobozt az ülésre tette.
- Miért jöttél ide?
- A nő kifésülte vizes haját a szeméből, és a férfi felé fordult, aki közvetlenül mellette állt a zuhogó esőben. A feszültség tapintható volt közöttük. A nő szinte azt várta, mikor vetnek szikrát a rá hulló cseppek.
- Nem azért, hogy téged bosszantsalak. Még csak nem is ismerlek.
- Édesanyám jelenleg meglehetősen nehéz lelkiállapotban van. Semmi szüksége arra, hogy még te is megnehezítsd a számára azzal, hogy beugrasz itt kávézgatni.
- Na ide figyelj. Ha kávézgatni támad kedvem, szabad országban élünk. Mindazonáltal nem ezért jöttem. Nem áll szándékomban felkavarni az édesanyádat. Sem pedig összekuszálni az életedet. De mindannyian a válaszokat keressük.
- Mi értelme?
- Maga a válasz.

- Azóta, hogy a *Suzanne Konyhája* befutott, időről időre beállít valaki azzal, hogy ő a rég nem látott kislány. A munkádat elnézve az adakozására és az alapítványozására hajtasz, mi?

A nő felszegte a fejét, és olyan közel lépett a férfihoz, hogy a csizmája a cipőjét érintette. Egyenesen a szemébe nézett, és ennyit mondott:

- Menj a fenébe!

- Nem hagyom, hogy bárki fájdalmat okozzon neki. Soha többé.

- És ettől talán jó fia leszel?

- Egy biztos: a bátyád soha a bűdös életben nem leszek.

- Micsoda megkönnyebbülés. Hadd emlékeztessélek arra, Doug, hogy ő keresett fel engem. Méghozzá teljesen váratlanul, és ezzel felforgatta az életemet. Tegnap szörnyen zaklatott állapotban hagytam a szüleimet. Vért kell vetetnem és vizsgálatoknak alávetnem magam. Olyasmivel vagyok kénytelen törődni, amihez az égvilágon semmi közöm nem volt azelőtt. És egyáltalán nem repesek ettől, szóval húzz el.

- Ő semmit sem jelent neked.

- Ez nem az én hibám. - Mégis kínozza a bűntudat. - És nem is az övé. Ha az örökség miatt aggódsz, nyugodj meg, nem kell a pénze. Jelenleg nem vagyok éppen rózsás hangulatban, mivel az elmúlt húsz percben azt figyeltem, ahogy Suzanne a szétesés ellen küzd. Ha azt szeretnéd, hogy rajtad vezessem le a feszültséget, örömmel megteszem. Ellenkező esetben akad jobb dolgom is, minthogy veled vitatkozzam az esőben.

Sarkon fordult, bepattant a Roverbe, és becsapta az ajtót.

Csak nagy nehezen állta meg, hogy ráhajtson a férfi lábára, és közben arra gondolt: ha ilyen együtt élni egy bátytal, akkor az elmúlt huszonnyolc évben óriási szerencséje volt.

Mire visszaért a motelbe, a haragja a tetőfokára hágott. Amint belépett a szobája ajtaján, egyszerre csörrent meg a mobil és a vezetékes telefonja.

Először kikapta az előbbi a táskájából

- Dunbrook, tartsa! - Majd felvette a másikat. - Dunbrook, mi van?

- Azért a fejemet ne harapd le! - szólt bele Lana. - Csak azért hívlak, hogy tájékoztassalak a fejleményekről. De ha továbbra is ilyen ellenséges maradsz, megemelem az órabéremet.

- Ne haragudj. Mit tudtál meg?

- Inkább élőben mondanám el. Be tudnál jönni?

- Épp most értem vissza a szobámba. Kicsit elfáradtam.

- Akkor odamegyek. Adj félórát.

- Inkább...

- Félóra múlva - szakította félbe Lana, majd letette a telefont.

- Fenébe. - Callie lecsapta a kagylót, és éppen felvette volna a mobilját, amikor kopogtak az ajtón. - Hát ez remek! - Kinyitotta, és megpillantotta Jake-et. - Senkinek sincs jobb dolga, minthogy engem piszkáljon? - Elfordult, és beleszólt a telefonba. - Na, mi az?

- Csak gondoltam, felhívlak. - Jake hangja sztereóban szólalt meg a készülékben és a háta mögül. Amikor a nő ismét megfordult, a férfi az esőben az ajtófélfának dőlve beszélt a mobiljába. - Épp az étteremben voltam, és eszembe jutott, hogy elmesélném a híreket. Az itteni telefont nem vetted fel, ezért gondoltam, megpróbálom a mobilodat.

- Mi az ördögnek beszélsz még mindig a telefonba, amikor itt állsz az orrom előtt?!

- És te?

Callie meggyötört pillantást vetett a mennyezetre, és az ágyra hajította a telefonját.

- Miféle híreket?

Jake belépett, becsukta az ajtót. Megtorpanás nélkül közelített a nő felé, aki megálljt parancsolva tartotta ki a kezét, akár egy közlekedési rendőr. Jól ismerte ezt a csillogó tekintetet.

- Ne tovább!

- Tisztára átáztál. Tudod, hogy elvesztem a fejem, amikor ilyen vizesen látlak.

- Ha fejbe verlek ezzel a lámpával, majd akkor veszed csak el igazán a fejed! Vissza, Graystone. Semmi kedvem játszadozni.

- Pedig nekem úgy tűnik, rád férne egy kiadós menet.

- Nevetséges a széptevésed. Egyébként is, miért hiszik azt a férfiak, hogy ha egy nő rossz hangulatban van, akkor minden bizonnyal szexre vágják?

- A remény hal meg utoljára - vágta rá Jake. Elégedetten nyugtázta a nő arcán átfutó röpkederültséget.

- Mi kéne, mármint a szexet leszámítva?

- Minden más legfeljebb gyenge második lehet, de... - Elhallgatott, míg ledobta magát a nő ágyára, és keresztbe tette a lábát. - Véletlenül igazi helyi pletykafészekbe botlottam az imént. A pincéernő, Frieda elmesélte, hogy Dolan már tudomást is szerzett a mai leletről. Állítólag majd felrobbant dühében - ezt az unokatestvérétől hallotta, aki neki dolgozik, és éppen jelen volt, amikor a férfi értesült a hírről.

Callie érdeklődve hallgatta, amint újabb dráma bontakozik ki a sajátja mellett. Mindazonáltal nem érintette meg a történet.

- És akkor?

- Arról hadovált, hogy be akar perelni minket. Azt állítja, az egészet csak kitaláltuk, és szövetkeztünk ellene a tájvédelmisekkel, hogy tönkretegyük az építkezését. Nincs egy söröd?

- Nem, nincs sör. Hiába hord össze zagyvaságokat, a csontok attól még ott vannak.

- Más pletyka is szárnyra kapott...

- Te persze mindet tudod, igaz?

- Azt mesélik, a lelőhely el van átkozva. A régi nóta: „az őrült tudósok feldúlták az ősök sírhelyét”.

A nő érdeklődését felkeltették a hallottak. Közben meggyújtotta az egyik gyertyát.

- Már megint az unalomig ismert múmiás ügy?

- Kis változtatásokkal, de igen. Hatalmas, ősi erőt szabadítottunk el, melyet senki sem fékezhet meg, bla, bla, bla. - A nő a fürdőszobába ment egy törülközőért, és a feje köré csavarta. Nyugtalanul mászkált fel-alá a szobában. - Frieda szerint persze teljesen megalapozott ez az állítás. Az emberek imádják az efféle baromságokat.

- Szóval az ásatás el van átkozva, a fejlesztő tiszta pipa, ráadásul mostantól indián felügyelet alatt kell végeznünk a munkát. - Előhúzott egy tiszta inget a fiókból, majd Jake legnagyobb szomorúságára bement a fürdőszobába, hogy levesse a vizeset és felhúzza a szárazat. - Még mindig kevés az ember, mi több, az esőnek hála holnap a lelőhely tiszta sártenger lesz.

A férfi elfordította a fejét, reménykedve, hátha elkapja a nő félmeztelen testének látványát a tükörben. Az élet apró örömei.

- Röviden összefoglalva ez minden.

A nő ismét beviharzott a szobába, és előkapott egy üveg vizet.

Callie Dunbrookot aztán senki sem vádolhatja lustasággal, gondolta Jake.

- Nem is rossz a helyzet - szögezte le a nő elmosolyodva. - Imádom a munkámat.

- Merre jártál?

A mosoly rögvest lelohadt.

- Magánügy.

A férfi a lábával a túlméretezett cipősdobozra bökött, mely az ágy mellett feküdt.

- Csak nem vásárolgattál? Mióta lettél ilyen nőies, Dunbrook?

- Nem vásárolgattam, jó? - Felvette a dobozt, majd sóhajtva a szekrényre tette. - Csak levelek. Amiket Suzanne Cullen írt a lányának, minden évben a születésnapján. Istenem, Jake. Istenem, ha láttad volna az arcát, amikor találkoztunk, amikor beszéltünk. Annyi szükség és nélkülözés tükröződött rajta, és nekem fogalmam sem volt, mit kezdjek vele!

- Én elkísértelek volna.

Callie megrázta a fejét.

- Kettesben is elég nehéz volt a helyzet. Egyébként csak betoppant valaki, épp amikor már indultam. Megjelent a fia, és egyáltalán nem repesett örömeiben. Úgy nekem támadt, mintha annyi évvel ezelőtt szándékosan másztam volna ki abból az átkozott babakocsiból, csak hogy megkeserítsem az ő életét. A zuhogó esőben acsarkodtunk, mint két idióta. Még azzal is meggyanúsított, hogy csak az anyja pénzére hajtok.

- És súlyos a sérülése?

A férfi megjegyzése valamelyest jobb kedvre derítette. Felemelte a fejét, és a tekintetük találkozott a tükörben.

- Neked két féltestvéred is van, ugye? Egy apád, egy anyád révén. Mondd csak, ti is ádáz küzdelmet folytattok a szüleitekért?

- Csak simán veszekszünk - válaszolta. - Ilyen a kapcsolatunk. Rivalizálás, versengés, szitkozódás. Ez amolyan családi dolog - mint az összetartás az idegenekkel szemben. Én nyugodt szívvel szétrúgom a bátyám fenekét, de ha bárki más próbálkozna ezzel, az kétszeresen megjárja! És ha a kishúgommal történne valami, hát nem állnék jót magamért.

- Én három hónapig voltam az ő kishúga. Ez meg miféle kötődés?

- Ösztönös, Cal. Természetes. A vér szava. Ráadásul ő a bátyád, szóval kimondatlanul is neki kellett vigyáznia rád. - A férfi a vízért nyúlt. - Persze ezt magától is érezte, de akár örült neki, akár nem, a megfogalmazás csak megerősítette az ösztönét. Te voltál a védtelen és gyenge, ő pedig a védelmeződ. - Húzott egyet a palackból, majd visszaadta azt a nőnek. - De kudarcot vallott. Azóta felnőtt, és úgy hiszem, a feladatot most már az anyja iránt látja el. Számára te egyszerre vagy idegen és az elveszettnek hitt gyermek. Elég pokoli a helyzete, az egyszer bizonyos.

- Szóval melléállsz?

- Csak felvázolom a lehetőségeket. Na persze, ha most rám másznál és édes hangon arra kérnél, hogy verjem össze neked, talán megfontolnám.

A kopogás hallatán Callie rögtön a kijárat irányába mutatott.

- Kifelé!

Ám amikor a nő az ajtóhoz lépett, Jake összekulcsolta a kezét a tarkóján, és kényelembé helyezte magát az ágyon.

8

Lana kirázta az esernyőjét, miután belépett a szobába. Callie-nek úgy tűnt, a nőre egyetlen csepp eső sem esett. Furcsának találta, hogy valaki szárazon ússza meg a zivatart.

- Szörnyű az idő odakint - szólalt meg Lana. - Alig lehet... hoppá. - Amikor körbepillantott, észrevette Jake-t, aki továbbra is az ágyon feküdt. - Bocsánat. Nem tudtam, hogy társaságod van.

- Ő nem társaság, inkább csak elviselhetetlen és szűnni nem akaró nyűg. Jacob Graystone, Lana Campbell.

- Már találkoztunk a múltkor, amikor benéztem az ásatásra. Örülök a találkozásnak, Dr. Graystone.

- Jake - javította ki a férfi. - Mi a helyzet?

- Semmi különös. - Akár nyűg, akár nem, meglehetősen otthon érezte magát. - Figyelj, Callie, ha rosszkor jöttem volna, áttehetjük a megbeszélést holnapra.

- Nem fontos, most is tökéletesen megfelel. Kivéve, hogy kissé nagy itt a tömeg. - Sokatmondó pillantást vetett Jake-re.

- Van itt hely - felelte a férfi, majd újra megütögette az ágyat maga mellett.

- Voltaképpen a megbeszélésünk tárgya magánügy.

- Nem gond - válaszolta Jacob. - Házasok vagyunk.

- Pontosabban elváltunk - helyesbített Callie, és a férfi lábára vágott. - Ha bármit megtudtál, ez előtt a hibbant előtt nyugodtan beszélhetsz. Tisztában van a helyzettel.

- Akkor jelenleg máris többet tud nálam. Szóval. Összeszedtem néhány információt Marcus Carlyle-ről. Az általad megadott időben valóban Bostonban folytatott praxist. Azt megelőzően tizennégy évig Chicagóban dolgozott, majd Houstonban tizenhárom évet. A bostoni időszak után, ahol közel tíz évet töltött, Seattle-be költözött, ahol további hét éven át gyakorolta a hivatását.

- A férfiak sokat szédelegnek - vetette közbe Jake.

- Igen. 1986-ban vonult vissza. Itt el is vesztettem a nyomát. Tovább kereshetek, vagy akár fogadhatok egy magánnyomozót, aki velem ellentétben szabadon elutazhat Seattle-be, Bostonba, Chicagóba, Houstonba, hogy ott gyűjtsön több információt. Ez persze jelentősen emelné a költségeidet. Mielőtt döntenél - folytatta, mielőtt Callie közbeszólhatott volna -, tudnod kell még valamiről, amit találtam.

- Ha ilyen tempóban dolgozol, nem fogod megkeresni az ötszáz dolláros foglalót.

- Ó, dehogyis nem! - Lana felnyitotta az aktatáskáját, és elővette Callie örökbefogadási papírjait. - Lemásoltam ezeket saját használatra. Továbbá ellenőriztem a hitelességüket. És ezt a kérelmet sohasem nyújtották be.

- Ezt meg hogy értsem?

- Úgy, hogy az adoptálás nem történt meg. Legalábbis sem a bostoni, sem bármelyik másik Massachusetts állambeli bíróságon nem találtam hivatalos nyomát Semmilyen feljegyzést arról, hogy Elliot és Vivian Dunbrook örökbe fogadott volna egy gyermeket, akár azon a napon, akár előtte, akár utána.

- Ez meg mi az ördögöt jelent?

- Azt, hogy Marcus Carlyle egyetlen bíróságon sem nyújtotta be az örökbefogadási kérelmet. A kérelmen és a végzésen található iktatási szám hamis. Egyáltalában nem is létezik. Feltehetően a bíró aláírása szintén hamisítvány. A szóban forgó bíró 1986-ban sajnálatos módon elhunyt, így ezt nem tudom minden kétséget kizárólag megerősíteni. De a részletekből így is összeáll az egész. Callie, ezek a papírok, melyeket Carlyle ügyvédi irodája készített elő, soha nem jutottak túl azon az irodán. Az örökbefogadás meg sem történt.

Csak bámulta meredten az iratokat, a szülei nevét.

- Ennek semmi értelme.

- Talán közelebb jutnék az igazsághoz, ha elárulnád, miért bíztál meg azzal, hogy találjam meg Carlyle-t.

Jake felállt, és a vállánál fogva az ágyhoz húzta Callie-t.

- Ülj le, édes. - A férfi mellé térdelt, és a kezét a nő combjára tette. - Akarod, hogy megtudja?

Nagy nehezen bólintott.

Callie arra gondolt, hogy Jake mindig is jól közölte a tényeket. Tömören, világosan, így járt az agya - tömören és világosan. - A jelentéktelen részleteken átlépve gyorsan eljutott a lényegig. Mindig el tudott vonatkoztatni az eseményektől, mintha azoknak semmi köze nem lett volna öhozá.

Talán Jake éppen ezt akarta elérni, töprengett Callie.

Míg a férfi beszélt, Callie felállt az ágyról, a fürdőszobába ment, és elővette az aszpirines dobozát. Hármát bevett, aztán a tükörbe meredt, és csak bámulta az arcot, amely visszanézett rá.

Vajon az vagyok-e, akinek valaha hittem magam? - tűnődött. Volt-e valaha az a személy egyáltalán? Akárki volt is, a jogi papírok mit sem változtattak a kilétén.

Saját magán kívül senki és semmi nem teheti tönkre. Amíg ezt tudta, erős maradt. És átvészelt bármit.

Amikor visszatért a szobába, Lana éppen bőszen jegyzetelt.

Felpillantott a papírjaiból.

- Callie, fel kell tennem egy létfontosságú kérdést, és arra kérlek, tedd félre az érzelmeidet, mielőtt válaszolnál. Lehetséges, hogy Elliot és Vivian Dunb-rook bármilyen módon részt vállalt a gyermekrablásban?

- Anyámat már attól kínozza a bűntudat, ha későn visz vissza egy könyvet a könyvtárba. - Jézusom, mennyire elgyengült, gondolta Callie. Ha Jake most megütögetné az ágyat, valószínűleg arccal rázuhanna. - Apám iránta táplált szerelme vette rá arra, hogy megőrizték az örökbefogadás titkát. De a tisztessége arra ösztönözte, hogy megőrizze a papírokat. Nekik semmi közük hozzá. Az lehetetlen. És ettől függetlenül, láttam az arcukat, amikor meséltem nekik Suzanne Cullenről. Ők legalább annyira áldozatok, mint az az asszony.

Mint te, tette hozzá magában Lana, de csupán bólintott. A Cullen kisbaba járt újra a fejében. Douglas Cullen kishúga. Roger unokája. Hány élet fog újra gyökeresen megváltozni?

- Te nem ismered őket - folytatta Callie. - Ezért nem vagy meggyőződve erről. Ellenőrizheted az adatokat, amelyeket Jake most adott meg neked. Tedd meg, ha mindenképp szükségét érzed. De nem akarom, hogy a szüleim után kutass, ahelyett hogy azt a szemétládát keresnéd! . A papírokat az ágyra hajította. - Nemcsak gyermekeket rabolt, de el is adta őket. Nincs az az isten, hogy én voltam az egyetlen! Egész rendszert épített ki, és elkecseregetett, gyermektelen párokon húzott hasznot.

- Egyetérték, de ezt előbb bizonyítanunk kell.

- Béreld fel a magánnyomozót.

- Ez jelentősen növeli a költségeket.

- Ne foglalkozz ezzel! Majd szólok, ha kimerült a keret.

- Rendben. Még ma este intézkedem. Ismerek valakit, aki jó munkát végzett annál a baltimore-i cégnél, amelyiknél a férjem dolgozott. Ha ő esetleg nem tudná vállalni, bizonyára ajánl majd valakit maga helyett. Callie, ideje a Cullen családdal foglalkoznod!

- Ma találkoztam Suzanne-nel. Egyeztettük a vizsgálatot, amely bizonytságot adhat.

Lana írogatott valamit, aztán letette a tollat.

- Valamit el kell mondanom. Személyes kapcsolatban állok Roger Grogannel. Ő Suzanne Cullen édesapja - fűzte hozzá Lana, látván a régésznő értetlen arckifejezését. - Barátok vagyunk, méghozzá elég közeli barátok. Ráadásul úgy alakult, hogy tegnap este Douglas Cullennel volt randevúm.

- Azt hittem, házas vagy.

- Voltam. A férjemet közel négy évvel ezelőtt meggyilkolták. Szóval könnyen megeshet, hogy Douggal is elmélyül a kapcsolatom. Ha ez gondot jelent a számodra, megoldást kell találnunk, mielőtt továbblépnénk.

- Istenem! - Callie a tenyerébe temette az arcát. - Kicsi a világ. Mindazonáltal nem látok semmi problémát, ameddig szem előtt tartod, kit is képviselsz.

- Tudom, kit képviselek. Azt nem érthetem meg, min mégy most te vagy az ügy többi érintettje keresztül. De az ügyvéded vagyok.

- A barátod szerint csak az anyja pénzére hajtok.

- Egy randevútól még nem lesz a barátom - válaszolta Lana hűvösen. - És biztosra veszem, hogy nem kevés súrlódással lesz még dolgunk, mire tisztázódik a helyzet. Szerintem Doug nem éppen higgadt és egyszerű fickó.

- Nekem éppenséggel hibbantnak tűnt.

Lana mosolyogva állt fel.

- Hát igen, ez az első benyomás vele kapcsolatban. Folytatom a kutatást, és fölbérelek egy nyomozót. A holnap nap folyamán beugorhatnál az irodába. Remélhetőleg addigra új hírekkel szolgálhatok majd, te meg egy nagyobb összeggel. - Bátorítón szorította meg Callie kezét - Nem mondom, hogy ne aggódj, mert tudom, hogy a te helyedben én is azt tenném. De annyit mondhatok, hogy minden tőlem telhetőt elkövetek. És éppoly jól végzem a munkám, mint te a tiéd.

- Akkor minden bizonnyal gyorsan végére járunk az ügynek. Én remekül végzem a munkám.

- Akkor holnap - mondta Lana búcsúzóul, miközben felvette az esernyőjét - Viszlát, Jake.

- Viszlát! - A férfi úgy érezte, az ügyvédnő szereti az ilyesmit, így ajtót nyitott neki.

Tétován pillantott körbe, miután becsukta mögötte. Hirtelen nem igazán tudta, mitévő legyen Callie-vel. A nő derűsen viselkedett Lanával, de Jake az álarc mögé látott, amely alatt Callie rémült volt, bizonytalan és boldogtalan.

Már korábban is látta őt ilyennek. Csak akkor éppen ő tette szomorúvá.

- Rendeljünk pizzát! - szólalt meg végül.

Callie kábán, mozdulatlanul állt.

- Tessék?

- Rendeljünk pizzát, aztán meglátjuk, mit tehetünk.

- Én nem... te épp most vacsoráztál az étteremben, nem?

- Csak kávéztam. Na jó, ettem egy pitét is, de az nem számít, mivel igazából csak eszközként használtam fel arra, hogy kihúzzam Friedából a pletykát. Egyébként egész finom volt. Barackos.

- Inkább menj el.

- Ha most elmegyek, napokig bögni fogsz. Annak meg nincs értelme. Jelenleg semmit sem tehetsz, amíg nem szerzel több információt. Csak van egy pizzázó a városban!

- A Modesto's és a Mountain Laurel sarkán.

Felemelte a telefont.

- Tudtam, hogy a lényegen jár az eszed. Én gombát is kérek.
- Nem hinném.
- Csak a felére. Az én felemen kitartok a gomba mellett.
- Ha csak az én részem közelébe kerül a gombád, az egészet te fizeted.
- Legutóbb is én fizettem.
- Akkor felejtsd el a francos gombát. A szám ott van a készülék mellett.
- Aha. Pizza, italbolt, postahivatal. - Tárcsázott. - Te sosem változol.

Megrendelte a pizzát. Emlékezett, hogy Callie szalámival és olajbogyóval szereti, de a maga feléről csak nem hagyta el a gombát.

- Fél óra - mondta, mikor letette a kagylót. - Tudod, ez a kóceráj nem teszi meg hosszú távra. Bérelnünk kéne egy rendes házat.

- Jön az augusztus. Már alig maradt az idényből.

- Van elég időnk. Bizonyára találunk egy helyet, ahol havonta esedékes a lakbér.

- Fogalmam sincs, mit mondjak a szüleimnek - bökte ki Callie. Aztán felemelte a karját, de az erőtlenül visszahullott. - Mit is mondhatnék?

- Semmit - A nőhöz lépett. - Értelmetlen volna bármit mondanod, amíg nem szerzel több információt. Tudod, hogy kell haladni az ásatáson. Rétegről rétegre, méterről méterre. Ha túl korán kezdesz teóriákat felállítani, csak elszalasztod a fontos részleteket.

- Most nem tudok logikusan gondolkodni.

- Majd fogsz. - Várt egy pillanatot, majd az ujjával megpöckölte a nő arcát. - Gyere, ölelj át egy percre! Ezt még úgysem próbáltad.

- Én nem... - De a férfi átkarolta és magához húzta. A nő röpké ellenállása hamar megtört, és a fejét Jake vállára hajtotta. Mélyet lélegzett.

A férfi szíve hevesen lüktetett. Aztán megnyugvást lelt.

- Így ni!

- Nem értem, miért nem haragszom. Egyszerűen nem találom a haragomat!

- Ne félj, az is meglesz.

- Nemsokára. Remélem, minél előbb! - Lehunyta a szemét Igaza volt, töprengett Callie, ezt még sohasem próbálta. Nem is volt rossz érzés. - Ez is a barátságunk része?

- Igen. Persze az is benne van a pakliban, hogy beindulsz és szeretkezni akarsz. Lássuk csak!

A férfi előbb a fülét, majd az állat csókolgatta.

Ó, ismerte minden mozdulatát. Átkozottul jól csinálta. Ellenállhat vagy megadhatja magát. Úgy döntött, megadja magát a pillanatnak, és éppen csak annyira fordította el a fejét, hogy az ajka találkozzék a férfiével. Elöntötte a vágy és az ígéret hulláma.

Testét a testéhez szorította. A szívük egy ritmusra zakatolt. Elfogadó nyögéssel zárta a karjába a férfit, míg Jake a kezét az inge alá csúsztatta, a régi mozdulattal. Ez a túlradó birtoklási vágy mindig is izgalomba hozta Callie-t.

A mindkettejükben feltámadó éhség szinte megnyugtatóan hatott rájuk. Zuhanásuk a forróságba maga volt a keresztség.

Még mindig egész, még mindig igazi.

Ő még mindig Callie Ann Dunbrook.

Sőt, gondolta, még mindig vágyhat olyasmire, ami nem jó neki.

Aztán a férfi keze az arcára simult. Tenyerének finom érintése nyomán Callie valósággal elvesztette az egyensúlyát. És ajkának könnyed cirógatása valódi vonzalomról és nem pusztán szenvedélyről suttogott.

- Még mindig ugyanúgy kívánlak, Callie.

- Ez soha nem jelentett gondot.

- Az egyszer biztos, a fenébe is! - Keze még mindig a nő arcán pihent. Aztán homlokra csókolt. - Kérsz sört a pizzához? Van nálam pár üveg a szomszédban.

A nő hátralépett és gyanakvó tekintetet vetett Jake-re.

- A pizzát és a sört választanád szex helyett?

- Ne mondd ezt. Fáj hallanom. Most akkor kéred a sört, vagy nem?

- Jó, rendben. Tökmindegy. - Vállat vont, aztán elfordult, és a gépéhez ment. Furcsa érzés kerítette hatalmába. - Befejezem a mai ásatás eredményeinek bevitelét.

- Tégy úgy. Mindjárt jövök.

Megvárta, amíg a szobájába ért, mielőtt a fejét a falba verte. Még mindig a szájában érezte Callie különleges ízét. Még most is érezte esőben ázott, csábító hajfürtjeit.

Hatalmába kerítette a nő, akár a kábítószer. Sőt, gondolta, miközben kinyitotta a hűtőt, akár egy istenverte vírus. És semmit sem tehetett ellene.

És ami még rosszabb, mint már hónapokkal ezelőtt ráébredt nem is akart.

Vissza akarta kapni Callie-t. És vissza is fogja, még ha a fene fenét eszik is.

Leült az ágya szélére, hogy megnyugodjon. Rosszabbkor már nem is jöhetett volna. A nő bajba került, és segítségre volt szüksége. A higgadt, ravasz és megfontolt becserkészéséről szövögetett álmai egyszerre szertefoszlottak.

Ha ágyba döntené, azzal nem oldana meg semmit – még ha a csábítás szörnyen erősnek bizonyult is. Előbb hozzá kell szoktatnia a nőt a társaságához, majd Callie-nek bele kell szeretnie, és csak azután viheti ágyba őt.

Ez volt a terve. Már azelőtt is, hogy minden úgy össze-kuszálódott.

A nőt valósággal letaglózta, amit Lana az örökbefogadásról mondott. Mégsem siránkozott, nem sajnálatta magát. Ez a nekem való asszony, gondolta Jake. Kemény, akár a szikla.

De most Callie-nek szüksége van rá. Végre most nagyon is. A férfi pedig mindkettőjüknek be akarta bizonyítani, hogy nem hagyja cserben.

Bármennyire akarta is a nőt, ezúttal nem esnek abba a hibába, hogy a szexszel mindent elrontanak.

Már közel egy éve nem volt vele, és ez idő alatt a haragja lassan tompa fájdalommá, a keserősége csalódottsággá alakult és a beletörődését elhatározás követte.

Egyes állatfajok egy életre választanak párt maguknak, töprengett. Istenemre, én is ilyen vagyok, hajtogatta. Idővel Callie is ráébred majd. Addig is segít neki átvészelni a nehézségeket.

Aztán újrakezdik.

Ettől mindjárt jobb kedvre derült. Fogta a sört, és visszatért a nő szobájába, még éppen a pizzafutár előtt.

A munkával kapcsolatban igaza van, gondolta Callie, miközben megágyazott. Nemcsak elterelte a gondolatait az aggodalmakról, de az agya is visszatért a rendes kerékvágásba. A feje kitisztult.

Látta, mit kell tennie, és hogyan. Lana majd keres egy helyi klinikát ahol vérmintát vesznek, amelyet aztán elküldhet az apja cégének Philadelphiába. Az ügyvédnő lesz a tanúja, míg lezárják és megjelölik a mintát. A küldeményt hasonló elővigyázatossággal kezelik majd a végállomásán is.

Esélyt sem hagynak az eredmény megmásítására. Teljesen hivatalosan fog lezajlani az eljárás.

Lana felfedezéséről egyelőre nem akart véleményt alkotni. Jake jól mondta, további információ hiányában értelmetlen volna.

A személyes ügyében éppúgy akart eljárni, mint az üzletben. Lépésről lépésre, tudományosan és aprólékosan.

Minden újdonságot fel fog jegyezni. Sőt mostantól naplót vezet majd, méghozzá napi részletességgel. Segít rendezni a dolgokat.

És hogy távol tartsa Douglas Cullent, Lanával elkészített egy nyilatkozatot, amelyben előre lemond a Suzanne Cullen vagyonából esetlegesen reá szálló örökségről, és egyben szükség esetén vissza is utasítja azt.

Jó terv, mondogatta magának Callie. Reggelig azonban ideje félre tenni.

Lehunyta a szemét, elővette csellóját, és átadta magát Bach zenéjének. Az első G-dúr szvit pompás, összetett, romantikus dallamának.

A zene mindig megnyugtatta. Elmélyült benne. Csendben hódolt a matematika és a művészet harmonikus szépségének.

Hogy bármikor élvezhesse az ilyen perceket, hön szeretett hangszerét mindenhová magával hordta: repülőre, teherautóra, vonatra és ásatásra egyaránt, függetlenül attól, hogy ezt mennyire nehezítették meg a körülmények.

Kis idő múltán megnyugodva tette le a vonót. Ezután a megszokott módon bekente az arcát és a nyakát testápoló krémmel, majd elfújta a gyertyát.

És befeküdt az ágyába.

Öt perccel később felkapcsolta a villanyt, kikelt az ágyból, és kézbe vette a dobozt, amelyet Suzanne-től kapott.

Kíváncsi természet, gondolta. Ezért olyan jó a munkájában. Ezért fogja megoldani ezt a rejtélyt is, és egyszer s mindenkorra rendet teremti.

Felnyitotta a dobozt. Leveleket látott, mind fehér borítékban, gondosan, dátum szerint sorba rendezve.

Szóval Suzanne igazi rendszerető asszony, tűnődött. A szokások rabja. Mint oly sokan.

Csak végigolvassa őket egyszer. Hogy jobban megértse a nőt, és ezáltal az igazsághoz is közelebb jusson. Amikor felnyitotta az első borítékot, melyet „Jessicának” címeztek, ugyanaz az izgalom fogta el, amely egy ásatáskor előbukkanó lelet láttán kerítette hatalmába.

Drága Jessicám!

Ma lettél egyéves. Hihetetlen, hogy már egy teljes év eltelt azóta, hogy először a karomba fogtalak. Ez az esztendő még mindig teljesen álomszerű a számomra. Olyan szétzilált, zavaros és képtelen. Időnként arra gondolok, talán valóban csak álmodom. Néha a sírásod hallom, és ilyenkor rögtön a szobádhoz sietek. Máskor pedig esküdni mernék, hogy bennem mocorogsz, mintha még meg sem születted volna.

Ám ezután mindig emlékezem, és azt hiszem, nem fogom túlélni.

Édesanyám megígértette velem, - hogy megírom ezt az üzenetet. Fogalmam sincs, mihez kezdtem volna önélküile az elmúlt hónapokban. Azt hiszem, senki más nem értheti meg, min megyek most keresztül, csupán egy anya. Édesapád mindent megtesz, és tudom, hogy hiányzol neki, nagyon-nagyon, de szerintem ő nem érzi ugyanezt az ürességet.

Úr tántog bennem. Oly hatalmas, hogy néha azt hiszem, egyszerűen elveszek a semmibe.

Egy részem azt kívánja, bárcsak így is történne. De itt van a bátyád. Szegény, édes, drága kisfiú. Annyira össze van zavarodva. Képtelen felfogni, miért nem vagy itt.

De hogyan is magyarázhatnám meg neki, hogyha magam sem értem?

Tudom, hogy hamarosan visszajössz. Jessie, tudnod kell, hogy soha, de soha nem adjuk fel a keresést. Mindennap azért imádkozom, hogy egy este újra a saját bölcsődben aludj majd. Azért imádkozom, hogy biztonságban és egészségben élj, bárhol vagy is. Hogy ne légy rémült. Azért imádkozom, minden áldott nap, hogy bárki vett is el téged tőlem, szeressen és kedvesen bánjon veled. Hogy úgy ringasson, ahogy én, és a kedvenc altató dalaidat dúdolja neked.

Egy nap ráébred majd, hogy rosszat tett, és akkor visszahoz téged hozzám.

Sajnálom, sajnálom, hogy elfordultam tőled. Esküszöm, csupán egyetlen pillanatig. Ha visszamehetnék az időben, szorosan, szorosan ölelnélek magamhoz. És többé soha senki nem ragadhatna el téged tőlem.

Mind keresünk, Jessie. Anyu, apu, nagymama és nagypapa, nagyi és tata. A szomszédok és a rendőrség. Soha ne hidd, hogy hagyunk elmenni. Soha nem hagytuk. És soha nem is fogjuk. Itt vagy velem, a szívemben. Drága kicsi Jessie.

Szeretlek. Hiányzol.

Anyu

Callie gondosan összehajtotta a lapokat, és visszacsúsztatta őket a borítékba. Aztán rátette a dobozra a fedelét, és lerakta a földre. És lekapcsolta a villanyt.

Aztán csak feküdt a sötétben, és az után az asszony után sóvárgott, akit szinte alig ismert.

A rá következő napot a csontok feltárásának aprólékos munkájával töltötte. Letisztította a csontokat, a fogakat, lassan eltávolította a sarat és a földet. A legújabb lelet híre két végzős egyetemistát is hozott az egyetemről.

Dory Teasdale lett a fotósa. Magas, hosszú lábú, barna nő volt. A leletsegédje pedig Bill MacDowell, aki bár ahhoz sem tűnt elég idősnek, hogy sört vehessen magának, mégis öt évadot töltött már el három különböző ásatáson.

Doryt rátermettnek és lelkesnek találta, és próbált nem törődni azzal, hogy alkatra meglehetősen hasonlított bizonyos Veronica Weeksre. Ez a nőszemély volt az utolsó csepp a pohárban, mely végleg szétzilálta Jake-kel kötött házasságát.

Addig nem foglalkoztatta, hogy a hangja leginkább egy kényes cicuséra hasonlít, amíg a munkáját elvégezte.

- Hoztam még egyet! - Jake megállt Callie parcellájának szélén, és a Digger mellett álló, hórihorgas fickó felé bökött. - Kóbor régész, saját felszereléssel. A neve Matt Kirkendal. Hallott az ásatásról, és szívesen csatlakozna. Első látásra úgy tűnt tudja, mitől döglök a légy.

Callie szemügyre vette a jövevényt. Hosszú, őszes haját befonva hordta. Agyonhasznált csizmát és rövid ujjú pólót viselt, amely alól kilátszott a tekerődző kígyót ábrázoló tetoválás.

Úgy tűnt, a férfi és Digger máris megtalálták a közös hangot.

- Minden segítség jól jön - jelentette ki végül Callie. Erős, harcedzett fickónak látta. - Add Digger mellé pár napra, meglátjuk, milyen fából faragták.

- Én is így terveztem.

Figyelte, ahogy a nő két szög közé kifeszít egy madzagot, előkészülve arra, hogy feljegyzést készítsen a lerakódott üledékrétegekről.

- Segítsek?

- Nem kell. Mi a véleményed az új diákokról?

- A csaj szemrevaló. - Fittyet hányva arra, hogy Callie egymaga is kétségtelenül boldogult volna, két csipesszel hozzáerősítette a mérőszalagot a szögekhez. Elkapta a nő tekintetét, de nyájasan folytatta. - Teasdale - ellentétben a nevével - nem csinál gondot abból, hogy összekoszolja magát. A fickó - igazi buzgó mócsing. Leginkább buzgó, főként, hogy téged lenyűgözzön. Hosszú pillantásokat vet rád.

- Nem igaz.

- Teljesen beléd esett. Ismerem az érzést.

Callie morogva válaszolt.

- Szerinted ez abból áll, hogy a férfi lemeztelenítene a nőt, és ledöntene az első vízszintes felületre. Pedig nem.

- Ó, hát akkor ezek szerint mégsem ismerem.

A nő nem nevette el magát, és csak a leghalványabb mosollyal nyugtázta, hogy Jake távozott.

A legújabb lelet a médiát is vonzotta. Callie a két csontváz mellett heverve adott interjút a Washington Post riporterének.

- A felnőtt csontváz nőé - magyarázta. - Húsz és huszonöt év közötti.

A szintén női újságíró annyira érdekelte a lelet, hogy túlzottan közel is nyomakodott, annyira, hogy Callie türelmetlenül húzta vissza.

- Laboratóriumi vizsgálatok nélkül hogyan képes megállapítani a korát?

- Ha az ember eleget tud a csontokról, ahogy én, akkor megtudja. - A megfelelő műszerrel sorra mutogatta a csontok illeszkedését, az összefüggő részeket. - És látja ezt itt? Igazán érdekes. A felkarcsontja eltörött. Feltehetően a gyerekkor közepe táján. Úgy tíz-tizenkét éves lehetett. A törés begyógyult, de nem jól forrt össze. - Végigsimította a törés vonalát. - Ez a karja feltehetően gyengébb volt, bizonyára sok kényelmetlenséget okozott neki. A törés elég tiszta, ebből arra következtetek, hogy inkább valami esés során szerezte, mint egy erős csapástól. Nem tűnik harcban, védekezés közben szerzett sebesülésnek. A törés ellenére jó erőben volt, ami arra utal, hogy a törzs nem közösisította ki. Ellátták a sebét, törődtek vele. Ezt mutatja a mód is, ahogy a gyermekével együtt eltemették.

- Hogyan halt meg?

- Mivel más sérülésnek nincs nyoma, és a gyermek a csontváza alapján feltehetően újszülött, valószínűleg mindketten a szülésbe haltak bele. Látható, hogy nem egyszerűen együtt helyezték őket végső nyugalomra. A kisbabát az anya karjába fektették. Ez részvétre, együttérzésre utal. Feltehetően szertartást is rendeztek. Ők fontosak voltak valakinek.

- De miért fontosak nekünk?

- Ők előttünk jártak itt. Ők tették lehetővé a számunkra, hogy mi is itt lehessünk.

- Egyesek ellenzik az exhumálást és a tetemek vizsgálatát. Részint vallásos meggyőződésből, részint emberségből úgy látják, hogy akit eltemetnek, azt többé nem szabadna felszínre hozni. Mit válaszol erre?

- Láthatja, milyen gonddal bánunk a leletekkel. És tisztelettel. Ők tudást adnak nekünk - folytatta Callie, miközben visszatért a munkájához. - Az emberi természet tudásra is vágyik, vagy legalábbis így lenne helyes. Ha nem vizsgáljuk meg a csontvázakat, azzal nem becsüljük meg őket. Sőt, semmibe vesszük.

- Mit tud mondani az átokról?

- Csak annyit, hogy ez itt nem az *X-akták*. Elnézést, de folytatnom kell a munkát Dr. Greenbaum szívesen beszél önnel.

Még egy órán át dolgozott, csendben, türelmesen. Épp a kamerájáért nyúlt, amikor Jake hozzálépett.

- Mi az?

- Nekem teknőspáncélnak tűnik. A csontvázak közé helyezték. Képeket kell készítenem.

- Szólok Dorynak. Pihenned kéne.

- Még nem. Hozd ide a dokumentációt. Aztán kitalálom, mi is ez.

Hátrább helyezkedett, és lehetőség szerint kinyújtóztatta a lábát, míg Dory csinált pár fotót.

Elkalandoztak a gondolatai, míg Dory és Jake kedélyesen cseverészték a háta mögött. Már is egy hullámhosszon vannak, nyugtázta. Majd a reflexszerű puffogás után, amely már csak megszokásból is rájött, rögtön emlékeztette magát, hogy Jake azzal cseveg - vagy csinál bármi mást -, akivel csak akar.

- Megvan - szólalt meg Dory. - Nem mintha az ásatás többi részét akarnám becsmérelni, de ez itt messze a legjobb lelet. Lenyűgöző. - A csontvázakra sandított. - És egyben szomorú. Egy halott kisgyermek látványa, még ha több ezer éves is, szomorúsággal tölti el az embert.

- Épp ezért akarom a legjobb munkát végezni. Minél előbb kérem a képeket.

- Megkapod. Voltaképpen ezzel végére is értem a tekercsnek. Már is előhívhatom a filmet.

- Remek.

Miután Dory elsietett, Callie újra leereszkedett, és aprólékos gonddal kiemelte a páncélt. Amikor az szabaddá vált, a nő meghallotta a belsejében csörgő kavicsok hangját.

- Ez egy játékszer - dünnyögte. - A babával együtt temették el. - Callie leült.

Jake elvette tőle a csörgőt.

- Talán az apja vagy a nagyapja készíthette, még a gyermek születése előtt. Várták a jövetelét. A halálát, a halálukat pedig meggyászolták.

Callie feljegyezte a leletet.

- Szólok Leonak, hogy a csontok készen állnak a kiemelésre és eltárolásra. Találkozóm van. Egy óra múlva jövök.

- Kicsim. - Jake megsimította a nő arcát. - Koszos vagy.

- Majd tisztálkodom.

- Mielőtt mennél, azért jöttem, hogy szóljak, Leo épp most fejezett be egy telefonbeszélgetést Dolannel. A fickó azzal fenyeget, hogy végzést szerez, amely megtiltja, hogy bármit elmozdítsunk az ásatásról.

- Ki fogják röhögni.

- Talán. De ha elég esze van, úgy állítja be magát, mint aki az elhunytak sírjának megszenteltségellenítése ellen lép fel. Ezzel szerezhet magának támogatást.

- Akkor mégis hogy képzeled, hogy házakat épít? - kötözködött Callie.

- Jó kérdés. Azt hiszem, ezt még ki kell ötölnie. - A férfi végigtekintett a tájon. A tó csendes víztükrén, a zöldellő fák. - Csodás vidék.

- Azt hiszem, az itt eltemetettek is így vélekedtek.

- Ja, egész biztosan. - Szórakozottan rázta meg a csörgőt. - A lényeg, hogy az a görény le akarja állítani a feltárást. Övé a terület. Ha nagyon erősködik, elérheti, hogy semmit se mozdíthassunk el.

- Akkor mi is beleerősítünk.

- Előbb talán az érveléssel és a diplomáciával kéne megpróbálkozni. Holnapra találkozót beszéltem meg veled.

- Te? Miért pont te?

- Mert az kevésbé valószínű, hogy én a torkának ugrom, mint hogy te ilyet tennél. Hajszálnyit kevésbé - tette hozzá, majd a nőhöz hajolt, és szájon csókolta. - És mert én vagyok az antropológus, és mint ilyen, nyakatekertebb és fellengzősebb dumát tudok levágni a kultúráról és az ősi társadalmakról meg a tudományra kifejtett hatásukról, mint te.

- Ez baromság - morogta a nő, és a kocsijához indult. - Neked van farkad. Leo szerint a tag veled inkább szóba áll, csak mert megfelelő szerszámod van.

- Ez is közrejátszik. Elbeszélgetünk, mint férfi a férfival, és akkor kiderül, tudok-e hatni rá.

- Dolgozd meg, Graystone, különben én vágom fejen az ásómmal.

- Meglátom, mit tehetek. És, Dunbrook - tette hozzá, amikor Callie kinyitotta a kocsiját -, mosakodj meg.

9

Amikor másnap reggel Callie kilépett a motel szobája ajtaján, a tekintete elsötétült a méregtől.

Durva és mocskolódó firkálás borította be az egész kocsiját, a motorháztetőtől a csomagtartóig. A festék vérvörös színben csillogott.

„Doktor szuka!” - hirdette a felirat „Sírabló disznó” és még más, ehhez hasonló obszcén megjegyzések virítottak a Roveren, továbbá utalások arra, hogy „Takarodj haza!”

Úgy ugrott a járművéhez, akár a gyermekét védő anyatigris. Nem éppen szalonképes szavak todtak a torkára, ahogy megérintette a feliratokat. Hitetlenkedve simította végig a motorháztetőn díszelgő szöveget, mely így szólt: „Leszbi banya”.

A döbbenet helyét a düh vette át. Fortyogva viharzott vissza a szobájába, felkapta a telefonkönyvét, és kikereste a Dolan és Fia címét.

Épp becsapta az ajtót, mikor Jake kinyitotta a sajátját.

- Hányszor akarod még ma bevágni az ajtót, mielőtt...- Elnémult, amikor meglátta az autót. - Hű, a fenébe! - Bár mezítláb, egy szál farmerben jött elő, mégis a kocsinhoz ment, hogy közelebbről szemügyre vegye. - Mit gondolsz, Austin és Jimmy vagy a hasonszörűek?

- Azt gondolom, hogy utánajárok! - Hátralökte a fickót, és beült a Roverbe.

- Várj meg! - Felismerte ezt a tekintetet, a gyilkos dühöt a szemében. - Csak egy perc, és én is jövök.

- Nincs szükségem erősítésre, ha néhány paraszt bunkóról van szó!

- Azért várj! - A biztonság kedvéért kicsavarta a kulcsot a nő kezéből, majd visszarohant a szobájába, és inget meg cipőt húzott.

Fél perc múlva szentséggel szaladt ki újra, de már csak azt látta, ahogy a kocsi elhajt. Elfelejtette, hogy a nő mindig a kesztyűtartóba tette a pótkulcsot.

- A francba! A bűdös francba!

Callie hátra sem nézett. Az esze egyre csak azon járt, ami előtte állt. A Rover már hat éve megvolt. A csapata részévé vált. Minden egyes horpadáshoz és karcoláshoz külön történet fűződött. Csupa felemelő emlék, a mindent! És az ő tulajdonával senki sem packázhat büntetlenül!

Percek múlva befékezett egy parkolóhelyre Dolan Fő utcai irodája előtt. Zihálva ugrott ki a kocsijából, és csak nagy nehezen állta meg, hogy berúgja az ajtót, amelyet zárva talált. Végül inkább csak bedörömbölt rajta, de ökölbe szorított kézzel.

Egy kedves arcú hölgy nyitotta ki.

- Sajnálom. Csak tizenöt perc múlva nyitunk.

- Ronald Dolant keresem!

- Mr. Dolan kint van az építkezésen ma reggel. Szeretne talán időpontot kérni?

- Milyen építkezésen?

- Ó, hát fent a Turkey Neck Roadon.

Callie a fogát csikorgatta:

- Igazítson útba!

Húsz percbe telt, mire odaért, mivel egy eltévesztett kanyar után egy kanyargós földúton kellett végigkacsaringóznia. Sem a reggel álmos bája, sem a fákon átszűrődő aranyló napsugár, sem a kakas érces kukorékolása nem oszlathatta el a haragját.

Minél tovább fortogott, annál jobban felhúzta magát. És ha csak egy pillanatra a motorháztetőre pillantott az útról, máris felszökött benne az ideg.

Valaki megfizet ezért, ismételte. Bár e percben még nem látta tisztán, ki és hogyan.

Ráfordult egy magánútra, át egy csöpp kis hídon, amely a patak fölött vezetett, majd végighajtott a fák között.

Már hallotta az építkezés zaját Kalapácsolás, fűrészelés, a rádióból szóló zene. Agyába villant, hogy függetlenül attól, mit tett Dolan, jól érti a szakmáját.

A ház váza már állt, jól illeszkedett a sziklás talajhoz és az erdős látképhez. Az építkezéseknél szokásos hulladékot, törmeléket egy nagy rakásba halmozták fel.

A platós kocsikat és más járműveket hanyag módon parkolták le, ezek most az előző esti esőzés nyomán a sárba süllyedtek. Néhány máris megizzadt, tagbaszakadt fickó javában dolgozott.

Megpillantotta Dolant, aki munkásnadrágot, könyékig felgyűrt ujjú inget és Dolan Építővállalat feliratú ellenzős sapkát viselt. Csípőre tett kézzel figyelte a munkafolyamatot. Callie kiszállt a Roverből, majd úgy bevágta az ajtót, hogy a hangja a rádió és a kopácsolás zaján is áthatolt. Dolan odapillantott, majd feléje fordult, míg a nő öles léptekkel a házhoz sietett, és a verandára pattant.

- Austin és Jimmy! - dörögte. - A húgyagyú duó! Hol vannak?

A férfi szemügre vette az összefirkált autót. Felháborította a látvány.

- Ha valamelyik emberemmel összeakaszodik, akkor velem is meggyűlik a baja.

- Remek. - Callie-nek éppen megfelelt így. - Nézzen oda! - vágta a fickó fejéhez, és a Roverre mutatott. - Magát teszem felelőssé ezért.

Dolan érezte az emberei figyelő tekintetét, és laza mozdulattal a hüvelykujját a nadrágtartójára biggyesztette.

- Azt állítja, én firkáltam össze a kocsiját?

- Azt állítom, bárki tette is, magának dolgozik. És magára hallgatott, meg az ostobaságaira, amiket a csapatomról hadovál.

- Semmit sem tudok erről. Nekem gyerekcsínynek tűnik. Ami pedig az Antietam-völgyi munkáját illeti, ne higgye, hogy sokáig folytathatja.

- Az Austin és Jimmy nevű atomtudósok a maga alkalmazásában állnak, Dolan! Nekem pedig úgy tűnik, ők tették!

Valami megmozdult a férfi tekintetében. És elkövetett egy óriási hibát. Önelégülten mosolyodott el.

- Rengetegen állnak az alkalmazásomban.

- Maga szerint ez vicces? - Végképp elvesztette az önuralmát, és meglökte a fickót. A munka egy csapásra abbamaradt körülöttük. - Maga szerint a vandál rombolás, durva sértések firkálása a kocsim motorháztetejére csupán istenverte poén?!

- Szerintem, ha az embert nem látják szívesen valahol, mert olyat tesz, aminek sokan nem örülnek, az nem marad következmények nélkül. - Dolan a legszívesebben megütötte volna a nőt, hogy megmutassa az embereinek, vele nem packázhat semmilyen fehérnép. Ehelyett csak megfenyegette az ujjával. - Ahelyett, hogy itt cirkuszol nekem, inkább fogadja meg szépen a tanácsot, és takarodjon el Woodsboróból.

Callie félreütötte a férfi kezét

- Ez nem egy John Ford-western, maga hígagyú, eszement bugris! Majd meglátjuk, kinek milyen következményekkel kell számolnia! Ha azt hiszi, hagyom, hogy maga vagy bármelyikük - itt megvető pillantással tekintett körül a munkásokra - megússzák ezt, nagyon téved! Ha azt képzeli, hogy a gyerekes vandálkodásuk elriaszt, akkor még ostobább, mint amilyennek kinéz!

Vihogás hallatszott, és Dolan elvörösödött a méregtől.

- A terület az én tulajdonom. És azt akarom, hogy tűnjenek el onnan. Semmi szükségünk arra, hogy a magafajták idejőjjenek, és tisztességes emberek elől vegyék el a munkalehetőséget. A festékfoltok miatt pedig ne nekem jajveszékелjen.

- Maga szerint én jajveszékелеk? Maga fog jajveszékелni, Dolan, amikor feldugom a fejét a hátsójába!

A megjegyzése hurrogást és füttyülést váltott ki a munkásokból. Ennek hallatán pedig Callie keze nyomban ökölbe szorult. Amit ezután szándékozott tenni, morálisan vitatható volna, azonban ekkor egy kéz ragadta meg szorosan a vállát.

- Azt hiszen, Mr. Dolan és a bagázsa beszédesebb lesz a rendőrökkel - szólalt meg Jake. - Inkább erről gondoskodjunk.

- Semmit sem tudok a történekről - ismételte Dolan. - És a seriffnek éppen ezt fogom mondani.

- Őt azért fizetik, hogy meghallgassa. - Jake visszahúzta Callie-t, és az autók irányába tuszkolta. - Ne hagyd figyelmen kívül azt a tényt, hogy vagy egy tucat, jókora kalapácsokkal és villamos szerszámgépekkel felfegyverzett tuskó vesz körül minket. - Suttogva beszélt, miközben a Rover felé haladtak. - Továbbá, hogy először ellenem fordítják azokat, mivel én férfi vagyok. Szóval fogd be!

A nő lerázta a kezét, és kinyitotta az ajtót. De képtelen volt visszafogni magát.

- Még nincs vége, Dolan! - kiáltotta. - A drágalátos építkezésére keresztet vethet! Ebben az évtizedben egy gramm betont nem rak le, az biztos! Ez mostantól személyes ügy!

Bevágta az ajtót, és ahogy elhajtott, a kereke szétfröcskölte a sarat.

Pár száz métert hajtott, aztán leállította a kocsit az út szélén. Jake is megállt mögötte. Kiugrottak az autókából, és szinte egyszerre csapták be az ajtót.

- Mondtam, hogy nincs szükségem segítségre!

- Mondtam, hogy csak két nyamvadt percet várj!

- Ez az én kocsim. - Öklével a Roverre vágott. - Az én dolgom.

Felkapta a nőt, és a motorháztetőre ültette.

- És mégis mit értél el azzal, hogy összeakaszkodtál Dolannel?

- Semmit. Nem ez a lényeg.

- Az a lényeg, hogy taktikai hibát vétettél. A saját terepén mentél neki, az emberei szeme láttára. Ilyen körülmények között, főként, hogy egy hatvankilós nő ugrott neki, nincs más lehetősége, mint hogy elhesseget, hogy megmutassa, ki az úr a háznál. Jézusom, Dunbrook, ennyit te is értesz a pszichológiához, sőt! Ó a góré, nem engedheti meg magának, hogy a saját emberei előtt ugráltassák. Nem hagyhatja, hogy megalázzák.

- Felbosszantott! - Le akart mászni az autóról, mégis a helyén maradt, amikor a férfi a kezét a kezére tette, hogy ott tartsa. - Jelenleg fűtyülök a pszichológiára! És fűtyülök a férfiúi büszkeségre meg a nemek közötti erőviszonyokra, az összes baromságra. Ha valaki kószol, rögtön visszaadom. Egyébként is, megtudhatnám, mióta hátrálsz ki a bunyókból? Azelőtt te provokáltad őket!

Legszívesebben ezt is tette volna. Támadásba lendült volna, amikor meglátta ott a nőt Körülvéve.

- Nem akkor, ha tízszeres túlerőben van az ellenfél, ráadásul láncfűrészekkel és szögbelövőkkel van felfegyverkezve. Hidd el, nekem sem lett rózsás hangulatom attól, hogy visszavonulót kellett fűjnom.

- Senki sem kért, hogy avatkozz bele.

- Igaz. - Elengedte a kezét. - Senki.

Callie a mérge ellenére rögtön észrevette rajta a változást. Lángolásból egy szempillantás alatt fagyossá vált. A dühébe szégyenkezés vegyült.

- Jól van, elismerem, talán nem kellett volna egyedül mennem, talán meg kellett volna várnom, amíg kicsit lenyugszom. De ha már úgyis ott voltál, miért nem vertél be egyet valakinek?

Ennél rendesebb beismerésre nem is számíthatott.

- Nem kell feltétlenül győztesen kikerülni minden verekedésből, de azért nem árt, ha egy darabban sikerül.

- Szeretem ezt az autót.

- Tudom.

Felsőhajtott, sarkával az első gumit rugdosta. Aztán morcosan pillantott a férfi Mercedesének érintetlen fekete fényezésére.

- Mi az ördögért nem a tiédet firkálták össze?

- Talán nem tudták, hogy a te haragod hatalmasabb lesz, mint az enyém.

- Utálok, ha bedühödök. Annyira, hogy még gondolkodni sem bírok rendesen. Ezt is utálni fogom. - A férfira nézett. - Neked volt igazad.

- Várj, előveszem a diktafont a kocsiból.

- Ha okoskodsz, nem köszönöm meg.

- Nemcsak „igazam volt”, de még meg is köszönöd?! Menten elérékenyülök.

- Tudtam, hogy kiélvezed a helyzetet. - Lepattant a motorháztetőről. Lenézett a völgybe, a sziklák között csordogáló kis patakra.

Utánam jött, gondolta. És a szíve mélyén tudta, Jake feltörölte volna a talajt bárkivel, aki csak egy ujjal is hozzá mer nyúlni a nőhöz.

Kellemes melegség töltötte el ettől. És érzékösség.

- Csak azt mondom, hogy talán nem kellett volna egy tucat embere előtt Dolannek támadnom és egyből őt hibáztatnom a történetekért. Szóval értékelem, hogy leállítottál, mielőtt tovább rontottam volna a helyzetet. Asszem.

- Szívesen. Asszem. Értesítjük a hatóságokat?

- Ja! - Felsőhajtott. - Fenébe is, előbb egy kávét akarok!

- Rendben. Gyere, kövess.

- Semmi szükségem...

- Rossz irányba hajtottál. - Mosolyogva ment vissza az autójához.

- Ide a kulcsomat! - Jake áthajította, és Callie elkapta a levegőben. - Egyébként honnét tudtad, hol vagyok?

- Dolan irodájához siettem, ahol a még mindig sápadt és riadt titkárnőt megkérdeztem, nem járt-e arrafelé véletlenül egy tűzokádó nőszemély. A többit könnyen kitalálhatod.

Beszállt az autójába.

- Te fizeted a kávét, Callie.

Lana aznap délután Tylert is magával hozta az ásatásra. Reménykedett abban, hogy Callie komolyan gondolta, amikor visszahívta a fiút. A srác azóta is csak erről beszélt. A nő korán bezárt, majd hazament, és átvedlett farmerbe, laza pólóba és egy kopott teniszcipőbe. Ahhoz öltözött, hogy a fiát hajkurássza az ásatáson.

- Ha talállok csontokat, megtarthatom őket?

Megkerülte a kocsit, és kicsatolta a biztonsági övét.

- Nem.

- Anyu!

- És ezt nemcsak én mondom, haver, Dr. Dunbrook is ezen a véleményen lesz. - Szájon puszilta a duzzogó gyerkőcöt, majd kikapta őt az ülésből. - Megjegyezted a szabályokat?

- Nem futkosom, nem megyek a víz közelébe, és nem nyúlok akármibe.

- Semmihez.

- Ahhoz se.

Felnevetett, majd a hátára kapta a fiát, és a kapuhoz ment.

- Anyu! Mit jelent az, hogy p-i-cs-a?

A nő döbbenetesen torpant meg. Tátott szájjal fordította hátra a fejét, hogy Tyra nézzon. A kölyök bandzsítva koncentrált, mint aki töpreng valamin. Lana követte a fia tekintetét, és még a lélegzete is elállt, amikor megpillantotta Callie Roverét.

- Jaj, semmit. Egyáltalán semmit, édesem. Csak... bizonyára ottfelejtették a betűket.

- Miért írogattak mindenfélét arra a kocsira? Miért?

- Nem tudom. Meg kell kérdeznem.

- Kit látnak szemeim! - Leo khakinadrágja szárába törölte a kezét, majd üdvözölte az érkezőket. - Igazi régésszalánc vagy!

- Ásni is tudok. Hoztam lapátot! - Tyler megrázta a piros műanyag lapátot, amelyet némi erőszakoskodás után magával hozhatott.

- Hát akkor majd keresünk neked valami munkát.

- Ő Tyler. - Lana visszanyerte a lélegzetét, ahogy a figyelme elterelődött a trágárságokról. - Ty, ő itt Dr. Greenbaum. Remélem, nem gond. Callie mondta, hogy elhozhatom valamikor. Majd meghalt az izgatottságtól.

- Persze hogy nem gond. Velem jössz, Ty?

A kölyök pillanatnyi habozás nélkül a férfihoz fordult, és átült Leo karjára.

- Hát engem lecseréltek.

- A nagyszülői gének - felelte Leo kedélyesen. - Tudja, hogy bennem igazi balekra talált. Szép kis gyűjteményünk van lándzsa- és nyílhegyekből a szerszámkészítő területen. Érdekel?

- Tulajdonképpen igen. De előbb beszélnem kell Callie-vel.

- Nézz be, ha végeztél. Ty és én elleszünk addig.

- Kaphatok egy csontot? - kérdezte a srác, hite szerint suttogva, miközben Leo elcipelte őt.

Lana megrázta a fejét, majd a földrakások és vödörök mentén Callie parcellájához ment.

- Hé, csinos kisasszony! - Digger abbahagyta a munkát, amikor észrevette a közeledő nőt. - Ha bármire kíváncsi, kérdezz bátran engem.

Egy gödörben dolgozott, de fűgén felemelkedett, hogy felhívja magára a nő figyelmét. Borsmenta és izzadság szagától bűzlött, nyugtázta Lana. Úgy festett, mint valami vakond.

- Rendben. Szóval mit csinálnak itt a... - Közelebb hajolt, hogy lenézzen a lyukba. Rögtön látta, hogy matematikai pontossággal mélyítették ki. - Azok csontok?

- Ja. De nem emberiek. Ez volt itt a konyha. Állati csontok. Találtunk szarvas maradványokat. Látja a talaj különböző színeit?

- Azt hiszem.

- Téli üledék, nyári lerakódás. Az áradások, érti? A csontok rétegződéséből megállapítható, hogy itt hosszú ideig állt egy település. A vadászmodszereikre is fény derül. Sőt találtunk szarvasmarhacsontokat is. Házasított. Földművelő népek voltak.

- Ezt mind a sárból és csontokból állapította meg?

A férfi az orrához emelte az ujját.

- Kiszagolom az ilyesmit A lakókocsimba jó néhány érdekes leletet tartok még. Ha este beugrik, megmutathatom.

- Ööö...

- Digger, ne zaklasd az ügyvédemet! - kiáltotta Callie. - Lana, menekülj tőle. Fertőző.

- Ó, ártatlan vagyok!

- Mint a kiscápa - vágott vissza Callie.

- Ó, ne féltékenykedj, cicám. Tudod, hogy te vagy életem egyetlen igaz szerelme. - Cuppanós pusztit küldött a nőnek, majd vetett egy utolsó pillantást Lanára, azzal visszatért az árokba.

- Felajánlotta, hogy megmutatja az érdekes leleteit - szólalt meg Lana, amikor Callie-hez ért. - A régészek talán így nevezik a bélyeggyűjteményt?

- Digger a legkisebb invitálásra is előkapja a portékáját. Két lábon járó merevedés. És számomra felfoghatatlan okokból kifolyólag elképesztő gyakorisággal dönti hanyatt a nőket.

- Helyes fiú.

- Uramég, hiszen ronda, mint egy öszvér hátsója!

- Igen, épp ezért helyes. - Callie autójára pillantott. - Mi történt a Land Roverredel?

- Nyilván valaki jó heccnek találta, hogy obszcén megjegyzésekkel dekorálja ki. Azt hiszem, Dolan egyik embere tehette. - Vállat vont. - Tudattam is vele az elképzelésemet ma reggel.

- Beszéltél vele.

Callie elmosolyodott. Lana oly friss és üde látványt nyújtott, akár egy végzős gimnazista a nyári táborban.

- Nevezhetjük beszélgetésnek is.

- Kéne ügyvéd?

- Még nem. A megyei seriff vette kézbe az ügyet.

- Hewitt? A csiga állva hagyja száz méteren, de legalább alapos. Nem nagyolja el az esetet.
- Nem. Nekem is az a benyomásom támadt vele kapcsolatban, hogy mindent szeret tisztázni. Tudtam, hogy Dolannal is el fog beszélgetni.
- Bár őszintén sajnálom a kocsidat, jelenleg csak örülni tudok mindannak, ami keresztbe tesz Dolannek.
- Boldog vagyok, hogy segíthettem. Ha már itt vagy, kérdeznék valamit. Errefelé miért vasalják ki a farmert?
- Lana a gondosan kisimított Levi's-re pillantott, amelyet viselt.
- Ezzel tisztelgünk a ruhagyártó nehéz munkája előtt. Azonkívül így jobban kiemeli a fenekemet.
- Jó tudni. Látom, Leo rögtön besorozta Ty Rexet.
- A vonzalom kölcsönös. - Szemügyre vette Callie munkáját. Elnyomta a remegést. - Ezek nem állati csontok.
- Nem, emberiek. - Callie jeges teát töltött műanyag poharába a flakonjából. - Hatvanas férfi. Szerencsétlen flótást szinte megnyomorította az ízületi gyulladás. - Átnyújtotta az italt Lanának, ám ő megrázta a fejét, így maga hörpintette fel. - Kisebb keveredésre bukkantunk itt. Nézd csak! - Callie egy csöves csontra mutatott. - Ez női, bár hasonló korú. Ez pedig itt szintén férfi, viszont csupán tizenéves.
- Együtt temették el őket?
- Nem hiszem. Sokkal inkább a vízszint- és éghajlatváltozás okozta keveredéssel állunk szemben. Áradás. Feltételezem, hogy amint lejjebb jutunk ezen a részen, ami talán már a következő évadra marad, jobban elkülöníthető maradványokra bukkanunk. Azt nézd, Leo befogta Tyt az ásatásra!
- Lana felegyenesedett, és a Callie által mutatott irányba nézett. Tyler Leo felügyelete mellett önfeledten ásott egy kisebb rakás földet.
- Repes a boldogságtól.
- Azt a rakást már átszitáltuk - mondta Callie. - Hús dollárt teszek rá, hogy Leo elrejt egy követ vagy valami fosszíliát, hogy a gyerek megtalálhassa.
- Rendes ember.
- A gyerekek imádják.
- Amíg ők egymással vannak elfoglalva, beszélnünk kell.
- Sejtettem. Sétáljunk egyet. Úgyis ki akartam már nyújtóztatni a tagjaimat.
- Nem hagynám itt Tyt.
- Higgy nekem - felelte Callie -, Leo leköti és elszórakoztatja. - Ezzel elindult, és Lana kénytelen-kelletlen követte.
- Szereztem némi információt Carlyle-ról.
- A magánnyomozó megtalálta?
- Még nem. De talált valami igazán érdekeset. Mialatt Carlyle Chicagóban és Houstonban praktizált, több mint hetven örökbefogadást intézett. Mindet teljesen szabályosan, bíróságon

keresztül. Kétségtől ez tette ki a munkája és nem utolsósorban a bevétele oroszlánrészét. Aztán a Bostonban töltött ideje alatt már csak tíz esetben képviselte az adoptáló szülőket.

- Ez mit jelent?

- Várj. A seattle-i praxisa során összesen négy örökbefogadást bonyolított le. Mármost a bíróságon keresztül - tette hozzá Lana. - Az kevesebb mint évente egy. Szerinted ez mire utal?

- Gondolom ugyanarra, mint szerinted: hogy rájött, jövedelmezőbb ellopni, majd eladni a csecsemőket, mint a lassú és körülményes, hivatalos rendszerrel vesződni. - Callie az erdős részre ért, amely a folyó mentén húzódott. - Logikus feltételezés, de bizonyíték nélkül semmivel sem több.

- Egyelőre. Ha viszont találnánk egy örökbefogadó szülőt, aki egy barátjának is ajánlotta Carlyle-t, vagy valakit, aki megkereste az ügyvédet, de végül a kérelmét nem nyújtották be, így bírói végzés sem született, akkor már többet tudnánk. Lenne egy szál. Bármilyen óvatos volt is, egy nyomra vezető szál mindig akad.

- Mégis mit mondunk ezeknek az embereknek, ha egyáltalán rájuk találunk? - kérdezett vissza Callie. - Közöljük, hogy a gyermeket, akit felneveltek, egy másik családtól rabolták el? Hogy az a gyermek jogilag sosem lett az övék?

- Nem tudom, Callie. Nem tudom.

- Nem akarok más családokat is belekeverni. Ezt nem tehetem. Legalábbis most még nem. Azok az emberek családot alapítottak. Nem az ő hibájuk, hogy az a személtáda fájdalomkórosításra és hasznosításra használt fel egy olyan csodálatos és szeretetre méltó tettet, mint az örökbefogadás.

A haszon az övé, gondolta Lana. De a fájdalom a tiéd.

- Ha megtaláljuk, és kiderül, mit tett... akár véletlenül...

- Persze, véletlenül. - Hátrapillantott, az ásatás irányába. Rétegről rétegre, emlékezett. - Nem tudok véletlenekben gondolkodni. A valósággal kell törődnöm.

- Szeretném, ha leállítanám a nyomozót?

- Nem. Azt szeretném, ha Carlyle keresésére összpontosítana, nem arra, mit teszünk, ha sikerrel jár. Ezzel majd akkor foglalkozunk... ha eljön az ideje. Levelet írt nekem. - Callie megállt, ahogy elsuhan előtte egy mátyásmadár. Az erdő mélyén egy harkály kopácsolt vadul, míg az út túloldalán egy eb szunyókált a nyári napon. - Suzanne minden évben, a születésnapomon írt nekem egy levelet Egy dobozban gyűjtötte össze őket. Tegnap este elolvastam egyet. A szívem megsajdult bele, de mégsem érintett meg úgy. Nem, ahogy ő szeretné. Nem az anyám. És soha semmi nem teheti őt azzá. - Megrázta a fejét - De a bűnösöknek akkor is meg kell fizetniük. Megtaláljuk Carlyle-t, és lakolni fog. Ő és mindenki más, aki részt vett az ügyleteiben. Ennyit tehetek az asszonyért.

- Próbálom elképzelni, milyen érzés volna, ha elragadnák Tylert tőlem. De képtelen vagyok. Azért, mert túlzottan is megrémít a gondolat. De abban biztos vagyok: Suzanne számára egyaránt óriási boldogságot és fájdalmat jelentett, hogy rád talált. Fogalmam sincs, mi más tehetnél azonkívül, amit már eddig is megtettél. Igazán bátran és rendesen viselkedsz.

Callie elnevette magát, de nem jókedvében.

- Egyik sem. Csupán azt teszem, ami szükséges.

- Tévedsz, de nem vesztegetem arra a drága időmet, hogy az ügyfelemmel vitázzak. Éppen ez okból nem fogom azt sem kifejteni, mennyire sürgős volt a részedről elkészíttetni ezt velem. - Előhúzza a papírt a válltáskájából. - A Suzanne és Jay Cullen vagyonát visszautasító nyilatkozat. A jelölt helyen kérem az aláírást. Tanú is kell.

Callie bólintott, és elvette az iratot. Végre egy világos lépés.

- Leo jó lesz tanúnak.

- Azt tanácsolnám, hagyj magadnak néhány nap gondolkodási időt.

- Ő nem az anyám, legalábbis a számomra nem. Nem vagyok jogosult semmire sem, ami az övé. Szeretném, ha ezt lemásolnád, és saját kezűleg adnád át Douglas Cullennek.

- A fenébe is, Callie.

- Azt te döntöd el, hogy lenyomod-e a torkán, vagy csak simán kézbesíted, de azt akarom, hogy kapjon egy példányt.

- Ezer kösz - válaszolta Lana. - Ez sokat dob majd az esélyeimre, hogy újra randira hívjon.

- Ha miattam hanyagol téged, akkor egyébként sem érné meg, hogy rá fecsereid a drága idődet.

- Te könnyen beszélsz. - Lana igazodott Callie-hez, amikor az visszafordult az ásatás felé. - Neked van barátod.

- Nem, nincs.

- Na persze.

- Ha Graystone-ra utalsz, akkor nagyon tévedsz. Annak már vége, kész, lezártam.

- Erre nem kötnék fogadást.

Callie megtorpant, visszafordult, és letolta a szemüvegét az orrára, hogy egyenesen Lana szemébe nézzon.

- Ez talán jogi kifejezés?

- Szívesen megkeresném a szótárban a latin megfelelőjét, hogy még hivatalosabbnak hangozzon. Kedvellek - tette hozzá, amikor folytatták az útjukat -, ezért nevezzük csak őszinte megfigyelésnek, egy csipetnyi ártatlan irigységgel fűszerezve. Elképesztő férfi.

- Hát igen, jól néz ki. - Tekintete Jake-re tévedt, aki éppen Sonyával guggolt az egyik parcella fölött. - Jake meg én társak vagyunk, dolgozunk azon, hogy elviseljük egymást, és meg tudjunk maradni egy helyiségben anélkül, hogy egymásnak esnénk.

- A múltkor este úgy láttam, ez egész jól működött. Ismerem azt a tekintetet, amikor egy férfi úgy néz egy nőre, mintha egyetlen falással szeretné bekapni - ezért is irigykedem. Azelőtt néha az én férjem is vetett rám ilyen pillantásokat. Az ember az ilyet nem felejt el, és láttam Jake szemében a tüzet, amikor rád nézett.

Hogyan magyarázhatná meg? - töprengött Callie, miközben figyelte a férfit, aki éppen véletlenül megfogta Sonya vállát, ahogy felállt. Aztán becserkészte, majd felkapta Tyt, és a lábánál fogva lóbálta, hogy a srác majd belehalt a nevetésbe.

Éppolyan jól bánt a gyerekekkel, mint a nőkkel, gondolta. Aztán bosszankodva javította magát: csakúgy az emberekkel általában. És kész.

- Szinte ősi vonzalom támadt közöttünk. És hát a szex - mit ne mondjak, baromi jól csináltuk. Sajnos ezt leszámítva túl sok jót nem nyújtottunk a másinak.

- Mégis meséltél neki a történeletről.

Callie az iratokat a combjához veregette menet közben.

- Sebezhető pillanatomban kapott el. Egyébként is Jakeben vakon megbízom. Soha nem kotyog ki titkokat. Ráadásul ördögi érzéke van a részletekhez. A legkisebb aprósággal is boldogul.

Ronald Dolannal mégsem tudott. A fickó makacsnak bizonyult, akár egy öszvér. A késő délutáni találkozón Jake minden eszközt bevetett, ami csak eszébe jutott. Először a férfiúi közös hangot ütötte meg, hozzákeverve némi viccelődést Callie reggeli produkciója felett.

A nő megsütné a golyóit reggelire, ha kiderülne, hogy bocsánatot kért helyette, de az ásatás érdeke azt kívánta, hogy javítson a Dolannal ápolat kapcsolatukon.

Aztán a mézesmázoskodással, majd a tudomány, a türelem és a humor fölényességével próbálkozott, mind hiába. Dolan sziklaszilárd meggyőződését még ágyúval sem robbanthatta volna szét.

- Mr. Dolan, tény, hogy a megyei földhivatal leállította az építkezését, még hozzá jó indokkal.

- Pár hét, és ennek vége. Ám ezalatt egy rakás fazon föltúrja az én területemet.

- Egy ilyen jellegű ásatás rendkívül szervezett és módszeres.

Dolan felhorkant, hátradőlt a székében.

- Én nem látok mást, csak egy rakás istenverte lyukat. Egy csomó egyetemista kölyök szórakozik, talán drogoznak, vagy a jó ég tudja, még mit csinálnak. Ráadásul holttesteket ásnak ki a földből.

- A maradványokat gondosan és tisztelettel kezeljük. Ám a történelem előtti korból származó leletek vizsgálata létfontosságú a vállalkozás szempontjából.

- Nem az enyémből. Errefelé rengetegen nem nézik jó szemmel, hogy sírokat forgatnak fel. A szavukon kívül semmi sem bizonyítja, hogy több ezer évesek.

- Léteznek vitathatatlan módszerek...

- A tudományban semmi sem vitathatatlan. - Dolan pisztolyt formált az ujjából, és Jake felé bökött. - Folyton csak változtatnak az elképzeléseiken. Az ördögbe is, maguk tudósok még azt se tudják eldönteni, mikor keletkezett a világ. Ha beszélne a feleségem öregével, az felsorolna vagy egy tucat indokot, amely bizonyítja, hogy az egész evolúciódolog egy nagy átverés. - Megcsattintotta a nadrágtartóját. - Nem mondhatnám, hogy nem értek egyet vele.

- Naphosszat vitázhatnánk az evolúció vagy a teremtélmélet létjogosultságáról, de ez mit sem segítene a mi problémánkon. Bármelyikben hisz is, cáfolhatatlan bizonyítékaink vannak arra, hogy az Antietam-völgyben létezett egy település a neolitikumban. A csontok, a tárgyak, egyszóval az eddig felszínre került és kormeghatározáson is átesett leletek mind ezt igazolják.

- Ez mit sem változtat azon a tényen, hogy bármikor is tették oda azokat a holttesteket, azok nem akarták, hogy mikroszkóp alatt vizsgálgassák őket. Véleményem szerint lehetne magukban annyi tisztesség, hogy békében hagyják nyugodni a halottakat

- Ha így állunk, akkor mégis hogyan akarná folytatni az építkezést?

Már erre is gondolt. Nem minden részletet dolgozott ki, de épp eleget, hogy az ellenzőket elcsitítsa.

- Majd kiteszünk jelzőtáblákat, úgy! - Gondosan kitervelt mindent, főleg miután ráébredt, mekkora veszteséget okozhat számára egy jelentős késlekedés. Megengedheti magának, hogy elkülönít néhány holdnyi területet, sőt, ha kell, kivetet pár francos követ, hogy a pár tucat csontot jelezze.

Talán ez még növelhetné is a telek értékét. Az őskori vonatkozást reklámcélokra hasznosíthatná, ahogy a polgárháborús történelemmel is gyakran tette.

Egyetlen dolgot nem engedhetett meg már magának sokáig: hogy ölbe tett kézzel várjon.

- Még nem tártuk fel az egész területet, így a csiszolt kőkorszakbeli temető méretei egyelőre ismeretlenek - világított rá Jake. - Mégis hová az ördögbe tenné a jelzőtábláit?

- Majd elvégeztetem a saját kutatásomat, és azt tesszük, ami helyes. És valami rézbőrű - bocsánat, őslakos - idejön hadoválni mindenfélét, hogy engedélyezze az ásatást? Magam is utánanézttem egy-két dolognak, és ha kell, seperc alatt keríték egy őslakost, aki azt csinálja, amit én akarok, akár tiltakozni fog az ellen, hogy bármihez is hozzáérjenek.

Jake hátradőlt.

- Talán. A törzsek között nézeteltérés támadt azt illetően, hogyan kezeljék az efféle helyzeteket. De higgyen nekem, Mr. Dolan, ezen a terepen csak veszíthet. Már közel tizenöt éve vagyok a szakmában, és olyan kapcsolataim vannak, amilyenekről maga még csak nem is álmodhatna. Ráadásul véletlenül magam is negyedrészt rézbőrű, akarom mondani, őslakos volnék. És még ha egyesek úgy is érzik, hogy a sírokat érintetlenül kéne hagynunk, jóval többen fognak rokonszenvezni a gondossággal, ahogy ezt az ügyet kezeljük, mint azzal az ötlettel, hogy maga a haszon kedvéért lebetonozza és beépítse a temetőt.

- Fizettem azért a területért - vágta vissza Dolan vicsorogva. - Tisztességes üzletet kötöttem. Az enyém!

- Igaz - bólintott Jake. - Törvény szerint a magáé. És végül éppen a törvény lesz az, amely majd támogatja a munkánkat.

- Ne beszéljen nekem itt a törvényről! - robbant ki a feszültség Dolanból, amely a beszélgetésük kezdete óta gyülemlett benne, amint azt Jake is észrevette. - Halálosan tele van a hócipóm azzal, hogy egy városi suhanc akar parancsolgatni nekem! Itt élek, amióta az eszemet tudom. Az üzletet még édesapám indította el ötven évvel ezelőtt, és azóta is arra áldozzuk az életünket, hogy az itteniek rendes otthonokban élhessenek. Aztán hirtelen megjelennek itt a környezetvédők meg faimádók, és sipákolnak, mert mezőgazdasági területre építkezünk. Nem kérdik a farmert, miért adta el, vajon nem fáradt-e bele abba, hogy évek óta napról napra a megélhetésért gürcöl, vajon nem unja-e ő is halálosan, hogy az emberek folyton csak a tej ára miatt panaszkodnak. Nem tud maga semmit sem erről a helyről, nincs joga idejönni az irodámba és azt vágni a fejemhez, hogy engem csak a profit érdekel!

- Nem tudom, mi érdekli magát, Mr. Dolan. De azt tudom, hogy már rég nem a mezőgazdasági területekről és a szabad tér elvesztéséről van szó. Hanem egy óriási horderejű,

mondhatni történelmi jelentőségű tudományos felfedezésről. És ezért készek vagyunk megküzdeni magával. - Jake felállt a székről. - Apám farmer Arizonában, és látom, hogy gürölg a megélhetésért napról napra. Még mindig ezt csinálja, mert ezt választotta. Ha eladná a földjét, az is az ő dolga lenne. Nem ismerem a maga lakóhelyét, a települését, csupán ötvenholdnyi területét - de mire végzek itt, azt jobban kiismerem, mint maga a saját kertjét. Emberek éltek, dolgoztak, aludtak és meghaltak itt. Én úgy gondolom, ezért jog szerint az övék ez a terület. Személyes ügyemnek tekintem, hogy ezt mindenki elismerje.

- Azt akarom, hogy maga és a bagázsa takarodjon a földemről.

- Mondja a Maryland állami vagy a megyei földhivatalnak meg a bíróságnak. - Zöld szeme hűvös tekintetet sugárzott, a hangjába többé nem lusta fásultság vegyült. - Ha nekünk ugrik, Dolan, a sajtó már jóval az ítélelhozatal előtt ízekre szedi. És a Dolan és Fia sem lesz más, mint műemlék.

Jake kisétált, és a titkárnő döbbsent tekintete meg a billentyűzete iránt támadt hirtelen érdeklődése elárulta, hogy a nő legalábbis részben hallotta Dolan dühkitörését.

Hamar elterjed a hír, gondolta a férfi. Az elkövetkezendő pár napban számíthatnak néhány látogatóra az ásatáson, töprengett.

Amint beült az autójába, elővette a mobilját.

- Olajozd meg a jogi fogaskerekeket, Leo. Ez a Dolan nagyon felszívta magát, én pedig csak rátettem egy lapáttal. Beugrok Lana Campbellhez, tájékoztatom a történekről a Műemlék- és Tájvédelmi Hivatal ügyvédjét.

- Még mindig kint van velünk.

- Akkor máris odamegyek.

Úgy két kilométernyire a város határától, a kanyargó úttól távol, a Dolan által megrendelésre épített házban Jay Cullen és volt felesége a Callie Dunbrook-féle videót bámulták. A férfi szorítást érzett a mellkasában és csomót a gyomrában, mint mindig, amikor Suzanne újra előhozakodott a rémálommal.

Csendes ember volt. Mindig is. A helyi gimnáziumban érettségizett, feleségül vette Suzanne Grogant, a nőt, akibe első látásra beleszeretett hatéves korában, aztán megszerezte a tanári diplomát.

Tizenkét éven át tanított matematikát saját nevelőiskolájában. A válást követően, mivel képtelen volt elviselni a megszállottságot, amellyel Suzanne elveszett lányukat kereste, a szomszéd megyébe költözött, és iskolát váltott.

Így bizonyos fokig békét talált. Bár akár heteken át nem gondolt szándékosan a lányára, nem telt el nap anélkül, hogy Suzanne az eszébe ne jutott volna.

Most visszatért a házba, amelyben sohasem lakott, ahol mindig kényelmetlenül érezte magát. Túl nagy volt, túl nyitott, túl elegáns. És felelevenedett a régi történet, amely tönkretette a kapcsolatukat, lerombolta a házasságukat, és darabokra zúzta az életét

- Suzanne...

- Mielőtt felsorolnád az indokokat, amiért ő nem lehet Jessica, hadd mondjam el én a többi. Jessica elrablása után négy nappal fogadták örökbe. Magánúton. Épp ott ült, ahol te

most, amikor elmagyarázta nekem, hogy miután utánajárt egy-két dolognak, szükségesnek érzi a vizsgálatok elvégztetését. Nem kérem, hogy érts egyet velem. Ezt nem. Csak annyit, hogy egyezz bele a tesztbe.

- Mi értelme? Máris eldöntötted magadban, hogy ő Jessica. Látom az arcodon.

- Mert őt kell meggyőzni. És téged meg Dougot...

- Ne rángasd bele Dougot ebbe már megint, Suz. Az isten szerelmére.

- Ő a húga.

- Ez a nő egy idegen. - Szórakozottan megsimogatta Sadie fejét, amikor a kutya a térdére dőlt. - Bármit mutasson is a vérvizsgálat, ezen nem változtathat. - Elfordult a tévé képernyőjétől, el a fájdalom góciától. - Jessicát sosem kaphatjuk vissza, Suzanne. Nem számít, mennyire akarsz, az időt nem fordíthatod vissza.

- Inkább nem akarsz tudni, ez az igazság! - Keserűség csengett a hangjában. - Inkább elzárkózol tőle, elfelejted! Elfelejtetted őt, hogy bukkanók nélkül vészeld át a maradék életed!

- Igaz. Imádkozom istenhez, hogy el tudjam felejteni. De nem tudom. Nem tudok felejteni, mégsem hagyhatom, hogy úgy irányítsa az életemet mint a tiédet, Suzanne. Nem hagyhatom, hogy újra és újra összetörjön, ahogy téged.

Megsimogatta Sadie fejét, a füle tövét és közben azt kívánta, bárcsak ilyen egyszerű lenne megnyugtatni Suzanne-t is. És saját magát.

- Ami december 12-én történt az nem csak a lányomba került. Nem csak a gyermekem vesztettem el. Hanem a feleségemet - a legjobb barátomat is. Mindent elveszítettem, ami fontos számomra, csak mert te többé nem láttál engem. Csak Jessie-t láttad.

Hallotta már ezeket a szavakat, látta már a néma gyászt a férfi szemében, amikor kimondta őket. Mégis, még mindig fájt, ugyanúgy fájt. De hiába, Jay sem tántoríthatta vissza.

- Feladtad! - Könnyek szöktek a szemébe, ahogy a keserűség előtört. - Feladtad, lemondta róla, mintha csak egy kiskutyát veszítettünk volna el!

- Ez nem igaz - felelte Jay, de a dühe máris feloldódott a fásultságban. - Nem adtam fel, csak elfogadtam. El kellett fogadnom. Ám te nem láttad, mit teszek, mit érzek. Nem láthattad, mert többé nem néztél rám. És hét év után többé már nem is volt mit látnod. Semmi sem maradt abból, ami összekötött bennünket.

- Engem hibáztattál.

- Ó, nem, édesem, én sohasem hibáztattalak. - Nem bírta elviselni, ahogy látta a nőt visszazuhanni a kétségbeesés, a büntudat, a gyász csapdájába. - Sohasem.

Felállt, és átölelte az asszonyt. Még mindig tökéletesen összeillettek, mint egy egész két fele, ahogy azelőtt Suzanne mondogatta. A karjába fogta, és érezte, ahogy remegve zokog. És érezte, éppoly tehetetlen és haszontalan, mint attól a pillanattól fogva mindig is volt, hogy a felesége felhívta őt és közölte: Jessica eltűnt.

- Elvégeztetem a vizsgálatot. Csak mondd meg, mit kell tennem.

Időpontot egyeztetett a doktorral, még mielőtt távozott Suzanne-től. Ez látszólag megnyugtatta az asszonyt, Jayt viszont meglehetősen felzaklatta, aki szomorú szívvel távozott.

Nem akart kilátogatni az ásatásra. Bár Suzanne ösztökélte, sőt szinte könyörgött neki, hogy találkozzon és beszéljen ezzel a Callie Dunbrookkal.

De erre még nem készült fel. Emellett, mit is mondhattak volna egymásnak?

A férfi Jessica huszonegyedik születésnapján jutott végső elhatározásra. A lány, még ha élt is, amiért Jay imádkozott istenhez, felnőtt nő lett. Többé soha, soha nem tartozhatott már hozzá.

Nem bírta elviselni a hazaút vagy az otthon töltött este gondolatát. A magányt. Pedig tudta, hogy éppen magányra és ezáltal békére vágyott, amikor csendben beleegyezett a válásba. Hosszú évek felfordulása, zaklatottsága és feszültsége után szinte elviselhetetlenül vágyott az egyedüllét után.

Azt mondogatta magának, hogy éppen a magány iránti vágy miatt nem házasodott vagy akár randevúztatott soha újra.

Ám a szíve mélyén Jay Cullen még mindig házasembernek érezte magát. Ha Suzanne szelleme Jessica volt, akkor Jayé a házasság.

Valahányszor engedett a barátai unszolásának vagy a saját vágyainak, és ágyba vitt egy nőt, érzelmi házasságtörésnek érezte a tettét.

Egyetlen végzés vagy más jogi papíros sem győzhette meg őt arról, hogy az ő szíve, Suzanne többé már nem a felesége.

Próbált nem gondolni azokra a férfiakra, akikkel Suzanne az évek során együtt volt. Tudta, az asszony éppen ezt tartotta a legnagyobb hibájának - hogy ösztönösen elzárta magát mindattól, ami boldogtalanságot okozott neki, ami megzavarta nyugalmas életét.

Nem is vitathatta volna ezt, hiszen teljességgel igaz volt.

Miután a városba ért, felerősödött benne a bánat és vele együtt az egyszerű öröm érzete. Ez volt az otthona, még ha innen távol élt is. Idekötötték az emlékei.

A fagyalt és a nyári felvonulások. Az általános iskolai baseballcsapat, a reggeli gyaloglás az iskolába. A Mrs. Hobson kertjén át vezető útlevegés, amely mindig azt eredményezte, hogy Chester, a kutyája egészen a kerítésig üldözte.

Suzanne, aki mindig a sarkon várt rá. Aztán, ahogy idősebbek lettek, Suzanne, aki a sarkon úgy tett, mintha nem várna rá.

Látta őt és saját magát életük szakaszain át.

Első osztályban a lány copfban hordta a haját, aztán később mindenféle csattal, rózsaszín virágokkal és kék pillangókkal tűzdelte tele.

Magát tízévesen, amint új és kökeményre vasalt Levi's farmerjában felvászorgott a könyvtár lépcsőin, hogy a dolgozatához készüljön.

Első alkalommal éppen itt, az öreg tölgyfa alatt csókolta meg, a Fő és a Church utca sarkán. Korán leesett a hó azon a télen, de ő inkább hazakísérte a lányt, ahelyett hogy a barátaival játszott volna.

Megérte, gondolta Jay. Megérte mind a rémület, veríték és sajgó kín, amely egészen addig a pillanatig gyötörte. Amikor az ajka először ért Suzanne ajkához, mindketten csupán ártatlan tizenkét évesek voltak.

A szíve olyan sebesen zakatolt, hogy szinte beleszédült. A lány mosolygott, ahogy eltolta magától. Aztán nevetve szaladt el - mert a lányok mindig nevettek, hiszen abban a korban sokkal többet tudnak, mint a fiúk, gondolta Jay.

A lába alig érte a földet, amíg végigszáguлдott a három utcán a barátaihoz, akik már javában hócsatáztak.

Emlékezett, milyen boldogok voltak, amikor Jay megszerezte a diplomát, és visszaköltözhettek Woodsboróba. A kis lakás, amelyet a főiskola közelében béreltek, sosem volt igazán az övék. Inkább csak játszóház, ahol házasságot játszottak.

De amikor a kis Douglasszel visszatértek, igazi családdá váltak.

Csak amikor leállt a járda szélén, akkor jött rá, hogy parkolót keresett. Miután kiszállt, félutcányit sétált a Kincses Oldalak könyvesboltig.

Meglátta Rogert a pult mögött, amint épp vásárlóra várt. Jay intett a fejével, felemelte a kezét, aztán körülnézett a polcok és állványok között.

Rogert mindig közelebb érezte magához, mint a saját apját, aki jobban örült volna, ha gólokat szerez az iskolában ötösök helyett.

Újabb dolog, amit elvesztett Jessicán túl. Roger viselkedése nem változott meg a válás után. De egyszerűen *minden* más lett.

Megtorpant, amikor meglátta Dougot, aki éppen az életrajzi szekciónál rendezgette a könyveket.

Kétszer látta Dougot azóta, hogy ő maga visszatért Woodsboróba, mégis döbbenetes volt a felismerés, hogy a magas, széles vállú fiatalember az ő fia.

- Nincs valami jó szaftos olvasnivaló? - kérdezte Jay.

Doug hátrapillantott, és ünnepélyes arcára boldog mosoly ült ki.

- A magángyűjteményemben akad néhány darab. De az sokba kerül neked. Mi szél hozott? Ahogy a kérdés elhangzott, már tudta is a választ. És a mosolya egy csapásra elhalványult.

- Mindegy, nem fontos. Anyu rángatott téged bele ebbe.

- Láttad a videót.

- Többet is annál. Személyesen, életnagyságban volt szerencsém hozzá.

Jay közelebb lépett a fiához.

- Mit gondolsz?

- Mégis, mit kéne gondolnom? Nem ismerem őt. Anyát felzaklatta, ennyit tudok.

- Anyád úgy mesélte, ő kezdeményezte a találkozást ezzel a nővel, nem pedig fordítva.

- Ja, lehet - felelte Doug vállvonogatva. - Változtat valamin?

- És Roger?

- Az a hírblokk eléggé megrázta, de jól bírja. Ismered nagypát.

- Kiment erre az ásatásra, hogy találkozzon vele?
- Nem - válaszolta Doug. - Úgy mondta, attól tart, ha egyszerre mind rázúdulunk, talán elmenne, vagy visszautasítaná a vizsgálatot, vagy bármi. De tervbe vette a látogatást. Régészeti témájú könyveket kezdett böngészni, hogy majd legyen közös témájuk, ha egyszer újra egy nagy, boldog család leszünk.
- Ha ő a húgod... tudnunk kell, ha ő az. Bármit kezdünk aztán, akkor is tudnunk kell. Beszélék Rogerrel, mielőtt mennék. Vigyázz anyádra, rendben?

10

Tyler az ásatás élményétől feldobottan ugrott el az édesanyjától, amikor beléptek a könyvesboltba. Arcát beragyogta az izgatottság és persze az izzadság, ahogy a pult felé rohanva felmutatta a lapos fadarabot.

- Nézd, Roger bácsi, mit találtam!

Lana bocsánatkérő pillantást vetett Jayre, majd maga is odasietett.

- Ty, ne zavard meg a beszélgetést!

Ám még mielőtt felkaphatta volna a fiát, Roger máris feltette a szemüvegét, és lehajolt a kis lurkóhoz.

- Na, nézd csak! És mi az ott, nagyfiú?

- Egy lándzsadarab, egy indián lándzsájából, és lehet, hogy még embert is öltek vele!

- Elképesztő. Húha, csak nem vér az ott?

- Nem - vágta rá a srác, de az ötlettől vezérelve máris meredten bámulta a lándzsa hegyét - Talán.

- Bocsánat. - Lana felkapta Tyt, és az ölébe ültette. - A kis Indiana Jones néha elfeledkezik a jó modorról.

- Ha megnövök, én is áshatok majd ki csontokat!

- Hát nem csodás lesz? - Lana arrébb tette a fiút az ölében. Röpkül az idő, gondolta, hamarosan már nem is tudja majd így fölvenni a kölyköt. - De bármekkorák vagyunk, akkor sem illendő félbeszakítani egy beszélgetést.

- Tedd le ide a gyereket, Lana - mondta Roger, és a pultra mutatott. - Ő itt a... - vejem - majdnem ez szaladt ki a száján, de aztán azt mondta: - ő Douglas édesapja, Jay. Jay, ő Lana Campbell, Woodsboro legszebb ügyvédje, és a fia, Tyler.

A nő a pultra tette a lurkót, és kezét nyújtott.

- Örülök a szerencsének, Mr. Cullen.

Callie szemét, Doug orrát látta maga előtt. Vajon a férfi is ugyanazt a lenyűgöző örömet érezte, amikor a gyermekein felfedezte a hasonló jegyeket, mint ő?

- Tyler és én épp most látogattunk ki az Antietam-völgyi ásatásra.

Tudja, gondolta Lana, amikor észrevette az érzelmeket, melyek szinte kiültek a férfi arcára. Tudja, hogy a lánya, akit annyi évvel ezelőtt elraboltak tőle, itt van alig néhány kilométernyire.

- Van egy csomó csontvázdarab, meg sok kő, meg fo... Anyu, hogy hívják?

- Fosszília.

- Dr. Leo nekem adta ezt. Milliós éves.

- A mindenit! - felelte Roger mosolyogva, bár Lana látta, ahogy megfogja Jay karját. - Akkor még nálam is öregebb.

- Tényleg? - Ty az öregúr ráncos arcára nézett. - Bármikor eljöhetsz ásni velem! Megmutatom, hogyan kell. Még cukrot is kaptam! Dr. Jake a fülem mögül húzta elő!

- Komolyan? - Roger mintegy hűledezve hajolt le, hogy megvizsgálja Ty fülét. - Gondolom, akkor mind megetted.

- Összesen csak egy cukor volt. Dr. Leo szerint ez varázslat, és Dr. Jake-nek még rengeteg trükk van a tarsolyában. De én nem láttam többet.

- Ahogy hallom, nem semmi napod lehetett. - Jay derűsen paskolta meg Ty piszkos térdét. - Megnézhetem a kövedet?

- Persze. De nem tartod meg, ugye?

- Nem, csak megnézem. - Csak hogy kezébe foghasson valamit, aminek talán köze van Jessicához. - Nagyon király. Gyerekkoromban én is gyűjtöttem köveket még polgárháborús töltényeim is voltak.

- Embert is öltek velük? - kíváncsiskodott a kis lurkó.

- Talán.

- Ty igazán vérszomjas lett mostanában - szólt közbe Lana. A szeme sarkából megpillantotta a mozgolódást és hátrafordult. - Helló, Doug!

- Lana. - Szemügyre vette a kisfiút, aki épp a pulton ugrált és feltehetően arra próbálta rávenni a felnőttet, hogy visszaadja a kincsét. Helyes gyerek, gondolta. Mint az anyja. Doug megsimogatta a srác buksiját - Öltél mostanában?

Ty szeme elkerekedett.

- Neem! És te?

- Én sem. - Elvette a lándzsahegyet Jaytól, vetett rá egy pillantást, aztán visszaadta a gyerekeknek. - Te is régész leszel?

- Én inkább... mi is a másik neve? - fordult Lanához.

- Paleontológus - segítette ki az anyja.

- Szóval az, mert ők dinoszauruszokat is találhatnak. Ők a legnagyobb királyok! Még egy matricás könyvem is van a dinókról.

- Tényleg nagyon izgik. Régebben nekem is volt egy dinoszaurusz-gyűjteményem. Örökké csak küzdöttek egymással, fel akarták falni egymást. Emlékszel, apu?

- Nehéz elfelejtenem a halálhörgések és a marcangolás zaját.

- Ő az apukád? - tudakolta Ty Dougtól.

- Igen.

- Az én apukám felment a mennyországba, de még mindig vigyáz rám, mert ez az apák dolga. Ugye?

- Próbálkozunk. - Jayt hirtelen elöntötte a fájdalom hulláma.

- Te baseballozol? - kérdezte a fiú a lábát lóbálva. Tyt, mint mindig, most is elbűvölte az apaság. - Én néha ütögetek anyával, de ő elég rossz fogó.

- Kösz szépen. - Lana megbökte a kölyök hasát az ujjával. - Volna egy perced? - kérdezte aztán Dougtól. - Beszélnünk kéne.

- Rendben.

Mivel a férfi lépést sem tett afelé, hogy kevésbé nyilvános helyre vezesse a nőt, Lana elkeseredett pillantással fordult Rogerhez.

- A nagyfiút hagyja csak itt velem - ajánlotta fel az öregúr. - Doug, menjetek hátra Lanával, kínáld meg valami finom hideg itallal!

- Oké. - Megpöckölte a fiú orrát. - Később találkozunk, Ty Rex. Mi az? - kérdezte, amikor a nő fojtott hangot hallatott.

- Semmi. Köszönöm, Roger. Örültem a találkozásnak, Mr. Cullen. Ty, viselkedj! - ripakodott a kis lurkóra, azzal követte Dougot a hátsó helyiségbe.

- Szóval. - A nő megigazította a frizuráját, míg a férfi kinyitotta a hűtőt, és frissítő után kotorászott. - Felteszem, nem éreztél olyan jól magad aznap este, mint én.

A férfi érezte, hogy kellemetlen szúró érzés kúszik fel a gerincén.

- Mondtam, hogy igen.

- Azóta sem hívtál sehova.

- Lekötöttek a teendőim. - Odanyújtott egy kólát a nőnek. - De gondoltam rá.

- Csakhogy én nem vagyok gondolatolvasó, tudod!

Miközben Lana kinyitotta a dobozos üdítőt, Doug arra gondolt, milyen jól néz ki a nő feszülős farmerben.

- Talán mégis - válaszolta.

Lana oldalra fordította a fejét.

- Felteszem, ezt bóknak szántad.

A férfi is kinyitotta a kóláját, és újabb fürkésző pillantást vetett a nőre, mielőtt meghúzta a dobozt.

- Nem hittem volna, hogy farmernadrágod is van. Eddig valahányszor láttalak, igencsak ki voltál rittyentve.

- Mert valahányszor találkoztunk, vagy dolgoztam, vagy éppen vacsorázni mentem egy igen érdekes férfival. De ma a fiammal játszottam.

- Édes gyerek.

- Igen, szerintem is. Ha elhívsz, szeretném, ha most tennéd meg.

- Minek? - A nyakizma megfeszült, amikor a nő felvonta a szemöldökét. - Jó, jó, rendben. Öregem. Na, elvihetlek valahová holnap este?

- Igen. Hánykor?

- Nem tudom. - Úgy érezte, mintha lassan, finomam kifacsarnák. - Hétkor.

- Jó lesz. - Ezzel a személyes ügyüket elintézettnek tekintette, így az aktatáskáját Roger asztalára tette. - Most, hogy ezen túl vagyunk, tudnod kell, hogy Callie Dunbrook ügyvédje vagyok.

- Tessék?

- Callie Dunbrookot képviselem a személyazonossága igazolása ügyében.

A nyakizma most már görcsbe rándult.

- Mi a halálnak neki ügyvéd?

- Ez csakis az ügyfelemre és rám tartozik. Mindazonáltal van itt valami, amit az ő kérésére osztok meg veled. - Lana kinyitotta a táskáját, és jogi okmányokat húzott elő. - Ezt az iratot az ő megrendelésére szerkesztettem. Úgy határozott, hogy adjak át neked egy másolatot.

Nem nyúlt érte. Úgy kellett leküzdenie a késztetést, hogy hátrategye a kezét. Először belehajszolja egy randiba - sőt mi több, már a másodikba. Aztán meg letaglózza a hírrel. És mindezt játszi könnyedséggel teszi.

Mintha csak most lépett volna ki a *Vogue* magazin vidéki családanyákról szóló cikkéből.

- Mi az ördögöt akarsz?

- Mégis milyen értelemben?

Levágta a kólát az asztalra.

- Azért jöttél, hogy újabb randevút harcolj ki, vagy hogy átnyújts valami okmányt?!

A nő lebiggyesztette csinos kis cicababa ajkát

- Azt hiszem a „kiharcolni” kifejezés elég pontos, ha mégoly kevésbé hízelgő is. Mindazonáltal nem nyújtok át semmiféle okmányt, csupán az ügyfelem kérésére megosztok veled egy másolatot. Szóval, ha a kérdésedet úgy értelmezem, azért jöttem-e, hogy kiharcoljak egy újabb randevút, vagy hogy megosszak veled egy iratot akkor a válasz: mindkettő.

Lana fogta a kólásdobozt és papírt tett alá, hogy ne hagyjon foltot az asztalon.

- Abban az esetben, ha kényelmetlennek találod, hogy személyes kapcsolat alakuljon ki közöttünk, amíg Callie-t képviselem, elfogadom és tiszteletben tartom a döntésedet. - Kortyolt egyet az italából. Csak röviden, mivel inkább a jelzés, semmint a szomszárának oltása kedvéért tette. - Még akkor is, ha ostobának és szüklátóköriinek tartom.

- Micsoda furfang - dörmögte Doug.

- Fölösleges furfangosnak nevezned egy ügyvédet. Egyébként nem tudsz új poént mondani. Szeretnéd visszavonni a holnap este hétre szóló meghívásodat?

Reményvesztetten felelt.

- Akkor persze ostoba és szűklátókörű volnék.

Olyan, de olyan édesen mosolygott.

- Úgy van. Ráadásul megfosztanád magad csodás társaságomtól.

- Nem hordasz szalagot magadnál, hogy megköthesd a dobozt miután belezártál egy pasit?

- Milyen színűt szeretnél?

Akaratlanul is felnevetett, ahogy akaratlanul is hátralépett

- Tetszel nekem. Ez sületlenség. Szóval, kedvellek - tette hozzá. - Bár még nem jöttem rá, miért. De mivel így van, őszinte leszek hozzád. Nem vagyok jó párkapcsolatokban.

- Talán csak kötetlen szexre vágyom.

Tárva maradt a szája. Szinte hallotta az állát koppanni a padlón.

- Hát... öhöm.

- Nincs így. - Megint felvette a férfi italát, és átnyújtotta neki. Úgy tűnt, valami sokkal erősebbre szomjazik e pillanatban. - Ennek ellenére szexista és szűkagyú feltételezés részedről, hogy mivel nő vagyok, egypár laza randiből máris tartós kapcsolatot akarnék kovácsolni. Sőt, mivel fiatal, gyermekes özvegy volnék, valójában azt a férfit keresem, aki kereké teszi a kis világomat.

- Én nem így értettem... azt hittem, hogy... - Elhallgatott, és nagyot húzott a kólából. - E pillanatban semmi olyan nem jut eszembe, ami ne süllyesztene még mélyebbre. Holnap este hétkor találkozunk.

- Helyes. - Újra átnyújtotta az iratokat. Doug remélte, hogy a nő már megfeledkezett erről.

- Mégis mi az ördög ez?

- Elégge magától értetődő a szöveg, de ha még most szeretnéd elolvasni, szívesen válaszlok bármely felmerülő kérdésedre. - Azzal zárta le az ügyet, hogy addig nyomta a férfihoz a papírköteget amíg az kénytelen-kelletlen átvette tőle.

Az olvasószemüvege nélkül hunyorítania kellett, de így sem tartott sokáig, amíg felfogta a lényegét, amely a jogi hablaty ellenére feketén-fehéren, tisztán és érthetően állt ott.

Lana látta, ahogy a férfi arca megkeményedik, és sötét tekintetében élénk fény villan. Jól áll neki a harag, töprengett a nő. Furcsa, hogy egyes férfiakat milyen vonzóvá varázsol az ingerültség.

Bonyolult egy férfi, gondolta. Minden bizonnyal megőrült, hogy kikezdett vele. De Lana nagyon is jól tudta, az élet túl rövid ahhoz, hogy időnként ne élvezze ki az örülettel járó örömeiket.

Saját tragédiája megtanította arra, hogy semmit se vegyen biztosra, még egy bonyolult fiatalemberrel rügyező kapcsolatot sem.

Az élet és mindazok, akikkel találkozott, munkát jelentettek. Miért lenne éppen ő más?

A férfi letette az iratot, és haragosan förmedt Lanára.

- Megmondhatod az ügyfelednek, hogy benyalhat!

Az arckifejezése és a hangja egyaránt nyugodt, rendezett maradt.

- Jobban örülnék, ha ezt magad közölnéd vele.

- Helyes, meg is teszem!

- Addig is - megérintette a férfi karját, és nyomban érezte, ahogy megfeszülnek az izmai - nem hinném, hogy megszegem az ügyvédi titoktartást, ha elárulom, hogy nekem Callie egy erős, jószívű nőnek tűnik, aki jelenleg is hatalmas kavarodással küszködik, miközben csak azt próbálja tenni, ami mindenki számára a lehető legjobb. Ebbe azt hiszem, te is beletartozol.

- Nem érdekel.

- Talán. Talán nem is tud érdekelni. - Lana bezárta az aktatáskáját. - Gondolom, érdekes, hogy amikor Callie megismerte Tyt, ő is rögtön Ty Rexnek nevezte el, akárcsak te.

A férfi pislogott, és a tekintetében megjelent valami az ingerültség mögött.

- Na és? Folyton dinókról beszél, és a neve Ty. Adja magát.

- Talán. Mindenesetre érdekes. Holnap találkozunk.

- Nem hiszem...

- Á-á! - Lana megingatta a fejét, miközben az ajtóhoz lépett. - Álld a szavad! Hét órákor. Roger tudja a címem.

Callie és Jake a feltárt csontokat gézbe és műanyag fóliába tekerték, hogy így konzerválják. Minden leletet lefényképeztek, lerajzoltak és megszámoztak. Az elemzés után még többet megtudnak.

Más tudósok, diákok és szakértők is megvizsgálják majd őket.

A nő tudta, hogy egyesek csupán egyszerű síp- vagy felkarcsontot látnának. Pusztá maradványokat. Ezzel a száraz tudással meg is elégednének.

És nem is látott semmi kivetnivalót ebben a megközelítésben.

De ő akkor sem így szemlélte a csontokat.

Eltöprengett. És a fejében a maradványokból kirakta egy ember életét. Egy értékes emberi lényét.

- Ki volt ő? - kérdezte Jake-től.

- Melyik?

- A combcsont.

- Férfi, harmincöt körül. Úgy száznyolcvan centi magas. - Jake persze tudta, mire kíváncsi a nő. - Megtanulta művelni a földet, hogy élelmet termeljen magának és a törzsének. Elsajátította a vadászat és a halászat fortélyait. Az apja tanította meg minderre, amikor még gyerekként az erdőben szaladgált.

Callie megtörölte izzadt homlokát.

- Azt hiszem, a felkarcsont és azok az ujjpercek is az övéi lehetnek. Egykorúak, és a méret is stimmel.

- Talán igen.

- És a kőbalta is, amelyet itt találtunk. - Lekuporodott. - Az ölte meg. Már nem pont ez - nem a gyilkos fegyverrel temették el, inkább a sajátjával. De az a repedés a felkarcsonton baltacsapástól származik. Talán háborúztak?

- Mindig van háború. - Most is éppen dúlt benne egy, gondolta Jake. Leolvasta az arcáról, és tudta, azért köti le magát a férfi történetével, hogy elfojtsa a lelkében tomboló vihart. - Másik törzs - folytatta Jake. - Vagy talán személyes ellentét ezen belül. Talán társa, gyermekei is voltak. Lehet, hogy őket védelmezve érte a halál.

Callie halványan elmosolyodott.

- Vagy az is lehet, hogy egy ostoba fráter volt, aki bepörgött valami erjesztett létől, aztán kiprovokált egy balhét, amely végül a halálát okozta.

- Tudod, Dunbrook, javíthatatlan romantikus vagy.

- Miért, ez nem baromság. A macsók nem a modern világ szülöttei. A kezdet kezdetétől léteznek. A férfiak már akkor is kövekkel loccsantották ki egymás agyát, mert hirtelen ez jó ötletnek tűnt. Nem mindig az élelem vagy a terület védelme miatt. Néha csupán aljas indulatok vezérelték őket. Az ősök tisztelete, tanulmányozása, kutatása még nem jelenti azt, hogy rózsaszínben kell feltüntetni őket.

- Írhatnál erről. A címe az lehetne: „A macsó ősemlék és hatása a modern férfira.”

- Talán fogok is. Bármilyen ember volt is, biztosan valaki fia, talán valaki apja is.

Megforgatta a nyakát, hogy enyhítse a görcsöt az izmaiban, aztán hirtelen a bevágódó kocsiajtó hangjának irányába fordult. A szája megvető fintorra görbült

- Emlegetett számár.

- Ismered a palit?

- Ő Douglas Cullen.

- Igazán? - Jake is felállt, ahogy Callie, majd végigmérte a fickót, ahogy a nő is. - E pillanatban nem tűnik túl testvériesnek.

- Maradj ki ebből, Graystone.

- Na, ezt most miért?

- Komolyan mondom. - De ahogy elindult a jövevény felé, Jake szorosan követte.

Doug úgy haladt át az ásatáson, mint a csatába induló férfi, akinek feltett szándéka, hogy győzelmet arat. Végigmérte a Callie mellett álló alakot, de aztán tudomást sem vett róla.

Egyetlen célja volt. Egyetlenegy. És ha bárki megpróbálja megakadályozni abban, hát csak tessék.

Épp olyan hangulatban volt.

A nő elé lépett, és kivillantotta a fogát, ahogy Callie felszegte az állát, és csípőre vágta a kezét. Doug egy szót sem szólt, csupán előkapta az iratokat a hátsó zsebéből.

Kitartotta, hogy a nő jól láthassa, mit fog a kezében, aztán darabokra tépte.

Semmi sem bosszanthatta volna fel jobban a nőt - ugyanakkor semmi sem nyerhette volna el inkább a megbecsülését.

- Szemetelsz az ásatásunkon, Cullen!

- Örülhetsz, hogy nem tömtem a szádba.

Jake előrelépett

- Gyerünk, nagyfiú, szedd csak fel és próbáld meg.

- Maradj ki ebből! - Callie a könyökét Jake hasába vágta, de a férfi egy tapodtat sem mozdult.

A munka egy csapásra megállt körülöttük, ami a nőt a Dolannel történt incidensre emlékeztette. Az hasított a tudatába, hogy talán Douglas Cullenben és őbenne sokkal több a közös vonás, mint bármelyikük is szeretné.

- Ez csak kettőnkre tartozik - mondta Doug.

- Ebben kivételesen egyetértünk - vágta rá Callie.

- Ha végeztünk, és még mindig kapható vagy, szívesen kiállok ellened.

- A férfiúi hülyeség évezredekkel vészelt át - dörmögte a nő, majd azzal oldotta meg a problémát, hogy kettőjük közé lépett. - Ha itt bárki kiáll ellened, az én leszek. Most pedig takarítsd fel a szemetet, és húzz el.

- Ez az irat sértés velem és a családommal szemben.

- Ó, tényleg? - Nem egyszerően felszegte az állát, valósággal feldobta. A napszemüvege sötétje mögött pedig a tekintete szinte felforrt a dühtől. - Engem meg az sértett meg, amikor azzal gyanúsítottál, hogy csak anyád pénzére hajtok.

- Igaz. - A papírfecnikre pillantott. - Akkor azt hiszem, egálban vagyunk.

- Tévedsz. Akkor lennék egálban, ha én is berontanék a munkahelyedre, és balhét csapnék a munkatársaid előtt.

- Rendben. Jelenleg a nagyapám könyvesboltjában dolgozom. Kincses Oldalak, a Fő utcán. Heti hat napot tartunk nyitva, tíztől este hétig.

- Majd beveszem a napirendembe. - Zsebre vágta a kezét, és oldalra dobta a csípőjét, hogy a testbeszéddel is ingerelje a férfit - Addig is tűnj el. Ha nem akarod, hogy engedjek a kísértésnek, és jól helybenhagyjalak, majd betemesselek a konyhamélyedésbe!

Ezt mosolyogva közölte - nagy, széles, gonosz vigyorral. A gödröcskéi előbukkantak.

A férfi egyszerre elsápadt, a tekintete elsötétült, hogy Callie már attól félt, összezuhan a lába előtt.

- Mi a fene bajod van? Még azt sem tudod, mi az a konyhamélyedés!

- Pont úgy nézel ki, mint édesanyám. Édesanyám arca, de apám szeme. A szemed szakasztott az apámé. Most mégis mit tegyek?

A hangjában csengő összezavart harag és a kendőzetlen arckifejezés több volt annál, amit Callie el tudott volna viselni. Előtorrt belőle, és maga is összekavarodott.

- Nem tudom. Fogalmam sincs, mit kéne... Jake!

- Mi lenne, ha bemennétek Digger lakókocsijába? - A nő vállára tette a kezét, majd végigsimította hátát és vissza. - Én befejezem itt a munkát. Gyerünk, Cal! - Nógatva oldalba bökte. - Hacsak nem akartok addig itt állni, amíg mindenki ide nem csődül.

- Jól van, a fenébe is. Gyerünk!

Jake lehajolt, hogy összeszedje a széttépet papírokat. Balra sandított, és látta, hogy Digger és Bob abbahagyták a munkát. Jake hosszú, hűvös pillantására Bob menten elvörösödött, míg Digger széles mosolyra derült.

Aztán mindketten folytatták a munkát.

Callie félrelökte a férfit, és elindult a lakókocsi felé. Meg sem várta, hogy Doug követi-e. Az arckifejezése szavaknál is beszédesebben biztosította efelől, ha mégis marad, Jake tett volna róla, hogy elinduljon.

Benyitott a lakókocsiba, gyakorlott mozdulattal lépte át, kerülte ki a szemetet és egyéb akadályokat a hűtőhöz vezető úton.

- Van sör, víz és energiatital - mondta anélkül, hogy hátrafordult volna, amikor hallotta a férfi lépteit.

- Uramég, micsoda disznóól.

- Hát igen, Digger életre szóló kimenőt adott a háziszolgáinak.

- Ez a Digger egy személy?

- Ezt egyelőre tudományosan még nem bizonyították. Sör, víz vagy energiatital.

- Sör.

Elővett kettőt, lepattintotta a kupakokat, majd átnyújtott egyet a férfinak.

Az csak bámult rá.

- Sajnálom. Fogalmam sincs, mitévő legyek.

- Üdvözöllek a klubban.

- Nem akarom, hogy itt legyél. Nem akarom, hogy legyél egyáltalán! Ettől meg szemétnek érzem magam, de akkor sem akarom, hogy ez az egész a családomra és rám zúduljon. Újra.

A teljes őszinteség és az érzés, amelyet teljesen megértett és osztott, arra sarkallta Callie-t, hogy újraértékelje a férfit. Bizonyos körülmények között akár még kedvelhetné is, döbbsent rá.

- Engem ez különösebben nem izgat. Nekem is van családom. Ez az egész nekik okoz fájdalmat. Most kell a sör, vagy nem?

Elvette.

- Azt kívánom, hogy anyám tévedjen. Már történt ilyen. Reménykedni kezdett, teljesen belelovalta magát, aztán végül csak még jobban összetört. De ahogy rád nézek, képtelen vagyok azt hinni, hogy ezúttal is téved.

Nemcsak ő lépdelt érzelmi aknamezőn, ébredt rá Callie, hanem a férfi is. Arcon csapták egy bátytal. Neki pedig hozzávágtak egy húgot.

- Nem, nem hiszem, hogy téved. Még szükség van a vizsgálatokra, de máris elég bizonyíték gyűlt össze az alapos gyanúhoz. Én ilyenekkel keresem a kenyerem. Alapos gyanúkkal.

- A húgom vagy. - A torka belefájdult, ahogy hangosan kimondta. Nagyot húzott a sörből.

A gyomra görcsbe rándult, ugyanakkor újfent együttérzés ébredt benne a férfi iránt, hiszen feltételezte, hogy ő is épp ezt éli át.

- Lehetséges, hogy én voltam a húgod.

- Nem ülnénk le?

- Ezzel a fertőzés legkülönbözőbb formáinak tesszük ki magukat, de, persze. - Könyveket, pornómagazinokat, kódarabokat, üres sörösuvegeket és két, az ásatásról készült remek rajzot söpört le a keskeny beépített díványról.

- Én csak... csak nem akarom, hogy fájdalmat okozz anyának. Ennyi.

- Miért tennék ilyet?

- Nem érted.

- Lehet. - Levette a napszemüvegét, és megtörölte a szemét. - Akkor magyarázd el.

- Sosem tette túl magát rajta. Azt hiszem, könnyebb lett volna a számára, ha meghalsz.

- Elég kemény ezt hallanom, de értelek.

- A bizonytalanság, a napról napra a megtalálásodba vetett kényszerű hit és a kétségbeesés, valahányszor nem kerültél meg, mindez megváltoztatta őt. Mindent megváltoztatott. Én átéltem ezt vele együtt.

- Tudom. - A fiú hároméves volt akkor, emlékezett Callie az újságcikkekből. Egész életét áthatotta. - Én viszont nem.

- Te viszont nem. Elszakította egymástól a szüleinket. Sok szempontból egyszerűen megtörte őket. Anyám új életet kezdett, de a régi romjain. Nem akarom azt látni, hogy újra összetörik, újra romba dől az élete.

Callie-t keserűséggel töltötték el a hallottak. És sajnálattal. Mégis mindez oly távol állt tőle. Ahogy a férfi halála is, akinek a csontjait maga ásta ki a földből.

- Nem akarok fájdalmat okozni neki. Nem érezhetem azt iránta, amit te érzel, de akkor sem akarok fájdalmat okozni neki. Ő a lányát szeretné visszakapni, és ez semmiképp sem fog megtörténni. Egyedül a tudatot, talán a megnyugvást adhatom számára, hogy élek, egészséges vagyok, és jó emberek, jó életet biztosítottak a számomra.

- De ők elraboltak téged tőlünk.

Ujjai védelmezően szorultak ökölbe.

- Nem igaz! Ők nem tudtak erről. És éppen azért, amilyen emberek, szörnyen szenvednek, mióta megtudták.

- Te ismered őket. Én nem.

Callie bólintott.

- Pontosan.

Doug megértette. Nem ismerik egymás családját. Még egymást sem ismerik. Úgy érezte, eljutottak arra a pontra, ahol kénytelenek lesznek változtatni ezen.

- És te? Te hogy érzed magad?

- Én... félek - vallotta be. - Félek, mert úgy érzem, mindez csak kis szelete az egésznek, amely ha rám zúdul, valósággal kilapít majd. A szüleimhez fűződő viszonyomat máris megváltoztatta. Túlzottan óvatoskodóan viselkedünk egymással, pedig nem kéne. Fogalmam sincs, mennyi időbe telik majd, mire újra fesztelen lesz a kapcsolatunk, de azt mégis tudom, hogy már soha nem lesz újra olyan, mint azelőtt. És ez kiborít.

- És szomorú vagyok - tette hozzá -, hiszen édesanyád egyáltalán nem ezt érdemelte. Sem édesapád. Sem te.

- Sem te. - Magában beismerte, azzal, hogy a nőre hárította felelősséget, csak a saját bűntudatát leplezte el. - Mi az első, amire emlékszel?

- Az első? - Elgondolkodott, kortyolt egyet a sörből. - Hogy apám vállán lovagolok. A parton. A Martha's Vineyardon, gondolom, hiszen szinte minden nyáron eltöltöttünk ott két hetet. A hajába kapaszkodtam, és önfeledten nevetgéltem, ahogy előre-hátra táncolt a homokban. Emlékszem, anyám azt mondta: „Óvatosan, Elliot!” De azért ő is nevetett.

- Az én első emlékem a találkozás a Mikulással, a hagerstowni bevásárlóközpontban. A zene, a hangzavar, az a nagy fenekű nő, aki olyan ijesztő volt. Te a babakocsidban aludtál. - Húzott egyet a söréből, és összeszedte magát, mert tudta, hogy ki kell böknie. - Vörös ruhácska volt rajtad - selyemből. Persze akkor ezt még nem tudtam. Fűzős volt, itt. - A mellkasára mutatott. - Anyu levette a sapkádát, mert nyűgös voltál miatta. A fűtőcskéid a szemedbe lógtak. Finom, selymes hajad volt. Nagyobbreszt persze még kopasz voltál.

Callie kezdett érezni valamit a férfi iránt. Kapcsolatot a kisfiúval, akit megmosolyogtatott, ahogy a kislány a hajacskáját kócolta.

- Bepótoltam.

- Igaz. - Dougtól egy mosolyra futotta válaszul, ahogy a tekintete a nő hajára tévedt. - Egyre csak a Mikulással való találkozásra gondoltam. Szörnyen ki kellett mennem, de a világ minden kincséért sem álltam volna ki a sorból. Tudtam, mit akarok. De minél közelebb jutottam, az egész annál furcsábbnak tűnt. Nagy, csúnya manók rohagáltak mindenfelé.

- Én sem értem, miért nem veszik észre az emberek, hogy milyen ijesztők a manók!

- Aztán én kerültem sorra, és anyu is mondta, hogy menjek, üljek a Mikulás ölébe. A szeme könnybe lábadt. Akkor nem vettem észre, mennyire elérékenyült. Azt hittem, valami nincs rendben, valami rossz történt. Megrémültem. A bevásárlóközpont Mikulása... nem úgy nézett ki, ahogy szerettem volna. Túl nagy volt. Amikor felkapott, és jóízű hahotára fakadt, rögtön pánikba estem. Visítozni kezdtem, eltoltam magam tőle, így leestem az öléből, egyenesen a földre. Eleredt az orrom vére. Anyu felkapott, magához szorított, ringatott. Akkor már tudtam, hogy minden rendben. Anyu majd megvéd attól, hogy bármi rossz történhessen velem. Aztán sikoltott, és én lenéztem. Eltűntél. - Húzott egyet a söréből. - A többire nem emlékszem. Minden zavaros. De az emlék olyan tisztán megmaradt, mintha csak tegnap történt volna.

Hároméves volt. Hogy megijedhetett szegény, töprengett a nő. Megrémült, és ráadásul még a bűntudat is kínoztta.

Ezért Callie úgy viselkedett, ahogy ellenkező esetben ő szerette volna. Kortyolt egyet, aztán hátradőlt.

- Szóval máig félsz a nagydarab, vörös ruhás pacákoktól?

A férfi hangosan felnevetett. Aztán nyugodtan válaszolt.

- De még mennyire!

Elmúlt éjjel, amikor Dolan az erdőség szélére ért, és megpillantotta a terepet, amelyet olyan nagy gonddal osztott fel építési területekre. Az Antietam-völgyi építkezés, gondolta. Ez az ő hagyatéka a közösségnek.

Rendes, masszív, tisztességes áru házak. Otthonok kisgyermekes családok számára, azoknak, akik a modern technika kényelmét vidéki környezetben óhajtják élvezni. Nyugalom, remek kilátás, szép környezet, történelmi hagyományok - és mindössze tizenöt percre az autópályától.

Jó pénzt fizetett a földért. Elég jókora összeget ahhoz, hogy a kölcsön kamata akár egy teljes évnyi haszonnyira felduzzadhat, ha nem folytathatja időben az építkezést.

Ráadásul, ha a csúszás meghaladja a hatvan napot, elveszíti a már megkötött szerződést. Ami azzal járna, hogy vissza kell fizetnie két zsíros előleget.

Ez helytelen, gondolta. Nem helyes, hogy olyan emberek oktatják ki arról, hogyan irányítja a Dolan és Fiait, akikének semmi keresnivalójuk erre felé. Akik meg akarják mondani, mit tehet és mit nem a saját földjén.

Az ostoba műemlék- és tájvédelmi hivatalok már jóval több pénzébe kerültek, mint amit egy értelmes ember ilyesmire fordított volna. Ő mégis a szabályok szerint játszott, törvénytisztelő módon. Megfizette az ügyvédek, beszélt a városgyűlésen, interjút adott a riportereknek.

Mindent előírás szerint.

Most eljött az ideje, hogy fittyet hánnyon az előírásokra.

Ő csupán annyit tudott biztosan, mint bárki más, hogy Lana Campbell és a faimádó bagázsa azért rendezték meg ezt az egészet, hogy arra kényszerítsék, ráfizetéssel adja el nekik a földet.

Annyit tudott, hogy az istenverte hippitudósok is a kezükre játszottak, és a rakás csontot is ők kerítették a rohadt tervük érdekében.

Csak hogy az emberek nem élhetnek csontokon. Nekik házakra van szükségük. Ő pedig megépíti azokat.

Az egész akkor jutott eszébe, amikor az okostojás Graystone az irodájába jött pattogni. Óriási tudományos és történelmi jelentőség, bla, bla, bla. Majd meglátjuk, mit fog szólni a sajtó, amikor kiderül, hogy a jelentős lelet részben szarvas- és marhacsontokból áll.

A garázsban, a hűtőben mindig tartott egy adaggal a kutyái részére.

Megelégedéssel pillantott a szemeteszsákra, melyet az autóból húzott ideig. Úgy fél kilométerre parkolt le. Most megmutatja Graystone-nak.

És annak a ribanc Dunbrooknak is.

Volt képük odaállítani az építkezésére, beugatni, nekitámadni a saját emberei előtt. Még a francos megyei seriffet is ráuszították. És ezzel újra megalázták, amikor mindenki szeme

láltára kellett válaszolgatnia a kérdéseire. Hiszen ő a közösség bátyja, az isten szerelmére, nem holmi ostoba, festékszórós kölyök!

Ezt nem hagyja annyiban. Ó, de nem ám!

A nő rongálással vádolta meg. Istenem, hát akkor most rászolgál!

Ezek piszkos eszközökhöz folyamodtak, így hát most megmutatja nekik a saját arzenálját. Az utolsó szálig kikergetik őket a városukból, ő pedig folytatja az építkezést.

Az embereknek a mában kell élniük, győzködte magát, miközben felemelte a zsákot. Fel kell nevelniük a gyermekeiket, ki kell fizetniük a számláikat, fel kell aggatniuk a függönyöket és gondozniuk kell a kertjüket. És az ég szerelmére, otthonra, házra van szükségük. Ma.

Teljesen hidegen hagyta, hogyan élt hatezer évvel ezelőtt valami majomember. Ez csak zagyválás.

Az emberek számítanak a munkára, és a családjaik számítanak a vacsorára. A közösségért teszi, amit tesz, gondolta Dolan önigazolást keresve, amikor előkúszott a fák sűrűjéből.

Látta a lakókocsi körvonalait a terület túlsó végében. Az egyik semmirekellő ott lakott, de a villany nem égett. Talán jól beszívott, kiütötte magát, és most édesdeden alszik, akár egy kisbaba.

- Végre eljött az idő - motyogta, miközben apró elemlámpájával végigpásztázott a halmokon és mélyedéseken. Meg nem tudta különböztetni egyik lyukat a másiktól, és meggyőzte magát, hogy senki más sem.

Hinnie kellett, hiszen a bank örökké nyúzta, az extra munkaerő időről időre benézett, hogy folytatódik-e már az építkezés, és a felesége éjt nappallá téve aggodalmaskodott a rengeteg pénz miatt, amit már eddig is beleölt a vállalkozásba.

Csendesen az egyik parcella felé vette az irányt, szeme sarkából figyelte a lakókocsit, amikor hirtelen mintha zörrenést hallott volna.

Egy bagoly váratlan huhogása úgy megijesztette, hogy még a zsákot is eldobta, aztán jót nevetett saját magán. Ilyet, hogy egy magafajta öreg róka féljen a sötétben! Hiszen gyermekora óta járta az erdőt.

Persze nem ezt itt, gondolta újra, és ideges pillantást vetett a néma fák homályos sűrűjére. Legszívesebben kitért volna a Simon-tavi erdő útjából. Nem mintha hitt volna a szellemekben, de az éjszaka csöndjében olyan légkör uralkodott a fák között, hogy felállt a hátán a szőr.

Mire az építkezést befejezi, ez is elmúlik, mondogatta magának, miközben szemmel tartotta az erdőséget, és újra felvette a zsákját. A férfiak füvet nyírnak, a gyermekek játszanak majd. Hússütések és kártyapartik, a tűzön rotyogó vacsora és az esti hírek a tévében.

Szép az élet, gondolta, és megnyalta a száját, amelyet kivet a veríték, ahogy az árnyak himbálództak, sűrűsödtek, szinte közeledtek a sötétben.

Remegő kézzel nyúlt a zsákba, és fogott meg egy hűvös, nyirkos csontot.

De a gödörbe nem akart lemászni. Végére is olyan, mint egy sír, döbönt rá. Miféle emberek töltik azzal az idejüket, hogy csontok után kutatnak a földben, mint holmi sírrablók?

Szerez egy lapátot, határozta el. Fog egy lapátot, és elássa a csontokat a lyukak és földhányások körül. Az is éppúgy megteszi.

Újra hallotta a hangokat - vízcsoobbanás, az erdő susogása. Ezúttal megpördült, és a lámpájával az erdőre világított, a tó felé, amelybe egy Simon nevű kisfiú még Dolan születése előtt belefutott.

- Ki van ott? - kérdezte halk, remegő hangon. A fénysugár táncolt a fák között, a sötétben.
- Nincs joga itt mászkálni. Ez az én területem. Fegyverem is van, és nem félek használni.

Most már nemcsak szerszám, de fegyver gyanánt is keresett egy ást. Amikor elindult, megbotlott az egyik terepjelölő zsinórban, és elzuhant. Keményre esett, a tenyerét felsértette a talaj, amikor kitartotta a kezét, hogy tompítsa az esést. A zseblámpa messzire repült.

Átkozódva térdelt föl. Nincs ott senki, ismételte magának. Hát persze hogy nincs ott senki éjjel egykor, a fenébe is! Csak az árnyékoktól fél, mint valami óvodás.

De amikor az árnyék rávetült kiáltani sem maradt ideje. Az éles fájdalom, amelyet a tarkójára mért ütés okozott, csupán másodpercekig tartott.

Amikor a testét a tóhoz vonszolták, és begörgették a vízbe, Dolan már halott volt akárcsak Simon.

Második rész

AZ ÁSATÁS

Mit keresitek a holtak között az élőket?

LUKÁCS 24,5

11

Digger ázottan vacogott, és nagy slukkokban füstölte a Marlboro márkájú cigarettát, melyet a seriff egyik megbízottjától lejmolt.

Két éve, három hónapja és huszonnégy napja leszokott a dohányzásról. Ám mivel egy holttestre bukkant, amikor csak azért bűjt elő a kocsijából hajnalok hajnalán, hogy könnyítsen magán, úgy érezte, eljött az ideje, hogy visszaszokjon.

- Egyből beugrottam. Nem is gondolkoztam, csak bevettem magam. Már félig kihúztam a partra, mire észrevettem, hogy bezúrták a koponyáját. A szájról szájra lélegeztetésnek így már nem láttam sok értelmét. Hah! Akkor már nem.

- Megtetted, amit tudtál. - Callie átkarolta csontos vállát. - Menj, vegyél fel valami száraz ruhát.

- Azt mondták, újra beszélni akarnak velem. - A haja kusza csomókban tapadt az arcára. Remegő kézzel emelte a cigarettát a szájához. - Sosem szerettem a zsarukkal társalogni.

- Ki szeret?

- Épp a lakókocsimat kutatják át.

A nő vigyorogva sandított hátra a lepattant járműre.

- Nincs füved odabent? Vagy bármi, ami bajba sodorhat?

- Nem. A füről tulajdonképpen ugyanakkor leszoktam, amikor a dohányzásról. - Digger sápadt mosolyt vetett a Marlboróra, amelyet csaknem tövig szívott már. - Lehet, hogy ideje mindkettőre visszaszoknom. Istenem, Cal, a szemetek talán azt hiszik, én tettem! - Már a gondolatától is felkavarodott a gyomra.

- Csak ellenőriznek mindent. De ha valóban aggódsz, hívok ügyvédet. Mondjuk Lana Campbellt.

Szusszant egyet, és megrázta a fejét

- Nem, hadd nézzenek csak körül. Nyugodtan. Semmit sem találhatnak, aminek köze volna ehhez. Ha gyilkosságot követnék el, jobban csinálnám. Még csak nem is ismertem azt a mocskot. Nem is ismertem.

- Tudod mit, most ülj le szépen. Megpróbálom kideríteni, mi történik.

A férfi bólintott, és a nő felszólítását szó szerint véve ott helyben letelepedett, és csak bámulta mereven a Simon tava felől felszakadozó ködöt.

Callie jelzett Rosie-nak, hogy üljön mellé, aztán Jake-hez ment.

- Mit mondanak?

- Nem túl sokat, a fenébe! De nagyjából összeraktam a képet.

Szemügyre vették a terepet. A seriff és három megbízottja már megérkeztek, és kijelölték a bűntény helyszínét a sárga szalagjukkal. A b-10-es parcellától a d-15-ösig mindet lezárták. Dolan holtteste pontosan ott feküdt, ahol Digger hagyta, arccal a letaposott fűben. A seb kivérzett. Callie látta a koponya természetellenes formáját, az ütés okozta horpadást, és eltöprengett.

Méretes kő, hátulról. Talán két kézzel mérték rá, fej fölül. Tisztábban látna, ha közelebbről szemügyre vehetné a koponyát.

Látta a vérfoltot a sárban ott, ahová esett, és aztán a vörös csíkot mely egészen a tóig vezetett.

Az egész terepet belepték a lábnyomok. Többek között a sajátjai, gondolta a nő. Aztán Jake-é és a csapat többi tagjáé. Digger meztelen talpának halvány nyoma vezetett a tóhoz, aztán visszafelé - ezek már mélyebbek, nagyobb távolságra egymástól. Nyilván, mert a lakókocsihoz már futott.

Ezt a zsaruk is bizonyára észreveszik, mondta magában. Tisztán látják majd, ahogy ő is, hogy Digger a tóhoz sétált meglátta a holttestet beugrott, és kihúzta a vízből. Aztán visszarohant, hogy hívja a 911-et.

Tudni fogják, hogy igazat mond.

Ahogy azt is, mit keresett Ron Dolan az ásatáson.

A b-14-es parcellában egy zöld szemeteszsák hevert. Állati csontok borultak ki belőle.

Az egyik megbízott fotókat készített a holttestről, a zsákról, a tett helyszínétől a vízpartig vezető nyomokról, amelyeket nyilván Dolan sarka vájt a földbe, ahogy a tóhoz vonszolták.

Callie tudta, hogy a halottkém hamarosan megérkezik. De maga gyakorlat nélkül is könnyen összerakta a történeteket.

- Minden bizonnyal azért jött, hogy elszórja a csontokat az ásatáson. Hogy ezzel gondot okozzon nekünk. Elég dühös lehetett. - A nő tompa hangon beszélt. - Talán azt hitte, ez majd lejárát minket, talán az ásatásnak is véget vet. Szegény szerencsétlen. Aztán valaki bezúgta a fejét. De ki az ördög lehetett? Ha magával hozott valakit, nyilván csakis egy barátot, akiben tudta, hogy megbízhat.

- Fogalmam sincs. - Jake Diggerre pillantott aki Rosie társaságában a földön ülve kávé szűrőcsölgetett.

- Rossz bőrben van - jelentette ki Callie. - Halálra rémült attól, hogy a rendőrök őt gyanúsítják.

- Az úgysem állna meg a bíróságon. Még csak nem is ismerte Dolant. Bárki, aki ismeri Diggert, megesküdné akár egy tucat bibliára is, hogy sosem ölné embert. Hiszen amikor pár hete egy öngyilkos mókus a kocsija alá futott, egy óráig maga alatt volt.

- Akkor miért aggódsz ennyire?

- Egy gyilkosság bárkit joggal aggaszthat. Ráadásul az ásatáson történt gyilkosság még inkább késleltetni fog minket, sőt akár a munka beszüntetéséhez is vezethet, sokkal inkább, mint a nekünk szánt szarvascsontok.

Egy ideig csak tátozott, mire szóhoz jutott.

- Istenem, Jake, gondolod, valaki azért ölte meg Dolant, hogy velünk kiszúrjon? Ez örültség.

- A gyilkosság örültség - felelte a férfi. - Csaknem mindig. - Jake ösztönösen átkarolta a nőt, amikor Hewitt seriff közeledett.

A magas férfi lassan lépdelt, szinte már cammogott. Barna egyenruhájában úgy festett, mint egy nyájas mackó.

- Dr. Dunbrook - biccentett. - Feltennék néhány kérdést

- Nem hiszem, hogy bármit is mondhatnék.

- Először csak mondja el, mit csinált tegnap. Hogy képbe kerüljek.

- Kilenc előtt értem az ásatásra. Majd egész nap azon a részen dolgoztam. - A megfelelő helyre mutatott, amely most már a bűntett helyszínének részét képezte.

- Egyedül?

- Részint egyedül, részint Dr. Graystone-nal. Az elszállításához készítettük elő a leleteket. Délben úgy egy órát pihentem. Ebédeltem és a jegyzeteimen dolgoztam, éppen ott. - A folyó partján, árnyékban álló tábori székekre mutatott. - Úgy hétig folyt a munka, aztán éjszakára

befejeztük. A városban, az olasz étteremben vettem vacsorát elvitelre, és a szobámban fogyasztottam el, mert még be akartam fejezni a papírmunkát.

- Ezután elment még valahová?

- Nem.

- Tehát a szobájában maradt, a Kolibri Motelben.

- Így van. Egyedül - tette hozzá, még mielőtt a seriff megkérdezte volna. - Nézze, már úgy is tud a Dolannel tegnap, az építkezésén lezajlott veszekedéséről. - A Roverre pillantott. A festékszórós firkálás élénken virított a tompazöld karosszérián. - Felbosszantott, hogy megrongálták a kocsimat. És még most is bosszant. De a rongálásért még nem ölök embert. Ha alibit szeretne, az nincsen.

- Nem hagyta el a szobáját - szólalt meg Jake, mire mind Hewitt, mind Callie egyszerre felé fordultak. - Enyém a szomszéd szoba. Úgy tizenegykor kezdte csellózni. Vagy egy óráig játszottál azon az izén.

- Na és? Vegyél ki másik szobát, ha zavar.

- Egy szóval sem mondtam, hogy zavar. - Ahogy azt sem mondta, hogy az ágyán heverve fülelt a mély, komor dallamra, a nő után vágyódva. - Mindig Bachot játszik, hogy megnyugodjon és álomba szenderüljön - tette hozzá.

- Felismered Bachot - mondta Callie. - Lenyűgöző.

- A te játékodat ismerem fel. Úgy éjfél körül fejezte be. Felteszem, ha utánajár, kié a szomszéd szoba, igazolnak. A Roverje odakint parkolt, az enyém mellett. Éber alvó vagyok. Ha elment volna, minden bizonnyal felébredek a motor zajára.

- Tegnap délután beszéltem Mr. Dolannel a panaszuk nyomán. - A seriff komótosan előhúzta a noteszt a zsebéből. Megnyálazta a mutatóujját, és belelapozott a noteszbe, amíg meg nem találta a keresett oldalt. - Amikor ön és az elhunyt tegnap összeszólalkoztak, fizikailag is bántalmazta?

- Nem, én... - elhallgatott, visszafojtotta az ingerültségét - Meglöktem, azt hiszem. De nem erősen. - Példaképpen Hewitt erős mellkasának nyomta a kezét. - Ha ez bántalmazásnak minősül, akkor bűnös vagyok. Ő meg az arcomba bökött párszor, ezért egálnak vettem a dolgot.

- Ühüm. És nem fenyegetőzött, hogy megöli, ha nem hagyja békén magukat?

- Nem - felelte Callie nyugodtan. - Annyit mondtam, hogy feldugom a fejét a hátsójába, ami, azt hiszem, nemcsak felettébb kényelmetlen, de meglehetősen halálos is.

- Maga is összeszólalkozott Dolannel tegnap, igaz? - A seriff most Jake-hez fordult.

- Igen. Mr. Dolan nem örült éppen a helyzetnek. El akart zavarni minket a városból. Feltételezem, a tegnap esti látogatásának is ez lehetett a célja. - Jake jelentőségteljes pillantást vetett a szemeteszsákra. - Ha bármit tudott volna a munkánk természetéről, felmérhette volna, hogy a tette felesleges. Épp az okozott gondot, hogy nem is akart tudni semmit a munkánkról. Ezért viselkedett ilyen szűklátókörűen és talán haszonlesően, de azért még nem érdemelte meg a halált

- Nem mondhatnám, hogy én magam túl sokat tudnék a maguk munkájáról, de annyit biztos állíthatok, hogy pár napig semmit sem csinálhatnak. Kérem, hogy mindannyian álljanak rendelkezésemre.

- Nem megyünk sehová - válaszolta Callie.

- Így gondoltam. - Hewitt újra megnyalta az ujját, és lapozott. - Tegnap beugrottam a woodsborói vásáruboltba. Kiderült, hogy valaki vásárolt pár doboz vörös festéket, amely egyezik a kocsiján találhatóval.

- Valaki? - ismételte a nő.

- Tegnap este elbeszélgettem Jimmy Dukesszal. - Hewitt eleresztett egy fanyar mosolyt. - Meg a barátjával, Austin Seldonnal. Nos, Jimmy azt állította, azért vette a festéket, hogy kipofozza a fia villanymozdonyát, de az igazság az, hogy a kisvasutat eszi a rozsdá, viszont a festék eltűnt. Ezután hamar bevallották a tettüket.

- Bevallották - ismételte Callie.

- Nos, megvádolhatom és bezárhatom őket, ha ezt akarja. Vagy pedig elintézhetem, hogy fizessék a javíttatás költségeit és eljőjenek bocsánatot kérni.

Callie mély lélegzetet vett.

- Maga melyikkel járt egy iskolába?

Hewitt mosolya kiszélesedett.

- Austinnal. És éppenséggel az egyik unokahúgom férje. Ez persze nem jelenti azt, hogy nem vetem őket börtönbe, ha hivatalosan is vádat emel.

- Amint megkapom az árajánlatot a javítási munkára, huszonnégy órán belül kérek egy érvényes csekket. A bocsánatkérésüket megtarthatják.

- Majd meglátjuk.

- Seriff! - Jake megvárta, amíg Hewitt a zsebébe süllyesztette a noteszt. - Gondolom, ismeri annyira Austint, hogy tudja, micsoda istencsapása tud lenni.

- Nekem mondja!

- És mint a barátja, úgy is, mint az emberi természet avatott ismerője, tudja, mire képes. És mire nem.

Hewitt szemügyre vette Jake-et, aztán a háta mögé tekintett, ahol Digger még mindig a földön ült és egy újabb lejmolt cigit szívott.

- Nem felejttem el.

Amikor megérkezett a halottkém, Callie és Jake a kerítéshez mentek, ahol figyelhették a történéseket, de nem zavartak senkit.

- Még sosem voltam gyanúsított gyilkossági ügyben - jegyezte meg Callie. - Közel sem olyan szórakoztató, mint amilyennek képzeltem. Inkább idegesítő. Ráadásul az is szívas, hogy egymás alibijét kell igazolnunk. Ami persze nem állja meg a helyét.

- Senki sem hiszi, hogy bármelyikünk is fejbe verte volna Dolant épp itt, az ásatáson. - Jake a hátsó zsebébe dugta a kezét, és így felfedezte a szotyit, amelyről már el is feledkezett. - Hewitt okosabb, mint amilyennek kinéz.

- Igen, ezzel egyetértek.

A férfi a tenyerébe rejtette a zacskót, a kezét a nő hajára csúsztatta, majd egy hirtelen csuklómozdulattal mintegy elővarázsolta onnan a rágcálnivalót. Callie gödröcskéi halványan tűntek el egy röpké mosolyban.

- Ha eddig még nem jött volna rá, akkor majd ezután fog, hogy Dolan nekünk nagyobb akadály holtan, mint élve volt.

Callie elropogatott pár szemet, és közben megfontolta Jake kijelentését.

- Hidegvérű, de igaz.

- Napokat veszünk, pedig az első évad már így is túlon túl rövid. A város fel fog háborodni, és mire szabad utat kapunk, elárasztanak a szájtátik.

Rosie csatlakozott hozzájuk.

- Beengedték Diggert, hogy átöltözhessen. Szegény flótás, eléggé kivan.

- Nem mindegy, hogy az ember pár órás vagy több ezer éves holttestet talál - mondta Callie.

- Nekem mondd! - Rosie nagyot fűjt. - Nézzétek, én nem akarok itt maradni, amíg ez zajlik. Úgysem hagynak dolgozni minket egy darabig. Azt gondoltam, elvinném Diggert valahová. Talán körbekocsikázzuk a csatateret, aztán elmegyünk moziba. Vagy valami ilyesmi. Mit szóltok?

- Nekem magánügyeket kell elintéznem. - Callie a lakókocsi felé pillantott. - Biztos, hogy boldogulsz vele?

- Persze. Hagyom, hogy azt higgye, behálózhat. Ez majd felvidítja.

- Előbb hadd beszéljek vele - mondta Jake, és megpaskolta Callie hátát - Sehova se menj nélkülem!

- Te és Jake újra összelelegedtek? - kérdezte Rosie, amikor kettesben maradtak.

Callie a szotyolára pillantott, amelyet a férfitől kapott.

- Ez most nem olyan.

- Drágám, ha kettőtökről van szó, akkor bizony mindig olyan. Az óvatlan szemlélődő megégetheti magát, úgy pattog körülöttetek a szikra. Nem rossz darab, mi? - tette hozzá Jake hátsójára nézve, miközben a férfi belépett Digger lakókocsijába.

- Hát igen, jól néz ki.

Rosie finoman oldalba bökte Callie-t.

- Úgy tűnik, máig megőrülsz érte.

Callie hevesen zsebre vágta a zacskót.

- Valóban máig megőrjít. Ez nagy különbség. Na mi az, csak nem engem is fel akarsz vidítani?

- Valahogy le kell kötnöm magam. Eddig összesen egyszer láttam zsarukat ásatáson. Egy kőomlás miatt valami hülye kutya kitörte a nyakát. Az sem volt szép látvány. De ez! Sokkal rosszabb.

- Hát ja. - Callie nézte, ahogy az egyik megbízott rendőr kinyitja a halottas zsákot - Sokkal rosszabb.

- Megmondtam neki, hogy rá vagy indulva – mondta Jake Rosie-nak, amikor visszatért. Látszólag fesztelen mozdulattal Callie és a tónál folyó események közé lépett. - Összekapartam, már zuhanyozik.

- Hát nem vagyok szerencsés? - válaszolta Rosie, majd távozott.

- Már láttam a holttestet, Jake.

- Attól még nem kell egyre azt bámulnod.

- Talán inkább Rosie-val és Diggel kéne tartanod.

- Nem hiszem. - Jake karon fogta Callie-t, megfordította, és elindult a nyitott kapu felé. - Veled megyek.

- Már mondtam, hogy magánügy.

- Ja, igen. Én vezetek.

- Azt sem tudod, hová megyek.

- Hát avass be.

- Virginiába, ehhez a Dr. Simpsonhoz. Semmi szükségem társaságra, és én vezetek.

- Viszont nekem kedves az életem, szóval én vezetek.

- Jobban vezetek, mint te.

- Persze! Az elmúlt évben hányszor bírságoltak meg gyorsajtásért?

Egyszerre támadt kedve nevetni és vicsorogni.

- Az nem számít.

- Dehogyan nem számít! Ráadásul nem elhanyagolható az sem, hogy feltételezem, semmi kedved Virginiáig vezetni összefirkált kocsival.

Callie szusszant egyet.

- Francba. - De hát a férfinak igaza volt, ezért beszállt mellé. - Ha te vezetsz, akkor én kezelem a rádiót.

- Azt felejtsd el, édes! - Jake elhelyezkedett, és betett egy CD-t. - Az utazás szabályai szerint a sofőr választhat zenét.

- Ha azt képzeled, hajlandó vagyok órákon át country-zenét hallgatni, akkor elment az eszed. - Callie elkapcsolta a CD-t, és rádióra váltott.

- A countryzene az amerikai kultúra fontos része, és jól tükrözi a társadalmi, szexuális és családi felsőbbrendűséget. - Visszakapcsolta a CD-t. Clint Blacktól egyetlen akkordra futotta, mielőtt a nő újra a rádióra kapcsolt, és feldübörgött a Garbage zenéje.

A következő tizenöt perc hasonló civakodással telt, és ezzel el is szállt a reggel feszültsége.

Henry Simpson egy kertváros előkelő lakónegyedében élt, amelyet Callie szerint Ronald Dolan minden bizonnyal megfelelőnek talált volna. A zöld gyepet egyenletesre nyírták, a házak pedig éppoly rendezettek és peckes benyomást keltettek, mint a glédában álló katonák.

A jókora alapterületű házak némelyikéhez tornácot és féltetős garázst illesztettek, és míg egyesek előtt kőkerítés húzódott, mások oly makulátlanul fehérlettek, akár egy szűzlány esküvői fátyla.

Callie mégis lehangolónak találta a környék egyhangúságát.

Nem látott öreg fákat. Semmi nagy, göcsörtös, érdekes növényt. Ehelyett helyes kis kerti törpék és fiatal juharok sorakoztak mindenütt. A virágágyásokat kis szigetekbe rendezték. Látott egyet-egyet, amely a tulajdonos vagy éppen a kertész kreativitását dicsérte, de többségében az egyhangúság volt az úr, begóniák, körömvirágok és neáncsvirágok egyenes sorokban vagy éppen koncentrikus körökben.

- Ha itt kéne élnem, fejbe lőném magam.

- Nem. - Jake figyelte a házszámokat, végighaladt a zsákutcán. - Inkább lilára pingálnád az ajtód, rózsaszín flamingókat tennél a bejárathoz, és fejedbe vennéd, hogy örületbe kergeted a szomszédokat.

- Hát igen, az jó poén volna. Az lesz az, a fehér ház, amelyik előtt a fekete Mercedes áll.

- Kösz szépen, ez aztán leszűkíti a kört.

Callie elnevette magát.

- Balra a második. Akkor megegyeztünk, én beszélek.

- Nem, nem egyeztünk meg. Csak annyit mondtam, hogy te folyton beszélsz. - Beállt a felhajtóra, és leállította a motort. - Ha bármilyen helyet választhatnál, hová költöznél?

- Egy biztos, nem ide. El kell intéznem ezt, Jake.

- Jó, oké. - Kiszállt az autóból. - Egy nagy, lerobbant helyen, vidéken. Amelyiknek van múltja és karaktere. Helyrefojzom. Nyomot hagyhatnak magam után.

- Mégis miről beszélsz?

- Arról, hol élnék, ha bármilyen helyet választhatnék.

- Nem pofozhatod csak úgy helyre. - Callie elővette a hajkeféjét, és rendbe szedte a frizuráját. - Előbb kutatásokat kéne végezned, hogy egész biztosan a hely szellemének és történelmének megfelelően nyúlj hozzá. És a fákról se feledkezzünk meg. Igazi fákról - tette hozzá, miközben végigmentek a fehér téglákból kirakott gyalogjárón, amely a bejárathoz vezetett. - Nem ilyen frufrupótlékokról.

- Amelyik sok mindent kibír.

- Pontosan. - Haragudott rá. Korábban sohasem beszéltek házakról.

- Mi az?

- Semmi. - Vállat vont. - Semmi. Nos, vágjunk bele. - Megnyomta a csengőt, és meghallotta a háromszólamú dallamot. Még mielőtt leengedte volna a karját, Jake kézen fogta. - Mit művelsz?

- Támogatlak.

- Akkor inkább így támogass. - Lerázta a kezét. - Csak felidegesítesz.

- Még mindig akarsz engem, igaz?

- Igen, akarlak. Meg akarlak fojtani. Engedd el a kezem, mielőtt...

Elhallgatott, amikor kinyílt az ajtó.

Középkorú, sugárzó asszony jelent meg. Csillogó, rövidre vágott, gesztenyebarna haja jól illett puha, fehér bőréhez. Vékony nadrágot és bő, fehér blúzt viselt. Pántos szandáljából kikandikált rózsaszínűre festett lábkörme.

- Maga bizonyára Callie Dunbrook. A nevem Barbara Simpson. Örvendek a szerencsének.
- Kezet nyújtott. - Maga pedig...

- Ő a társam, Jacob Graystone - szólalt meg Callie. - Hálás vagyok, hogy Dr. Simpson és ön ilyen hamar a rendelkezésemre álltak.

- Ugyan, semmiség. Kérem, fájódnak beljebb! Hank alig várja a találkozást, amióta szóltam neki. Éppen a golfjátszmája után szedi rendbe magát. Menjünk be a nappaliba. Helyezzék magukat nyugodtan kényelembe. Hozok frissítőt.

- Igazán ne fáradjon miattunk, Mrs. Simpson.

- Egyáltalán nem fáradtság. - Barbara megérintette Callie karját, aztán a szürke bőrgarnitúra felé mutatott. - Foglaljanak helyet. Azonnal jövök.

Az üveglapú dohányzóasztalkán egzotikus virágok dús csokra illatozott. A fehér téglából készült kandallón a nyárhoz illő virágok és gyertyák sorakoztak.

Callie úgy képzelte, hogy a falnál álló lakkozott fekete szekrény sor valamiféle pompás szórakoztató elektronikai berendezést rejt.

Két másik karosszéket látott, szintén bőrből, rúzs-vörös színben. Munkacsizmájával padlószőnyegen lépdelt, amely alig egy árnyalattal volt világosabb az ülősaroknál.

Kissé fészengve vette szemügyre az egy méter magas kerámianyulat a sarokban.

- Gyerekek nincsenek - mondta Jake, ahogy ledobta magát - Sem pedig unokák, akik szurtos kézzel rohangálnának itt.

- Apa azt mondta, Simpson első házasságából született egy lánya. Néhány unokája is van, de ők mind északon élnek. - Callie Jake-nél nagyobb elővigyázatossággal ült le a kanapéra. - A mostani asszony a második felesége. A szüleim ezt a Barbarát nem is ismerték. Ők már előbb Philadelphiába költöztek, aztán Simpson Virginiába, így megszűnt közöttük a kapcsolat.

Jake Callie térdére tette a kezét hogy megállítsa a remegését.

- Ne dobolj.

- Nem dobolok. - Utálta, ha a férfi rajtakapta. - Bőkj meg, ha újrakezdeném.

Felállt, amikor Henry Simpson belépett. A golf-jótekonny hatása látszódt a férfi napbarnított bőrén. Nyári ing volt rajta, és az övén futball-labda méretű erszény. Megőszült haja már csak a tarkóját borította. Fémkeretes szemüveget viselt.

Callie tudta, hogy a hetvenes éveiben jár, mégis fiatalemberhez méltó szorítással rázott kezét a vendégeivel.

- Hogy megnőtt Vivian és Elliot kislánya. Közhely, de igaz, hogy repül az idő! Amikor utoljára láttam, alig pár hónapos lehetett. Istenem, de öregnek érzem magam.

- Pedig biztosíthatom, nem néz ki annak. Ő itt Jake Graystone. A...

- Egy másik régész. Lenyűgöző. Lenyűgöző. Kérem, üljenek le. Barb mindjárt hoz limonádét és sütit. Szóval, most már Dr. Callie Dunbrook - folytatta, miután helyet foglalt. - A szülei bizonyára rendkívül büszkék.

- Remélem is, Dr. Simpson.

- Hívj bátran Hanknek. Kérlek.

- Hank, nem tudom, édesapám mennyit mondott el neked ma reggel, amikor felhívott.

- Eleget. Eleget ahhoz, hogy aggódni kezdjek, leüljek és végiggondoljam, eszembe jut-e bármi, ami a hasznodra lehet.

Felpillantott, amikor a felesége belépett a szobába egy króm- és üvegkocsit tolva.

- Nem, nem, ülj le szépen - mondta az asszony Jake-nek, amikor látta, hogy a férfi máris felállna. - Boldogulok egyedül. Látom, máris beszédbe elegyedtetek.

- Barbarának is beszámoltam az apáddal folytatott beszélgetésemről. - Hank felsóhajtott és hátradőlt. - Őszinte leszek veled, Callie. Szerintem a nő, aki megkeresett téged, téved. Marcus Carlyle-nak remek híre van Bostonban. Másképpen sosem javasoltam volna őt a szüleidnek.

- Hank. - Barbara letett az asztalra egy tálca aprósüteményt, majd megsimította a férje karját. - Az nyugtalanítja, hogy ha valamiképpen a történet mégis igaz, akkor azért részben ő is felelős.

- Én küldtem Viviant és Elliotot Carlyle-hoz. Én javasoltam nekik az örökbefogadást. - A kezét a feleségére tette. - Máig emlékszem a napra, amikor közölnöm kellett Viviannel, hogy hiszterektómiát kell elvégeznünk rajta. Olyan fiatal és törekeny, olyan elesett volt. Szörnyen akart egy gyermeket. És nem csak ő, mindketten.

- Miért pont Carlyle-t ajánlottad? - kérdezte Callie.

- Volt egy másik betegem, aki meddőnek bizonyult. A megtermékenyítés több formájával is próbálkoztunk, de sajnos egyik sem vezetett eredményre. Miképp a szüleid, ők is csak várólistára kerültek az összes adoptáló ügynökségnél. Aztán amikor ez a beteg megjelent az éves vizsgálaton, repesett az örömtől. A férjével sikerült örökbe fogadniuk egy gyermeket, Carlyle segítségével. Áradozott a fickóról, nem bírt betelni vele. Én a szakmából adódóan gyakran találkozom meddő nőkkel, vagy olyanokkal, akik nem tudnak kihordani egy csecsemőt. És kapcsolatban állok több kollégámmal is ezen a szakterületen belül. - Kézbe vette a limonádét, amelyet a felesége felszolgált. - Carlyle-ról csupa jót hallottam. Nem sokkal ezután találkoztunk egy vacsorán, amelyet az egyik betegem adott. Ékesszóló, lenyűgöző, odaadó ember benyomását keltette, aki meggyőződésből segít családot alapítani. Emlékszem, pontosan így mondta. Családalapítás. Megtetszett nekem, így amikor Elliot megosztotta velem az aggodalmait, rögtön őt ajánlottam.

- Másoknak is ajánlotta őt?

- Igen. Három vagy négy betegemnek, ahogy emlékszem. Egyszer fel is hívott, hogy megköszönje. Kiderült, hogy mindketten imádunk golfozni, így azután egy ideig együtt játszottunk. - Tétovázva folytatta. - Úgy mondanám, hogy szakmai barátság alakult ki közöttünk. Csak arra tudok gondolni, hogy ez az ügy tévedés, Callie. A férfi, akit én ismerek, egész biztosan nem venne részt gyermekraklásban.

- Talán meséljen még róla.

- Lendületes. - Simpson hallgatott egy ideig, aztán bólintott és folytatta. - Igen, ez az első szó, amely eszembe jut vele kapcsolatban. Lendületes férfi. Ragyogó elme, kifinomult ízlés,

kifogástalan viselkedés. A munkája büszkeséggel töltötte el. Úgy érezte, pontosan így mondta, hogy jó ügghöz járul hozzá a munkájával.

- És a saját családja? - erősködött Callie. - Az emberek, akikkel személyes vagy munkakapcsolatot ápolt?

- Az utóbbiról nem tudok sokat. Egy társaságban forogtunk, ugyanazokat az embereket ismertük. A felesége csodás asszony volt, bár kissé bizonytalan. Nem szép ilyet mondanom - tette hozzá Simpson bocsánatkérően. - Csendes nő volt, a férjének és a fiuknak szentelte az életét. Mégis, olyan... mondjuk úgy, jelentéktelen volt. Most, hogy belegondolok, nem az a fajta nő, akit egy ilyen férfi mellé az ember feleségnek képzel. Mindazonáltal széles körben elterjedt, hogy Carlyle más nők társaságát is előszeretettel élvezte.

- Csalta a feleségét - mondta Callie fagyos hangon.

- Előfordultak más nők. - Simpson megköszörülte a torkát, kényelmetlenül fészkelődött. - Jóképű férfi volt, és mint már mondtam, lendületes. Felteszem, a neje úgy döntött, inkább bölcsen elfordítja a fejét, amikor a férje hűtlenségéről volt szó. Ennek ellenére végül elváltak. - Simpson előredőlt, kezét Callie térdére tette. - A hűtlenség talán gyenge jellemre utal, de ettől még nem lesz senki szörnyeteg. És bocsáss meg, de ezt a gyermeket ugye Marylandból vitték el? Téged pedig Bostonban fogadtak örökbe. - Atyáskodón megpaskolta a nő térdét, aztán visszadőlt a pamlagra. - Nem hiszem, hogy a két eseménynek köze lehetne egymáshoz. - Megrázta a fejét, aztán a jeget a poharában. - Honnan tudhatta volna ő vagy bárki más, hogy éppen ott és akkor alkalom nyílik majd egy csecsemő elrablására, pont amikor egy másik helyen kisbabára vágytak?

- Többek között ezt szándékozom kideríteni.

- Tartja még a kapcsolatot Carlyle-lal? - kérdezte Jake.

Simpson megrázta a fejét.

- Nem, már évek óta nem. Elköltözött Bostonból, így elvesztettük a kapcsolatot. Igazság szerint Marcus jóval idősebb nálam. Talán már régen elhunyt.

- Jaj, Hank, ne mondj ilyet! - szólt közbe Barbara szomorkás hangon, majd Callie-re tukmálta az aprósüteményt.

- Csak reálisan gondolkodom - felelte a férje. - Mostanra már legalább kilencvenéves, vagy akörüli. Több mint valószínű, hogy már nem praktizál. Magam is tizenöt éve nyugdíjba vonultam, akkor költöztünk ide. Elmenekültem a New England-i telek elől.

- És persze többet szerettél volna golfozni - tette hozzá Barbara elnéző mosollyal.

- Nem elhanyagolható szempont.

- Az a nő Marylandben - mondta Barbara. - Szörnyű trauma érhetne. Nekem nincsenek ugyan gyermekeim, de azt hiszem, bárki könnyen elképzelheti, mit érezhetett. Nem gondolod, hogy ebben a helyzetben még a legvékonyabb szalmaszál is megragadja?

- De igen - válaszolta Callie. - De néha, amikor az ember szalmaszálak után kapkod, éppen az igazit ragadja meg.

Callie hátradőlt Jake autójában, és lehunyta a szemét. Ezúttal örült, hogy a férfi akart vezetni. Jelenleg nem érzett magában elég energiát hozzá.

- Nem akarja elhinni. Még mindig úgy tekint Carlyle-ra, mint a barátjára. A sziporkázó, lendületes házasságtörőre.

Jake hátramenetbe kapcsolt.

- Szóval ismerősen hangzik ez a leírás neked.

Tehát nem hagyta ki a ziccert, gondolta Callie fásultan. Érezte, hogy elnyomja a fejfájás.

- Ezt most inkább hagyjuk.

- Rendben - válaszolta Jake, azzal kihajtott a feljáróról.

Képtelen megtenni, döbbsent rá a nő. Már nem tudja feltüzelni magát egy vitára. Sőt, már a rázós talajt sem bírja úgy, mint régen.

- Egyszerre annyi irányba rángatnak.

A férfi leállította a motort, és megállt az utca közepén, amíg leküzdötte a felgyülemelő haragot. Megígérte, hogy segít neki, emlékeztette magát. A fenébe is, szinte ráerőltette a segítségét Callie-re. Mi értelme volna mindennek, ha alárendelné a nőt a saját akaratának.

- Essünk túl rajta. Egyszerűen csak kísértáltunk a házból. Még egyikünk sem szólt egy szót sem.

Callie-ből meglepetésében bukott ki a kérdés.

- Miért?

A férfi megsimogatta az arcát

- Mert én... te... sokat jelentesz a számomra. Akár hiszed, akár nem.

A nő legszívesebben kicsatolta volna az övét, és egyenesen az ölébe ugrott volna. Át akarta karolni és magához szorítani. De nem engedhetett a vágyainak.

- Rendben, szóval most szálltunk be a kocsiba. Az első megjegyzésem: hát nem ez lesz Hank és Barbara kedvenc napja, igazam van!

Jake újra beindította az autót

- Másra számítottál?

- Fogalmam sincs, mire számítottam. De azt tudom, hogy még ha ő nem hisz is nekem, még egy emberben keltettem aggodalmat, szenvedést és büntudatot. Ráadásul neki nemcsak az én szüleim, de a többi szülő miatt is támadhatnak ilyen érzései, akinek Carlyle-t ajánlotta. Akik hasonló helyzetbe kerültek. Jesszusom, gondolj bele, hány embernek adhatták ők tovább az ajánlást?

- Azt hiszem, ez lényeges eleme volt az üzletének. Az ügyfelek pletykálkodása. Tehetős, terméketlen ügyfelek, akik más tehetős és terméketlen ügyfelekkel érintkeztek. Talán még visszajáró ügyfelekre is szert tett. Alapvetően az egész erre épült. A terméket pedig...

- Istenem, Graystone. Termék?

- Próbálj így gondolni rá - magyarázta a férfi. - Hiszen ő is ezt tette. A terméket pedig egészen más környezetből szerezte be. Alacsony vagy átlagos jövedelmű családokból. Olyan emberektől, akik nem engedhetnek meg magánnyomozót maguknak. Fiatal, munkásosztálybeli szülőktől. Vagy leányanyáktól és így tovább. És persze átlépte a határokat. Nyilván nem Bostonban dolgozott, ha Bostonba szállította a terméket.

- Házinyúlra nem lövünk - dünnyögte a nő. - Ki kellett építenie egy saját hálózatot. Kapcsolatokat. Hiszen a legtöbb szülő újszülöttre vágyik, igaz? Ráadásul az idősebb gyermekek már szóba sem jöhetnek, így a csecsemőknél kellett maradnia. Nyilván nemcsak bóklászott fejetlenül, azt remélve, hogy tán akad egy elcsenhető baba. Nyilván tudatosan választott célpontot.

- Látom, forognak a kereked. - És a szín is visszatért Callie arcára. - Információt kellett gyűjtenie, hogy egész biztosan egészséges gyermeket szállítson, különben jó termék, jó kiszolgálás vagy hírnév helyett csupán panaszáradatra tett volna szert.

- Kórházi kapcsolatok. A szülészetről. Orvosok, nővérek, talán szociális segélyszervezetek, amennyiben házasságon kívül, fiatalkorú anyától vagy anyagilag nehéz helyzetű családba született csecsemőről beszélünk.

- Mikor és hol született Jessica?

- A Washington Megyei Kórházban, 1974. szeptember 8-án.

- Talán megérné utánanézni a hivatalos feljegyzéseknek. Felkereshetnénk Suzanne nőgyógyászát, hátha felfrissítené az emlékezetét a kedvünkért. Lana úgyis keresi Carlyle-t. Mi miért ne keresnénk valaki mást.

- Talán még mindig odáig vagyok érted - jegyezte meg Callie.

- Kicsim, ez soha nem volt kérdéses. Az autópálya mentén rengeteg a motel. Bármikor megállhatok egynél, ha nem bírod ki nélkülem tovább.

- Ez igazán önzetlen tőled, de azért még türtőztetem magam. Csak vezess.

- Rendben, de rögtön szólj, ha megadod magad az ösztöneidnek.

- Egyből értesítelek. Graystone?

A férfi Callie-re pillantott, látta, hogy mérlegelő pillantással fürkészi őt.

- Dunbrook?

- Tudod, már nem is bosszantasz annyira, mint régebben.

Megsimította a nő kezét.

- Csak adj nekem egy kis időt.

Hétkor Lana éppen a kimosott ruhát hajtogatta. Az utolsó szegletig felsúrolta a konyhát, padlástól a pincéig kiporszívózta a házat, sőt az állat meglehetősen nagy bánatára még a kutyát is megfürdette. Mindent megtett, ami csak az eszébe jutott, hogy elterelje a gondolatait a Ronald Dolan-nel történekről.

De semmi sem használt.

Szörnyűségeket vágott a férfi fejéhez, töprengett, miközben éppen Tyler zoknijait párosította. És még nagyobb szörnyűségeket gondolt. Az elmúlt tizennégy hónapban minden tőle telhetőt megtett, hogy megghiúsítsa a férfinak az Antietam-völgyi építkezésről szőtt álmát.

Pletykált róla, panaszkodott rá, és folyton keresztbe tett neki.

És most Dolan meghalt.

Minden egyes gondolat, tett, finta vagy szó, amely elhagyta a száját, most visszatért kísértetni őt.

A kutya elfutott mellette, épp amikor felemelte a ruháskosarat. Az ajtónak támadt, és csaholni kezdett, majd pillanatokkal később kopogtak.

- Jól van már, elég, hagyd abba! - Hátrahúzta a nyakörvényt fogva. - Komolyan!

Mire az ajtóhoz ért, Tyler már lerobogott az emeletről.

- Ki az? Ki jött?

- Nem tudom. Biztosan tropára ment a röntgenszemem.

- Anyu! - A fiú poénból átesett a kutyán.

Lana ajtót nyitott. Megpillantotta Dougot, de abban a pillanatban a kutya és Ty egyszerre ugrottak a férfira.

- Állj, fejezzétek be! Elmer, ül! Tyler, viselkedj!

- Fogom! - A srác legnagyobb öröme Doug felkapta a karjára, akár egy labdát. - Úgy tűnik, szökni próbáltak. - Szorosan fogta a sikoltozó kislányt, közben lehajolt, és megsimogatta a fekete-fehér foltos eb füle tövét. - Elmer? Fudd vagy Gantry?

- Fudd - nyögte ki Lana nagy nehezen. - Ty imádja a Tapsi Hapsi rajzfilmeket. Jaj, Doug, úgy sajnálom! Teljesen megfeledkeztem a ma estéről!

- Hallod ezt? - Megfordította a lurkót, aki így most rámosolygott - Ez az önérzetem hangja. Épp most török szilánkjaira.

- Nem hallok semmit se.

- Semmit sem - javította ki a nő. - Kérlek, gyere be. Egy kissé fejük tetejére álltak a dolgok.

- Csinos vagy.

- Na persze, képzelem!

Virágmintás szegélyű rövidnadrágot és rózsaszín-fehér csíkos pólót viselt. Fehér vászoncipőt húzott, és a fülében aranyklipsz csillogott. A tarkóján fogta össze a haját. Most önkéntelenül is hátranyúlt, hogy ellenőrizze, helyén van-e a konty.

Lana úgy festett, akár egy rendkívül ízletes édesség, gondolta a férfi.

- Kérdés. Mindig kiöltözől a mosónapra?

- Még szép. Ty, megtennél egy szívességet? Felvinnéd Elmert a szobádba pár percre?

- Megmutathatom neki a szobámat?

- A neve Mr. Cullen. Talán majd később. Egyelőre vidd fel szépen Elmert.

Doug letette a fiút a földre.

- Szép ház - mondta, miután a kölyök a kutyával egyetemben feltrappolt az emeletre.

- Kösz. - Lana zavarodottan pillantott körül az újonnan kisúrolt nappaliban. A falak halványzöld színben pompáztak, a gyermekálló bútort pedig javarészt tömörfából készült. -

Doug, őszintén sajnálom. Egész egyszerűen elment az eszem. Teljesen megkavarodtam, miután hallottam a hírt Ron Dolanról. Képtelen vagyok túltenni magam rajta.

- Az efféle történetek mindenkit felzaklatnak a városban.

- Szörnyen viselkedtem vele. - A hangja elcsuklott, amikor a ruháskosarat a dohányzóasztalra tette. - Olyan szörnyen. Nem volt rossz ember. Ezt tudom, mindig is tudtam. De ellenfelet jelentett, így kénytelen-kelletlen úgy gondoltam rá, mint rosszra. Ilyen a munkamódszerem. Te vagy az ellenség, és én mindent megteszek a győzelemért. De ő tisztas ember volt, a felesége, a gyermekei, az unokái kivétel nélkül szerették és becsülték. Éppúgy hitt az igazában, ahogy én...

- Hé! - A kezét a nő vállára tette, és maga felé fordította Lanát. - Hacsak nem azt készülsz bevallani, hogy te verted fejbe Simon tavánál, akkor nem a te hibád. Azzal semmit sem oldasz meg, hogy marcangolod magad, amiért a munkád végezted.

- De mégis, nem szörnyű, hogy többre tartom holtan, mint életében? Milyen embernek mutat ez engem?

- Te sem vagy szent, és most ideje kimozdulnod kicsit. Szóval gyerünk.

- Nem lehet. - Tehetetlen mozdulattal emelte fel a kezét. - Nem vagyok jó társaság. Nincs bébiszitterem sem. Én...

- Hozd el a kölyköt is. Úgyis élvezné, amit terveztem.

- Hozzam Tyt? Szeretné, ha Tylert is magammal hoznám?

- Kivéve, ha szerinted nem élvezne egy igazi tizenennyolc éves felülieknek műsort. Bár véleményem szerint nem lehet túl korán elkezdni.

- Már van saját videógyűjteménye - válaszolta játékosan Lana. - Igazad van, szívesen kimozdulnék. Kösz. Sietek és átöltözöm.

- Így is remek vagy. - Kézen fogta, és a lépcső aljára húzta.

Semmiképpen nem engedte, hogy átvegye ezt a csöpp kis rózsaszín nacit.

- Hé, Ty Rex! Gyere, elmegyünk!

Lana legkevesbé arra számított, hogy egy baseball-gyakorlópályán tölti el a szombat estéjét. Pedig a szórakoztatóközpontban három is működött, és még három külön a tizenkét éves aluliaknak. Aztán akadt még itt minigolfpálya, fagyaltpalota és gokartpálya. Éktelen hangzavar uralkodott a felajzott gyermekekkel teliszfűtelt helyen.

- Nem, nem, senkit se üss le. Csak a labdát találd el! - Doug a nő mögé hajolt, és átfogta a két kezét, amellyel az ütőt szorította.

- Még sosem baseballoztam. Leszámítva, hogy Ty néha ütöget a kertben, és olyankor én kapom el a labdákat.

- Ne is próbálj a sivár gyermekkoroddal rokonszenvet ébreszteni bennem. Most szépen megtanulod, hogyan kell. Először a váll. Aztán a felsőtest. Végül a csípő.

- Én is hadd! Én is! - kiáltozott Ty a védőfal mögül.

- Egyszerre egy korosztály, Babe Ruth! - Doug a fiúra kacsintott. - Hagyjuk édesanyádat kezdeni, aztán majd mi megmutatjuk neki, hogy ütnek az igazi férfiak.

- Szexista megjegyzésekkel nem jutsz előbbre nálam - jelentette ki Lana.

- Te csak a labdát figyeld - felelte Doug. - Most a labda a világ. Életed egyetlen célja, hogy eltaláld a labdát ezzel az ütővel. Te vagy az ütő és a labda egyben.

- Aha, szóval ez a zen baseball.

- Hahó! Kész?

Ráharapott az alsó ajkára, aztán bólintott. Aztán pedig rögtön megutálta magát, amiért vérbeli fruska módjára felsikoltott és elhajolt, amint a labda kirepült a gépből, egyenesen felé.

- Eltévesztetted, anyu.

- Igen, Ty, tudom.

- Első csapás. Próbáld újra. - Ezúttal Doug szorosan fogta a karját, és irányította a mozdulatát, amikor a labda feléjük szállt.

A nőt megnevettette a labda csattanása a fán és a remegés, amely az ütközés után a karjára is áterjedt.

- Még egyszer!

Ütött még néhányat, Ty ünneplése közepette. Aztán kíváncsian a férfi felé fordította fejét, és amikor rápillantott, az ajka szinte súrolta Doug arcát. Megvárta, amíg összefonódott a tekintetük.

- Milyen vagyok? - dorombolta.

- Profi talán nem leszel, de azért elég jó.

Aztán Doug a nő derekára tette a kezét, és ott pihentette egy ideig. Majd ellépett, és a fiúhoz fordult.

- Rendben, Ty, most te következél!

Lana nézte, ahogy Doug lapáttenyere a kisgyermek apró kacsóira zárul a méretes műanyag ütőn. Egy hosszú pillanatra megsajdult a szíve a férfi után, akit szeretett és elveszített. És ekkor szinte érezte maga mellett őt, ahogy mindig, amikor éjszakánként a csendesen alvó fiát nézte.

Aztán a műanyag ütő és labda tompán összezsattant, és rögtön azután Ty boldog és elégedett nevetése harsam. És a fájdalom elillant.

Csak a fia volt, és a férfi, aki irányította a kezét a méretes műanyag ütőn.

12

Három napba tellett, mire folytathatták az ásatást. Addig is Callie jelentéseket írogatott, és egy napot a baltimore-i laborban dolgozott. Együttműködött a megyei seriffel is, így majd egy órát töltött az irodájában, ahol kérdésekre válaszolgatott, és hivatalos vallomást tett.

Tudta, hogy nem jutottak közelebb Dolan gyilkosához. Fél füllel figyelte a városi pletykákat, és a helyi újságot is olvasta.

Amikor pedig újra a földet ásta, az motoszkált a fejében, hogy nemrég itt megöltek egy embert.

Hiszen sokan meghaltak már e helyen, gondolta. Betegségben, balesetben. Sőt erőszakos úton is. A segítségükkel gyűjthetett adatokat és állíthatott fel életképes teóriákat.

Ám Dolan esetében éppúgy a sötétben tapogatózott, mint a helyi rendőrség.

Képes volt elképzelni az életét, a társadalmi berendezkedését, még a mindennapos teendőit is olyan embereknek, akik több ezer éve éltek e földön. Viszont szinte semmit sem tudott arról a férfiről, akivel maga is találkozott - és vitatkozott.

Hiába ásott itt és tett felfedezéseket. Semmit sem tudhatott meg arról az emberről, aki alig pár méterre a munkája helyszínétől lehelte ki a lelkét.

Leáshat a saját múltjába, és meg is fogja találni az igazságot, de az sem változtathat semmin.

- Mindig is akkor voltál a legboldogabb, ha egy rakás földet túrhattál a lapátoddal.

Hátranézett, és közben megtörölte izzadságtól gyöngyöző homlokát. A szíve majd kiugrott a helyéből örömeiben, amikor az édesapját pillantotta meg.

- Ez egy finom műszer - mondta, és felmutatta az eszközt, amellyel épp dolgozott. Aztán letette, átlépte a fényképezőgépét meg a többi holmiját, és kiugrott a lyukból. - Most inkább nem ölellek meg, mert szép az öltönyöd. - De azért arcon puszantotta a férfit. A farmerja fenekébe törölte a kezét. - Anyu is itt van?

- Nincs. - Elliot körbetekintett, egyrészt érdeklődésből, másrészt azért, hogy minél később térhessen rá jövelele céljára. - Látom, eléggé elfoglaltak vagytok.

- Be kell pótolnunk a lemaradást. Három napra mindent abba kellett hagynunk, amíg a rendőrség átfésülte a terepet.

- A rendőrség? Talán baleset történt?

- Nem. Ne haragudj, elfelejtettem, hogy ez itt nem a nagyvilág. Nyilván a hírek nem jutottak el északra. Gyilkosság történt.

- Gyilkosság?! - A férfi döbbsent rémülettel ragadta meg a lánya kezét. - Istenem, Callie. Az egyik munkatársad?

- Nem, dehogy. - A nő megszorította Elliot kezét, és a kezdeti feszélyezettség, amely mindkettőjüket zavarta, egy csapásra megszűnt - Keressünk árnyékokat.

Előbb még lehajolt, és elővett két vizespalackot a hűtőtáskájából.

- A férfi, akié a terület volt. Az építető. Úgy fest, kisettenkedett ide az éjszaka közepén, hogy elszórjon pár állati csontot az ásatáson. Nem igazán zárt minket a szívébe, mivel alaposan keresztbe húztuk a számításait a földdel kapcsolatban. Valaki bezúzta a koponyáját. Feltehetőleg egy kővel. Jelenleg nem tudni, ki tette, ahogy azt sem, miért.

- Te ugye nem itt laksz? Hanem egy motelben, a városban.

- Igen, így van. Teljesen biztonságos. - Átnyújtotta az apjának az egyik palackot, ahogy a feltárástól az árnyékot adó fákhoz sétáltak. - Digger lakik itt. Emlékszel Diggerre? Ott volt azon a mondani ásatáson is, amelyet meglátogattatok. - Odamutatott, ahol a férfi dolgozott éppen, gyakorlatilag testközelben Rosie-val. - Ő talált rá a holttestre másnap reggel. Rendkívül felzaklatta az eset. Ráadásul a zsaruk sem hagyják nyugton. Van néhány garázdaság meg rongálás a priuszában, vagy ilyesmi. Kocsmái verekedések - tette hozzá vállvonogatva. - Szegény attól retteg, hogy letartóztatják.

- Egészen biztos, hogy nem ő...?

- Igen. Épp annyira, ahogy nem én. Digger tényleg kicsit kattant és előszeretettel kuszálja össze a dolgokat főként, ha nő van a dologban. De sosem bántana komolyan senkit. Képtelen lenne hidegvérrel fejbe vágni valakit egy kődarabbal hátulról. Valószínű, hogy egy városbeli tette. Aki neheztelt Dolanre. Annak alapján, amit megtudtam, legalább annyi ellenséget szerzett, mint barátot. Az építkezés mindenkit megosztott.

- Most mi lesz a munkáttal?

- Nem tudom. - Callie tudta, hogy hiba túlságosan kötődni egy ásatáshoz, mégis folyton ebbe a hibába esett. - Egyelőre haladunk előre. Graystone felkérte az öslakosok képviselőjét, hogy hagyja jóvá a maradványok kiásását.

A nő Jake-re és a mellette álló zömök fickóra mutatott.

- Régről ismerik egymást, korábban is dolgoztak együtt, szóval ezzel nem lesz gondunk.

Elliot a férfira pillantott, akit egykor a vejének nevezhetett. Akit sohasem ismert igazán.

- És hogy viseled a közös munkát Jacobbal?

- Tűrhető. Ha csak a munkát vesszük, ő a legjobb. Mivel én is az vagyok a magam területén, ezzel nincs is gond. Más szempontból pedig még jobban megvagyunk, mint korábban. Nem is számítottam arra, hogy kevésbé lesz kibírhatatlan, mint azelőtt. És ettől tulajdonképpen kevésbé kibírhatatlan, mint azelőtt. De te nem azért vezettél idáig Philadelphiából, hogy a munkámról vagy Jake-ről beszélgessünk.

- A munkád és az életed mindig érdekel. De valóban nem ezért jöttem.

- Megkaptátok a vérvizsgálat eredményét.

- Egyelőre ez még csak előzetes, Callie, de én... azt gondoltam, tudni szeretnéd.

A Föld nem szűnt meg forogni, de ebben a pillanatban Callie világa visszafordíthatatlanul kizökkent a rendes kerékvágásból.

- Már tudom. - Megszorította az apja kezét. - Anyának elmondtad?

- Még nem, de el fogom. Ma este.

- Mondd meg neki, hogy szeretem.

- Megmondom. - Elliot tekintete elhomályosult. Megköszöri a torkát. - Ezt ő is tudja, de sokat segít, ha meghallja, hogy ez volt az első szavad. Felkészült, amennyire csak lehet. Azt hiszem, el kell mondanod a... Cullen családnak. Azt gondoltam, talán szeretnéd, ha veled tartanék.

Csak bámult maga elé meredten, amíg biztosan nem érezte, hogy meg tud szólalni.

- Olyan jó ember vagy. Nagyon szeretlek.

- Callie...

- Ne, várj. Ezt el kell mondanom. Mindent, ami vagyok, neked és anyának köszönhetem. A szemem színe vagy az arcom formája mit sem számít. Ez már csak a biológia szeszélye. Csakis az számít, amit tőletek kaptam. Te vagy az apám. És ez... sajnálom a Cullen családot. Őszintén sajnálom. És dühös vagyok - értük, magamért és értetek egyaránt. Nem tudom, mi fog történni. És ez megrémít. Fogalmam sincs, mi lesz, apu!

Átölelte az apját, arcát a mellkasához szorította.

A férfi szorosan átölelte. Nagyon ritkán sírt, és Elliot tudta ezt. Már gyerekként sem könnyekkel válaszolt a fájdalomra és a haragra. Valahányszor sírva fakadt, az azért történt, mert a fájdalom oly mélyen húzódott benne, hogy nem tudta kiásni és megvizsgálni.

Elliot erős akart maradni a lányának, szilárd és magabiztos. Mégis, ő is a könnyeivel küszködött.

- Úgy szeretném rendbe hozni ezt neked, kicsim. De nem tudom, hogyan.

- Bárcsak félreértés volna! - Callie forró, könnyes arcát az apja vállára hajtotta. - Miért nem lehet egyszerű félreértés? De nem az! - Remegő lélegzetet vett. - Nem az. És nekem meg kell birkóznom a tudattal. Nincs más választásom. Lépésről lépésre. Akár egy ásatáson. Nem elégedhetek meg a felszínnel. Fel kell tárnom, mi rejtőzik alatta.

- Tudom. - A férfi előhúzta a zsebkendőjét - Tessék. - Megtörölte a lánya arcát. - Hadd segítsék! Bármit megteszek, amivel a segítségére lehetek.

- Jó. - Callie elvette a zsebkendőt. - Most te következel - suttogta, és finoman letörölte a férfi könnyeit. - Ne mondd el anyának, hogy sírtam.

- Nem fogom. Szeretnéd, ha elkísérnélek a Cullen családhoz?

- Nem, de azért kösz. Minden rendben lesz, apu. Minden rendben lesz.

Jake figyelte őket. Tudta, ahogy Callie is, abban a pillanatban, amikor meglátta Elliotot. És amikor a nő sírva az apja karjába borult, az ő szemébe is könnyek szöktek. Csak nézte őket, ahogy Callie az apja arcát simogatta. Egymásnak próbálnak vigaszt nyújtani, gondolta. És erőt adni.

Ezt a fajta gyengédséget Jake a saját családjában sohasem tapasztalhatta. A Graystone-ok nem voltak képesek kifejezni a gyengéd érzelmeket, gondolta.

Az apját szenvedélymentes embernek írhatná le, töprengett. Aki keveset beszélt, keményen dolgozott és ritkán panaszkodott. Jake sohasem kételkedett abban, hogy a szülei szerették-e egymást, vagy a gyerekeiket, de arra már nem emlékezett, hogy valaha is hallotta volna az apjától, hogy „szeretlek”. Fölöslegesnek tartotta a szavakat. Azzal mutatta ki a szeretetét, hogy ételt tett az asztalra, hogy tanította a gyermekeit és hogy nagy ritkán összeborzolta a hajukat, vagy hátba veregette őket.

A családja nem sokat törődött a gyengédséggel. Ilyen környezetben, ilyen kultúrában, ilyen szellemi közegben nőtt fel.

Talán ezért esett mindig nehezebb olyasmiket mondani Callie-nek, amit a nők szeretnek hallani.

Hogy gyönyörű. És szereti őt. Hogy ő az élete fénypontja, és rajta kívül semmi és senki sem számít.

A múlton már nem változtathatott, de ezúttal mindent másképp csinál majd. Mellette fog állni ebben a nehéz helyzetben is, akár szeretné Callie, akár nem.

Látta, ahogy a patakhoz sétál. Elliot közben felvette a földről az eldobált flakonokat, és amikor felegyenesedett, Jake-re nézett.

Amikor a tekintetük találkozott, a férfi kilépett a hűsítő árnyékból a szikrázó napsütésbe. Félúton találkoztak.

- Á, Jacob. Hogy vagy?

- Köszönöm, jól.

- Hadd mondjam el, hogy Vivian és én nagyon sajnáltuk, hogy a dolgok nem úgy alakultak köztetek, ahogy terveztétek.

- Köszönöm. Én pedig közlöm, hogy tudom, mi folyik itt.

- Beavatott téged?

- Így is mondhatjuk. Vagy inkább kihúztam belőle.

- Helyes. Helyes - ismételte el Elliot, és megdörzsölte a nyakát. - Jó tudni, hogy van most kire támaszkodnia.

- Mégsem teszi meg. Épp ez a gond. De én azért sem tágítok.

- Mielőtt visszajönne, kérlek, avass be, aggódnom kellene amiatt, ami itt történt? A gyilkosság miatt?

- Ha úgy érted, lehet-e bármi köze a lányodhoz, nem hinném. Egyébként is, mindig a közelében vagyok.

- És ha végeztetek az ásatáson?

Jake biccentett.

- Arra is van pár ötletem. - Elliot háta mögé nézett, ahogy Callie visszaindult feléjük. - Van pár ötletem.

Tudta, hogy ez kibúvó és gyáva dolog. Callie mégis felkérte Lanát, hogy hívja fel Suzanne-t, és beszéljen meg találkozót vele az irodájában másnapra. Szerette volna még tovább húzni, de Lana csak háromig ért rá. Egy napnál tovább pedig már ő sem bírta halogatni a dolgot.

A napi jelentésével próbálta elfoglalni magát, de nem jutott vele sokra. Aztán egy könyvvel, majd egy régi filmmel próbálkozott, de semmi sem terelte el a gondolatait.

Arra gondolt, hogy kocsikázik egyet, ám ezt buta ötletnek találta. Úgysem lett volna hová mennie.

Eszébe jutott, talán kevésbé érezné magát bezárva, ha leadná a motelszobát, és kiköltözne az ásatásra.

Megfontolandó.

Addig viszont egy négyszer ötös, egyablakos szobával kellett beérnie, a kőkemény ágy és saját háborgó érzelmeinek társaságában.

Ledobta magát az ágyra, és kinyitotta a cipősdobozt. Nem akart elolvasni még egy levelet. De kénytelen volt.

Ezúttal véletlenszerűen húzott elő egyet.

Boldog születésnapot, Jessica!

Ma lettél ötéves.

Boldog vagy? Egészséges vagy? A szíved egy rejtett zugában emlékszel még rám?

Olyan szép napunk van itt ma. Az őszi éppen csak halványan leng a levegőben. A lombhullató fák lassan elsárgulnak, sőt a bokor a nagymamád háza előtt már lángvörösbe öltözött.

Mindkét nagymamád átjött ma reggel. Tudják, hogyne tudnák, milyen nehéz számomra ez a nap. Nagyi és Tata azt fontolgatják, hogy Floridába költöznek. Jövőre vagy talán azután. Unják már a teleket. Nem értem, egyesek miért csak nyárra vágnak egész évben.

Nagymami és Nagyi lelkesedve és tervekkel tele érkeztek ma reggel. Csak segíteni szerettek volna. El akartak vinni szórakozni. Azt mondták, menjünk el a kiállításra, Nyugat-Virginiába, hogy essünk túl a karácsonyi bevásárláson. Aztán vacsorázzunk együtt.

De én mérges lettem. Hát nem vették észre, hogy én nem akartam elmenni? Nem vágytam társaságra meg nevetésre meg bevásárlóközpontokra. Egyedül akartam maradni. Megbántottam őket, de nem érdekel.

Nem akarom, hogy érdekeljen.

Néha legszívesebben csak sikítanék. Egyre csak sikítanék, és sohasem hagynám abba. Mert ma már ötéves vagy, de én nem talállak.

Sütöttem neked tortát. Piskóta tortát rózsaszín cukormázzal. Nagyon szép lett. Öt gyertyát tettem a tortára, meggyújtottam, aztán elénekelted neked, hogy „Boldog születésnapot!”

Azt akartam, hogy tudd, sütöttem neked tortát, és gyertyát is gyújtottam.

Apádnak nem mertem elárulni. Csak feldühödne, és akkor megint összevesznénk. Vagy ami még rosszabb, egy árva szót sem szólna. De te meg én, mi ketten tudjuk.

Amikor Doug hazajött az iskolából, vágtam neki egy szeletet. Olyan komoly és szomorú arcot vágott, amikor asztalhoz ült és megette. Bárcsak megértené, hogy azért sütöttem neked a tortát, hogy egyikünk se felejtse el.

De ő még kisfiú.

Nem mondtam le rólad, Jessie. Nem mondtam le rólad.

Szeretlek!

Anyu

Ahogy összehajtotta a levelet, Callie elképzelte, amint Suzanne gyertyát gyújt, és elénekli a dalt az üres házban az ő drága pici lánya szellemének.

Eszébe jutottak az apja könnyei, amelyeket aznap délután hullatott.

Valakit szeretni oly gyakran jár fájdalommal, gondolta, ahogy eltette a dobozt. Furcsa, hogy az emberiség mégis fáradhatatlanul hajszoja ezt az állapotot.

De talán a magány még rosszabb.

Többé nem bírt egyedül maradni. Érezte, begolyózik, ha még sokáig egyedül marad ebben a szobában. Már a kilincsen volt a keze, amikor megálljt parancsolt magának, amikor ráébredt, hová is indult.

Jake-hez. A szomszédba. És mégis minek? Hogy szexszel kendőzze el a fájdalmát? Hogy fecsegéssel űzze el a magányát? Hogy veszekedést provokáljon?

E pillanatban bármelyik megtette volna.

Mégsem akart hozzá futni. A homlokát az ajtnak nyomta. Nincs joga hozzá futnia.

Így inkább elővette a csellóját. Kihúzta a vonót, és elhelyezkedett a széken. Eredetileg Brahmsot tervezett, de ahogy a vonó a húrhoz ért, meggondolta magát.

Vetett egy röpke pillantást a Jake-et és őt elválasztó falra.

Ha ő nem is rohanhat a férfihoz, attól még Jake-et nyugodtan magához vonzhatja, nemde? Újabb kibúvó.

Már az ötlet is mosolyra fakasztotta. Mondhatni boszorkányos csábmosolyra.

Jake alig harminc másodperc múlva dörömbölt a válaszfalon. Callie most már vigyorogva játszott tovább.

A férfi pedig tovább dörömbölt.

Aztán a dörömbölés abbamaradt, és egy pillanattal később a nő hallotta Jake ajtajának csapódását. Aztán a dörömbölés az ő ajtaján folytatódott.

Komótosan letette a vonót, félreállította a csellót, és ajtót nyitott.

Jake mérgesen szörnyen izgató látványt nyújtott.

- Fejezd be!

- Tessék?

- Fejezd be! - ismételte meg a férfi, és finoman megbökte a nőt. - Komolyan mondom.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz. És ne böködj itt nekem. - Callie azért visszabökte, még erősebben.

- Tudod, mennyire utálok, amikor ezt játszod.

- Akkor csellózom, amikor kedvem tartja. Alig múlt tíz. És senki sem zavar.

- Nem érdekel, mennyi az idő, felőlem hajnalig játszhatsz, csak ne ezt!

- Nocsak! Megkérdezhetem, mióta vagy te zenekritikus?

A férfi bevágta maga mögött az ajtót.

- Ide figyelj, tudom, hogy csak azért játszod a Cápa zenéjét, hogy engem bosszants! Tudod, mennyire utálok.

- Ebben az évezredben egész biztosan nem láttak cápát Marylandben. Nyugodtan aludhatsz. - Kézbe vette a vonóját, és a tenyeréhez ütögette.

A férfi zöld szeme összeszűkült. A helyes, erős arca elsápadt.

Az enyém vagy, gondolta a nő elégedetten.

- Még valami?

Kitépte a vonót a nő kezéből, és félredobta.

- Hé!

- Örülhetsz, hogy nem tekertem a torkod köré!

A nő közelebb hajolt, bele az arcába.

- Próbáld meg.

A férfi a nyakára csúsztotta a kezét, és gyorsan, fenyegetően megszorította.

- Inkább a kezemet választom.

- Nem ijesztesz meg. Sosem tudtál.

Felhúzta a nőt a lábujjhegyére. Érezte a haja, a bőre illatát. A szekrényen pislákoló gyertyáét. A harag és a vágy kavargott benne.

- Ezen még változtathatok.

- Tudod mi az, ami igazán kiborít téged, Graystone? Hogy sosem tudtál rávenni arra, amit te akartál. Falra mászol attól, hogy a saját fejem után megyek. Akkor sem tudtál parancsolgatni nekem, és most sem tudsz. Szóval lépj le.

- Ezt már hallottam egyszer. De még mindig nem tetszik. Egyébként nem az agyadtól másztam falra, hanem az örökös konok, önfejű, beképzelt sopánkodásodtól!

Épp időben kapta el a nő öklét, mielőtt az megütötte volna. Egy röpke pillanatig dulakodtak. Aztán az ágyra zuhantak.

A nő az ingének esett. A gyapjú szétszakadt, ahogy türelmetlenül rángatta le a fejről. Máris zihálva vette a levegőt. Aztán perdültek egyet, és most a férfi tépte le az ingét. A gombjai szanaszét pattogtak. Callie fogát a férfi izmos vállába mélyesztette, miközben Jake keze a hajába kapott. Köszönöm, köszönöm, istenem! - Callie egyre csak erre gondolt, ahogy a férfi teste a testének feszült, és mohó szája lecsapott.

Az élet oly forrón izzott a testében, hogy a nő hirtelen ráeszmélt, eddig fagyos és halott volt. Testét a testéhez nyomta, miközben az elméje csak úgy zsibogott. A karja pedig telhetetlenül ölelte Jake-et.

Ismerte minden csontját, minden izmának hajlatát, minden forradásának ívét. Éppúgy ismerte a férfi testét, mint a sajátját. A húsa ízét, a borostája bizsergető dörzsölését

Borzongató, lehengerlő hullámát.

Jake kemény volt. A nő megtalálta benne a kapcsolót - ahogy mindig is tudta -, amely a civilizált férfiből előhozta az állati ösztönt. Lobogó vágy gyötörte, csillapíthatatlan éhsége már-már fájdalomba csapott át. Párosodni akart, gyorsan és keményen, szinte már kegyetlenül. Be akart hatolni, hogy a nedves forróság bontsa el őt, és a nőt is bemerítse maga alatt.

Hónapok elkülönülése, megtagadása, szüksége gyülemlett fel benne, és mindez most egyszerre tört elő lüktető fájdalomként.

Callie volt a válasz. Ahogy mindig is.

A kezével, majd az ajkával hódította meg a mellét. A nő szorosan nekifeszült, miközben a keze már a férfi cipzárján matatott.

Megint átpördültek, és zihálva rángatták le a nadrágot. A hevessegtől lezuhantak az ágyról, és hangos puffanással landoltak a padlón. A nő az ütés kábulatán át is érezte, hogy a férfi belehatol.

Egyetlen rövid, döbrent sikolyt hallatott. A lábát szorosan a férfi csípőjére kulcsolta.

Képtelen volt megszólalni, képtelen volt megállni. Minden egyes erőteljes lökés nyomán egyre jobban forrt a vére, míg végül a teste már csak pusztá idegek halmaza maradt. Zakatoló csípővel ragadta magához a férfi testét, és a tekintete elhomályosult a kéjtől.

Az orgazmus a lábujja hegyétől szakadt fel, és valósággal széttépte a testét, ahogy végigdübörgött az ágyékán, a szívén, a fején. Egy pillanatra látta maga előtt a férfi arcát, tisztán és élénken. Jake tekintete szinte elfeketedett, és olyan hévvel fűródott a szemébe, amittől mindig teljesen mezítelennek érezte magát

A férfi még akkor is őt figyelte, amikor a tekintete elhomályosult, és Callie tudta, Jake szinte önkívületi állapotba zuhan.

A nő átfordult a hasára, és elterült a padlón. A férfi mellette feküdt, és a mennyezetet bámulta. Másodosztályú motelszoba, értelmetlen vita és lélek nélküli szex, töprengett Jake. Vajon egyes dolgok sohasem változnak meg? Ezt nem tervezte. Csak annyit értek el, hogy kis időre levezették a feszültséget. De hát miért vágytak látszólag mindketten csupán ennyire?

Többet akart adni Callie-nek. Isten a tanú rá, ő mindent elkövetett annak érdekében, hogy mindkettőjüknek többet adhasson. De talán végül mégiscsak ennyi volt közöttük. És már a gondolat is összetörte a szívét.

- Jobban érzed magad? - kérdezte, amikor felült, és a farmerjáért nyúlt.

A nő feléje fordította a fejét, és óvatosan nézett rá.

- Te nem?

- De, persze. - Feltápáskodott, és felrángatta a nadrágot. - Ha legközelebb egy gyors dugásra vágysz, csak kopogj a falon. - Látta, hogy az érzelem előnti a nő arcát, mielőtt újra elfordult tőle. - Mi az? Tán megbántódtál? - Hallotta a kegyetlen élt saját hangjában, de ezúttal cseppet sem törődött vele. - Ugyan, Dunbrook, ne szépítgessük a dolgot. Meghúztad a megfelelő kart, és csak azt kaptad, amire számítottál. Semmi hókusz-pókusz.

- Igaz. - Azt kívánta, bárcsak menne. Bárcsak lehajolna érte, a karjába kapná és átölelné. Csak ölelné. - Akkor mindketten jól alszunk ma éjszaka. Reggel találkozunk.

Megvárta, amíg becsukódott az ajtaja, majd nem sokkal később a férfié is.

Aztán aznap már másodszor sírva fakadt.

Callie győzködte magát, hogy nyugodt, amikor másnap helyet foglalt Lana irodájában. Megteszi, amit kell. Ez is egy újabb lépés.

- Kérsz kávét? - kínálta Lana.
- Nem, kösz. - Attól tartott, felrobban, ha még koffeint is iszik. - Jól vagyok.
- Nem úgy tűnsz. Az igazat megvallva úgy nézel ki, mint aki egy hete nem aludt.
- Rossz éjszakám volt, ennyi az egész.
- A helyzet mindenki számára rendkívül bonyolult. De legfőképp neked.
- Szerintem a Cullen családnak nehezebb.
- Nem hiszem. A kötélhúzás rosszabb a kötélnek, mint az erőlködőknek.

Callie nem tudott erre mit felelni, így csak bámult maga elé. Aztán megdörzsölte a szemét.

- Köszönöm. Köszönöm, hogy megértesz, nem pedig csak úgy viselkedsz, mint a jogi tanácsadóm.

- Callie, pszichológusra még nem gondoltál?

- Arra semmi szükség. - A karját leejtette az ölébe. - Jól vagyok. Az egyetlen terápia, amire szükségem van, az a válaszok megeléje.

- Rendben. - Lana helyet foglalt az íróasztalánál. - A nyomozó felfedezett egy ismétlődő jelenséget Carlyle praxisában az ötvenes évek közepétől kezdve. Még hozzá azt, hogy miután letelepedett egy helyen, folyamatosan csökkent az örökbefogadásai száma. Mégis ezzel párhuzamosan a rendelkezésre álló információk alapján az ügyfélkör és a jövedelme folyamatosan növekedett. Logikus következtetés, hogy a legnagyobb bevételi forrását a feketepiaci csecsemőkereskedelem jelentette. Még mindig dolgozunk azon, hogy nyomára bukkanjunk azután, hogy Seattle-ből elköltözött. Semmi jel nem utal arra, hogy az ottani irodája bezárása után tovább praktizált volna valahol az Államokban. Viszont találtunk valami mást.

- Mégpedig?

- A fiát, Richard Carlyle-t, aki Atlantában él. És persze ügyvéd.

- Ez kapóra jön, nemde?

- A nyomozóm szerint tiszta. Csillog-villog, mint a katonai bakancs. Negyvennyolc éves, házas, két gyermek apja. A jogi diplomáját a Harvardon szerezte, az évfolyam legjobb öt százalékában végzett. Az egyetem után egy prominens bostoni cégnél helyezkedett el. Közös barátokon keresztül ismerkedett meg leendő feleségével egy atlantai út során. Két évig folytattak távkapcsolatot. Miután összeházasodtak, Richard Atlantába költözött, és ott vállalt állást egy ügyvédi irodánál, mint beosztott. Mostanra saját irodát alapított.

Lana letette a kartont.

- Tizenhat éve praktizál Atlantában, főként ingatlanügyekkel foglalkozik. Semmi sem utal arra, hogy az indokoltnál jobban élne. Úgy tizenkilenc-húsz éves lehetett, amikor téged elraboltak. Semmi indokunk feltételezni, hogy részt vett a gyermekcsempészetben.

- De bizonyára tudja, hol az apja.

- A nyomozó készen áll arra, hogy lépjen ebben az ügyben, ha ezt szeretnéd.
- Hogyne.
- Elintézem. - Megszólalt a kapucsengő. - Ez minden bizonnyal a Cullen család lesz. Felkészültél?
- Callie bólintott.
- Ha azt akarod, hogy átvegyem tőled a szót, akármikor, vagy hogy szünetet tartsunk, csak jelezned kell.
- Essünk túl rajta!

13

Különös volt látnia, milyen családjá lett volna, ha a sors szeszélye folytán másképpen alakul az élete. Nem igazán tudta, mitévő legyen, amikor bejöttek. Felálljon vagy ülve maradjon? Merre nézzen? Hogyan nézzen?

A tekintetét Jay Cullen felé fordította, de próbálta nem bámulni a férfit, aki kék-zöld apró kockás inget viselt, és kék nyakkendőt. Olyan... kellemesen nézett ki. Csendesen jóképű és meglehetősen sportos, pontosan olyan, mint egy ötvenes éveiben járó matematikatanár.

A szeme alatt - istenem, hiszen ez az ő szeme! - gyülekező ráncokból pedig arra következtetett, hogy nem aludta ki magát.

Lana kis irodájában nem jutott szó mindenkihez. Egy röpke pillanatra - csupán másodpercekre, bár Callie-nek örökkévalóságnak tűnt - mindenki feszengve álldogált mint egy beállított fényképen.

Aztán Lana előrelépett és kezét nyújtott

- Köszönöm, hogy eljöttek, Mrs. Cullen, Mr. Cullen. Sajnálom, de nem tudtam, hogy Doug is Önökkel tart. Hozok egy székot.

- Majd állok - szólalt meg ekkor a férfi.

- De nem gond?

Doug megrázta a fejét. Újabb feszült csend következett, mintha elvágták volna a meginduló beszélgetés fonalát. Végül ismét Lana törte meg a csendet.

- Foglaljon helyet Mrs. Cullen. Kérem. Mr. Cullen. Hozhatok esetleg kávét? Vagy valami hideget?

- Hagyja, Lana. - Doug az édesanyja vállára tette a kezét és az egyik székhez vezette. - Úgysem tudjuk normálisan intézni. Ez mindannyiunk számára nehéz. Szóval csak essünk túl rajta.

- Bonyolult helyzet. - Ráadásul ezt az érzést csak fokozta a tehetetlensége, vallotta be magának az ügyvédnő. Visszatért az íróasztala mögé, ezzel elválasztotta magát a többiektől. Ő csak kiegészítő szerepet játszott itt, mint jogi tanácsadó. És amennyiben szükséges,

döntőbíró. - Amint tudják - kezdte -, én Callie-t képviselem a származása ügyében. A közelmúltban olyan információk birtokába jutottam, amelyek azt igazolják, hogy...

- Lana - vágott közbe Callie. - Majd én. Szóval megérkezett a vizsgálat előzetes eredménye. Hangsúlyozom, hogy ezek még csak kezdeti adatok. Az összetettebb DNS-vizsgálat több időt vesz igénybe. Az első teszt csupán azt mutatja meg egyértelműen, ha az illető nem a szülő. Ám ez esetben másról van szó.

Hallotta Suzanne visszafojtott lélegzetét, és összekulcsolta a kezét. Nyugodtnak kell maradnia, higgadtnak és érthetőnek.

- Az eredmények ismeretében felettébb valószínű, hogy... vérrokonságban állunk. Ehhez járul hozzá az az információ, hogy...

- Callie. - Doug keze továbbra is az édesanyja vállán pihent. Érezte, hogy Suzanne egész testében remeg. - Igen vagy nem.

- Igen. Természetesen van némi hibalehetőség, de meglehetősen kevés. Biztosat nem fogunk tudni egészen addig, amíg meg nem találjuk Marcus Carlyle-t, azt az ügyvédet, aki az örökbefogadást intézte. De elég, ha egymásra nézünk. Le sem lehetne tagadni a hasonlóságot. Sem az időpontok egyezését és a körülményeket. Sem pedig a tudományos bizonyítékokat, amelyek eddig összegyűltek.

- Közel huszonkilenc év. - Suzanne alig hallhatóan suttogott, a hangja mégis bezengte a szobát. - Én tudtam, hogy rád találunk. Tudtam, hogy visszajössz.

- Én... - nem jöttem vissza, akarta mondani Callie. De nem volt szíve kiejteni ezeket a szavakat, ahogy látta, hogy Suzanne szeme könnybe lábad.

Felállt, szinte ösztönös, védelmező mozdulattal, amikor Suzanne is felkelt a helyéről. Úgy érezte, a szíve és az elméje egyszerre dőlt romba, hullott apró darabokra, amikor az asszony átölelte, szorosan a karjába zárta őt.

Egyforma magasak vagyunk, gondolta Callie tompán. Majdnem pontosan. A hűs nyári szellő illata nem illeszkedett a drámai helyzethez. A haja puha, sűrű és alig egy árnyalattal sötétebb az övéénél. Remegő testében hevesen zakatolt a szíve.

Callie homályosan látta, hogy Jay is feláll. A tekintetük egy pillanatra találkozott. Aztán a nő nem bírta tovább elviselni az érzelmi vihart, amely a férfi arcán dült, könnyes szemének csillogását, a gyötrő bánkódást, és lehunyta a szemét.

- Sajnálom. - Semmi más nem jutott az eszébe, bár azt sem tudta, magához vagy Suzanne-hoz beszél. - Nagyon sajnálom.

- Minden rendben. - Suzanne a haját és a hátát simogatta. Kedvesen babusgatta, akár egy kisgyermeket. - Most már minden rendben.

Mégis hogyan? Callie leküzdötte a késztetést, hogy kiszakítsa magát az ölelésből és elrohanjon. És csak fusson, amíg az élete vissza nem zökken a rendes kerékvágásba.

- Suze. - Jay megfogta az asszony vállát, és finoman elhúzta Callie-től. Suzanne feléje fordult

- A mi kicsink, Jay. A mi kisbabánk!

- Sss. Ne sírj. Ülj le. Gyere, ülj le. - Leültette az asszonyt, aztán elvette a pohár vizet, amelyet Lana nyújtott neki. - Tessék, drágám. Igyál egy kicsit

- Megtaláltuk Jessicát. - Megragadta a férfi kezét, a pohárral mit sem törődve. - Megtaláltuk a kisbabánkat! Én megmondtam. Én mindig mondtam!

- Igen, te mindig mondtad.

- Mrs. Cullen, kérem, jöjjön velem. - Lana átkarolta Suzanne-t. - Jöjjön, frissítse fel magát egy kicsit. Kérem - ismételte, azzal felhúzta az asszonyt a székből.

Mintha egy kisgyereket cipelne, gondolta Lana. Átfogta a derekát és kivezette a szobából. Közben a tekintete Doug-ra tévedt. A férfi halászápadt volt.

Jay kívárta, amíg becsukódik az ajtó, és egy pillanattal később Callie-hez fordult.

- De nem találtuk meg, igaz? - Halkan beszélt - Maga nem Jessica.

- Mr. Cullen...

A férfi remegő kézzel tette le a poharat. Máskülönben csak idő kérdése, és kiöntötte volna.

- A vizsgálatok mit sem számítanak. A biológia nem oszt, nem szoroz. Te is tudod - ezúttal már tegezte a lányát - ...látom az arcodon. Te már nem vagy a miénk többé. És ha ezt ő is megérti majd...- A hangja megakadt. Erőt gyűjtött, hogy folytassa. - És amikor ő is beletörődik ebbe, olyan lesz, mintha csak újra elveszítenénk a gyermekünket.

Callie felemelte a karját.

- Mit vár tőlem? Mégis mit kéne tennem?

- Bárcsak tudnám. Nem kellett megtenned. Nem kellett elmondanod. Szeretném, ha tudnád, hogy... bár nem tudom, jelent-e ez neked valamit, de... hadd mondjam el, büszkeséggel tölt el a tudat, hogy nem futamodtál meg.

Úgy érezte, a feszültség felszakadozik benne.

- Köszönöm.

- Bármit teszel vagy nem teszel, arra kérlek, ne okozz neki több fájdalmat, mint amennyi elkerülhetetlen. Levegőre van szükségem. - Az ajtóhoz sietett - Doug - fordult vissza. - Vigyázz édesanyádra!

Callie visszazuhant a székébe. A feje oly elviselhetetlenül nehéz volt e percben, hogy hagyta hátraesni.

- Nincs valami értelmes megjegyzésed? - kérdezte Dougtól.

A férfi odalépett hozzá, és leült. Előrehajolt, a karját a térde közé lógatta. Szúrós tekintetét a nőre szegezte.

- Egész életemben, amióta csak az eszemet tudom, a te szellemed kísértett az otthonomban. Függetlenül attól, éppen hol laktam, te mindig jelen voltál, éppen azáltal, hogy nem lehettél ott. Minden egyes ünnepet és hétköznapot beárnyékolta. Sokszor, nagyon sokszor gyűlöltelek ezért.

- Valóban eléggé önző és tapintatlan dolog volt csak így elraboltatnom magam.

- Nélküled minden olyan normális lehetett volna. A szüleim máig együtt élnének.

- Istenem - sóhajtott a Callie.

- Ha te nem vagy, semmi sem árnyékolta volna be az életem minden egyes mozzanatát. Nem láttam volna a pánikot anyám tekintetében, valahányszor öt perc késéssel értem haza.

Nem hallottam volna sírni éjjelente, vagy a házban bolyongani, mintha olyasmit keresne, ami nincs is ott.

- Ezen nem segíthetek.

- Valóban nem. Úgy látom, neked igazán jó gyermekkor jutott. Könnyű, normális, csöppet előkelő, de nem túl cicomás ahhoz, hogy túlzottan irányítson.

- Ellentétben veled.

- Nekem sem könnyű, sem normális nem jutott. Ha érdekel a műkedvelő pszichoanalízisem, szerintem mostanáig éppen ez akadályozott meg abban, hogy saját életet kezdjek. Mégis, talán, bár nem tudom, de talán éppen ezért kezelem jobban ezt az egészet, mint ti. Én könnyebben megbirkózom a hús-vér Jessie-vel, mint a szellemével.

- Jessica még mindig csak egy szellem.

- Igen, tudom. Szeretted volna eltolni őt magadtól, amikor átölelt, mégsem tetted. Nem toltad el az anyámat. Miért?

- Nem okoz lelkiismeret-furdalást, ha szemét módon viselkedek, de azért nem vagyok egy lelketlen szemét.

- Hé, a húgomat senki ne merje szemétnak nevezni! Kivéve engem. Én szerettelek. - Előbb mondta ki a szót, minthogy felfogta volna. - A fenébe is, hiszen csak hároméves voltam, szóval talán csak úgy, mint egy új plüssállatot. Remélem, még lehetünk barátok.

Callie nagyot fűjt. Végigmérte a férfit. Egyenes tekintet, sötétbarna szem. A pillantásába a zavarodottság mellé váratlan kedvesség vegyült.

- Egy báttal mégiscsak könnyebb boldogulnom, mint egy... - Elhallgatott és óvatos pillantást vetett az ajtó felé.

- Ne légy olyan biztos ebben. Rengeteg mindent kell bepótolnom. Például mi van ezzel a Graystone fazonnal? Elváltatok, nem? Akkor meg minek legyeskedik még mindig körülöttem?

Callie zavartan pislogott.

- Most viccelsz?

- Igen, de a jövőben nem fogok. - Közelebb hajolt. - Mesélj erről a mocsadék Carlyle-ról.

Callie szólásra nyitotta a száját, de újra becsukta, amikor kinyílt az ajtó.

- Majd később - suttogta és felállt, mert Lana és Suzanne lépett be.

- Bocsánat. Nem szándékoztam összezuhanni. Hová tett Jay? - kérdezte körülpillantva.

- Kiment levegőzni - válaszolt Doug.

- Értem. - A nő ajka összezárult és elkeskenyedett.

- Adj neki időt, anya. Sokat kell megemésztienie.

- Ez egy boldog nap! - Suzanne kézen fogta Callie-t, és leült - Mind együtt kéne lennünk. Megértem, hogy letaglózott ez az egész - fordult Callie-hez. - Tudom, hogy időre lesz szükséged, mégis annyi mindenről szeretnék beszélni veled. Annyi mindent akarok kérdezni. Hirtelen azt sem tudom, hol kezdjem.

- Suzanne. - Callie lesütötte a szemét. - Ami veletek történt az hitvány aljasság. És ezen nem változtathatunk.

- De most már tudjuk. - A hangja akadozott a túláradó boldogságtól. - Tudjuk, hogy biztonságban vagy. Itt vagy.

- Nem tudjuk. Nem tudjuk ki, miért, hogyan. Ki kell derítenünk.

- Hát persze. Hát persze. Ám egyedül az a fontos, hogy itt vagy. Most pedig menjünk haza. Menjünk haza, és...

- És mi? - fakadt ki Callie. Pánikba esett. Eddig még nem tolta el Suzanne-t magától. De most megteszi. Mert meg kell tennie. - Folytatjuk ott, ahol abbahagytuk? Az akkor és a most között én leéltem egy életet, Suzanne! Képtelen vagyok pótolni azt, amit elvesztettél. Nem lehetek többé a kisbabád, sem pedig a felnőtt lányod. Nem adhatom fel mindazt, ami vagyok, azért, amit te elvesztettél. Fogalmam sincs, hogyan tehetnék ilyet.

- Nem küldhetsz el csak úgy! Nem zárhatod te így, Jessie...

- Én nem vagyok Jessie. És ki akarom deríteni, miért nem. Te sohasem adtad fel. - Suzanne szemébe újra könnyek szöktek. - Ez közös bennünk. Én sem adom fel. Ki fogom deríteni. Ebben segíthetsz.

- Bármit megtennék érted.

- Akkor arra kérlek, hogy emlékezz. Az orvosodra, aki a terhességedkor kezelte. Az emberekre az irodájából, mindenkire, akivel áldott állapotban kapcsolatba kerültél. A nőgyógyászra és a személyzetére. Ki tudhatott arról, hogy aznap a bevásárlóközpontba mégy? Ki ismerhette annyira a szokásaidat, hogy a megfelelő időben a megfelelő helyen legyen? Készíts egy listát - tette hozzá Callie. - A listák megszállottja vagyok.

- Mégis mire jó mindez?

- Kell hogy legyen valamilyen kapcsolat közted és Carlyle között. Valaki, aki ismert téged. Előre kiszemelt célpont voltál. Ebben biztos vagyok. Túl gyorsan és pontosan történt minden ahhoz, hogy a véletlen művének hihessem.

- A rendőrség...

- Igen. És az FBI - bólintott Callie. - Szedj össze mindent, amire emlékszel a nyomozással kapcsolatban. Mindent. Tudom, hogy kell a dolgok mélyére ásni. Jól értek ahhoz, hogy a felszínre került részletekből kirakjam az egészet. Meg kell tennem, magamért és érted is. Segíts nekem!

- Segítek. Hát persze hogy segítek. Amit csak szeretnél. De szeretnék legalább egy kis időt eltölteni veled. Kérlek!

- Majd meglátjuk. Lekísérlek az autódhoz.

- Menj csak, anyu. - Doug kinyitotta előttük az ajtót - Én itt várok. - Becsukta az ajtót, és nekitámaszkodott. Lanára pillantott. - Ez egészen új megvilágításba helyezi a „szétzilált család” fogalmát, nem? Szeretném megköszönni, hogy összeszedted az édesanyámat.

- Erős asszony. De nem csoda, hogy magába roskadt. Én is alig bírtam ki. - Felsóhajtott. - Hogy bírod?

- Még nem tudom. Nem szívlelem a változást. - Az ablakhoz lépett, és kinézett a parkra. - Az élet sokkal egyszerűbb, ha mindenki békében hagyja.

- Nekem elhiheted, soha semmi nem állandó. Akár jó, akár rossz.

- Mert az emberek nem hagyják annyiban. Callie nem az a típus, aki sokáig érintetlenül hagyna bármit is. Szinte sugárzik belőle a nyugtalanság, még ha csak egy helyben áll is. Olyan volt ez, mint a... dominó. Az egyik feldőlt, és magával sodorta a többi is. És ezzel az egész kép megváltozott.

- Pedig neked jobban tetszett a régi.

- Mert azt értettem. - Vállat vont. - De az már a múlté. Itt ültem, és beszélgettem a... húgommal. A héten már másodszor. Pedig amikor utoljára láttam, fogatlan és kopasz volt. Olyan hihetetlen.

- És mindegyiküknek szüksége van rád.

A férfi felhorkant, visszafordult a nő felé.

- Nem hinném.

- Pedig a külső szemlélő számára ez nyilvánvaló. Ez megmagyarázza, miért megy el és jössz vissza időről időre.

- A munkám visz el és hoz is vissza.

- Nem, a munkád csak elvisz innen. De nem kéne visszajönnöd. Persze egyszer-egyszer, családlátogatásra. De te miattuk jössz vissza. Ezt kedvelem benned. Illetve elég sok mindent kedvelek benned. Mi lenne, ha elfelejtenéd ezt az egészet ma estére? Gyere át hozzám! Készítek egy igazi vacsorát.

Azon töprengett, vajon látott-e valaha csinosabb nőt. Ilyen tökéletesen összerakottat biztosan nem. Főleg olyat, aki kecses maradt még akkor is, mikor ellentmondást nem tűrően szorította sarokba a férfit.

- Nem szándékozom sokáig maradni a városban. Ezt tudnod kell.

- Én csak egy csirkét ajánlottam, nem azt, hogy költözz hozzám.

- Veled akarom tölteni az éjszakát.

Doug szinte már dühödte tekintettel mondta ezt. Lana felvonta a szemöldökét.

- Hát pedig ez nem szerepel a mai menüben. Persze a közeljövőben nagyon is várható. De akkor sem költözz hozzám.

- Folyton elrontom a párkapcsolataimat, ezért álltam le velük.

- Majd én szólok, ha elrontottad. - A férfihez lépett, és finom csókot lehelt az ajkára. - Sült csirke, Doug. Őszinte sajnálatomra desszertnek nem ajánlhatom a szexet, mert Tyra is tekintettel kell lennem. De arra talán rá tudsz venni, hogy felengedjem a fagyasztott baracktortát. *Suzanne Konyhája* - tette hozzá. - Nálunk mindig nagy sikert arat.

Kezd összekuszálódni, gondolta. Előre tudta. A nő, a gyerek, a hatás, amit kiváltottak belőle. De még nem készült fel arra, hogy kilépjen belőle. Még nem.

- Mindig odáig voltam anyám baracktortájáért. Hányra menjek?

Jay éppen a muskátlikat nézegette odakint, mikor Suzanne és Callie kiléptek a házból. A férfi először az asszonyra pillantott. Mint aki a barométerre néz, hogy leolvassa a várható időjárási viszonyokat.

- Épp visszaindultam.

- Igazán? - kérdezte Suzanne hűvösen.

- Rendeznem kellett a gondolataimat Suzanne. - A nő karjáért nyúlt, de Suzanne félreérthetetlen mozdulattal húzódott el.

- Később még beszélünk - mondta jeges hangon. - Azt hiszem, volna mit mondanod a lányodnak.

- Fogalmam sincs, mit mondhatnék vagy tehetnék.

- Ezért inkább elmenekülsz. - Suzanne tudatosan megfordult, és csókot nyomott Callie arcára. - Isten hozott itthon. Szeretlek! A kocsiban megvárom Dougot.

- Sohasem fogom tudni kárpótolni őt - mondta a férfi halkán. - Se téged.

- Engem nincs miért kárpótolnod.

A nőhöz fordult, de nem lépett közelebb, és a karját sem mozdította.

- Gyönyörű vagy. E pillanatban semmi más nem jut eszembe. Gyönyörű vagy. Mint édesanyád.

Elindult lefelé a lépcsőn, épp amikor Doug kilépett az ajtón.

- Most kettőjük közé kerültél - mondta Callie, és az autó felé biccentett, ahol Jay állt.

- Ez egész életemben így volt. Nézd, nem akartam semmit sem kérni tőled, de megtennéd, hogy felkeresed a nagyapámat? A könyvesbolt a Fő utcán.

Megdörzsölte a homlokát.

- Persze, rendben.

- Kösz. Még találkozunk.

- Doug. - Lépett a lépcsőn, amikor a férfi épp az aljára ért. - Talán megihatnánk együtt egy sört valamikor. Megpróbálhatnánk ezt a barátkozás dolgot, és megismertetnél a Cullen-szokásokkal is. Sosem tudom, mit tegyek, ha velük vagyok.

Elnevette magát.

- Isten hozott a klubban! Családi szokások? Ahhoz legalább két korsó sörre lesz szükség.

Figyelte, ahogy beszállt az autóba. Sokat elárult a családról, ahogy elhelyezkedtek. Doug a volánnál, Suzanne az anyósülésen, Jay pedig hátul.

Engem vajon hová ültetnének? - töprengett. Elindult a saját kocsija felé, és ekkor észrevette, hogy Jake a motorháztetőre támaszkodva várja.

Egy pillanatra összerezzen, és bár hamar visszanyerte az önuralmát, biztosra vette, hogy Jake látta raja a zavart. Általában mindent észrevett. Ezért gyorsan elővette és feltette a napszemüvegét.

- Mit keresel itt?

- Épp erre jártam.

- Nem látom az autód.

- Mert az ásatáson hagytam. Sonya hozott be. Formás lábai vannak, annyi szent! - derült széles mosolyra a férfi.

- Nemcsak a lába, az egész teste tízest érdemel.
- Tizenegyest. De Dig már lefoglalta magának, szóval a reményeim szertefoszlottak.
Callie elővette és megcsörgette a kulcsát.

- Az, hogy éppen erre jársz, azt jelenti, már nem haragszol rám?
- Azért ne ess túlzásokba.
- Talán kihasználtalak, de te sem ellenkeztél.

Jake karon ragadta a nőt mielőtt az elsuhant volna mellette.

- Kihasználtuk egymást. Talán kissé bosszant, hogy ez mindkettőnknek olyan könnyen ment. Nem akarsz összekapni ezen?

- Jelenleg nem vagyok éppen veszekedős hangulatban.
- Sejtettem. - A kezét a vállára csúsztatta. - Kemény volt?
- Lehetett volna rosszabb is. Nem is tudom, miért, de úgy érzem. Mégis mi az ördögöt keresel itt, Jake? A segítségemre sietsz?

- Nem. - Kikapta a kulcsot Callie kezéből. - Vezetek.
- Ez az én kocsim.

- Kérdezni is akartam. Mégis mikor szándékozol leszedetni róla ezt az ocsmányságot?

A nő felfortyant, ahogy a firkára pillantott.

- Kezdem megszokni. Világos és közérthető. Mit művelsz?
- Az isten szerelmére, Dunbrook, hát ajtót nyitok neked.
- Talán letört volna a karom?

- Elintézhetjük, ha gondolod. - Úgy döntött, mégis másképp törli le a meglepetést az arcáról, így felkapta, és betuszkolta a kocsiába.

- Mi lelt már megint?

- Csak ami mindig! - Jake próbált erőt venni magán, miközben megkerülte az autót és beült a volán mögé. - Kitérdekel! - döntött végül, azzal kirántotta a nőt az ülésből, megragadta a karját és a szájára támadt.

Callie ellenszegült. Rángatózva próbált kiszabadulni az öleléséből, miközben úgy érezte, forog vele a világ.

- Hagyd abba!

- Nem.

Erős volt, de a férfi még erősebb. Ez is egyike volt azon tulajdonságainak, amelyek egyszerre vonzották és taszították. Ahogy a heves természete is. Néha a semmiből tört elő, vagy valami rejtett üstben fortyogott, amíg váratlanul ki nem robbant belőle.

Mint most is, gondolta Callie, miközben a férfi szája a szájára tapadt.

Jacobbal sosem mehet biztosra az ember, tűnődött. És ez lenyűgözte.

Nagy nehezen visszanyerte a lélegzetét, miközben a férfi már a nyakát ostromolta.

- Egy perce még azon dühöngtél, hogy kihasználtuk egymást tegnap este. Most meg újra megtennéd, ráadásul a nyílt utcán, fényes nappal.

- Bennem vagy, Callie. - Újra megcsókolta, hosszan, forrón és mélyen. - Mint valami átkozott daganat.

- Szerzek egy szikét. Meglátom, mit tehetek.

Jake az ujjával dobolt a kormányon, és most már higgadtan, a napszemüvegén keresztül szemügyre vette a nőt.

- Pár percre azért eltereltem a gondolataidat, mi?

- Egy kiadós pofon is megtette volna.

- Mivel nem ütök meg nőt, még téged sem, ennél többet nem tehettem. Egyébként sem azért jöttem, hogy az autóban játszadozzunk vagy szitkozódjunk, bár mindkettő meglehetősen szórakoztató.

- Te kezdted.

- Ha tovább piszkálsz, be is fejezem. Kivettünk egy házat.

- Tessék?

- A mi saját kis szerelmi fészünk, aranyvirágom. Ha arcon vágysz, talán megváltoztatom az álláspontomat a nők megütésével kapcsolatban. - Beindította a motort. - A motelszobák túl kicsik és kényelmetlenek. A csapatnak saját bázisra van szüksége.

Callie is gondolt erre, mindazonáltal bosszantotta, hogy Jake intézkedett előbb.

- Pár hónap múlva véget ér az évad. A motel olcsó, de csak te, Rosie meg én alszunk ott.

- És mindhármunknak több hely kéne. Dory, Bill és Matt is beköltöznek. És ma érkezett egy tüzes párocska Nyugat-Virginiából.

- És ez a tüzes párocska...

- Akkor hancúrozik majd, amikor csak alkalma nyílik rá. A fickó már részt vett pár ásatáson, és épp a diplomamunkáját írja. Antropológus. A csaj zöldfülű, de elhivatott.

Callie a lábát a műszerfalnak támasztotta.

- Hát minden kézre szükségünk van.

- Igaz. És Leonak is jól jön a szállás időnként. Az időleges vendégrégecskéknek is kapóra jönne. Kell egy raktár is. Meg konyha.

Lassan kiértek a városból, és Jake tudta, a nő fortyog a méregtől, csak az alkalomra vár egy kiadós vitához.

- Ráadásul - tette hozzá - neked az évad után is kell szálláshely. Egy másik kutatás is vár ránk.

- Ránk?

- Mondtam, hogy segítek, így ehhez is lesz főhadiszállásunk.

A betonútról ráfordultak egy göröngyös, kavicsos útra.

- Nem tudom, mit kezdjek veled, Jake. Egyik pillanatban a régi jó elviselhetetlen tökkelütött vagy, a másik pillanatban meg egy olyan fickó, aki próbál kedvesen viselkedni. - Lecsúsztotta a szemüvegét, és a férfira nézett. - Felhomályosítaná?

Jake elmosolyodott, és felszegte az állát.

- Te mit gondolsz?

A jókora ház a fák sűrűjében húzódott meg. A patak mellette vezetett. Callie hallotta is a vízcsomogást, amikor kiszállt az autóból. A faszerkezet olyan hatást keltett, mintha három részből tákolták volna össze. Az alap egy farmház, aztán rájött az emelet és végül az oldalsó toldalék, amelyhez keskeny tornác is tartozott.

A fű szabadon burjánzott, ráfért már a nyírás. A bokáját súrolta, amíg a bejárathoz ért,

- Hogy találtál rá?

- Az egyik helybeli említette Leonak, aki kilátogatott az ásatásra. A húgáé. A házasságuk pár hónapja szétesett, és kiadták a házat, amíg nem döntenek a sorsáról. Némi bútorzat is van. Nem sok, csak amit mindketten itt hagytak. De hat hónapra bérbe adták, és olcsóbb, mint a motel.

Callie-nek tetszett a hely hangulata, de ezt nem szívesen vallotta be.

- Milyen messze esik az ásatástól? Nem figyeltem idejövet.

- Úgy tíz kilométer.

- Nem rossz. - Az ajtóhoz lépdelt, és lenyomta a kilincset. - Nálad van a kulcs?

- Hová is tettem? - A férfi Callie mögé lépett, felmutatta üres tenyerét, aztán egy gyors mozdulattal megcsavarta a csuklóját, és feltartotta a kulcsot.

A nő vonakodva mosolygott.

- Csak nyisd ki az ajtót, Houdini.

Jake így is tett, majd ismét az ölébe kapta a nőt.

- Mi van veled?

- Sosem emeltelek át a küszöbön. - Tíz forró, zsongító másodpercre az ajkát az ajkára zárta.

- Hagyd abba! Nem is volt küszöbünk. - A nő gyomra egyszerre görcsbe rándult. Gyorsan visszavágott: - A vegasi hotelszoba, ahol a nászéjszakánkat töltöttük, nem számít.

- Nem is tudom. Én szép emlékeket őrzök arról a hotelszobáról. A hatalmas, szív alakú kád, a tükör az ágy felett a...

- Én is emlékszem.

- Én rád emlékszem. Nyakig habba burkolva feküdtél a kádban, és azt énekelted: „Túl szexi vagyok én!”

- Részeg voltam.

- Ja, el is tanyáztál. Azóta is imádom azt a dalt. - Letette a nőt, és pajkosan megpaskolta a fenekét. - Szóval ez itt a nappali - a közös helyiség.

- Mi az ördög történt azzal a heverővel?

A férfi a megszaggatott bézs-vörös kockás pamlagra pillantott.

- Macskákat tartottak. Ez a fenti, félkész társalgóban volt. A konyha ott van hátul, fel is van szerelve. Van étkező. Fürdőszoba és mosdó itt lent, egy másik fent a hálósobáknál. Aztán egy hálósoba vagy dolgozó itt...

Keresztülment a nappalin, és befordult egy jókora szobába, amelynek gördülő üvegajtaja a helyes kis verandára nyílt. Mielőtt Callie megszólalhatott volna. Jake hozzátette:

- Késő, drágám. Már lestopoltam.

- Szemét.

- Kösz szépen, főleg, hogy megmentettem neked a legtágasabb hálósobát az emeleten. Holnap be is költözhettek.

- Rendben. - Átment a szobán, ki a verandára. - Csendes hely.

- Csak amíg be nem költözünk.

Olyan normális, ébredt rá Callie. Bármilyen furcsa, de a Lana irodájában töltött óra után a ház teljesen hétköznapi tűnt.

- Emlékszel arra a házra, amelyikben Kairóban szálltunk meg? Csak pár hetet töltöttünk ott.

- Az is túl sok volt.

- Arra a kis kígyóra gondolsz?

- Akkor nem tűnt éppen kicsinek, amikor becsúszott a fürdőszobámba.

- Úgy sikoltóztál, mint egy fruska.

- Nem igaz. Férfiasan üvöltöttem. És bár anyaszült meztelen voltam, pusztá kézzel elbántam vele.

- Pontosabban a törülközőtartó vassal verted agyon.

- Amelyet pusztá kézzel téptem ki a falból. Ugyanaz.

Most is maga előtt látta a ragyogóan meztelen, elkerekedett szemű férfit és a döglött kígyót a vascsövön. Azok voltak a szép idők.

- Egyébként jól éreztünk magunkat. Azelőtt sokszor.

- Hát igen. - Jake megérintette a nő tarkóját. - Add ki magadból nyugodtan, Callie! Miért esik olyan nehezedre bármit is kiadnod, a mérget leszámítva?

- Nem tudom. Összeroskadtam, Jake. Darabokra zuhantam Lana irodájában. Olyan szorosan ölelt magához, hogy alig kaptam levegőt. Azt sem tudom, mit éreztem, vagy mit érzek most. Meghatározhatatlan. Azon merengtem, milyenek lennének a szüleim, milyen lennék én, ha mindez nem történt volna meg? Ha nem fordult volna el arra a pár pillanatra, és én... itt nőttem volna fel.

A nő megpróbált elhúzódní, de Jake szorosan fogta, nem engedte el.

- Csak folytasd. Mintha én itt se lennék.

- Látszik a pszichológusdiploma - szúrta közbe Callie. - Csak eltöprengtem, ennyi. Mi lett volna, ha Jessicaként nővök fel? Jessica Lynn Cullen súlyt helyezne a divatra. Minibusszal járna. Feltehetően már a második gyermekét hordaná vele. Művészettörténeti diplomáját a ház ízléses berendezésére használná. Úgy gondolná, folytatja az iskolát, ha a gyerekek megnőnek,

de addig is az SZMK elnökeként éli ki magát. Vagy talán még mindig Jessie. Megmaradt annak. Ez mindjárt más.

- Hogy gondolod?

- Jessie a pomponos lányok vezetője volt. Természetesen. Feltehetően a futballcsapat kapitányával járt, és ők voltak a legmenőbb pár a középiskolában. De nem is tartott tovább. Jessie feleségül ment az egyetemi szerelméhez, akit számos udvarlója közül választott ki, akik körülrajongták, mert olyan életvidám és vicces lány volt. Jessie újságkivágásokat gyűjt, és szabadidejében részidős munkát vállal egy kiskereskedésben, kiegészítő jövedelemként. Van egy gyereke is, mégis képes sikeresen ellavírozni az életben a rengeteg kihívás közepette.

- Boldog?

- Hát persze. Miért ne volna? Persze ezen nők egyike sem túrná a földet órák hosszat, vagy lenne képes azonosítani egy hatezer éves sípcsontot. Nem őrizné forradás a vállukon nyomát annak, hogy húszévesen leestek egy szikláról Wyomingban. És tutira nem mentek volna hozzád - nagy pozitívum. - Hátranézett. - Te halálra rémítenéd őket. Mindezen indokok miatt, belevéve azt a rossz döntést, hogy hozzád mentem, örülök, hogy egyikük sem én vagyok. Amikor Suzanne a karjaim közt zokogott, ugyanerre gondoltam. Örülök, hogy az vagyok, aki vagyok.

- Akkor már ketten vagyunk.

- Igen, de nem jó. Suzanne a másik két nő egyikét szeretné - az ő Jessicáját, az ő kis Jessie-jét. Sőt, a gyermeket akarja visszakapni. És én ezt arra használom fel, hogy rávegyem, segítsen megkapnom a válaszokat, amelyekre szükségem van.

- Ahogyan neki is.

- Remélem, ezt fogja hinni akkor is, amikor választ kapunk mindenre.

14

Callie megszállottan dolgozott, napi tíz órán át kutatott, feltárt a tikkasztó hőségben. Fáradhatatlanul dolgozott a feldagasztott sárban, amely egy felhőszakadás után csak úgy gőzölgött a Marylandre ereszkedett, gyilkos augusztusi forróságban.

Éjjelente jelentéseket írt, feltevéseket dolgozott ki, és a kiemelt leleteket vizsgálta, amelyeket még nem szállítottak el a baltimore-i laborba. Saját szobájának berendezése egy hálósákból, egy bolhapiaci asztalból és egy garázskiárusításon szerzett Supermanes lámpából állt. Ehhez jött még a laptopja, tucatnyi jegyzetfüzete és persze a csellója. Mindene megvolt, ami csak kellett. Nem sok időt töltött a közös helyiségnek nevezett részen. Neki az túl lakályos volt. Mivel a csapat többsége az estéket a városban vagy az ásatáson töltötte, Rosie rendszeresen és nyilvánvalóan felszívódott, hogy kettesben hagyja Callie-t meg Jake-et.

Mindez túlzottan is emlékeztetett a közös otthonra, azokra az időkre, amikor kettesben begubóztak a motelszobába vagy az albérletbe az ásatásoknál.

A nő érzelmei sokkal erősebbek voltak, mint szeretete volna. Pedig még el is nyomta őket valamelyest. Valójában sohasem tette túl magát Jacob Graystone-on, vallotta be magának.

A férfi volt élete nagy szerelme, sajnos.

A piszok.

Tudta, hogy előbb-utóbb összesodorja őket az élet egy ásatáson. Elkerülhetetlennek látszott. De Callie azt remélte, több ideje lesz megértenie az érzelmeit, és abban bízott, hogy uralni tudja majd azokat. Uralni Jake-et.

A férfi azonban mindent a feje tetejére állított, ráadásul váratlan lépésre szánta el magát. Barátságot ajánlott.

Már ahogy azt ő képzelte, tette hozzá a nő magában, miközben egy papírra firkálgatott. Sosem tudta, hogy éppen felbosszantja, megcsókolja vagy csak megveregeti a buksiját, mint egy gyereknek. Az útjuk mégis új irányt vett.

Talán mindaz okozta a változást, ami az érkezése óta történt vele. De aztán eszébe jutott, vajon hogy alakulnak a dolgok, ha már elsőre más utat választanak. Ha vették volna a fáradságot, és összebarátkoznak, megismerkednek, ahelyett hogy azt hitték, már ismerik egymást.

Egyetlen pillanat megváltoztathatja az életét. Ezt első kézből tanulta meg. Mi történt volna, ha az utolsó, végzetes vitájuk helyett, amikor az ostobaságtól a hűtlenségig mindennel meggyanúsították a másikat és végül kölcsönösen egymás képébe vágták a „válás” szót, kibírták volna?

Ha együtt átvészelték volna azokat a pillanatokot vajon megküzdöttek volna a házasságukért, vagy inkább feladják?

Biztosan nem tudhatta, de találgathatott, akárcsak a törzsről, amely a folyó mentén telepedett le. Akárcsak arról, hogyan alakulhatott volna az élete, ha a Cullen családban nő fel.

Ha Jake és ő túléltek volna azokat a pillanatokot és leásnak a felszín alá, a mélybe, talán olyasmire bukkannak, amiért megéri kitartani.

Házasságra, családra, társra, sőt a barátságra, amelyet ezúttal oly kitartóan épített a férfi.

Nem bízott benne, most már belátta ezt. Amikor más nőkről volt szó, soha. Jake-ről már a megismerkedésük előtt is hallott egyet s mást. Vérbeli nőcsábász hírében állt. Ez nem tartotta vissza attól, hogy beleszeressen. Ám ezután a tudat örökre az agyába vésődött, és képtelen volt kitörölni, elfelejteni, látta be most.

Nem hitte el, hogy a férfi úgy szereti őt, ahogyan ő szerette a férfit. És ez örületbe kergette.

Mert minél jobban szeretete, annál több hatalmat adott a kezébe. Irányítást. Ezért elszántan hajszoalta, hogy bebizonyítsa, szereti őt. És ha nem érte be azzal, amit a férfi kimutatott, csak még jobban erőltette.

Őt senki sem hibáztathatja. Az a hallgatag piszok soha nem mondta ki. Nyíltan, egyszerűen soha. Azt a szót soha. Hála istennek az egész Jake hibája. A megállapítástól rögtön jobban érezte magát, így még dolgozott úgy félórát, aztán a gyomra jelezte, hogy a konzerv, amelyet vacsorára evett, kevésnek bizonyult.

Az órájára pillantott, majd lesurrant a földszintre, hogy bedobja szokásos éjfél nasiját.

Nem kapcsolta fel a villanyt. A hold fényesen ragyogott, ráadásul az ennivalót Callie mindig ösztönösen kiszagolta.

Mezítláb lépdelt végig a konyhakövön, egyenes vonalban a hűtőszekrény felé. Amikor a fogantyúért nyúlt, hirtelen kigyulladt a villany.

A szíve majd kiugrott a torkán ijedtében, és vékony sikolyt hallatott. De azért sikerült szitkozódássá kerekítenie.

- Fenébe, Graystone! - ripakodott a férfira, amikor megpördült. - Valami bajod van? Ezt meg minek csináltad?

- Miért settenkedsz a sötétben?

- Nem settenkedek. Csak lejöttem kajáért, és tapintatból próbálok nem zajt csapni.

- Ja. - A férfi az órájára pillantott. - Nulla óra tíz perckor. Te aztán a szokások rabja vagy, Dunbrook.

- Na és? - Callie meglátta a *Suzanne Konyhája* gyártmányú csokis kekszet a konyhapulton, így hagyta a hűtőt és felkapta az édességet.

- Hé, azt én vettem!

- Nyújtsd be a számlát! - nyammogta teli szájjal. Kinyitotta a hűtőt és kivett egy üveg narancslét. Öntött magának egy pohárral, és leöblítette az első sütit.

- Igen érdekes kombináció! Miért nem tejet iszol?

- Mert nem szeretem.

- Pedig kéne! Add ide a sütit.

A nő védelmező mozdulattal húzta magához a zacskót

- Majd én veszem a következő csomagot.

- Adj egy rohadt sütit! - Jake elrántotta a zacskót, és kivett egy süteményt.

A keksszel a foga között elővette a tejet, és töltött.

Csupán egy fekete bokszer viselt, de Callie-nek nem állt szándékában szóvá tenni ezt. Volt feleségként feljogosítva érezte magát erre a látványra. Milyen edzett a teste, gondolta. Szikár, mégis izmos. Persze a sebhelyek és forradások megzavarták a harmonikus összhatást.

A nő tudta, hogy a férfi egész teste ugyanilyen aranybarna.

Volt idő, amikor ilyen helyzetben nem bírt volna ellenállni a kísértésnek, hogy a fogát a bőrébe mélyessze.

Aztán szeretkeztek volna a konyhaasztalon vagy a földön, vagy, ha éppen civilizált hangulatban éri őket a vágy, akkor elvonszolják egymást az első ágyig.

Most azonban csak visszaadta a zacskót, mielőtt kiemelt meg egy sütit, és gratulált magának észveszejtő önuralmához.

- Mutatok valamit - mondta a férfi, azzal elindult kifelé. - Hozd a süteményt!

A nő nem akarta követni. Nem akart az éjszaka közepén a csaknem ruhátlan férfival maradni, akinek illata szinte megőriztette. De az önuralmára alapozva mégis utánament a rögtönzött irodába.

A férfi asztal helyett egy farostlemezről és fűrészbakból eszkábált bútordarabbal is beérte. Felállított még egy nagy táblát is, amelyre különböző fényképeket, vázlatokat és térképeket tűzött.

A nő első pillantásra is atlátta a férfi gondolatmenetét, munkafolyamatát. Ha munkáról volt szó, Callie éppolyan jól eligazodott Jake észjárásában, mint a sajátjában. Legalább ezen a téren.

Leginkább az asztalon fekvő rajz keltette fel az érdeklődését. A papírlapon egy üres sörösüveg és néhány kvarckő állt. A férfi a térképek, felmérések és a parcellázás alapján színes ceruzával megrajzolta a hajdani település vázlatát.

Nem volt sem út sem öreg farmház. A mező szélesebb volt, és a fák végig a patak mellett húzódtak.

A temetőt alacsony kőfallal vette körül. Nyugatra egy csoport kunyhó állt. A szerszámkészítő területen nyers kövek és kész eszközök feküdtek. A mező zöldbe borult kora nyarat jelezve.

A rajzot emberek keltették életre. Férfiak, nők, gyerekek. Vadászcsapat indult az erdő felé, aggastyán üldögélt a kunyhója előtt, és egy fiatal lány éppen lapos tálat nyújtott neki. Egy anya a gyermekét szoptatta, a férfiak serényen csiszolták szerszámaikat, fegyvereiket.

A földön üldögélő gyereksereg kavicsokkal és botokkal játszott. Egy nyolc év körüli fiú az égre nézve nevetett.

Érződött a törzsközösség és a rend szelleme. A kép Jake képzelőerejéről tett tanúbizonyságot, amellyel egy törött lándzsanyélbe és egy repedezett cserépedénybe ilyen életet látott bele.

- Nem rossz.

A férfi egy szót sem szólt, csak elvett még egy süteményt.

- Jól van na, csodálatos. Emlékeztet arra, miért is szeretem a munkámat, és Leonak is segítségére lesz, ha majd a pénzeszsákokkal tárgyal.

- Neked mit mond?

- Hogy élünk. Megtermeltük és levadásztuk az élelmünket. Neveltük a gyermekeinket, és gondját viseltük az öregeknek. Eltemettük a halottainkat, de nem felejtettük el őket. Ne felejtsek el minket sem.

Jake megsimította a karját.

- Ékes példa, miért tartasz te jobb előadásokat.

- Bár így tudnék rajzolni.

- Nem is vagy rossz.

- Nem, de hozzád képest szörnyű béna. - Felnézett. - Utálom ezt.

A férfi megérintette a haját, de Callie elhúzódott, félrehúzta a tolóajtót, és kilépett a verandára.

A fákat beragyogta a hold ezüsthéja. Hallotta a patak csobogását és a kabócák ciripelését. A levegő forró volt, simogatóan lágy és nyugodt

Callie megfogta a korlátot. Jake mögé lépett.

- Te nem... Amikor az ásatáson vagy, leginkább amikor annyira összpontosítasz, tudod, hogy mintha egyedül lennél?

- Igen, tudom.

- Szóval te nem érzed azokat, akiket feltársz? Nem hallod őket?

- Dehogynem.

Callie elnevette magát, és hátradobta a haját.

- Dehogyis nem. Sőt, olyankor kivételesnek tartom magam. Utána meg tisztára háborodottnak. Ezt persze utálom, ezért soha nem beszélek róla.

- Mindig utáltad, ha ostobának néztek.

- Nem véletlenül. A szüleim, a tanáraink, az ásatások. Ne szépítsük, ezen a terepen egy nő mindig kisebbségben lesz. És ha egy nő ostobaságot művel az ásatáson, például arról hablatyol, hogy hallja a holtakat, a férfiak egyből kiközösítik.

- Szerintem nem. - Jake újra megérintette a haját. - Én sohasem tettem ilyet.

- Persze, mert te hajtottál rám.

- Ez igaz. - Ajka a nő tarkóját súrolta. - Még mindig hajtok. De az elméd éppúgy lenyűgözött. Mindig is tiszteltem a munkádat, Cal. És nemcsak én, mindenki.

A nőt melegséggel töltötték el a szavak. Jake még sohasem mondott neki ilyesmit.

- Meglehet, de miért kockáztattam volna? Jobb okosnak, praktikusnak és tiszteletre méltónak lenni.

- Biztonságosabb.

- Mindegy. A kettőnk kapcsolata az egyetlen ostobaság, amelyet valaha elkövettem. Látod, ez is hogy sült el.

- Még nincs vége. - A férfi kezével szorosan végigsimította a testét, és az arcát a hajába fúrta.

Callie hallotta, érezte, ahogy beszívja a levegőt. Magába szívja őt.

A teste vágyakozott utána, a teste, az ölelése után. De nagy nehezen leküzdötte a vágyat. Nem akart újabb hibát elkövetni.

- Szeretem a hajad, főként, ha teljesen kibontod, mint most. Szeretem a tapintását, az illatát.

- Nem ismétljük meg a múlt éjszakát. - A keze elfehéredett, úgy szorította a korlát rúdját.

- Akkor én kezdeményeztem, és vállalom érte a felelősséget. De nem fog újra megtörténni.

- Persze hogy nem. - Jake félresimította a haját, a tarkóját kezdte cirógatni az ajkával, onnan haladt egészen a füléig. - Mert ezúttal más lesz.

Forró nyelvvel nyaldosta a bőrét, és Callie már szinte eltörte a rudat, úgy szorította, hogy visszatartsa a férfi karját. A térde remegett, a gyomrából feltörő izgalom csaknem epekedő nyögésként hagyta el az ajkát.

- A körülményektől függetlenül két fél akkor is egy egész.

A férfikéz érintése nyomán felforrósodott a torka.

- Csak éppen más a megközelítés. Sohasem gondoltál arra, hogy a szex mindig milyen könnyen ment nekünk? Csak egyszerűen elsodort. Elsodortuk egymást. Gyorsan, keményen, forrón. De tudod, mit felejtettünk ki mindig?

Callie meredten bámult maga elé, és próbálta visszaszorítani azt a nyögést. Egyre csak az zúgott a fejében: fordulj el, lökd el magadtól! Menj el! De akkor nem érezhette volna Jake érintését.

Te jó ég, hogy hiányzott neki ez az érzés!

- Nem hinném, hogy bármi kimaradt

- Pedig igen. - Jake karja a derekára siklott. Callie alig várta, hogy a keze a mellére csússzon. Nem állt volna ellen. Sóvárgott az első, könyörtelenül birtokló szorítás, az első megrázóan gyönyörteljes pillanat után, amelyről jól tudta, hogy odaadás és megszerzés követi.

Ehelyett a férfi magához húzta őt.

- A romantika.

Callie szíve hevesen zakatolt érezte, hogy önkéntelenül is a férfihoz simul.

- Mert nem vagyunk romantikusak.

- Ebben tévedsz. - Jake a hajába fúrta az arcát. El akart süllyedni az illatos zuhatagban. Úgy akarta a nő megadását, mint még soha korábban. - Ebben tévedtem én is. Sohasem csábítottalak el.

- Mert nem kellett. Nem játszadoztunk.

- Éppen hogy csakis játszadoztunk. - A válla ívét, majd ismét a nyakát halmozta el csókjaival. Érezte a bőre remegését. - Miért ne fordulnánk komolyra?

- Csak újra összekuszálnánk egymást. - Callie hangja, mindkettőjük meglepetésére, elkomorodott - Nem akarom újra átélni.

- Callie...

A nő hirtelen megszorította a kezét.

- Van ott valami! - suttogta.

Érezte, hogy a férfi teste megmerevedik. A száját nem húzta el a nő fülétől, mintha még mindig incselkedne vele.

- Hol?

- Két óránál, úgy öt méter mélyen a fák sűrűjében. Először azt hittem, csak egy árnyék, de nem. Valaki figyel minket.

Jake meg sem kérdőjelezte a szavát. Tudta, a nő látása páratlan, akár egy macskáé. Nem engedte el Callie-t, de úgy fordította a fejét, hogy szemügyre vehesse a terepet.

- Légy szíves, fakadj ki, lökj el magadtól és menj be. Én majd követlek.

- Megmondtam, hogy nem teszem meg! Sem most, sem soha többé! - Callie hátranyomta a férfit, és elhúzódott. Bár a hangjában harag csendült, a tekintete nyugodt maradt. - Keress magadnak egy túlbuzgó egyetemista fruskát, aki istenít téged! Isten tudja, van belőlük bőven!

Sarkon fordult és besietett a házba.

- Nem beszélhetsz így velem! - Jake utánarohant, és bevágta az ajtót maga mögött. Finomat taszított Callie-n, hogy tovább menjen, majd felkapott egy farmert. - Zárd be az összes ajtót - utasította a nőt, miközben lekapcsolta a villanyt az irodában. - Aztán menj fel az emeletre, és maradj is ott!

- Egy francot.

- Tedd, amit mondtam! - Magára ránágálta a nadrágot, és cipőt húzott. - Én visszamegyek. Zárd be az ajtót utánam, aztán ellenőrizd le a többit is!

Callie látta, hogy Jake felkapja a baseballütőt, amely a falnak támasztva pihent.

- Az isten szerelmére, Jake, mégis mire készülsz?

- Hallgass meg! Dolant alig pár kilométerre innen ölték meg. Nem vállalom kockázatot. Zárd be az istenverte ajtókat, Callie! - Ruganyosan mozgott a sötétben is. - Ha tíz percen belül nem vagyok itt, hívd a zsarukat. - Résnyire nyitotta a hátsó ajtót, és kilesett a sötétbe. - Zárd be! - ismételte újra, azzal kisurrant.

A nő úgy öt másodpercig fontolgatta is az ajánlatot, aztán átvágtatott a házon, egyenesen a fürdőszobába, hogy fegyvert vegyen magához. Jelesül egy flakon rovarirtót.

Alig egy perccel Jake távozása után kilépett a főbejáraton.

Előregörnyedve osont a sötétben, és az árnyakat fürkészte. Hegyezte a fülét a mozgás után a kabócák ciripelése közepette. Amikor beért az erdőbe, átkozta magát, amiért Jake-kel ellentétben ő nem húzott cipőt.

De a köves talaj ellenére sem szándékozott visszafordulni érte.

Ez valamelyest lelassította, de elég jól belőtte, hol látta az alakot a fák között. Mivel Jake a másik irányból közelített, éppen körbeveszik majd a háznál leskelődő fickót. Oldalba támadják, gondolta, majd elharapott egy szisszentést ahogy, újabb éles köre lépett.

Biztosan az egyik tahó - Austin vagy Jimmy, gondolta, miközben újra megállt, és kitartóan hallgatózott. Vagy valaki hasonló. Az a fajta, aki sértéseket fúj egy kocsi. Bizonyára kivárta a sötétedést, hogy a házhoz osonjon, és kipingáljon egy másik autót, vagy beverjen egy ablakot.

Bagoly huhogott a sűrűben. A távolból kutyaugatás hallatszott. A jobbján a patak csordogált, a kabócák pedig fáradhatatlanul ciripeltek, mintha csak az életük múlt volna rajta.

És valami, valami nagyobb kúszott a sötétben. Megfordult, amikor balról, a ház felől hirtelen mozgás zaját hallotta. Ahogy utánaeredt volna, lövés dörrent.

A visszhangban minden elnémult - az ugatás, a ciripelés, a huhogás. A csend pillanataiban mintha a szíve is megállt volna.

Aztán rémült lüktetéssel dobbant meg újra. A kiáltás valósággal kiszakadt Callie torkából, ahogy Jake nevét ordította. A kövek és gyökerek sűrűjében futásnak eredt. A félelem és az összpontosítás annyira lekötötte, hogy későn érzékelte a mozgást a háta mögött.

Ahogy megpróbált hátrafordulni, hogy védekezzen és visszatámadjon, a lehengető erejű ütés fejével egy fa törzsének lökte.

Testében szétsugárzott a fájdalom, szájában megérezte a vér ízét, aztán a földre rogyott.

Jake-et a lövés dörrenésénél csak Callie kiáltása rémítette meg jobban, és rögtön irányt változtatott. A nő hangjának irányába futott, elhajolgatott az alacsony ágak előtt, félrelökdöste a tövises gallyakat.

Amikor meglátta az összeroskadt nőt a holdfényben, a lába elernyed.

Térdre esett, és remegő kézzel tapintotta ki a pulzusát a torkán.

- Istenem, Callie! - Az ölébe vette a nőt, a hajába simított. Callie arcát ellepte a vér, amely a homlokán tátongó sebből patakzott. De a szíve biztosan dobogott, és a férfi nem tapintott ki más sérülést. - Jól van, kicsim, nincs gond! - Magához szorította és ringatta a nőt, amíg legyűrte a rémület mindent elsöprő első hullámát. - Gyerünk, ébredj. A francba. Bár inkább magam ütöttelek volna le!

Csókot nyomott az arcára, majd immár nyugodtabban felemelte a nőt. Ahogy visszavitte a házba, belerúgott a rovarirtóba.

Elvigyorodott, de nem állt meg.

Callie kezdett magához térni, mire a lépcsőhöz értek. Amikor a férfi ránézett, látta, hogy remeg a szempillája.

- Inkább maradj ájult, Dunbrook, amíg magam meg nem nyugszom.

Hallotta a férfi hangját, de a szavai pillanatnyilag nem nyertek értelmet. Megmozdította a fejét és felnyögött, ahogy egész testében szétáradt a fájdalom.

- Fáj - nyöszörögte.

- Elhiszem. - Jake kinyitotta az ajtót, de ehhez át kellett helyeznie karjában a nőt. Mivel az aggodalma mögül lassan előkúszott az ingerültség, nem ébredt fel benne együttérzés, amikor Callie a hirtelen mozdulattól újra felnyögött.

- Mi történt?

- Úgy látom, nekiszaladtál egy fának. Biztosra veszem, hogy a fa rosszabbul járt.

- Jaj nekem! - Callie felemelte a kezét, és megérintette a sebt, aztán a tekintete ismét elhomályosult, amikor meglátta a vöröslő, sötét foltot az ujján.

- El ne ájulj újra! Ne merd megtenni! - Jake a konyhába vitte, és leültette a pultra. - Maradj így, és lélegezz mélyeket. Hozok valamit arra a kőkemény fejedre.

A nő a szekrénynek döntötte a fejét, miközben Jake kinyitotta azt a rekeszt, amelyikbe az elsősegélynyújtó szereket tették.

- Nem szaladtam neki a fának. - Callie csukva tartotta a szemét és próbált nem tudomást venni a fejét hasogató fájdalomról. - Valaki mögém került és nekilökött, közvetlenül azután, hogy én... - Elnémult és az arca megvonaglott. - A lövés! Uramisten, Jake, meglőttek?!

- Nem. - A férfi megragadta a kezét, mielőtt lecsúszhatott volna a konyhapultról. - Maradj veszteg! Úgy nézek ki, mint akit meglőttek?

- Lövést hallottam.

- Ahogy én is. És jó egyméterre tőlem láttam becsapódni a golyót. Egy fába. - Benedvesített egy rongyot. - Ne mozogj!

- Rád lőttek.

- Nem hinném. - Csúnya seb, gondolta a férfi, miközben a megérdemelnél nagyobb óvatossággal letisztogatta. - Szerintem szándékosan a fára lőttek, hacsak nem harmatgyenge céllövők. A fickó alig három méterre állt tőlem, amikor elsütötte a fegyvert.

A nő megbökte a karját

- Rád lőttek.

- Közel járt, mindenesetre. Megmondtam, hogy zárkózz be.
- Nem vagy a főnököm. Megsérültél?
- Nem. De megígérhetem, hogy a sebfertőtlenítő fájni fog. Kezddhetem?

Vett néhány gyors levegőt, aztán bólintott. De a csípéstől még a lélegzete is elállt.

- Ó, a francba, francba, francba, ááá!
- Már majdnem kész. Káromkodj csak tovább.

Callie így is tett, amíg Jake rá nem fújt a sebre, hogy enyhítse a fájdalmat.

- Rendben, a nehezén már túl vagyunk. Most nézz rám. A látásod rendben? - kérdezte.
- Persze. Fájdalomcsillapítót akarok.
- Még nem. Elájultál, úgyhogy essünk túl a rutinkérdéseken. Szédülsz?
- Nem.
- Hányinger?
- Legfeljebb ha eszembe jut, hogy hagytam rám ugrani azt a disznót. Jól vagyok. Csak fáj minden porcikám, ennyi. - Megérintette a férfi arcát - Tiszta horzsolás vagy.
- A tövisektől.
- Neked is elkelne ebből a remek sebfertőtlenítóből.
- Nem hinném. - Azért visszatette az üvegcset a szekrénybe, biztos, ami biztos. - Nem lehetett egyedül. Tőlem jó húsz méterre lehattél, amikor a lövés dörrent.
- Viszont engem rögtön utána hátba támadott - mondta Callie egyetértően. - Meghallottam a lövés hangját, és feléd indultam.
- Felsikoltottál.
- Nem igaz. Érthető aggodalommal kiáltottam a neved, mert azt hittem, eltaláltak.
- A nevedet sikoltottad. - A férfi a nő lába közé fészkelte magát. - Ezt mindig is szerettem.
- Kiáltottam - helyesbített a nő. Még a szája is sajgott. - Aztán futásnak eredtem. De nem jutottam messze. Úgy tíz, tizenöt másodperc telhetett el a lövés és az ájulásom között. Szóval legalább ketten kellett lenniük. Csak nem régi barátaink, Austin és Jimmy?
- Ha igen, akkor nem hagyjuk annyiban.
- Szétrúgom a seggüket.

Jake végtelenül finom csókot lehet a nő ép bőrére.

- Várd ki a sorod!
- Hívjuk a zsarukat.
- Egyetértetek.

Mégsem mozdultak, csak bámultak tovább egymásra.

- Megijedtem - szólalt meg Callie kis idő múlva.
- Én is.

Kinyújtotta a karját, és átölelte a férfit. Milyen furcsa, hogy így sokkal bizonytalanabbnak érzi magát, mint az előbb, töprengett. Mégsem engedte el.

- Ha bárki meglő téged, az én leszek!

- Jogos. Természetesen ugyanakkor csakis én üthetlek ki téged, senki más.

Na persze, gondolta a nő, ahogy az arcát szorosan a férfiéhoz nyomta. Ez az elviselhetetlen személtáda az élete szerelme. Pech.

- Örülök, hogy ebben is egyetértünk. Akkor hívjuk a seriffet.

- Csak egy perc.

- Emlékszel, miről beszéltünk, mielőtt ilyen otromba módon félbeszakítottak? Hogy sosem vettük a fáradságot, hogy, úgymond, romantikázzunk. Hogy sosem csábítottál el. Tudod, én sem csábítottalak el soha.

- Callie, te abban a pillanatban elcsábítottál, ahogy megláttalak.

A nő felnevetett, bár ez a kijelentés épp annyira megdöbbsentette, mint az előzőek.

- Nem igaz.

- Sosem hitted el. - Jake elhúzódott, de ahogy arcon csókolta a nőt, Callie egyszerre meglepett és gyanakvó tekintetet vetett rá. - Sosem értettem, miért. Felhívom a seriffet, aztán szerzek valamit a fejfájásodra.

- Majd én! - vágta rá a nő, és már pattant volna is, de Jake visszatartotta. A férfi arcán csalódottság tükröződött, amit Callie korábban csak a haraggal együtt látott.

- Miért nem engeded, hogy én viseljem gondodat? Még most sem, hogy megsebesültél.

Callie zavarodottan a konyhaszekrényre mutatott.

- Ott... ott van.

- Csúcs. Remek. - Jake elengedte, és hátat fordított. - Menj érte magad.

A nő zsigerből vissza akart vágni, megtorolni a szavakat. De aztán visszafogta magát. Még bizonytalanul lépdelt az új táncban, amelybe láthatóan kezdtek, de legalább igyekezett meglegelni a ritmust.

- Figyelj, segíthetnél leszállnom innen. Ha elbotlom vagy valami, még leesik a fejem. Meg a lábam is felsértettem, asszem.

Jake egy szót sem szólt, csak visszafordult, és a csípőjénél fogva leemelte a pultról. És milyen finoman, nyugtázta Callie. Ezen az estén már többször viselkedett gyengéden vele, mint azelőtt összesen, amennyire vissza tudott emlékezni.

Callie teljesen elgyengült, az arca csupa horzsolás, a haja kócos, a tekintete zavarodott.

- Gondolom, egészen idáig becipeltél.

- Vagy ez, vagy kint hagylak a sötétben. - Jake a feje fölött a gyógyszerért nyúlt. - Tessék.

- Köszönöm. Tudod mit, le kell ülnöm. - Így is tett, a konyhakőre ereszkedett. Nemcsak a sajgó fájdalom miatt kellett leülnie, hanem legalább annyira azért is, hogy lássa a férfi reakcióját.

Észrevette a tekintetén átsuhanó aggodalmat. Jake töltött egy pohár vizet, és átnyújtotta neki.

- Nem szédülsz?
- Nem. De fáj, mint az állat. Én itt maradok a gyógyszeremmel, és megvárom a zsarukat.
- Felhívom őket, aztán szerzünk jeget a fejedre. Meglátjuk, segít-e.
- Rendben. - Eltöprengve bevette a pirulákat, miközben a férfi a telefonhoz ment. Callie nem tudta biztosan, mire vélje az új Jacob Graystone-t. De mindenesetre felettébb érdekesnek találta.

15

Callie három óra szaggatott alvás után másnap inkább nem kockáztatta meg a feltárást. A seb okozta állandó, sajgó fájdalom meglehetősen elvette a kedvét a papírmunkától is.

Kézimunkázni sosem tanult meg, ám ennél már csak egy képességet fejlesztett kevésbé. A semmittevést.

Úgy húsz percen át azzal foglalta le magát, hogy különböző módozatokat eszelt ki a sebhelye elrejtésére. Ha előrefésülte a haját, úgy festett, mint egy gyenge Veronica Lake-hasonmás. Kendőben meg úgy nézett ki, mint egy, a régi időkbeli itt ragadt hippi és egy kalóznő keveréke.

Persze nem éppen ezt akarta elérni.

Bár tudta, hogy később még megbánja, átszabta a frizuráját, és frufrut vágott magának.

Úgy vélte, ha majd lenő, biztosan örületbe kergeti, de egyelőre megfelelt a női hiúságának. Napszemüvegben és kalapban alig lehetett észrevenni az apró szépséghibát.

És ha úgy dönt, hogy kimozdul, márpedig úgy döntött, akkor nem az öklömnyi daganattal akarta magára vonni a figyelmet.

Mostanáig elodázta a Kincses Oldalak meglátogatását, amelyre Doug kérte, így eljött az ideje, hogy véget vessen a halogatásnak. Megértette a férfi kérését, ráadásul a kíváncsiság is vezérelte a Cullen család újabb tagjának megismerésére.

De mégis mit mondhatna az öregúrnak? - kérdezte magát, miközben parkolóhely után kutatott a Fő utcán. Hé, nagyapó, mi a pálya?

A Woodsboróban eddig eltöltött idő alatt nem mondhatni, hogy unatkozott volna. Régi családi titkok, sértő firkálás a Roverjén - ezért jött most Rosie jókora Jeep Cherokee-jával -, gyilkosság, rejtély, végül lövöldözés és enyhe agyrázkódás.

Ennyi bárkit visszahajtott volna az elméleti kutatáshoz.

Most ráadásul még ismeretlen járművel kellett parkolnia egy szűk utcában, amelyen hirtelen mintha bedugult volna a forgalom.

Roszbabb már nem is jöhetett volna.

Addig húzta-vonta, rángatta az autót, átkozta magát és a város magas járdaszegély iránti szeretetét, míg végül megizzadva, bosszankodva és csöppet feszélyezetten beerőltette a Jeepet egy szedán és egy platós teherkocsi közé.

Kiszállt és konstataálta, hogy miután sikeresen beállt, a forgalom három kisautóra meg egy szekeres mennonitára korlátozódott.

Hát persze.

A bosszankodás legalább elnyomta az idegességet, amíg a könyvesbolthoz ért.

Amikor belépett az üzletbe, a pult mögött egy nő állt, hátrébb pedig egy ősz hajú, csupa ránc, fehér pólót viselő férfi. Callie észrevette az arcára kiülő döbbenetet, hallotta, hogy a mondat közepén elakadt a szava, mintha csak torkon vágták volna.

Az asszony Callie-re nézett, aztán idegesen az úrhoz fordult.

- Mr. Grogan? Jól van?

- Persze, hogyne. Minden rendben. Elnézését kérem, Terri, kissé elkalandoztam. Egy perc, és megyek - szólt Callie-nek.

- Nem gond, addig körbenézek.

Átfutotta a könyvcímeket. Látott olyanokat, amelyeket már maga is olvasott, meg olyanokat, amelyeket nem hitte, hogy bárki is elolvasna. Közben fél füllel a háta mögött zajló beszélgetésre figyelt.

- Igazán gyönyörűek, Terri. Ugye tudja, hogy Doug vagy én ki is mentünk volna felbecsülni az értéküket?

- Gondoltam, behozom, meghallgatom az ajánlatukat. Francie néni imádta a könyveit, de most, hogy eltávozott, nincs hová tennem. És bármennyit érnek is, nagy hasznát venném a pénznek. - Hátrasandított Callie-re. - Főként most, hogy Pete-nek akadozik a munkája. Ez itt, ugye, értékes? Bőrkötéses meg minden.

- Ezt félbőr kötésnek hívjuk - magyarázta a férfi, és próbálta levenni a tekintetét Callie-ről.
- Látja, a gerincen meg attól úgy két-két centire ez itt bőrborítás. De a többi vászon.

- Aha.

A nő arcára kiülő csalódottság láttán az öreg megfogta a kezét.

- Van itt néhány remek kötet, Terri. Francie nagy gonddal bánt velük. És ez az *Érik a gyümölcs* itt első kiadás.

- Nem hittem volna, hogy az sokat ér. Elszakadt a borítója.

- A védőborítón van pár szakadás, de azért elég jó állapotban van. Hagyja nálam a könyveket pár napra, és felhívom az árajánlattal, rendben?

- Oké. Köszönöm szépen, Mr. Grogan. Minél előbb, annál jobb. Adja át Dougnak az én Nadine-em üdvözlését.

- Hogyne.

- Örülök, hogy visszatért a városba. Talán ezúttal itt is marad.

- Meglehet. - Szerette volna, ha a nő távozik, így megkerülte a pultot, és a kijárat felé indult, de a nő Callie-hez lépett.

- Maga is a régészekkel van?

Callie a hang irányába fordult.

- Igen.

- Olyan ismerősnek tűnik nekem.

- Itt vagyok már pár hete.

A nő észrevette a sebet a frufru alatt, de nem akart udvariatlannak tűnni.

- A sógorom fordította ki a földből az első koponyát.

- Igazán? Nem mindennapi élmény lehetett a számára.

- A munkája bánta. Ahogy a férjemnek is.

- Hát igen, ez nehéz ügy. Sajnálom.

Terri összeráncolta a homlokát, vitára készen.

- Egyesek szerint a helyre átok ült, mert maguk felforgatták a sírokat.

- Egyesek túl sok horrorfilmet néznek.

Terri mosolyra húzta a száját, mire észbe kapott.

- Akárhogy is, Ron Dolan meghalt. Ez szörnyű.

- Egyetérték. Mindenkit megrázott az eset. Nem tudok róla, hogy korábban történt volna már itt gyilkosság. És maga?

A szimpátia és a pletykásság Callie hangjában megnyugtatta Terri.

- Nem rémlik ilyesmi. Leszámítva, hogy a fiam heti három nap együtt jár az iskolaelőkészítőbe a Campbell fiúval, akinek az apját Baltimore-ban egy bolti rablásnál lelőtték. Szegény gyermek. Elgondolkodtató, nem? Bármilyen megtörténhet.

Nem is tudta, ébredt rá Callie. Feltárta Lanának a saját élete személyes részleteit, de a nő nem mesélte el neki, hogyan özvegyült meg.

- Nagyon igaz.

- Hát mennem kell. Talán elviszem Pete-et egyszer arra az ásatásra. Más gyerekek is kimentek már.

- Hozza csak! Boldogan fogadjuk a látogatókat, szívesen magyarázzuk el a munkánk részleteit.

- Maga tényleg olyan ismerős nekem - mondta újra Terri. - Örültem a találkozásnak. Viszlát, Mr. Grogan. Várom a hívását.

- Egy-két nap, Terri. Üdvözlöm Pete-et! - Roger megvárta, amíg becsukódik a bejárat ajtó.
- Igazán kedvesen bánt vele - szólalt meg.

- A baráti kapcsolat ápolása a helyiekkel szerepel a munkaköri leírásomban. Egyébként... - A dobozra és a körülötte fekvő könyvekre mutatott. - Van valami érdekes?

- A Steinbecknek örülni fog. Beletelik egy kis időbe, amíg átnézem a többi. Kiteszem a Zárva táblát, ha magának nem gond.

- Nyugodtan.

Callie a hátsó zsebébe tette a kezét, miközben Roger az ajtóhoz ment, megfordította a táblát, és bezárta az ajtót.

- Szóval Doug kért meg arra, hogy nézzek be. Sajnos eléggé elfoglalt voltam.
- Ez most elég kínos lehet magának.
- Hát olyasmi.
- Jöjjön be hátra! Kér kávét?
- Persze, köszönöm.

Az öreg nem ért Callie-hez, nem fogta meg a kezét. Nem bámult rá, nem viselkedett esetlenül. Nyugalma a nőre is átragadt, mire a hátsó helyiségbe értek.

- Kellemes szoba. Kényelmes. A könyvgyűjtőket mindig zakkant fanatikusoknak tartottam, akik levegőtlen lyukakban kuporognak, és elzárva tartják a köteteiket.

- Én pedig a régészeket tagbaszakadt fickóknak képzeltem barlangászsisakkal és ostonnal.
- Ki mondta, hogy nincs olyan sisakom - vágta rá a nő, megneveltetve a férfit.
- Szerettem volna kilátogatni az ásatásra. Látni a munkájukat. Látni magát. De nem akartam... erőltetni. Szörnyen nagy teher lehet ez most magának. Gondoltam, a nagypapa még várhat.

- Doug azt mondta, kedvelni fogom magát. Nem tévedett.

Roger kávét töltött, és a kis asztalkára tette.

- Tej, cukor?
- Minek elrontani azt, ami magában is jó?
- Mi történt a fejével?

A nő a frufrujához nyúlt.

- Úgy látszik, ez mégsem érte el a kívánt hatást. - Először valami apró füllentéssel akart válaszolni, ehelyett azon kapta magát, hogy bevallotta az igazságot.

- Istenem! Ez örület. A seriff mit mondott?

- Hewitt? - Vállat vont. - Csak a szokásos zsarudumát. Meglátja, mit tehet. Beszél azokkal a fazonokkal, akik egyszer már belénk kötöttek, és az autómát is összefirkálták válogatott káromkodásokkal.

- Pontosan kikről beszél?

- Két imbecillis kretén, a nevük Austin és Jimmy. Az egyik nagydarab, a másik kicsi. Mint Stan és Pan, suttyó változatban.

- Austin Seldon és Jimmy Dukes? - Az öreg megrázta a fejét, és visszatolta a szemüvegét, amely lecsúszott az orrára. - Nem hinném. Nem éppen lángész egyikük sem, de azért nem lőnének rá senkire, és nem emelnének kezét nőre, abban biztos vagyok. Gyermekkoruk óta ismerem őket.

- Azt akarják, hogy eltakarodjunk. És ezzel nincsenek egyedül.

- Az építkezés nem jelent gondot többé. Tegnap este felhívott Kathy Dolan, Ron özvegye. El akarja adni a területet a tájvédelmi hivatalnak. Nem lesz egyszerű megfizetni, amit kér érte, de összeszedjük valahogy. Az Antietam-völgyben nem lesz építkezés.

- Hát ez nem fog javítani a népszerűségükön errefelé.
- Egyesek szemében nem nővünk nagyot, az biztos. - Roger elégedetten és megnyerően mosolyodott el. - Mások szemében viszont annál inkább!
- Tegyük fel, lehetséges, hogy valaki azért ölte meg Dolant, hogy rákényszerítse a feleségét, hogy eladja a területet?
- Ismét mondom, nem tudom elképzelni. És nem is akarom. Ismerem ezt a várost meg a lakosait. Errefelé nem így zajlanak a dolgok.
- Az üzletben megcsörrent a telefon, de Roger nem törődött vele.
- Sokan nagyra tartották Ront, sokan viszont nem. De egyről sem tudnám elképzelni, hogy bezúzta a fejét egy kővel, és Simon tavába lökte.
- Ugyanezt állíthatom a csapatomról is. Persze nem ismerem mindenkit úgy, ahogy maga a szomszédait, de állíthatom, régészek között nem szokás kiütni azokat a helyieket, akik ellenzik az ásatást.
- Szereti a munkáját.
- Igen. Imádom.
- Mindennap újabb kaland.
- Néha izgalmasabb, mint máskor. Vissza is kéne térnem. - De nem állt fel. - Kérdezhetnék előbb valamit? Egy személyes dolgot?
- Természetesen.
- Suzanne-ről és Jayről. Mi történt köztük?
- Az öregúr felsóhajtott és hátradőlt.
- Sajnos a tragédiák gyakran újabbakat szülnek. Minden a feje tetejére állt, miután magát elvitték. Olyan rettenetes rémület telepedett a családra, amelyet képtelen vagyok szavakkal leírni. - Levette a szemüvegét, mintha egyszerre túl nehéz lett volna. - Ki képes így elragadni egy ártatlan gyermeket? Mit tesznek vele? Hogy történhetett meg? Heteken keresztül csakis magára tudtunk gondolni, egyfolytában aggódtunk és imádkoztunk. Felbukkant néha egy-egy szál, de soha nem vezetett sehova. A rideg valóság az volt, hogy ön nyomtalanul eltűnt. - Elhallgatott egy pillanatra, aztán folytatta. - Átlagos emberek voltunk, átlagos életet éltünk. Ilyesminek nem szabadna megtörténnie átlagemberekkel. Mégis megtörtént és megváltoztatott minket. Megváltoztatta Suzanne-t és Jayt.
- De hogyan? Mármint az egyértelműtől eltekintve.
- Suzanne-t teljesen lekötötte a keresés. Figyelemmel kísérte a rendőrséget, szerepelt a televízióban, interjút adott az újságoknak, magazinoknak. Mindig boldog lány volt. Nem észveszejtően boldog, ha érti, mire gondolok, de elégedett és boldog az életével. Nem fűtötte semmiféle különleges ambíció. Csak hozzá akart menni Jayhez, családot alapítani, otthont teremteni. Ennyire vágyott, semmi többre.
- Az átlagos elvárások társadalmunk alapjai. Otthon hiányában nincs meg a biztos alap, amelyre összetettebb kívánságainkat felépíthetnénk.
- Érdekes gondolat. Számukra minden bizonnyal a biztos alap volt az elsődleges. Jay jó ember volt, és ma is az. Nyugodt, bizalomra méltó. Remek tanár, aki szereti a munkáját és a diákjait. Azt hiszem, úgy hatéves korában szeretett Suzanne-be.

- Ez aranyos - mondta Callie. - Nem tudtam, hogy együtt nőttek fel.

- Suze és Jay. Az ismerősök mindig együtt emlegették a nevüket. - És fájt a szíve, hogy többé már nem tartoztak össze. - Egyikük sem találkozgatott komolyan senki mással. Jay még a lányomnál is többre tartotta az egyenes, sima utat, amelyen ők haladtak. Összeházasodtak, megszületett Doug, Jay tanított, Suzanne megteremtette az otthonukat. Aztán megszületett a lányuk. Tökéletes család. Fiatal házaspár, két gyermek, szép kis ház a szülővárosukban.

- Aztán egyszerre kihúzták alóluk a talajt.

- Pontosan.

Roger sosem felejthette el a lány hangját, amikor felhívta. *Apu, apu, elvitték Jessie-t! Valaki elrabolta a kislányomat!*

- Suzanne megroppant a teher alatt, és valami elszakadt kettőjük között, amit sem ő, sem Jay nem tudtak többé helyrehozni. Istenem, mennyit hadakoztak, amikor még csak jártak egymással. - Visszatette a szemüvegét - Emlékszem, egyszer valósággal beviharzott a házba egy randijuk után, és esküdözött, soha többé nem áll szóba Jay Cullennel. Aztán másnap a férfi már az ajtóban állt azzal az angyali mosollyal.

- De ezúttal nem hadakoztak.

- Inkább szép lassan átalakultak. Jay és Suzanne kifordultak magukból. A fiatal nő egyszerre aktivistává vált, küldetésre lett. Ha nem azon dolgozott, hogy magára találjon, nem csoportterápiára vagy gyűlésekre járt, szörnyen le volt törve. Jay nem bírt lépést tartani vele, nem úgy, ahogy ő szerette volna. Nem bírta annyira támogatni, amennyire Suzanne-nek szüksége lett volna rá.

- Bizonyára Dougnak is szörnyen nehéz lehetett.

- Úgy van. Két tűz közé szorult. Időről időre megpróbálták feltámasztani a normalitás látszatát, de ez nem tartott sokáig. Hiába próbálták.

Roger megérintette a nőt. Nem bírt ellenállni. Az ujjait a kézfejére fektette.

- Mindketten tisztességes, szerető emberek, és rajongtak a fiukért.

- Elhiszem. - Callie éppen ezért felfordította a tenyerét, és átkulcsolta Roger kezét. - Mégsem tudták újjáépíteni az életüket a hiányzó darab nélkül.

- Nem. - Roger felsóhajtott. - Időnként Suzanne-t újra lázba hozta egy esemény - egy új nyom, egy másik gyermek eltűnéséről szóló híradás, és ilyenkor minden kezdődött előlről. Az utolsó években bár együtt éltek, elidegenedtek egymástól, és csupán Doug kedvéért maradtak együtt. Nem is tudom, mi sodorta őket végül a válásig. Nem kérdeztem.

- Jay még most is szereti Suzanne-t.

Roger lebiggyesztette az ajkát.

- Igen, tudom. De maga honnan?

- Abból, amit akkor mondott, amikor Suzanne kiment a szobából. Ahogyan mondta. Sajnálom őket, Mr. Grogan. Mégsem tudom, mit tehetnék.

- Sem maga, sem senki más nem tehet semmit. Bár nem ismerem azokat, akik felnevelték, de biztosra veszem, hogy szintén tisztességes és szerető szülők.

- Azok.

- Hálás vagyok mindazért, amit magának adtak. - Megköszörülte a torkát. - Ugyanakkor a születésével Suzanne-től és Jaytól is kapott valamit. Ha képes ezt elfogadni és értékelni, az már elég.

Callie összekulcsolt kezükre pillantott.

- Örülök, hogy eljöttem ma ide.

- Remélem, újra találkozunk még. Tudja... talán könnyebb lenne mindkettőnknek, ha tegeződnénk. Kérlek, szólíts Rogernek.

- Rendben. - A nő felállt. - Szóval, Roger, máris újra ki kell nyitnod?

- Az egyik nagy előnye annak, ha az embernek saját üzlete van, hogy néha azt tehet, amit csak akar.

- Ha volna kedved, elkísérhetnél az ásatásra. Körbevezetnélek.

- Rég nem kaptam ilyen remek ajánlatot.

- Hé, Callie! - Jóformán még meg sem érkezett, amikor Bill McDowell máris az autójához sietett, és közben hevenyészve megigazította a haját. - Hol voltál?

- Akadt egy kis elintéznivalóm. - Kikászálódott a kocsiból. - Roger Grogan, Bill McDowell. Bill az egyik végzős diákunk.

- Aha. Helló! - Mondta a fiatalember, mielőtt a figyelme ismét Callie-re összpontosult - Reméltem, hogy ma veled dolgozhatok. Jesszus, mi történt a fejeddel?

Callie nem förmedt rá. Olyan lett volna, mintha ráförmedne a lábához dörgölődő csatakos kiskutyára.

- Beütöttem.

- Jaj. Nem fáj? Szerintem ülj le az árnyékba. Hozok frissítőt. - Bill kinyitotta előttük a kaput.

- Nem, kösz. Körbevezetem Rogert, aztán... - Callie-nek elakadt a szava, amikor észrevette, hogy Jake összeakaszkodott a nagydarab fickóval a bárból. Azzal, aki munkát adott az autófényezőnek. - Mi az ördög folyik ott?

- Ja, az a tag? Téged keresett. Jake meg nem fogta vissza magát - Bill csak egy röpké pillantást vetett Jake-re, akit az ellenfelének tartott a Callie szívéért vívott küzdelemben. - Elég bajunk van anélkül is, hogy Jake másokat provokál.

- Ha Jake balhét provokálna, akkor az a süket melák már rég a földön lenne. Ne haragudj, Roger, ezt el kell intéznem. Bill, te addig mutasd meg Mr. Grogannek a szerszámkészítő területet.

- Hogyne, ha szeretnéd, de...

- Beszélhetek Austin fejével - ajánlotta fel Roger. - Gyerekkorában én csentem neki borsmentát.

- Egyedül is boldogulok. Nem tart sokáig. - Átvágott a terepen, fejbiccentéssel üdvözölt mindenkit. De Dory eléugrott, és megragadta az ingujját

- Nem kéne hívnunk a rendőrséget? - jajveszékelte a lány. - Hívni kéne a seriffet! Ha összeverekednek...

- Az az ő dolguk. Menj, segíts Frannie-nek a földdel. Ne zavarj!

- De nem kéne mégis... Mi történt az arcoddal?

- Szűnj meg.

Callie-ben forrt a düh, mire a két férfihoz ért.

- Hallom, engem keres - szólalt meg.

- Hoztam egy csekket. Csak ezért jöttem. A károkra.

A nő némán kinyújtotta a kezét. Austin elővette a papírt a zsebéből, és Callie tenyerébe tette, aki kihajtogatta és leolvasta az összeget. Egyezett azzal, amelyet Hewittnak megadott.

- Rendben. Most pedig tűnjön el jó messzire.

- Akarok mondani valamit. - Megrántotta a vállát. - Elmondom, ahogy neki is. - Jake-re bökött. - Ahogy Jeffnek, Hewitt seriffnek is elmondtam. Otthon voltam tegnap este. Tizenegyre már ágyba bújtam a feleségemmel. Még az esti híreket meg a show-műsort sem néztem meg, mert egy reggeli munka várt rám. Amit ki kellett hagynom, hogy idejöjjenek. Szóval lehet, hogy Jimmy és én elvetettük a sulykot az autójával...

- Lehet? - Jake síri nyugalma nem sok jót sejtetett.

Austin álla görcsösen megfeszült.

- Rendben, elvetettük a sulykot, és vállaljuk érte a felelősséget. De én nem ütök meg nőket, és nem lövöldözök, az istenért. És Jimmy sem. Jeff meg kijön a placra ma reggel, és csak úgy aszondja, mondjuk meg, hol voltunk tegnap éjfélkor, és hogy mit csináltunk, és tudja-e valaki igazolni.

A férfi arcán tükröződő megaláztatás lelohasztotta Callie haragját.

- Ha nem rongálják meg a kocsimat, Hewitt nem alázta volna meg a munkahelyén. De ezzel egálban vagyunk, mert „leszbi banya” felirattal furikázni is elég megalázó.

Austin annyira elpirult, hogy úgy festett, mint egy jól megtermett vöröshagyma.

- Bocsánatot kérek. Jimmy és a magam nevében.

- Maga húzta a rövidebbet? - kérdezte Jake.

Austin szájrándulása igazolta a feltevését.

- Feldobtunk egy érmét. Nem tudom, mi történt tegnap éjjel, de elmondom, hogy még soha életemben nem emeltem kezet nőre. Egyszer sem - vágta ki, és közben Callie homlokára sandított. - És soha nem is lőttem senkire. Nem szívesen látom itt magukat megmondom kerek perec. Ron Dolan jó ember volt, és a barátom. Ami vele történt... az nem helyes. Az nem helyes.

- Ebben egyetértünk. - Callie zsebre vágta a csekket.

- Talán igaz, amit beszélnek. Hogy ez a hely meg van átkozva. - Austin szorongó pillantást vetett a tóra. - Megmondom, már nem is dolgoznék itt szívesen.

- Akkor nyugodtan ránk hagyhatja. A viszontlátásra - fejezte be Callie, és ezzel kezet nyújtott.

Austin hirtelen zavartnak tűnt, aztán óvatosan megrázta a kezét

- Annak az embernek, aki így megüt egy nőt - mondta, Callie homlokára biccentve -, el kéne törni a karját.

- Ebben is egyetértünk - felelte Jake.

- Hát... csak ennyit akartam mondani. - Austin újra biccentett, aztán elsomfordált.

- Ez aztán szórakoztató volt. - Callie megpaskolta a zsebét. - Tuti, hogy nem ez az agyalágyult lőtt rád. Miért akaszkodtatok össze?

- Kihívóan jelent meg, szóval egyből gondoltam, letöröm a szarvát. Aztán hozzám vágta, hogy nem hozzám jött, meg ilyenek, így természetes, hogy kószoltunk egymást. De a megjelenésed megghiúsította a jó kis véres balhét. - Jake megérintette a nő frufruját. - Remélem, ez csak új frizura, nem pedig a seb eltakarására tett kísérlet.

- Fogd be.

- Csak mert jól áll, de álcának csapnivaló. - Finom csókot lehelt a sebre. - Hogy érzed magad?

- Mint aki fának ment.

- El is hiszem. Ki az öreg fazon?

Callie hátranézett, és látta, hogy Roger leköti magát Bill-lel és Matt-tel.

- Roger Grogan. Suzanne apja. Ma reggel meglátogattam. Igazán... igazán lenyűgöző egyéniség. Megmutatom neki az ásatást.

- Mutass be! - Jake kézen fogta. - Együtt körbevezetjük. - Amikor Callie megpróbálta elhúzni a kezét, Jake fokozta a szorítást. - Ne rontsd el a mókát! Billt megöli a féltékenység, valahányszor megérintelek.

- Hagyd békén a srácot. Ártalmatlan.

- Legszívesebben csókokkal árasztaná el a lábad. - A szájához húzta a nő kezét, és megcsókolta. - Ha fegyvert viselne, már több sebből véreznék.

- Szemét gazember vagy.

Felnevetett, és elengedte a kezét, de csak míg átkarolta a vállát.

- Épp ezt szereted bennem, kedvesem!

Callie másnap reggel a szerszámaikat rendezgette, és lélekben az aznapi munkára készült, amikor Lana megérkezett. A régésznő derűsen figyelte, ahogy bejön a kapun, szenvedő pillantást vet a cipellőjére, aztán elindul a terepen.

- Nem keltél ügyvéd létedre kissé korán? - kérdezte fennhangon Callie.

- Vedd hozzá, hogy a gyereket előkészítőre, a kutyát pedig állatorvoshoz kellett vinnem. - Amint Lana közelebb ért, letolta a napszemüvegét, és szemügyre vette Callie homlokát. - Jaj!

- Hogy mondtad?

- Szeretnék rávilágítani, hogy elég bosszantó volt másod-, sőt harmadkézből értesülnöm az éjjeli kalandodról. Felhívhattál volna!

- Nem tudtam eldönteni, kit pereljek be.
- A rendőrség gyanúsít már valakit?
- A nyárfa törzséből kiszedték a töltényt. Ha megtalálják a fegyvert, meglesz a gyanúsított is.
- Hogyhogy nem félsz?
- Dehogynem félek. Jake azt mondta, a lövés alig két méterrel tévesztette el őt, és én hiszek neki. Tény, hogy valaki lövöldözött. Sőt, valaki más még ennél rosszabbat is tett.
- Gondolod, hogy a két eset összefügg?
- Azt hiszem, a seriff nem hajlik erre az elképzelésre, de nem túl bőbeszédű. Egyelőre csak feltételezés. Egyesek nem örülnek a jelenlétünknek. Ha el akarnak zavarni, annak jó módja, ha ellehetetlenítik az ásatást. Erre pedig egy holttest és egy lövöldözés rendkívül alkalmas.
- Nekem is vannak híreim, de annak sem fogsz örülni.
- A nyomozó.
- Kezdjük azzal. Carlyle fia nem éppen segítőkész. Azt mondta a magánnyomozónak, hogy nem tudja, hol az apja, de még ha tudná, akkor sem árulná el.
- Próbálkozzon tovább!
- A te pénzed.
- Még tart a keret - Callie felsóhajtott. - Bár már nem sokáig - vallotta be. - De pár hétig még kibírom.
- Nyugodtan szólj, ha újra akarnád gondolni a kiadásokat. Egyébként tetszik a frufrud.
- Igen? - Callie megérintette újdonsült tincseit. - Elég idegesítő lesz, ha lenő.
- Hallottál már a fodrászat nevű találmányról? A többi mondanivalóm a városban terjengő pletykával kapcsolatos.
- Hosszú lesz?
- Hát, gyere fel ide. Ha én megyek le oda, a cipőmnek lóttek. - Lana körbepillantott a gödörben, miközben Callie letette a szerszámaikat

A szerszámok csattogása a kövön, a locsogásuk a sárban zene volt Callie füleinek. Tikasztó meleg volt, amelyben az ember két pillanat alatt leizzadt.

A levegőben verejték, rovarirtó és a föld illata keveredett.

Nem is remélte, hogy ilyen egyenletesen fognak haladni. A terep jókora részét feldolgozták már. Gondosan haladtak, méterről méterre, minden egyes parcellában.

A munkaeszközök, ásók, vakolókanalak és ecsetek rakásokban álltak. Mindenféle ruhadarabok heverték. Valaki egy írólapot fektetett a fényképezőgépére, hogy leárnyékolja - gondolta a nő. Az ásatáson minden méteren vizespalackokba és üvegekbe botlott az ember, és a levetett pólók szinte lángra kaptak a tűző napon.

- Mit csinálnak?

Callie Jake-re és Doryra pillantott, akik szoros közelségben álltak.

- Jake a mi izgató fotósunkkal flörtöl. - Vállat vont, és csodálkozva állapította meg, hogy többé nem gyúlt a féltékenység sötétzöld fellege a tekintetében, amikor látta, ahogy a férfi

lázán a nő vállát a karját fogdossa. - Feltehetően azt magyarázza, milyen szögből akarja a képeket. - Miközben beszélt a kézfejét vakargatta. - Agyagcserepeket találtak arrafelé.

- Majd megnézem, mielőtt megyek. Tehát... - Lana újra Callie-hez fordult - Tegnap találkoztál Rogerrel.

- Úgy van. Hát aztán? Kedvelem.

- Én is. Nagyon. Utána elvitted valahová.

- Igen, kihoztam az ásatásra. Mit számít ez?

- Volt valaki más is a könyvesboltban akkor.

- Igen, egy asszony, aki túl akart adni pár könyvön. - Callie lehajolt a jegesteás palackjáért. Mivel a poharát már rég elkavarta, az üvegből ivott - Azt mondta, az ő sógora forgatta ki a földből az első maradványokat. Ez mit számít?

- Felismert téged.

- Hogyhogy, a tévéből? - Aztán bevillant neki. - Na ne! Az lehetetlen, hogy kétpercnyi beszélgetés után rájött, hogy én vagyok Jessica Cullen!

- Nem tudom, mennyi időbe telt, de végül összeállt a kép. Feltűnt neki, hogy Roger bezárta a boltot, miután elment. Aztán véletlenül látta, hogy együtt távoztok. Az alapján, amit hallottam, megemlítette a dolgot valaki másnak, aki látott téged kijönni az irodámból Suzanne társaságában. És Jayt is látta. Ez egy kisváros, Callie. Mindenki ismer mindenkit, és megjegyyez mindent. Már is lábra kapott a híresztelés, hogy te vagy Suzanne és Jay rég elveszett lánya. Gondoltam, jobb, ha tudod, hogy eldönthesd, mit kezdesz vele.

- Hogy én mit kezdek vele. Az isten szerelmére! - Callie földhöz vágta a kalapját. - Nem tudom. Az nem ér semmit, ha nem nyilatkozom. Attól mindenki egyből azt hiszi, pontosan tudja, mit nem mondok el.

- Előbb-utóbb a sajtó is kiszagolja. Ez elkerülhetetlen. Nyilatkoznod kell. A Cullen családnak is. Meg a szüleidnek is. És el kell döntenetek, mitévők legyetek.

Callie az ásatásra révedt. Látta, hogy Jake odébbállt, és most Frannie körül legyeskedett, aki épp Chuckkal dolgozott. A kezét a lány hátán pihentette.

Bill éppen Dorynak szövegelt. Ránézésre a nő közel sem élvezte annyira az ő társaságát, mint Jake-ét.

Callie azt kívánta, bárcsak a csapatában zajló törpetragédiák jelentenék neki a legnagyobb gondot.

- Nem akarok szóba állni a sajtóval. Nem akarom kitenni ennek a szüleimet.

- Nincs más választásod, Callie. A gyerekrablás a maga idejében nagy port kavart. Suzanne amolyan helyi híresség. Készülj fel a legrosszabbra.

- A katasztrófára nem lehet felkészülni. Legfeljebb túlélni. Suzanne már tudja?

- Egy óra múlva találkozunk. Elmondom neki azt, amit eddig még nem hallott.

Callie felvette a kalapját és a fejébe nyomta.

- Kell az a lista. Az orvosai, nővérei, a kórteremben megfordult összes személy nevével. Én nem akarom erőltetni nála.

- Viszont szeretnéd, ha én tenném. - Lana bólintott. - Nem probléma.

- Add meg Carlyle fiának címét és telefonszámát. Talán én rá tudom venni arra, hogy szóba álljon velünk. Anyámat is fel kell hívnom, hogy támogassam egy kicsit. Az én anyámat - tette hozzá, mert Lana néma maradt. - Suzanne-t rád hagyom.

- Megértem.

- Könnyít a dolgomon, hogy legalább te megértesz. És Roger. Sokat segített.

- Különleges ember. Talán egy ilyen trauma genetikailag is könnyebben feldolgozható a férfiak számára, mint a nőknek. Mint egy anyának. Tudom, hogy Dougot is megrázta, de jól bírja.

- Van valami köztetek?

- Hát, egyelőre még nem tudom, mi az a „valami”, de igen. Azt hiszem. Talán zavar?

- Engem nem. Csak furcsán hat rám még egy bonyolult kapcsolat. Az ügyvédem a vér szerinti bátyámmal kavar. Kifogom életem egyik legfontosabb ásatását. Erre előbb az exférjem is belekeveredik, aztán megtudom, hogy a feltárástól alig egyköpésnyire születtem. Az édesanyámról kiderül, hogy a kedvenc süteménygyártóm feje, majd ismeretlen személy vagy személyek zavarnak be a képbe gyilkossággal és rendbontással. Ezek bármelyike külön-külön is elég furcsa volna. De együtt...

- Kész katasztrófa.

- A te szádból máshogy hangzik, de tulajdonképpen az. Szerezd meg a listát Suzanne-től - tette hozzá kisvártatva Callie. - Ideje a dolgok mélyére ásni!

Suzanne végighallgatta Lanát. Teával és aprósüteménnyel kínálta. Átadta a múltbeli nevek jegyzékét, legépelve. Végig nyugodt maradt, amíg ki nem kísérte Lanát.

Aztán megfordult és Jayre förmedt.

- Arra kértelek, hogy gyere el ma reggel, mert Lana fontos ügyben szeretne beszélni velünk. Erre egy szót sem szólsz. Egy árva szót sem!

- Mégis mit mondhattam volna? Mit vársz tőlem? Te már úgymint mindenről gondoskodtál.

- Igen, mindenről én gondoskodtam. Ahogy azelőtt is!

- Nem hagytad, hogy segítsek. Ahogy azelőtt sem.

Az asszony keze ökölbe szorult, de elviharzott Jay mellett, be a konyhába.

- Menj el, Jay. Menj el!

Majdnem megtette. Az asszony évekkorábban egyszer már hozzávágta ezt. Menj el, Jay. És akkor megtette. Ám ezúttal utánaeredt, és megragadta a karját.

- Akkor is kizártál, és most is! Aztán megvetéssel nézel rám. Mit akarsz, Suzanne? Egész életemben csakis azt próbáltam megadni neked, amit akartál.

- A lányomat akarom! Jessie-t akarom!

- Őt nem kaphatod vissza.

- Te nem, mert nem vagy hajlandó tenni érte! Lana irodájában alig szóltál hozzá. Még a kezét sem fogtad meg.

- Mert nem akarta, hogy hozzáérjek. Te tényleg, tényleg azt hiszed, hogy ez az egész engem nem marcangol szét?

- Azt hiszem, te már réges-régen leírtad őt.

- Ez baromság. Szenvedtem, kínlódtam. De te se láttál, se hallottál. Számodra egyedül Jessie létezett. Nem voltál többé a feleségem, a szerelmem. Még a barátom sem lehettél, annyira lekötött, hogy az ő anyja légy!

A szavak kicsi, éles nyilakként fúródtak az asszony szívébe. Jay még soha nem mondott efféleket. Még soha nem látta őt ennyire dühödtnek, ilyen megbántottnak.

- Felnőtt férfi voltál. És az apja! - Kiszabadította a karját, és remegő kézzel szedegette össze a tealeveleket. - Elzárkóztál előlem, éppen amikor a legnagyobb szükségem lett volna rád.

- Talán igen. De te is elzárkóztál. Nekem éppúgy szükségem volt rád, mégsem álltál mellettem. Én megpróbáltam egyben tartani a kapcsolatunkat, te pedig mindent feláldoztál azért, amit elvesztettél.

- Az én kicsim volt!

- A mi kicsink. A fenébe, Suze, a mi kicsink.

Az asszony szaporán, zihálva vette a levegőt.

- Te le akartad cserélni őt.

Jay úgy hőkölt hátra, mintha Suzanne arcul csapta volna.

- Ez bolondság. Bolondság és kegyetlenség. Még egy közös gyermeket szerettem volna. Nem egy pótlékot. Újra össze akartam kovácsolni a családot. A feleségemre vágytam, de te ellöktél magadtól. Elvesztettük a lányunkat, Suzanne. Én ráadásul a nejemet is. A legjobb barátomat, a családomat. Mindent.

Suzanne a könnyeivel küszködve válaszolt.

- Ennek semmi értelme. Találkoznom kell Jessicával... Callie-vel.

- Nem teheted.

- Miről beszélsz? Nem hallottad, amit Lana mondott? Megsebesült.

- Nagyon is hallottam. Azt is mondta, hogy máris terjed a pletyka, és ez nehéz helyzetbe sodorja őt. Ha most felkeresed az ásatáson, és meglátnak vele, azzal csak olajat öntesz a tűzre.

- Nem érdekel a pletyka. Ő a lányom. Miért ne tudhatnák meg az emberek!

- Őmiatta, Suzanne. Ha most meglátogatod, azzal csak még messzebbre taszítod magadtól. Ha nem várod meg, hogy ő jöjjön hozzád, hogy ő húzza meg a vonalakat, akkor újra el fogod veszíteni. Ő nem szeret minket.

Remegő ajakkal válaszolt.

- Hogy mondatsz ilyet! Igenis szeret. A szíve mélyén. Szeretnie kell!

- Gyűlölöm, hogy ezt kell mondanom. Gyűlölök fájdalmat okozni neked. Inkább félreállnék és elmennék újra, minthogy bántsalak. De ha nem mondom ki, azzal csak még nagyobb kínba sodorlak. - Jay karonfogta az asszonyt, erősen szorította, nehogy elléphessen. Eleve is ezt kellett volna tennie, döbbsen rá. Szorosan fognia. - Sajnál bennünket. Az

adósunknak érzi magát. És ha elég időt és teret hagyunk neki, talán más érzés is feltámad benne.

- Azt akarom, hogy hazajöjjön.

- Drágám. - Homlokon csókolta Suzanne-t. - Tudom.

- Át akarom ölelni! - Suzanne átkulcsolta a csípőjét. - Azt akarom, hogy újra kisbaba legyen, hogy elringathassam.

- Én is ezt akartam. Tudom, nem hiszel nekem, de teljes szívemből kívántam. Csak... csak hogy megérinthessem.

- Istenem, Jay. - Az asszony letörölt egy könnyet a férfi arcáról. - Sajnálom. Annyira sajnálom!

- Most az egyszer talán inkább ölelj át. Vagy legalább engedd, hogy átöleljelek. - Átkarolta a nőt. - Hadd zárjalak a karomba, Suzanne!

- Próbálok erős maradni. Évek óta egyebet sem próbálok, most mégis képtelen vagyok fékezni a könnyeimet.

- Semmi gond. Kettesben vagyunk. Senki sem tudja meg - nyugtatgatta Jay. Milyen régen engedte utoljára ilyen közel magához, gondolta. Milyen rég hajtotta a fejét a vállára utoljára. Milyen rég ölelte át.

- Azt képzeltem... amikor először találkoztunk, még azt hittem, elég lesz a tudat, hogy a kisbabánk boldog és biztos életet él. Hogy gyönyörű, okos nő lett belőle. Tényleg elhittem, hogy elég lesz. De mégsem az. Napról napra többet szeretnék. Csak öt percet, csak egy órát. Egy napot aztán már egy évet.

- Észrevetted, milyen szép a keze? Kicsit érdes, biztosan a munkájától, mégis olyan kecses és vékony, az ujjai hosszúak. Amikor megláttam, rögtön az jutott eszembe: istenem, biztosan zongorázni járattuk volna. Az ilyen kéz zongorázásra rendeltetett.

Suzanne lassan, óvatosan elhúzódott. Aztán átfogta a férfi arcát és felemelte. Jay némán könnyezett. Ő mindig néma maradt, valahányszor más kiobbant örömében, bánatában.

Visszaemlékezett, hogy mindkét gyermekük születésekor ugyanígy könnyezett. Összekulcsolt kézzel álltak, és a férfi némán hullatta a könnyeit.

- Jaj, Jay! - A szívére hallgatott, és csókot nyomott nedves arcára. - Csellózik.

- Igazán?

- Igen. Láttam a tokot a motelszobájában, és az interneten is találtam róla egy önéletrajzot, amely főleg az eddigi munkáit taglalja. Ott olvastam. Azt is, hogy kitűnőre érettségizett a Carnegie Mellon Gimnáziumban.

- Tényleg? - A férfi próbálta összeszedni magát, mégis akadozó hangon beszélt, miközben elővett egy zsebkendőt. - Nehéz iskola.

- Kinyomtattam, megnézed? Képet is közöltek róla. Olyan komolynak és okosnak tűnik rajta.

- Persze, érdekel.

Suzanne bólintott, és elindult a számítógépéhez.

- Jay, igazad van azzal kapcsolatban, hogy ő jöjjön hozzánk, ő határozza meg a kapcsolatunkat. De olyan nehéz várni. Különösen így, hogy ennyire közel van hozzám.

- Talán együtt nem lenne olyan elviselhetetlen a várakozás.

Az asszony elmosolyodott, éppen úgy, mint amikor a legjobb barátja először megcsókolta.

- Talán nem.

Nem volt könnyű tészta. Douglasszel sohasem az, töprengett Lana. Ennek ellenére nemcsak rábeszélte újabb találkozóra, de még azt is elérte, hogy a könyvesbolt feletti lakásban jöjjenek össze.

Látni akarta, hol él a férfi, még ha csak átmenetileg is. Úgy gondolta, ideje kideríteniük, mi is az a „valami” közöttük.

Amikor kopogott a bejárati ajtón, a férfi „bújj be!” kiáltással válaszolt. Lana feltételezte, woodsborói szokás, hogy nem zárják be az ajtót. Ezt még két év után sem vette fel. Ehhez túlzottan városi lány, morfondírozott, miközben belépett a lakásba.

A nappaliban a pamlagot tengerészkék huzat takarta, az egy szem lehasznált karosszék pedig zöldben pompázott. Mindez persze egyáltalán nem illett a barna-narancs sávós szőnyeghez.

Talán színvak, gondolta.

A konyhát csípőmagasságú pult választotta el a nappalitól. A konyha legalább patyolattiszta, állapította meg Lana örömmel.

A férfi vagy szereti a tisztaságot, vagy csak nem főz. Lanának mindkettő megfelelt.

- Egy perc, és jövök - kiáltotta Doug a szomszéd szobából. - Csak befejezek valamit.

- Nem gond.

Így legalább szemügyre vehette a szobát. Szétszórt emléktárgyak mindenfelé. A gimnáziumi baseballbajnokság legértékesebb játékosának járó kupa, egy igencsak betört baseballkesztyű, amely leginkább középkori katapultra emlékeztetett. És persze könyvek.

Ezt mind értékelte, legjobban mégis a falon függő művészi reprodukciók nyerték el a tetszését. A férfi nagyot nőtt a szemében.

Mucha *Négy évszakja*, egy Waterhouse-hableány, valamint Parrish *Eksztázis és Hajnal* című képe lógott a falon.

Érdemes jobban megismerni azt a fickót, aki ilyen dísz tárgyakat és gimnáziumi serleget tart.

Kezdetnek a hálószoobaajtóhoz ment.

Sallangmentes, közönséges ágy. Semmi fejtámla, és csak egy kék kötött takarót húztak rá sietősen. A szekrény családi ereklyének tűnt. Sötét ódon mahagónibútor rézkilincsekkel. Tükör nem volt a szobában.

Doug a viharvert fémasztalra állított laptopján dolgozott. Az ujjai serényen pattogtak a billentyűkön.

Fekete pólót, farmert és a nő legnagyobb meglepetésére teknőckeretes szemüveget viselt.

Lana torkát nevetés csiklandozta, ahogy belépett a szobába.

A férfi haja nyirkosan csillogott. Megérezte a szappan csábító illatát, amelyből arra következtetett, hogy a férfi csak nemrég fürödhetett.

Engedett a kísértésnek, a férfi mögé lépett, és sötét nedves hajába túrt.

Doug megrendült, hátrapördült a széken. A szemüvege lencséjén át a nőre meredt.

- Bocs, elfelejtettem. Csak be akartam fejezni ezt a... mi van? - kérdezte, mivel Lana csak állt és vigyorgott rá.

- Nem is tudtam, hogy szemüveges vagy.

- Csak a munkához használom. A számítógéphez meg olvasáshoz. Ilyesmihez. Korán jöttél.

- Nem, éppen időben. - A férfi láthatóan kissé feszengett attól, hogy Lana a hálósobájába került. És ez erőt adott a nőnek. - Persze, nem sietünk. A mozi csak egy óra múlva kezdődik.

- Egy óra. Rendben. - Lana az ügyvédi munkaruhájában, csíkos kosztümben érkezett. Mi vonzotta Dougot ennyire egy csíkos öltözetet viselő nőben? - Úgy volt, előtte megvacsoráztunk.

- Igaz. - Imádta, ahogy a férfi szeme elkerekedett, amikor az ölébe csúszant. - Vagy itt is maradhatunk. Összedobok valamit.

- Nincs nagy válasz... - Doug hangja elakadt, amikor a nő leeresztette a fejét, és az ajkával a száját kezdte ingerelni. - ...ték, de megteszi, ha ezt akarod.

Lana végighúzta a kezét a férfi mellkasán, és átkarolta a nyakát.

- Éhes vagy?

- Hát eléggé.

- Mihez volna kedved? - kérdezte, majd felnevetett, amikor a férfi szája a szájára tapadt.

16

Lana valósággal körétekeredett. Körbevette, Doug csakis erre tudott gondolni, ahogy az íze, az illata, az alakja elkápráztatta az érzékeit.

Mintha átvette volna felette az irányítást. Akkor kezdődött, amikor legutóbb az étterem előtt búcsúzóul megcsókolta.

A férfi nem tudta eldönteni, hogy elfojtsa vagy szabadjára engedje a vágyát. Csak azt tudta, hogy akarja a nőt. Most azonnal.

- Engedd, hogy... - A szék összeroppant kettejük súlya alatt. Odalent az utcán egy autó motorja puffogott. De Doug agyát e pillanatban csak az töltötte be, hogy minél előbb a nő testéhez férközzön, leküzdje a blúza gombjait, és rátaláljon.

- Feltett szándékom. - Lana szíve zakatolt, a mellében, a torkában dübörgött. Imádta ezt az érzést - az élet ritmusát. Hátrahajolt, hogy helyet adjon a férfi kezének. - A szemüveged indított be, csak hogy tudd.

- Soha többé nem veszem le.

- Nem fontos! - A kezét Doug hajába mélyesztette, és közben óvatosan levette a szemüvegét. Az asztalra tette, miközben a férfi kigombolta a fehér blúzt. - Már elvégezte a feladatát.

- Ahogy a csíkos kosztümöd is. Kikészít a látványa.

- Eredeti Brooks Brothers.

- Isten áldja a Brooks fivéreket! - Olyan tökéletes alakja volt, kecsesen apró, a bőre sima és fehér, mint a tej. Legszívesebben lenyalogatta volna. - Mi lenne, ha... - Lehúzta a blézert a nő válláról, de a könyöke megfogta. A blúza már szétnyílt, előbukkant a selyem melltartó és alatta a kecses ívű domborulat. - Igazán remekül festesz így - mondta Doug, majd a nyakára tapadt.

Lana friss, vadító nőnek érezte magát. A férfi ajka forró lángokat gyújtott a bőre alatt.

A nő karja oldalt lehanyatlott, és feltárult a teste. Volt valami sötét és erotikus abban, ahogy hirtelen megváltozott az erőegyensúly, és átkerült az irányítás a férfihoz. Lana átengedte magát az érzéseinek, és valósággal megszédült, amikor Doug szája a szájára tapadt.

A férfi lágy, finom mozdulatai nyomán még a lélegzete is elakadt. Váratlan erővel szembesült, felforrt a vére, ahogy a férfi az ágyhoz vitte, miközben egy pillanatra sem hagyta abba az ajka ostromát.

Aztán már alatta feküdt az ágyon, megadóan és csodálatosan magatehetetlenül. A férfi kiszabadította a blézerébe gabalyodott karját, és még mielőtt Lana hozzáért volna, megfordult, és a lányt a hasára fordította.

- Nem mintha bántani akarnám a Brooks fivéreket - mondta, miközben lassan lehúzta a szoknyája cipzárját -, de velük együtt kissé nagy itt a tömeg. Inkább megszabadulnék tőlük.

Lana felpillantott, haja a szemébe omlott.

- Ugyanez a véleményem a Levi'sedről.

- Csak egy perc. - Doug lecsúsztotta az inget, közben az ujjával véggsimította a nő gerincét. - Szép a háta, ügyvédnő.

A szoknyát lehúzta a derekáról, egészen a bokáig, aztán elhajította. A nő keskeny csipkepánttal rögzített combharisnyát viselt és fehér szaténtangát, amelyről Doug úgy vélte, hogy nem a tiszteletre méltó Brooks fivérektől szerezte be.

- A többi testrészed is megjárja.

Felnevetett, és valami frappánsat készült mondani. Ám az ajkáról kéjes nyögdécselés szakadt fel, amikor a férfi ajka végigkövette a gerince vonalát. Doug a térdhajlatától a combtővéig végigsirnitotta a lábát és Lana az ágy szegélyébe markolt.

- Tudod, soha többé nem bírok úgy rád nézni az ügyvédi öltözkédben, hogy ne arra gondoljak, ami alatta rejlik.

Az ajka lassan a nő derekához ért, de nem állt meg.

- Tőlem akár...

A férfi aprólékosan vezette végig a gyönyör fennsíkján, és Lana teste elgyengült, a tagjai elernyedtek. Mintha minden finom, szürke ködbe borult volna, amelyben pillanatnyi tétovázás nélkül merült el.

Kinek kell a hatalom, gondolta, ahogy a köd körbezárta, amikor... elsüllyedhetett benne.

Doug hallotta a sóhaját, érezte, hogy elernyed. A nő teste arra várt, hogy felfedezze, ízlelgesse, kóstolgassa. Karcsú dereka, hosszú combja, érzéki illata. Egyetlen mozdulattal kikapcsolta a melltartóját és szája a bőrére borult.

Lana tekintete elhomályosult.

Lassan megfordította a nőt, és az ajkát, a nyakát, a mellét csókolgatta.

Lana finom, selymes bőrét előntötte a forróság. A keze Doug testét cirógatta - a haját, a vállát, a hátát. Miközben sóhaja a férfi száján halt el, lehúzta és félredobta Doug pólóját.

Beleremegett, ahogy a két mezítelen test összeért.

Milyen türelmes és alapos, ábrándozott Lana. Doug a nevét suttogta, ahogy a keze és az ajka egyre türelmetlenebbül kutatott. Egyre gyorsabban és gyorsabban táplálta, élesztgette a nő testében fellobbant lángokat, ahogy higgadtból lassan sürgetővé, álmodozóból követelőzővé vált.

A kezét hozzátapasztotta, ujját gyötrelmes és gyönyörteljes lassúsággal a szatén alá, végül a testébe csúsztatta.

A nő a vállába mélyesztette a körmét. Doug látta, hogy a tekintete áttetszővé válik, a bőre egész testén kipirul. Sikolyát elnyelte a száján, ahogy Lanát elragadta a mámor örvénye.

Az érzések olyan szilaj erővel tomboltak a nőben, hogy képtelen volt szétválasztani vagy visszafogni őket. Doug nadrágjának gombjával viaskodott. Elviselhetetlen vágy hajtotta, minden pordkája azt kívánta, hogy elmerüljön benne. Csípője szünet nélkül ringott, ahogy kiszabadította és a karjába zárta a férfit.

- Doug, jaj, Douglas! - suttogta, ahogy magába vezette a férfit.

A gyönyör valósággal letaglózta Dougot. A nő meghódítása leírhatatlan boldogsággal töltötte el, miközben nyirkos forrósága beborította őt. Leküzdötte a vágyat, és nem vadul zakatolt, csak lassan mozgott, kiélvezett minden egyes emelkedést és borzongató zuhanást.

Lassan lement a nap. Utolsó fénysugaraival bevilágítottak az ablakon, fénybe borították Lana arcát. A nő szempillája remegett, a szíve a torkában dobogott, ahogy hátrafesztette a fejét, és a gyönyör lassan, hosszan tört elő.

A férfi tudta, hogy akárcsak ő, a nő is az önkívület szakadéka szélén táncol. Amikor Lana szorosan magához vonta száját újra a szájára forrasztotta, és alábukott a mélybe.

- Doug? - Lana a férfi haját simogatta, és az ablakon át az utcát bámulta. Fekétében is látta, ahogy odakint kigyulladt a lámpafény.

- Hmm, igen?

- Mondani szeretnék valamit. - Nagyot sóhajtott, és amennyire a férfi ránehezedő testétől tudott, kinyújtózott az ágyon. - Mmmmmmm.

A férfi szája mosolyra görbült Lana nyakán.

- Hát ez mindent elmond.

- Azt hiszem, jövök neked egy vacsorával.

- Én is azt hiszem. Ezt úgy értsem, hogy visszaveszed a csíkos kosztümödet, és újra beindítasz?

- Igazából arra akartalak kérni, hogy adj kölcsön egy inget, amíg körbenézek a konyhában.

- Inget adhatok, de a konyhával kapcsolatban előre figyelmeztetek, sok jóra ne számíts.

- Hidd el, csodát teszek. Ó, és még valami.

A férfi felemelte a fejét, és a nőre nézett.

- Mi az?

- A bébiszitter éjfélig marad. Szóval remélem, akad valami fehérje a konyhádban, mert még nem végeztem veled.

Derűs, érdeklődő, örömteli mosolyra húzta a száját.

- Hogyan úszhatnálak meg, amikor visszatérek a városba?

- Ennek még nem jött el az ideje. Egyelőre akkor fogok hiányozni, amikor elhagyod a várost.

Ez a kijelentés annyira az elevenébe hasított, hogy elfordult, és felkelt az ágyról.

- Be kell néznem egy könyvtárba - mondta, és a szekrényhez lépett. - Memphisben.

- Ó - Lana felült, de a hangja rezzenéstelen maradt. - Mikor utazol?

- Pár napon belül. - Doug előhúzott egy inget. - Ha végeztem, rögtön visszatérek. - Visszafordult, és átnyújtotta az inget a nőnek. - Nem hinném, hogy ilyen körülmények között helyes lenne sokáig távol maradnom.

Lana bólintott, és feltápáskodott az ágyról, hogy felvegye az inget.

- Egyetértek. A családnak szüksége van rád.

- Aha. És még valami.

Hátrasandított, miközben begombolta az inget.

- Igen?

- Attól tartok, még én sem végeztem veled.

- Helyes. - A férfihez lépett, lábujjhegyre állt, és szájon csókolta. - Nagyon helyes.

Ennyiben hagyta a dolgot, és a konyhába ment.

Doug hátrasimította a haját, és követte a nőt.

- Lana, nem tudom, mit keresel.

Lana kinyitotta a hűtőt, és bepillantott. Az ing a combját verdeste.

- Én sem, de meg fogom találni.

- Nem az ennivalóról beszéltem.

- Tudom, miről beszéltél. - Hátranézett. - Nyugodj meg, Doug. Jól tudok a pillanatnak élni, napról napra haladni előre. - Újra a hűtőbe sandított, és megrázta a fejét. - A három doboz sör, félig üres tejesdoboz, két tojás és egy árva üveg majonéz alapján biztos állíthatom, hogy te is.

- Ne feledkezzünk meg a sonkáról a fiókban.

- Hmm. Hát, szeretem a kihívásokat. - Kinyitogatta a szekrényeket, és összesen négy össze nem illő tárgyért, három vizes- meg egy borospoharat, valamint egy gabona-pelyhes dobozt talált, az utóbbi láttán szánakozó pillantást vetett Dougra.

- Gyerekkori kedvencem - mondta a férfi. - Mint a pattogatott kukorica.

- Aha. Lássuk csak. Van itt még a burgonyaszirm, ropi, egy fél vekni vizenyős kenyér meg egy bontott csomag keksz.

Doug feszegve a nő és a hűtő közé lépett, attól tartva, hogy Lana a fagyasztóba pillantva felfedezi a fél vödör jégkrémet meg a fagyott pizzát.

- Mondtam, hogy ne számíts semmi jóra. Még mindig elmehetünk vacsorázni, vagy hozathatunk is valamit.

- Ha azt képzeled, hogy semmit sem dobok össze ebből, alaposan melléfogtál. Csak egy fazék kell, hogy készíthessek főtt tojást. Fazekad azért csak akad, ugye?

- Igen. Kérsz egy sört?

- Nem, kösz.

Elővette és odaadta a fazekat.

- Mindjárt jövök.

Lana feltúrta az ingujját, és munkához látott. A tojás már főni kezdett, amikor a férfi zihálva visszatért, kezében egy üveg borral.

- Leugrottam az italtól - mondta.

- Kedves tőled. Egyébként igen, kérek bort.

- Mit készítesz?

- Sonkás-tojásos szendvicset. Mellé tesszük a burgonyaszirmot, és olyan lesz, akár egy piknik.

- Nekem megfelel. - Felnyitotta a bort, és töltött a nőnek az egyetlen pohárba.

- Édesanyád mit szól ahhoz, hogy nem tudsz főzni?

- Kerüljük a témát, mert elég kínos. Akarsz zenét hallgatni?

- Hogyne. Gyertyád van?

- Semmi különös, csak néhány vésztartalék, áramszünet esetére.

- Az is megteszi.

Lana komolyan vette a piknikötletet, és leterített egy lepedőt a földre a nappaliban. Gyertyafényben fogyasztották el a szendvicseket és a bort, míg a háttérben andalító zene szólt. Aztán szeretkeztek a lepedőn, majd csendben összebújtak.

Egyikük sem mozdult, amikor az ablakon beszűrődött a sziréna hangja.

- Meleg lesz Memphisben - szólalt meg végül Lana.

- Az biztos.

- Ha már ott vagy, ellátogatsz Gracelandbe?

- Nem.

A férfira gördült, és az arcát fürkészte.

- Miért nem?

- Mert... először is mivel ez túl szokványos, másodszor mert munkaügyben utazom oda, nem pedig azért, hogy lerójam tiszteletemet a Király előtt.

- Összeköthetnéd a kettőt. Már csak az élmény kedvéért is meg kéne tenned. Vehetnél valami giccses hülyeséget.

Doug csókot nyomott az orra hegyére.

- Mennem kell.

Nem akarta, hogy elmenjen, szinte megrémítette a saját vágya, hogy visszahúzza, magához ölelje és ne engedje el.

- Ha visszajöttem, újra megpróbálhatnánk a mozizást, rendben?

Lana örült, hogy ezúttal végre a férfi hívja találkára őt.

- Oké. - Ahogy felállt, a mobiltelefonja megcsörrent a táskájában, a szoba túlsó végében.

Doug látta a rémületet a szemében, amikor felpattant.

- Biztosan Denny az, a bébiszitter.

Valósággal feltépte az aktatáskáját, és közben nyugalomra intette magát, amiért rémeket lát, aztán felvette a készüléket.

- Halló? Denny, mi történt... Tessék? Jézusom! Igen, igen, persze!

Ahogy letette a telefont, már száguldott is a hálószoa felé.

- Mi baj Tylerrel? - kérdezte Doug, és utánafutott.

- Vele semmi, ő jól van. Ty jól van. - Lana felkapta a blúzá. - Istenem, Doug, istenem! Kigyulladt az irodám!

Semmit sem tehetett, csak állt és maga elé meredt. Az utcáról nézte, ahogy füstté válik életének egy darabja.

Ennél sokkal többet is veszített már, emlékeztette magát. Többet egy irodánál, a felszerelést, az iratokat és a bútorokat beleértve. Mindet helyettesítheti. Mindet pótolhatja. A fát és téglát bármikor pótolhatta.

Mégis megsiratta az öreg házat, furcsa szobáival és a szép kilátással együtt.

A tűzoltók mindkét oldalon végiglocsolták a házakat, így a valaha gondozott gyep feláztatott sártengerré változott. A törött ablakokon és a tetőn át ömlött kifelé a füst, feketén gomolygott a derült nyári égboltra.

Emberek tucatjai seregletek az utcára, vagy álltak meg az autójukkal.

Lana észrevette a szomszédjában lakó kétgyermekes családot. A szomszédék rémülten szorongatták az értékeiket, amelyeket kifelé jövet még magukhoz ragadtak. Aggódva figyelték, hogy a tűz elpusztítja-e az otthonukat.

- Lana!

- Roger. - Majdnem sírva fakadt. A férfi pizsamában és papucsban állt az utcán. A láttára majdnem eleredt a könnye, de helyett megszorította a kezét, és kitartott.

- A sziréna hangjára ébredtem - mondta az öregúr. - Felkeltem, és ittam egy pohár vizet. Csak azután néztem ki az ablakon, de a füsttől semmit sem láttam. Te odabent voltál?

- Nem, Douggal. Valaki felhívott otthon, és szólt a bébiszitternek. Ő riasztott engem. Istenem, csak ne terjedjen tovább. Ne terjedjen tovább!

Roger az unokájára pillantott.

- Gyere, keresünk neked valami ülőhelyet.

- Nem akarja - szólt közbe Doug. - Már megpróbáltam.

- Nem értem, hogy történhetett. Átvizsgáltattam az egész épületet, mielőtt kibéreltem volna. A vezetékek kifogástalan állapotban voltak. Mindenre vigyáztam.

- Várj türelemmel és kiderül - mondta Doug. Nagy kő esett le Roger szívéből, amikor látta, hogy csókot nyom a nő hajára.

Callie másnap reggel 6.50-kor értesült a tűzről, amikor Jake felrázta.

- Húzz el, vagy kinyírlak.

- Kelj fel, Dunbrook. Az ügyvédnőd irodája tegnap éjjel leégett.

- Tessék? Mi? - A hasára gördült, hátrafésülte a haját, és a férfira meredt. - Lanáé? Jézusom. Hol van most?

- Nem esett baja. - A kezét a vállára nyomta, így megakadályozta, hogy a nő felkeljen. - Sokat én sem tudok, csak amit a reggeli helyi hírekben hallottam. Annyit közöltek, hogy senki sem tartózkodott az épületben, amikor kigyulladt.

- Istenem. - Callie a tenyerébe temette az arcát. - Csőstül jön az áldás. Kiderült, mi okozta a tüzet?

A férfi letelepedett a hálósákja mellé.

- Gyűjtogatásra gyanakodnak. Folyik a nyomozás.

- Gyűjtogatás? Mégis ki az ördög... - A nő elhallgatott, amikor az agyába villant a felismerés. - Az én ügyvédem.

- Igaz.

- A kutatásunk eredményeit az irodában őrizte.

- Érted már.

- Még mindig nem teljesen.

- Pedig sok oka lehet. Talán csak gyufával játszó gyerekek, vagy a háziúrnak megsokasodtak a tartozásai, és a biztosítási csalásban látta a kiutat. Talán valaki nem örül annak, hogy a huszonkilenc évvel ezelőtt történetek után kutakodsz. - Jake megsimogatta Callie homlokát. - Nem vagyunk túl népszerűek erre felé.

- Azt hiszem, meglátogatom Lanát, aztán visszavonom a megbízásomat. A gyerekére is gondolnom kell, Jake. Nem akarom, hogy akár ő, akár a kis Ty veszélybe kerüljön azért, mert segít nekem a kutatásban.

- Bár nem ismerem túl jól, de nekem nem olyan nőnek tűnik, aki könnyen meghátrál.

- Talán nem, de majd én megkönnyíteni a helyzetét. Aztán elutazom Atlantába. Menj ki, fel kell öltöznöm.

- Már láttalak felöltözni néhányszor. - A helyén maradt, amíg Callie kimászott a hálósákjából. - Farkasszemet akarsz nézni Carlyle-lal.

- Van jobb ötleted?

- Nincs, éppen ezért derítettem ki, hogy a Delta atlantai járatára, amelyik két óra múlva indul, még akad két üres hely.

Jake-re pillantott, miközben farmert húzott.

- Nekem csak egy kell.

- Még szerencse, mert annyit is kapsz. A másikra én ülök. Veled tartok, Callie - folytatta ellentmondást nem tűrő hangon, esélyt sem hagyva a nőnek a közbeszólásra. - És nem kell az engedélyed. Elvesztegethetjük az időt a fölösleges vitával, amelyet úgyis én nyerek, vagy pedig most az egyszer elegánsan beletörödsz a vereségbe. Nem mégy el egyedül. Pont.

- Rád az ásatáson van szükség.

- Az várhat. Vagy elfogadod, vagy lekésed a gépet. Én persze ezt cseppet sem bánám - tette hozzá, és felpattant. - Emlékszem, milyen izgalmas lehet egy hálósákban, ha meztelenül kaplak el benne.

Mivel Callie csupán egy túlméretezett kosárlabdamezt viselt, úgy látta, máris a férfinál az előny.

- Ha megyünk, jobban tennéd, ha felhívnád Leot. Tíz perc alatt elkészülök. Lanához beugorhatunk a reptérre menet.

- Jó terv. - Jake elindult kifelé, aztán mégis megállt. - Nem hagyom, hogy bármi történjék veled. Ezen nem vagyok hajlandó vitatkozni. Szóval kénytelen leszel megbirkózni a tudattal.

- Mindketten tudjuk, hogy vigyázok én magamra.

- Igen, így van. Csak éppen azt nem érted, hogy ennek nem kell mindig így maradnia.

- Nem gyufával játszó gyerekek okozták.

Lana a konyhában üldögélt, és már vagy az ezredik csésze kávéét fogyasztotta. A hangja kimerültségről árulkodott.

- Azt mondták, hogy a tűz az emeleti irodámból indult. Még azt is meg tudták állapítani, hogy a tettes a hátsó ajtón hatolt be. A zárat feltörte. Azt viszont nem tudták megmondani, hogy az a rohadt gyújtogató kivett-e valamit az aktáim közül vagy a számítógépemből, mielőtt leöntötte az asztalomat és a padlót benzinnel, majd a gyújtóssal együtt kivezette egy sávban a folyosóra és le a lépcsőn. Aztán meggyújtott egy gyufát, és szépen kísétált.

- Ezt feltételezik? - kérdezte Callie.

- Gyújtogatás, efelől szemernyi kétséget sem hagytak a tűzoltók, akikkel beszéltem. A szakértő talán többet is tud majd. A jó hír az, hogy a szomszéd épületekre nem terjedt át. Az a szemét még csak nem is gondolt a szomszédban alvó családokra és az üzletekre, amelyeket tönkretethetett volna azzal, hogy nekem akart kárt okozni. - Az ügyvédnő letette a csészét. - Továbbá arra sem gondolt, hogy minden egyes aktám másolatát otthon őrzöm. A nap végén mindent lemezre másolok, aztán hazahozom.

- Szóval - szólalt meg Jake, miközben a nő mögé lépett és masszírozni kezdte a vállát - azt állítod, a gyújtogató nem gondolt arra, hogy micsoda rendmániás alak vagy.

- Pontosan. Ó, köszönöm. - Lana felszabadultan sóhajtott, ahogy a férfi enyhített a feszültségén. - Ezért csók járna, de nem bírok felkelni. Callie amúgy sem örülne.

- Az ő szája, az ő dolga - vágta rá Callie. Ennek ellenére le sem vette a tekintetét a férfi kezéről. Az ilyesmi ösztönösen jön nála, ébredt rá. Valakinek gondja támad, Jake rögtön a segítségére siet. - Sajnálom, ami történt, Lana. Őszintén. Felmondok.

- Tessék?

- Küldd el a számlát, és kiállítok egy csekket. Bocs, hogy elragadom tőled a masszörfiúkat, de el kell érünk egy repülőt.

Jake keze alatt Lana izmai hirtelen megfeszültek.

- Ha azt hiszed, hogy kifizethetsz és elküldhetsz, csak mert szerinted a tűz a neked végzett munkámmal hozható összefüggésbe, akkor eleve rossz ügyvédet választottál. Tartsd meg az istenverte pénzed. Ne merészd így megmondani nekem, mit csináljak, vagy mit ne csináljak.

- Két önfejtő egy pár - jelentette ki Jake, és tovább masszírozott. Úgy látta, jelenleg a lehető legbiztonságosabb helyen van Lana mögött.

- Ha azt akarom, hogy ne üsd bele az orrod az ügyembe, akkor nem is fogod.

- Ha nem neked dolgozom, semmi közöd hozzá.

- Az ég szerelmére, Lana, ha ez tényleg miattam történt, ki tudja, mi jön legközelebb. Gondolj a fiadra!

- Ne szólj bele a fiam nevelésébe! És ne hidd, hogy felbontom a megállapodásunkat, csak mert kissé felforrósodott a talaj. Felgyújtották az irodámat, és a tettes megfizet ezért, az hétszentség.

Callie visszaült, és az ujjaival dobolt az asztalon.

- Mi az ördögnek fizesselek, ha magadtól is elvégzed a munkád?

- Korrektségből.

- Graystone a megmondhatója, nem vagyok szívbjajos.

- Imád szemétkedni - helyeselt Jake. - De veled tisztességes lesz, mert kedvel. Most csak azért bosszankodik, mert előre megmondtam, hogy nem adod be a derekad.

- Fogd be! - Callie egyetlen szúrós pillantást vetett a férjére. - Ki kérdezett?
- Te.
- Gyerekek, ne veszekedjete az asztalnál! Melyik géppel repültök?
- Atlantába utazom... utazunk - javította ki magát Jake mogorva tekintetére -, hogy találkozzunk Carlyle fiával.
- Miből gondolod, hogy veled szóba áll, ha a nyomozóval nem?
- Mert nem hagyok neki más lehetőséget.

Jake Lana füléhez hajolt, és színpadias suttogással közölte:

- Addig nyaggat, amíg vagy beadod a derekad, vagy sikítva rohansz el.
- Nem is nyaggatom. Csak rendületlenül és kitartóan érvelek.
- Nem szívesen mondom ezt nektek, de ti még mindig nagyon is házasok vagytok. - A férfi Lana vállába markolt, Callie pedig kelletlen fintort vágott. - Egyébként szerintem jó ötlet. Téged nehezebb lesz visszautasítania. Ha velem akarna beszélni, csak add meg neki az otthoni és a mobilszámom. Amíg nem találok új irodát, addig itthon folytatom a munkát.

A reptérre vezető úton egy szót sem szóltak egymáshoz. Ott is csak a nélkülözhetetlenre korlátozták a beszédet. Miután felszálltak a gépre, Jake rögtön hátradöntötte a székét.

Callie tudta, hogy tíz másodperc, és el is alszik. Többek között ezt a képességét is irgyelte tőle. Pillanatok alatt képes volt álomba szenderülni, akár tömött óriásgépen, akár légsaváros kávédarálóban utaztak. Rendszerint a leszállás megkezdéséig fel sem ébredt, majd akkor frissen és üdén pattant fel.

Ez halálra kínozza a nőt.

Ő is hátradöntötte a székét, összekulcsolta a kezét, és próbálta elterelni a gondolatait a kétórás repülőútról.

Jake csukva tartotta a szemét, mégis éppoly jól tudta, mire gondol Callie, mintha a nő ki is mondta volna. Azt is tudta, hogy két percen belül a semmittevéstől türelmetlenül ül majd fel újra. Belelapoz az egyik kikészített magazinba, átkozza magát, amiért nem hozott könyvet. Aztán feltúrja a férfi kézipoggyászát, hátha nála talál egyet.

Ötpercenként megnézi az időt, és sötét gondolatok fogalmazódnak meg benne Jake-ről, csak mert ő, vele ellentétben, el tudott aludni.

...ti még mindig nagyon is házasok vagytok.

Próbálta elterelni a gondolatait a mellette ülő nőről, akire minden idegszálával koncentrált, és közben az járt a fejében: Lana, még semmit sem tudsz.

Carlyle irodája az előkelő Buckheadben a déli báj és a vagyonos exkluzivitás elegyében pompázott. A fogadószobát sötét tónusú faburkolat borította, a falakat díszítő antik tárgyak fényesre dörgölten csillogtak.

A helyiséget a nyugodt hatékonyság légköre lengte be.

A hatalmas tölgyfa asztal mögött helyet foglaló nő épp annyi bájt és előkelőséget sugárzott, mint az iroda maga. Széles mosoly, kedves hang és vasakarat jellemezte.

- Szörnyen sajnálom, de Mr. Carlyle beosztása jelenleg teljesen telített. Persze szívesen egyeztetek vele egy időpontot. Jövő hét csütörtökön akad egy rés a napirendjében.

- Csak egy napig tartózkodunk a városban - felelte Callie.

- Sajnálatos. Talán egy telefonos megbeszélést összehozhatok.

- Nem gondolja, hogy a telefonos megbeszélés kissé személytelen, Ms... - Jake a réz névtáblára sandított, és felöltötte leghízelgőbb mosolyát - ...Biddle?

- Ez a tárgyaló feleken múlik. Ha beavatna a látogatásuk céljába, talán elirányíthatnám magukat Mr. Carlyle egyik üzlettársához.

- Személyes jellegű - vágta rá Callie, amivel kiérdekelte Ms. Biddle rosszálló pillantását.

- Szívesen átadok egy üzenetet Mr. Carlyle-nak, és mint már mondtam, jövő hét csütörtökön az önök rendelkezésére áll.

- Családi ügy - szólalt meg Jake. Szándékosan Callie lábára lépett, és le sem szállt róla, miközben figyelmét Ms. Biddle felé fordította. - Marcus Carlyle-lal, Richard édesapjával kapcsolatos. Ha fel tudna szabadítani pár percet a számunkra, egészen biztos vagyok abban, hogy beszélne velünk.

- Maguk Mr. Carlyle rokonai?

- Van köztünk kapcsolat. Csupán rövid ideig tartózkodunk Atlantában. Azt hiszem, az a pár perc nemcsak nekünk jelentene rengeteget, de Richardnak is. Biztosra veszem, nem akarná, hogy anélkül repüljünk vissza egészen Marylandbe, hogy találkoztunk volna.

- Ha elárulják a nevüket, szólok, hogy itt vannak. Többet nem ígérhetek.

- Callie Dunbrook és Jacob Graystone. Köszönjük, Ms. Biddle.

- Szíveskedjenek itt várni, rögtön szólok Mr. Carlyle-nak, amint befejezte a tárgyalást.

Amint Callie lába kiszabadult, bokán rúgta Jake-et, majd hátrament, és helyet foglalt az egyik karosszékekben.

- Nem látom be, miért segítene a hazugság - morogta.

- Nem hazudtam. Csupán kitérő választ adtam. És ez megnyihította a hölgyet annyira, hogy szól Carlyle-nak az érkezésünkről.

Callie kézbe vett egy újságot, aztán rögtön le is tette.

- Miért kell flörtölnöd az összes nővel, akivel csak találkozol?!

- A véremben van. A génjeim áldozata vagyok. Ugyan, kicsim, tudod, hogy számomra te vagy az egyeden.

- Persze, ezt már korábban is hallottam.

- Hallottál, de nem hallgattál meg. Callie, rengeteg mindent kell tisztáznunk. Ha ezt az ügyet megoldottuk, visszatérünk a kettőnkére.

- Kettőnk között nem maradt tisztázatlan kérdés. - Csak az a baj, gondolta hirtelen támadt rémüléssel Callie, hogy talán néhány dolgot tévesen ítélt meg.

- Sohasem tisztáztunk semmit! Az elmúlt egy évben mást sem próbáltam.

Callie-t elfogta a nyugtalanság.

- Ne kezd ez most, Jake. Így is épp elég bajom van.

- Tudom, Callie, szeretném, ha tudnád... - A férfi elhallgatott, mert Ms. Biddle odalépett hozzájuk.

Rossz időzítés, gondolta keserűen. Más sem volt, amióta újra sikerült közel kerülnie volt feleségéhez.

- Mr. Carlyle tíz percet tud szánni magukra. A lépcsőn feljutnak az emeletre, aztán az asszisztense odavezeti önöket.

- Köszönjük! - Jake átkarolta Callie-t. - Látod? Sose becsüld le a köntörfalazás hatalmát.

Az emelet éppoly elbűvölő és pompás volt, mint a földszint. A nő első benyomása alapján gazdag, előkelő és sikeres embernek ítélte meg Carlyle-t.

A megjelenése és az irodája pedig csak megerősítette benne a feltételezést.

A helyiség valóban úgy festett, mint egy úriember dolgozószobája. A jókora irodát férfiasan közvetlen légkör uralta. Könyvek és emléktárgyak sora töltött meg két falat. Emellett amerikai művészek képei és szintén amerikai dísz tárgyak is gazdagították a látványt.

A bőr és sárgaréz anyag használata, a borvörös és sötétkék árnyalatok a férfias hatást erősítették.

A délceg, izmos Richard Carlyle az íróasztala mögött állt. Gondosan nyírt, ősülő haját simán hátrafésülte, keskeny orra és szája fölött magas homlok domborodott. Amikor kezét nyújtott, a nő észrevette monogramos mandzsettagombját és Rolex karóráját. A jegygyűrűjén gyémánt csillogott.

Callie-nek eszébe jutott, hogy Henry Simpson jóképű, lendületes, kifinomult ízlésű férfiként írta le Marcus Carlyle-t.

Az alma nem esik messze a fájától, gondolta.

- Ms. Dunbrook, Mr. Graystone. Attól tartok, önök többet tudnak nálam. Én nem vagyok tisztában azzal, milyen kapcsolat köt össze minket.

- A kapcsolat az apjához köthető - válaszolta Callie. - És a családomhoz fűződő viszonyához.

- Értem. - A férfi összeillesztette az ujjait, az arcáról egyszerre eltűnt az udvarias kíváncsiság. - Minthogy néhány napon belül ez már a második alkalom, hogy az apámról kérdezősködnék, kénytelen vagyok azt feltételezni, hogy a két eset összefügg. Nem segíthetek, Ms. Dunbrook. És szorít az időm, ezért...

- Nem is akarja tudni a jövetelünk okát?

A férfi felsóhajtott

- Egészen őszinte leszek magához, Ms. Dunbrook. Nem igazán tudhat olyat mondani az apámról, ami érdekelne. És most, ha megbocsát...

- Csecsemőrablásokat szervezett, a kisbabákat elszállította, majd jókora összegek fejében olyan gyermektelen pároknak adta át, amelyek mit sem tudtak a rablásról. Az ügyleteihez

hamis örökbefogadási papírokat használt fel, amelyeket soha egyetlen bíróságra sem nyújtottak be.

Richard rezzenéstelen tekintettel felelt.

- Ez nevetséges. Figyelmeztetem, hogy az alaptalan rágalmazás következményeket vonhat maga után.

- Akkor nem, ha igaz. Ha bizonyíték támasztja alá.

Carlyle továbbra is jéghideg tekintetet szegezett rá. Callie megállapíthatta, hogy minden bizonnyal uralja a tárgyalótermeket.

- Mégis miféle bizonyítékról beszél?

- Először is saját magamról. Csecsemőként elraboltak, majd eladtak egy olyan házaspárnak, amely az apja ügyfele volt. Az átadásra 1974 decemberében az ő bostoni irodájában került sor.

- Maga egészen biztosan téved - vágta rá a férfi.

- Egyáltalán nem. Viszont rengeteg kérdést kell feltennem az apjának. Hol van most?

A férfi néma maradt, annyira néma, hogy Callie még a lélegzetvételét is hallotta.

- Nem várhatja tőlem, hogy csak úgy hitelt adjak a vádaskodásának, komolyan vegyem a szavait.

Callie a táskájába nyúlt.

- Az adoptálási okmányok másolata. Ellenőrizheti, ha akarja. Sohasem nyújtották be a bíróságra. Aztán az elhelyezésemért az apja által kiállított számla másolata. Aztán a vérvizsgálat előzetes eredménye, amely igazolja, hogy annak a Jay és Suzanne Cullen-nek vagyok a lánya, akiktől '74 decemberében raboltak el a kislányukat. Továbbá a rendőrségi jelentések és az újságcikkek.

- Olvassa el - javasolta Jake, majd helyet foglalt. - Szánja rá az idejét.

Richard enyhén remegő kézzel vette elő a zsebéből aranykeretes olvasószemüvegét. Egy szót sem szólt, csak olvasni kezdett.

- Ez nem bizonyíték - szólalt meg kisvártatva. - Gyerekkereskedelemmel, emberrablással és csalással gyanúsított meg egy embert. - Levette a szemüvegét. - Az apám és köztem feszülő személyes ellentétek ellenére sem adok hitelt ennek. Amennyiben nem vonja vissza a rágalmaikat, megteszem a megfelelő jogi lépéseket.

- Kérem! - válaszolta Callie. - Mert én nem állok le, amíg választ nem kapok a kérdéseimre. Nem állok le, amíg a Cullen családdal és másokkal történt szörnyűségek felelősei el nem nyerik méltó büntetésüket. Hol van az apja?

- Több mint tizenöt éve nem láttam - vágta rá Carlyle mérgesen. - De ha tudnám, akkor se mondanám meg. Személyesen járok az ügy végére, mert csak az a biztos. Hangsúlyozom, nem hiszek a rágalmainak. Amennyiben változik a véleményem, minden tőlem telhetőt el fogok követni annak érdekében, hogy megtaláljam az apámat, és... Minden tőlem telhetőt el fogok követni.

- Már többször próbáltak megakadályozni abban, hogy megtaláljuk őt, és a kérdéseinkre a választ - jelentette ki Jake.

- Tettleges bántalmazás, gyűjtogatás.

- Az isten szerelmére, hiszen az apám kilencvenéves! - Richard elvesztette a hidegvérét, kezével a hajába szántott. - Amikor utoljára láttam, szívrohamból lábadozott. Megromlott az egészsége. Nem lenne képes megtámadni valakit, sem pedig gyújtogatni.

- Aki össze tud tartani egy feketepiaci gyermekkereskedő-hálózatot, az bármikor könnyűszerrel felbérel valakit, hogy elvégezze helyette a piszkos munkát.

- Azt sem fogadtam el, hogy apámnak bármi köze lenne a feketepiachoz. Ez mind csak feltételezés és találgatás. Az általam ismert férfi közepes apa, tragikusan rossz férj és gyakran nehéz természetű ember. Ennek ellenére jó ügyvéd, aki meggyőződéssel hitt a jogrendben, és odaadóan szolgálta az örökbefogadás ügyét. Családokat hozott össze. Erre mindig büszke volt.

- Annyira, hogy tönkretett egy családot, hogy összehozzon egy másikat? - vetette közbe Callie. - Annyira büszke, hogy istent játsszon?

- Megmondtam, hogy utánajárok. Javaslom, hagyjon fel ezzel, és a jövőben többé ne próbálkozzon az apám rágalmazásával, sértegetésével. Ha megadják az elérhetőségüket az asszisztensemnek, jelentkezem, amint döntést hoztam.

Jake felpattant, mielőtt még Callie megszólalhatott volna.

- Hát nem különös érzés, hogy egy szempillantás alatt meginog a saját magába és a családjába vetett hite, Carlyle? - Megragadta a nő kezét, és közelebb húzta magához. - Vele pontosan ez történt. Meglátjuk, van-e magában akár csak fele annyi lelkiező, mint őbenne. Szóval járjon utána, és hozza meg a döntését. De ne felejtse el: mi megtaláljuk. Ha kell, ezt tűzőm életcéllul magam elé. Mert senki nem úszhatja meg szárazon, hogy boldogtalanná tette Callie-t!

A férfi megszorította a nő kezét, aki meredten bámult rá.

- Kivéve engem. Menjünk.

Callie egy szót sem szólt, amíg ki nem értek az épületből.

- Nem volt semmi a zárszód, Graystone.

- Tetszett?

- Hatott, az biztos. Eddig nem sokat gondoltam a boldogtalanságomra. Dühödtt, határozott, zavarodott vagyok, de boldogtalan?

- Bizony ám.

- A történet szempontjából ez érdektelen.

- Én tettelek boldogtalanná. Az elmúlt egy évben rengeteget töprengtem ezen.

- Egymást tettük azzá.

Jake megfogta a nő állát, és a fejét maga felé fordította.

- Talán igen. De egyvalamit biztosan tudok. Velel boldogabb voltam, mint nélküled.

Callie agyában gondolatok cikáztak, de nem álltak össze értelmes egészzé.

- A fenébe, Jake! - csak ennyit tudott mondani.

- Gondoltam jobb, ha tudod. Mivel okos nő vagy, arra magadtól is rájöhetsz, hogy jobb szeretek boldog lenni, mint boldogtalan. Ezért elhatároztam, hogy visszaszerezlek.

- Én nem egy... jó jó vagyok.

- A jó jó visszajön, csak megfelelő kezűgyesség és figyelem kell hozzá. Te nem játékszer vagy, Dunbrook. Hanem komoly munka. Akkor álljunk meg itt az atlantai járdán, és elemezzük ki a jövőbeli boldogságomat?

- Inkább ne.

- Ha még maradunk, újabb lökést adhatunk a fickónak, vagy hagyhatjuk érlelődni. Egyébként a városi baseballcsapat most itthon játszik. Kimehetnénk egy meccsre. Vagy visszatérhetünk északra, folytatni a munkát.

- Ez meg mi? Ne mondd meg nekem, mit csináljak!

A férfi elvigyorodott.

- Próbálok visszafogni magam. Látszik?

- Tulajdonképpen igen. - Callie engedett a kísértésnek, és megérintette a férfi arcát, majd rögtön elfordult, és Richard Carlyle irodájára meredt. - Azt mondta, tizenöt éve látta utoljára az apját, mégis rögtön kiállt mellette.

- A neveltetés, a társaság, a család ösztönös védelme. Az idegenekkel szemben.

- Nem hiszem, hogy nem tudja, hol az apja. Talán nem ismeri a pontos címét, de tudja, hogyan jusson el hozzá. És ha túlságosan erőltetjük, talán csak azt érzük el, hogy körülbástyázza.

- Lehetséges. Aztán vagy szembesíti az apját az információval, amelyet most osztottunk meg vele, vagy csak figyelmezteti őt.

- A figyelmeztetés miatt nem érdemes aggódnunk, mert Carlyle már úgyis tudja, hogy keressük. Ebben biztos vagyok. Adjunk neki pár napot. Azt mondom, térjünk vissza az ásatásra és Suzanne listájához.

- Ez egészen biztosan keresztülhúzza abbéli terveimet, hogy béreljünk egy lakosztályt a Ritzben, ahol leitatlak, aztán levetkőztetlek...

- Hát igen. - Talán ostobaság, gondolta, de ő is jobban érezte magát a férfival, mint nélküle. - Viszont a reptéren fizethetsz egy italt, és a csípős megjegyzéseidet is elsűtheted.

- Ha jobb nincs, fogjunk egy taxit, és indulás.

- Már vissza is tértél! - Bill McDowell rögtön Callie-hez sietett, amint megérkezett az ásatásra. Fiatal, megfontolt arca még most is ragyogott a reggeli mosakodástól.

Callie felmordult, miközben a távcsöves szintezőt a mérőlécre irányította, amelyet a nyugat-virginiai Frannie tartott.

- Csupán egyetlen napra mentünk el, Bill.

- Tudom, de ezt senki sem tudta előre. Reggel fogorvosnál jártam, különben előbb is kiértem volna.

- Aha. Jól ment?

- Jól, remekül. Nem volt gond. Neked igazán szépek a fogaid.

A nő nagy nehezen elfojtotta a nevethetőket.

- Köszönöm! - Beállította a magasságot a műszeren. - Tovább, Frannie!

Jake-nek megint igaza volt a nyugat-virginiai párral kapcsolatban. A vékonyka, butuska Frannie imádta Chuckot, de azért lelkesen és szófogadón dolgozott.

És, Bill-lel ellentétben, nem kérdezősködött folyton buzgómócsing módjára.

Elforgatta a szintezőt a következő pontra. Bill közben megállás nélkül kavargott mögötte.

Callie-t megcsapta az arcszesz, a rovarriasztó és a sebfertőtlenítő illata.

- Tegnap edénycserepeket találtam - mondta Bill. - A képek is elkészültek, ha érdekel. Magamnak csináltam párat a polaroiddal, Dory meg a másik géppel. Hahó, Dory! Hogy vagy?

- Helló, Bill. Lyukas fog?

- Á! Egyébként... öö... Callie!

- Hm?

- Tegnap este megírtam a jelentést is. A cserépmaradványokról - nagyon izgi. Digger azt mondta, főzőedényből származhatnak. Karcoltak is rájuk meg minden.

- Ez remek. - Callie lejegyezte a mérési eredményeket. - Kész vagyunk, Frannie! Köszönöm. - Papírra vetette a számításokat, és közben mintegy mellékesen Billhez beszélt. - Maradj ma is azon a helyen, meglátjuk, mit találsz.

- Igazából abban reménykedtem, hogy veled dolgozhatom.

- Talán később.

- Hát jó, rendben. Egyébként ez az egész sokkal királyabb, mint először gondoltam. Úgy értem, néha csigalassúsággal telik az idő, de aztán, bumm! Hirtelen valami remek dologra bukkansz. Ha segítségre volna szükséged, bármikor szívesen dolgoznék ott veled. - A temetőnek elkerített részre mutatott. - A csontokkal. Azt hiszem, téled egyetlen nap alatt többet tanulhatnék, mint mástól egy egész hónap alatt.

Callie emlékeztette magát, hogy nemcsak ásni, hanem tanítani is jött. Az ismeretterjesztés éppoly lényeges, mint a felfedezés.

- Holnap meglátjuk.

- Remek.

A fiatalember elkocogott a simítókanaláért.

- Nem idegesítő, hogy folyton a talpad nyalja? - szólalt meg Jake.

- Fogd be! Csupán lelkes. Az egyik szépségkirálynő-jelölted is elkezdhetne egy háromszögelést. Mondjuk Sonya. Dory segíthetne neki.

- Már bele is fogtak. - A férfi odamutatott, ahol a két nő mérőszalaggal és függőónnal dolgozott. - Jövő héttől Sonya csak hétfőenként ér rá. Kezdődik a szorgalmi időszak.

- És Dory?

- Halasztást kérvényezett. Nem akarja itt hagyni az ásatást. Chuck és Frannie is marad. Ahogy Matt is. Egyelőre. Billt egy csorda ökörrrel sem lehetne elvonszolni innen. A részidősök meg az egyetemisták közül páran elmennek. Leo máris keresi az utánpótlást.

- Ha már megfogyatkozunk, legalább addig dolgozzunk serényen.

Különváltak, ki-ki ment a maga területére. Jake a „kunyhós területnek” elnevezett részen dolgozott, míg Callie a temetőben.

Munka közben szólt Digger rockzenéje, a madarak csicseregtek és a tervező csapat csevegett a háta mögött. Az összpontosítása falán mégsem hatolt át semmilyen zaj.

A nyirkos föld a kezéhez, az ásójához tapadt. A nap sütötte a hátát, de időnként hűs szellő enyhített a forróságon.

Az ásója, az ecsetje segítségével aprólékos gonddal tárta fel a távoli múltat, és közben a gondolatai a sajátja körül forogtak.

William Blakey, Suzanne Cullen nőgyógyásza tizenkét évvel azután vonult nyugdíjba, hogy a nő egy egészséges kislányt szült nála. A gyerek három kiló két dekát nyomott. Hét évvel később az orvost prosztatarák vitte el. Felesége, egyben az utolsó időkben a gondozója és három gyermeke anyja megözvegyült.

A kérdéses időszak alatt az asszisztensnője szintén nyugdíjba vonult, de elköltözött.

Callie minél előbb meg akarta látogatni az özvegyet, hogy bővebb információkat szerezzen az asszisztenséről.

Felkutatja a szülésznőt, aki Suzanne gondozásában is segédkezett a két terhessége idején. És a szobatársát, akivel egy kórteremben feküdt.

Suzanne gyermekorvosa még most is praktizált. Őt is felkeresi majd.

Mint egy háromszögelés, töprengett. Minden egyes név újabb támpontot nyújt a múltja megismeréséhez. Megjelöli, kiméri és összeszerkeszti őket így végül összeáll a kép, amely kirajzolja a múltat.

Aprólékos gonddal megtisztogatta az állkapocscsontot.

- Ki voltál te? - kérdezte fennhangon.

A fényképezőért nyúlt, majd odapillantott, amikor nem találta a helyén.

- Nálam van. - Dory lehajolt, és lefotózta a koponyát. - Engem választottak az ebédrendelések felvételére. - Felállt és egy másik nézőpontból is készített pár fotót. - A nevem Dory, ma én fogok felszolgálni. Mit parancsol?

- Húsgombócot extra szósszal és sajttal. Meg burgonyaszirmot - lehetőleg hagymás-tejfölöset.

- Hogy bírsz ilyen étrend mellett karcsú maradni? Én már attól is hízom, ha csak ránézek egy csomag chipsre. - Leeresztette a fényképezőgépet. - Utálom a magadfajta nőket. Én joghurtot eszem - és még így is aggódnom kell a súlyom miatt.

Letette a kamerát, és elővette a jegyzetömbjét, hogy felírja Callie rendelését.

- Pénzt adjak?

- Nem kell, hemzseg a zseton. Erről jut eszembe, estére pókerpartit szervezünk. Lenne kedved csatlakozni?

- Lenne, de dolgoznom kell.

- Mindenre ráfér a pihenés. Amióta itt vagyok, egy estét sem vettél ki. És ha éppen nem dolgozol, utazol. Tegnap kiruccantál Atlantába, előző héten a laborba...

- Honnan tudod, hogy Atlantában jártam?

Doryt meglepte Callie felcsattanása.

- Rosie említette. Azt mondta, Jake-nek és neked ott van elintéznivalótok. Ne haragudj. Nem akartam belezavarni.

- Nem zavartál. Figyelj, beszállok, ha tudok, de egy másik munka leköti az időmet.

- Oké. Egy extra szék mindig akad. - Dory felállt leporolta a térdét, aztán a koponyára mutatott. - Fogadok, hogy nem sokszor ebédelt húsgombócot.

- Az biztos.

- Éljen a fejlődés - tette hozzá Dory, aztán az autójához ment.

Callie megvárta, amíg elhajtott, aztán kiugrott a lyukból. Jelzett Rosie-nak, majd a hűtőhöz sétált.

- Mi az? - kérdezte Rosie.

- Említetted bárkinek, hogy tegnap Atlantában jártam?

Rosie kihúzott egy, a nevével ellátott üveg energiatalt a hűtőből.

- Azt hiszem. - Nagyot húzott a palackból. - Igen, a nem túl titkos imádód eléggé elszontyolodott, amikor látta, hogy nem vagy itt. Azt mondtam, hogy délen van dolgod, és pár nap múlva visszajössz. Talán másnak is említettem. Miért, titok?

- Nem. - Callie vállat vont. - Ne haragudj, felhúztam magam. - Vetett egy mogorva pillantást Billre. - Mást is kérdezett rólam?

- Igen, szokott. Hogy mit szeretsz csinálni, van-e barátod...

- Barátom? Ne szórakozz.

- Dacos és szúrós pillantásokat vet Jake-re, amikor biztosra veszi, hogy ő nem látja. Téged pedig folyton epekedve bámul.

- Tizenkét éves.

- Már elmúlt huszonnégy. Ugyan, Callie. - Rosie barátian oldalba bökte. - Olyan édes. Légy kedves hozzá.

- Az vagyok.

Callie eltöprengett az észrevételeken, a csapat működésén és a pletykálkodáson. Mindenesetre úgy döntött, ezúttal inkább Jake nélkül folytatja a kutatást.

Lorna Blakely négy macskát tartott. Az üvegajtót zárva hagyta, és gyanakvón méregette a jövevényt, miközben a macskái körbeugrálták.

- Semmilyen Dunbrookot nem ismerek.

- Nem, asszonyom. Valóban nem ismer. - A hagerstowni környék csendesnek, nyugodtnak, békésnek tűnt. Callie nem értette, miért ilyen paranoiás az ősz hajú, szemüveges asszony, és miért hiszi, hogy egy üvegajtót ne lehetne könnyűszerrel betörni. - A férje egy régi betegéről szeretnék beszélni önnel. Suzanne Cullenről.

- A férjem meghalt.

- Igen, asszonyom. Ő volt Suzanne Cullen orvosa. Mindkét szülését ő vezette le. Emlékszik?

- Már hogyan emlékeznék. Nem vagyok szenilis vénység. A megye déli részén élt, a süteményei tették híressé, kedves fiatalasszony volt. Két szép kisbaba. Az egyiküket elrabolták. Szörnyű história.

- Igen, asszonyom. Épp erről szeretnék beszélni önnel.

- Maga rendőr? Annak már vagy harminc éve. Akkor beszéltem a rendőrökkel.

- Nem vagyok rendőr. - Megbízhat-e az ösztönében, a megérzéseiben, morfondírozott Callie. Mindkettő azt súgta, hogy az apró természetű, gyanakvó természetű, macskaszerető asszony egész biztosan nem adta gyermekrablók kezére a csecsemőket, akik világra segítségének a férje az életét szentelte. - Mrs. Blakely, én vagyok az a lány, akit elraboltak. Én vagyok Suzanne Cullen lánya.

- Hát miért nem mindjárt ezzel kezdte? - Lorna gyorsan kinyitotta a zárat, és kitarta az ajtót. - Hogy van a mamád? Nem is hallottam, hogy megtaláltak. Mostanában már nem nagyon figyelem a híreket. Mióta az én Williamem elment.

- Számomra is csak nemrég derült fény a kapcsolatra. Ha válaszolna néhány kérdésemre, az segíthetne megértenem, mi is történt valójában.

- Hát ez fantasztikus! - Lorna megingatta a fejét: néhány ezüstös hajtű kirepült a helyéről. - Ilyesmit csak a tévében látni! Jobb lesz, ha leülünk.

Bevezette Callie-t egy kis nappaliba, amelyben két egyforma juharfa asztal, két ugyanolyan porcelánlámpa, továbbá összeülő rózsaszín-kék virágmintás szék és dívány állt.

Lorna leült a székre, és a lábát a hozzá tartozó zsámolyra tette. Amikor Callie helyet foglalt a díványon, a macskák az ölébe szökkentek.

- Ne is törődjön velük. Nem sok idegent látnak. Suzanne kislánya, annyi idő elteltével, hát nem hihetetlen? Most, hogy belegondolok, tényleg hasonlít rá. Remek kismama volt - tette hozzá. - Simán kivágta mindkét terhességet. Erős, egészséges nő volt, a szívem megszakadt, amikor láttam, hogy összeroppant, miután a kisbabának nyoma veszett.

- Maga a férje mellett dolgozott.

- Igen. Huszonkét éven át.

- Vissza tud emlékezni bárkire, aki Suzanne terhessége során kérdezősködött felőle, aki túlzottan is érdeklődött utána?

- A rendőrség kérdezősködött, miután az történt. De semmit sem tudtunk mondani. Az én Williamem teljesen odavolt. Szerette a kisbabáit.

- Na és a többi alkalmazott a férje irodájában az idő tájt?

- Volt egy asszisztensnő és még egy másik nővér. Hallie tíz éven át dolgozott velünk. Nem is, tizenegy. Tizenegy éven át.

- Hallie, a nővér. És Karen Younger, az asszisztensnő?

- Washingtonból költözött ide. Úgy hat évig dolgozott nálunk, aztán a férjét áthelyezték valahová Texasba. Minden évben küld karácsonyi üdvözlőlapot Gyakran mondta, hogy hiányzik neki Dr. William. Remek lány. Billy segítette világra a második gyermekét, egy kisfiút. Azután még két évig dolgozott nálunk, mielőtt elköltözött.

- Nem tudja véletlenül, Texasban hová?

- Már hogyan tudnám! Mondtam, hogy nem vagyok szenilis. Houstonba. Azóta két unokája is született.

- Megkaphatnám a címét, és Hallie-ét is? Kapcsolatba lépnék velük, hátha emlékeznek valamire.

- Nem tudom, mire emlékezhetnének, amire akkor nem. Egy idegen elrabolt. Ez történt. Az emberek furcsa teremtmények.

- Voltak mások is a kórházban. Olyanok, akik ismerték a férjét, és tudták, hogy Suzanne gyereket vár. Beteghordók, nővérek, doktorok. Az egyik nővér a szülőszobán mindkét terhessége alatt gondozta Suzanne-t. Nem emlékszik véletlenül a nevére?

Lorna elgondolkodott.

- Talán Mary Stern, esetleg Nancy Ellis. Nem tudom biztosan. Az én Williamem kettőjüket kérte a leggyakrabban.

- Még mindig a gyógyászatban dolgoznak?

- Amennyire tudom, igen. Özvegyként az ember hamar elveszti a kapcsolatot. Ha minden áldott lélekkel beszélni akar, aki akkoriban a kórházban megfordult, azt ajánlom, keresse fel Betsy Poffenbergert. Ő több mint negyven éven át dolgozott ott. Mindent tud, és mindenkit ismer. Mindig mindenbe beleütötte az orrát.

- Hol találom meg?

Betsy húszpercnnyire lakott egy Ron Dolan által építtetett negyedben.

- Lorna Blakely küldte? - Az éjfélete hajú, természetes asszony távcsővel a kezében épp a verandán üldögélt. - Vén szipirtyó. Engem sohasem kedvelt. Azt képzelte, hogy az ő Williamére fáj a fogam. Akkoriban még nem voltam férjnél, és Lorna úgy hitte, a hajadon nők mind csak prédára vadásznak.

- Úgy gondolta, maga talán meg tudná nekem mondani, ki volt jelen, amikor Suzanne Cullen világra hozta a lányát. Talán azt is, kivel feküdt egy szobában. Egyáltalán a szülészeten dolgozó nővérek és más alkalmazottak nevét, ilyesmi.

- Régen volt. - Lorna Callie arcát fűrészte. - Láttam magát a tévében.

- Az Antietam-völgyi ásatáson dolgozom, mint régész.

- Ez az, igen. Nem mondok semmit, amíg el nem árulja, miért kérdezi.

- Biztosan tudja, hogy Suzanne Cullen kislányát elrabolták.

- Maga most régész, vagy nyomozó?

- Néha a kettő egy és ugyanaz. Értékelném a segítségét, Mrs. Poffenberger.

- Őszintén sajnáltam Mrs. Cullent, amikor az történt. Ahogy mindenki. Errefelé nem túl gyakran esik meg ilyesmi.

- Mégis megtörtént. Emlékszik bármire vagy bárkire?

- Hetekig másról sem folyt a beszéd. Alice Lingstrom volt a szülészeti osztály főnővére. A barátnőm. Ő, Kate Regan és én rengeteget beszéltünk az esetről a szünetekben meg ebédidőben. Kate az adminisztráción dolgozott. Egy iskolába jártunk. Most így kapásból nem emlékszem mindenre, de utánajárhatok pár dolognak. Még mindig képben vagyok - tette hozzá cinkos mosollyal. - Nem látom akadályát. Jay Cullen tanította a húgom fiát. Mike nem nagy koponya, ha érti, mire gondolok, de a húgom szerint Mr. Cullen külön foglalkozott vele, hogy tartani tudja a lépést a többiekkel. Szóval nem látom akadályát, hogy segítsen.

- Köszönöm. - Callie leírta a mobiltelefon-számát.

Betsy vetett egy pillantást a számra, aztán Callie-re nézett, amikor felállt.

- Maga Cullenék rokona?

- Bizony.

A pókerparti már javában tartott, mire Callie visszaért. Hallotta a burgonyaszírom-ropogtatást a konyhából. Azt remélte, észrevétlenül felsurranhat a lépcsőn a hálószobájába.

Jake azonban valahogy mindig kiszúrta őt. Már félúton járt felfelé, amikor a férfi megragadta a karját, és leráncigálta a földszintre.

- Hé, engedj el!

- Sétáljunk egyet. – Nem engedett a szorításán, miközben kivonszolta az ajtón. – Hogy senki se zavarhasson, amíg elfenekellek.

- Ha nem engedsz el, lecsaplak, mint a taxiórát.

- Miért szöktél el?

- Nem elszöktem, elhajtottam. Az újrifestett kocsimon.

- Hová?

- Semmi közöd hozzá.

- Hová mentél, és miért kapcsolod ki a mobilodat, csak hogy ne érhesselek el és ne szidhassalak le?

Amikor a patakhoz értek, elengedte a karját.

- Utánajártam valaminek, még hozzá egyedül. Nem akarom, hogy rólunk pusmogjanak a többiek, csak mert mindig együtt vagyunk. Tudod, hogy a pletyka könnyűszerrel elefántot csinál a bolhából.

- Teszek a pletykára! Az eszedbe sem jutott, hogy aggódom érted? Nem villant át az agyadon az a gondolat, hogy aggódni fogok, ha fogalmam sincs, hová tűntél, és még el sem érhetlek?

- Nem. Arra gondoltam, hogy mérges leszel.

- Mérges is vagyok.

- Ez nem zavar, de nem akartalak felizgatni. - Márpedig napnál világosabban látszott, mennyire sikerült. - Sajnálom.

- Mit mondtál?

- Azt, hogy sajnálom.

- Önszántadból bocsánatot kértél. - A férfi az égnek emelte a karját. - Csoda történt!

- Mindjárt megmondom, hová tedd a bocsánatkérését!

- Á-á! - A tenyerébe fogta a nő arcát, és szájon csókolta. - Hadd élvezzem ki a pillanatot.

Callie nem rúgta meg, nem lökte el. Ezért közelebb húzta, és elmélyítette a csókot, miközben a kezét a hajába süllyesztette.

A férfi ajka forrón és gyengéden becézte, a keze inkább csábítóan, mintsem tolakodóan ösztökélte. Azelőtt sosem vezette le így a feszültségét, gondolta Callie, ahogy átadta magát a csóknak. Sőt, amennyire visszaemlékezett, azelőtt még sohasem csókolta meg így.

Türelmesen, odaadóan. Mintha nagyon sokat jelentett volna a számára.

- Mi történik veled? - lehelte a nő.

- Ezt én akartam kérdezni. - Jake hátralépett és nagyot szusszantott. - Ne hagyjuk abba a vitát, vagy elfelejtem, miért is haragszom rád. Szóval hová mentél?

Callie először nem akart válaszolni, de rádöbrent, hogy ez csak az ösztönös reakció. Te követelsz, én visszautasítok. És sehová sem jutunk.

- Ülünk le, rendben? – indítványozta, azzal letelepedett a patak partjára.

17

Callie keresztbe tett lábbal ült a földön, és a lelelnaplót töltögette éppen. A papírai, amelyeket íromappához rögzített, rezegtek a szellőben.

Hangzavar töltötte be az ásatást. A hétvégi csapat amatőr régészekkel és kíváncsi diákokkal bővült ki. Leo a toborzáson fáradozott, hogy minél több érdeklődőt és segítséget vonzzon az ásatásra, mielőtt a szezon véget ér.

Callie úgy vélte, errefelé az ősz ideális lehet táborozásra vagy szabadtéri képzésre. Bár sejtette, a jelentkezők egy része bizonyára inkább hátrányukra lesz, mint hasznukra, ez nem zavarta, amíg a program remélhetőleg érdeklődést keltett és segítő kezeket hozott.

Időnként egy-egy kocsi érkezett a kerítéshez. A kíváncsiskodó turistáknak és helyieknek az egyetemisták tartottak előadást, és válaszoltak a kérdéseikre.

Amikor árnyék vetült rá, Callie még az írást sem hagyta abba.

- Elviheted a vödört a kitermelt földrakáshoz. De ne felejtsd el visszahozni!

- Szívesen megtenném, de azt sem tudom, mi az, és hol találom.

Callie hátrafordította a fejét, és a tenyerével elárnyékolta a napot. Megrázó élmény volt Suzanne-t napszemüvegben és ellenzős sapkában látni. Mintha csak öregkori önmagát pillantotta volna meg.

- Ne haragudj, azt hittem csak valamelyik zöldfülű.

- Ma reggel hallottalak a rádióban.

- Hát igen, Jake, Leo és én felváltva foglalkozunk a médiával.

- A te előadásodban az egész olyan izgalmasnak hangzott. Gondolom, eljött az ideje, hogy saját szememmel lássam. Remélem, nem baj.

- Dehogy. - Callie félretette az írómappát, és felállt. - Szóval... - A zsebébe biggyesztette a hüvelykujját, hogy megakadályozza a keze remegését. - Mit gondolsz?

- Voltaképpen - Suzanne körbepillantott - még rendezettebb is, mint amire számítottam. És jóval zsúfoltabb.

- Hétvégenként rengeteg önkéntesünk akad.

- Igen, látom - válaszolta mosolyogva, amikor észrevette a kis Tylert, aki egy kupac földet ásott. - Korán kezdik.

- Ő Lana Campbell kislánya. Szombatonként rendszeres látogatónk. Azt a földet adjuk neki, amelyet már átszítáltunk. Valaki mindig elrejt közé pár apróságot. Rettentőmód élvezi. A földet miután kiástuk, mindig gondosan átrostáljuk, nehogy elveszen egy kisebb lelet.

- És minden egyes darabról megtudtok valamit azokról, akik itt éltek. Ha jól értettem a rádióbeszélgetésben.

- Igen. Előbb meg kell találnunk a múltat ahhoz, hogy megérthessük, hiszen előbb meg kell értenünk ahhoz, hogy összerakhassuk. Én épp ezen fáradozom.

- Igen, tudom. - Suzanne megérintette Callie karját. - Kényelmetlenül érzed magad elem, és ez részben az én hibám, amiért úgy összeroppantam a múltkor Lana irodájában. Jay rendesen le is szidott emiatt.

- Hát érthető volt a...

- Nem, te ezt nem értheted. - Ezt csendes bánattal mondta. - Jay nem az a fajta ember, aki bárkit is leszidna. Ő olyan türelmes és nyugodt. Többek között ezért szerettem bele úgy hatéves koromban. Ezúttal mégsem bánt velem kesztyűs kézzel. Rendkívül váratlanul ért. De azt hiszem, éppen erre volt szükségem.

- Ez neki sem könnyű.

- Tényleg nem. Az évek folyamán mégis hajlamos voltam elfeledkezni erről. Mielőtt folytatnám, hadd mondjam el, hogy többé nem akarlak siettetni. - Fújt egyet, és rövid nevetést hallatott. - Illetve megpróbállak nem siettetni többé. Meg akarlak ismerni, Callie. Kell ez a lehetőség. Azt akarom, hogy te is megismerj engem. Tudom, hogy próbálsz... összerakni. Betsy Poffenberger felhívott ma reggel. Ő is hallott a rádióban.

- Népszerű műsor.

- Nyilván. Elmondta, hogy meglátogattad. Azt mondta, csak meg akart bizonyosodni afelől, hogy megoszthatja veled az információit, de igazából csak belőlem akarta kiszedni azokat. Nem árultam el neki semmit, de az embereknek lassan így is összeáll a kép.

- Tudom. Téged ez nem zavar?

- Még nem tudom. - Megdörzsölgette a hasát. - Folyton csak görcsölök. Nehéz teher a kérdésekre válaszolgatni, miközben még csak most alakulnak ki a dolgok. Nehezebb, mint gondoltam. De túlélem. Erősebb vagyok, mint ahogy az eddigiek alapján gondolhatod.

- Elolvastam pár leveledet. Nem sok olyan erős asszonnyal találkoztam életemben, amilyen te vagy.

- Jaj, tudod... - Suzanne elfordította tekintetét. - Csodás ezt a felnőtt lányomtól hallani. Szeretném, ha mesélnél még a munkádról. Szeretném megérteni, ahogy téged is. Úgy szeretném, ha kellemesen éreznék magunkat. Egyelőre ezzel is megelégednék. Hogy kellemesen érezzük magunkat.

- Ezen a parcellán dolgozom. - Callie szántszándékkal karon fogta Suzanne-t, és elfordította. - Feltételezzük, hogy a csiszolt kőkorszakban település állt itt. Ezen a részen feküdt a temetkezési hely. Mint látod, alacsony kőfalat sikerült feltárnunk, amellyel valószínűleg a temetőt kerítették el. Ahogy kiássuk a csontokat - egyébként a csontok a szakterületem...

- A csontok? Tényleg?

- Igen. Csaknem törvényszéki szakértő vált belőlem, de akkor túl sok időt kéne a laborban töltenem. Viszont én ásní szeretek. Nézd csak, ez aztán a régészeti csemege. A minap találtam. - Lehajolt az írómappáért, felvette, és egy koponya fényképéhez lapozott. - Az eredeti már a laborban van, ezért azt sajna nem mutathatom meg.

- Ez is megteszi. - Suzanne óvatosan vette kézbe a fotót. - Egy lyuk tátong rajta. Talán sebesülés?

- Meglékelték. Orvosi beavatkozás - magyarázta Callie, Suzanne értedten tekintete láttán. - Kőkés vagy fűró segítségével felnyitották a csontot. Feltételezésünk szerint azt a célt szolgálta, hogy csökkentsék a koponyaűri nyomást, amelyet egy törés vagy daganat okozhatott.

- Most viccelsz.

- Nem. Egész biztosan rettentő fájdalmas lehetett. De a lényeg, hogy megpróbálták, nem igaz? Bármilyen kegyetlen eszközöket vetettek be, akkor is gyógyították, ápolták a betegeket és sérülteket. Egy törzs összeverődik a védekezés és a túlélés okán, aztán lassan kialakul a település. Házépítés, rituálék - ha érdekel az ilyesmi, Graystone többet mondhat róla. Vadászat, gyűjtögetés, szervezett életmód, vezetés, gyógyítás, párzás. Földművelés - tette hozzá a még fel nem tárt területre mutatva. - Gabonafélék és háziasított állatok. A település faluvá, a falu kisvárossá, végül igazi nagyvárossá fejlődött. Miért? Miért itt, miért éppen ők?

- Először mindig a kik és a hogyan kérdésére keresed a választ.

- Úgy van. - Callie örömteli pillantást vetett Suzanne-re, majd folytatta. - Ehhez meg kell tervezni az ásatás minden egyes apró részletét. Először engedélyre, anyagi támogatásra és persze egy csapatra van szükség. Aztán kutatásokat kell végezni. Amint kezdetét veszi a feltárás, a terep máris sérül. Minden egyes lépést részletesen fel kell jegyezni. Mérési eredmények, fényképek, rajzok, jelentések.

Jake figyelte Callie-t, ahogy a nő körbevezette Suzanne-t az ásatáson. A testbeszédéből ki tudta olvasni az érzelmeit. Szemlátomást rögtön bezárkózott, amint megpillantotta anyját, aztán feszengőből védekezővé, majd mostanra már nyugodttá vált.

Elemében van, gondolta Jake, miközben Callie a kezével gesztikulálva magyarázott.

- Jó együtt látni őket - szólalt meg Lana a férfi mellé lépve. - Látni, hogy képesek így együtt lenni. Egyikük számára sem lehet egyszerű. Próbálják meglegelni a közös hangot, anélkül hogy túl messzire mennének. Főleg Callie-nek lehet nehéz. Hiszen egyszerre annyi minden nehezedik most rá.

- Ezt meg hogy érted?

- Szerintem te is tudod. Jelenleg ez a vállalkozás szakmai kihívást és egyben rengeteg izgalmat nyújt a számára. Ugyanakkor át kell élnie a múlt feltárásának gyötrelmét, miközben azon küszködik, hogy olyan kapcsolatot alakítson ki Suzanne-nel, amely mindkettőjük számára elfogadható és életképes. És közben az egészet áthatja mindaz, ami te vagy. Szakmailag, személyesen, minden módon. És ha nem haragszol meg érte, én...

- Akár haragszom, akár nem, te olyan nőnek tűnsz, aki kimondja, amit akar.

- Ezt jól látod. Te pedig bonyolult férfinak tűnsz. Mindig is szerettem a bonyolult férfiakat, mert csak nagy ritkán untatnak. Emellett Callie-t is kedvelem, méghozzá nagyon. Szóval örömmel látom, hogy egyre fesztelenebbül viselkedik Suzanne-nel, és annak is örülök, ahogy próbáltok zöld ágra vergődni egymással.

- Ezen már régóta fáradozunk. - Jake megfordult amikor Ty rohanó lépteit hallotta. A fiú egy csontot szorongatott koszos kis kezében.

- Ezt nézd! Nézd mit találtam! Egy csont!

Jake szája mosolyra görbült, Lana burkolt és halk, egyszersmind eredendően nőies undorodó szusszanása hallatán. Felkapta Tyt, aki így az anyja orra alá dughatta a csontot.

- Ugye király, anyu?

- Hát, igen. Nagyon király.

- Ez emberi csont? Egy halott emberé?

- Ty, fogalmam sincs honnan ered eme elborzasztó érdeklődésed a halottak iránt.

- A halottak királyok - jelentette ki Jake józanul. - Lássuk csak. - Még mindig Callie-t figyelte. - Kérdezzük meg a szakértőt!

- Nem visszataszító kissé csontokkal udvarolni egy hölgynek? - motyogta Lana.

- Nem, ha Callie az illető. Hé! Dr. Dunbrook, találtunk valamit.

- Egy csontot! - kiáltotta Ty, és úgy lóbálta a leletét, mint egy zászlót, miközben Callie és Suzanne közelebb ért.

- Minden bizonnyal. - Callie alaposan szemügyre vette.

- Egy halotté? - kérdezte Ty.

- Szarvasé - válaszolta a nő, és látta, hogy a fiú arcát előnti a csalódottság. - Rendkívül fontos lelet - mondta. - Valaki levadászta ezt a szarvast, hogy ételt szerezzen a törzsének. Hogy ruhát, szerszámokat, fegyvereket készítsenek belőle. Látod azokat a fákat, Ty Rex? - Callie összeborzolta a lurkó haját, miközben a mutatott irányba fordult. - Ez a szarvas talán ott legelt. Talán egy fiatal fiú, nem sokkal idősebb, mint te, az apjával, a testvérével és a nagybátyjával épp egy ilyen napon indult vadászni. Izgult, ugyanakkor tudta, hogy el kell végeznie a feladatát. Fontos tennivalót róttak rá. A családja, a törzse számított rá. Amikor

leterítette ezt a szarvast, talán életében először végezte el a kötelességét. Ez emlékeztessen téged rá.

- Elvihetem a bemutató órára?

- Megtanítalak, hogy kell letisztogatni és megjelölni.

Ty a kezét nyújtotta, és Callie megragadta. Egy pillanatra ő és Jake együtt tartották a gyermeket. Valami megmozdult benne, amikor a tekintetük találkozott.

- Nos, megismertethetnéd Suzanne-t az ásatás antropológiai oldalával - mondta Callie. - Tynak és nekem sürgős csontoznivalónk van.

- Hogyne.

- Furcsa egy világ, nemde? - szólalt meg Suzanne, miután Callie elcipelte Tylert.

- Igen, asszonyom.

- Maga a vőm. Többé-kevésbé. Mivel nem ismerem a Callie és maga közti kapcsolat részleteit, nem tudom, hogy haragudjak-e magára, csalódott legyek, vagy inkább sajnáljam.

- Azt hiszem, egy kicsit mindhármat megérdemlen.

- Kint várta aznap, amikor Lana irodájában találkoztunk. Aztán elkíserte Atlantába. Ez talán azt jelenti, hogy maga vigyáz rá?

- Azt.

- Helyes.

A férfi egy pillanatra elgondolkodott, aztán előhúzta a pénztárcáját a zsebéből. A biztonság kedvéért futó pillantást vetett Callie-re, akit még mindig lefoglalt Tyler, majd előhúzott egy fényképet.

- Nem adhatom magának - mondta. - Ez az egy van belőle. De gondoltam, talán szeretné látni. Esküvői fotó. Sajátos. Kiruccantunk Las Vegasba, és ripsz-ropsz módon intéztük. Voltaképpen a lehető leggiccsesebben. Ezt rögtön az esemény után készítette egy fickó a bejárat előtt.

A fénykép gyűrött és megviselt volt, de a színek még mindig élénken látszottak. Callie kis túlzással esküvői fátyolnak nevezhető fejéke vörösben pompázott. Rövid, dísztelen, a vállát egészen szabadon hagyó ruhát viselt. A hajában vörös rózsza virított, és éppen átkarolta Jake derekát.

A férfi sötét öltönyt és egy vörös alapon zöld és kék papagajt mintázó nyakkendőt viselt. Ő is átkarolta a nőt.

A hátuk mögött selyemcukor-rózsaszín falú épület állt, amelynek szív alakú vörös ajtaján a HÁZASSÁG-KÖRHINTA felirat díszelgett.

Mindketten lökötten vigyorogtak, és szörnyen boldognak látszottak.

- Ő választotta a nyakkendőt - szólalt meg Jake. - Hadd tegyem hozzá, először és utoljára. Szóval az egész olyan volt mint egy ringlispíl, de a lovakat menyasszonynak és vőlegénynek öltöztették be. Az ember a közepére állt, miközben az egész körbeforgott. És egy bohócruhás fazon... Na mindegy.

- Iszonyatosan szerelmesnek tünnek - bökte ki Suzanne. - Örülten.

- Igen, az örült jó szó rá.

- Még most is szerelmes bele.

- Nézzen rá. Mégis hogyan törölhetném ki ezt az érzést? Olyan... - Eltette a fényképet, és zsebre vágta a pénztárcáját. - Mivel ön most többé-kevésbé az anyósom, mi lenne, ha sütné nekem abból a csokis-mogyorós süteményből?

Suzanne elmosolyodott.

- Lehet róla szó.

- Ez maradjon köztünk, mert ha itt bárki is kiszagolja, örülök, ha morzsák maradnak nekem. - Egy hang terelte el a figyelmét. - Úgy tűnik, ma egész nap hemzsegnek a turisták.

Suzanne a bejárat felé pillantott, és meglátta az érkező autót.

- Doug az. Nem hittem volna, hogy ilyen hamar visszaér. - Elindult a kerítés felé, de megtorpant, amikor látta, hogy Lana szalad oda, majd a fia a derekánál fogva felkapja, és a kerítés felett megcsókolja.

- Ó! - Suzanne megsajdult szívét tapogatta. - Hát erre nem számítottam.

- Talán baj?- kérdezte Jake.

- Nem, dehogy - válaszolta. - Csak meglepődtem. - Látta, hogy Ty még mindig a szarvascsonttal hadonászva szintén odarohan. Amikor Doug átszökkent a kerítésen, és leguggolt, hogy megvizsgálja a csontot, Suzanne még jobban a szívéhez szorította a kezét. - Elégé meglepődtem.

Doug szemügyre vette a fiú leletét, hallgatta Ty locsogását, majd megcsóválta a fejét.

- Ez aztán a valami! Nem tudom, kell-e neked egyáltalán, amit én hoztam, amikor ilyesmi is van.

- Mi az? - kérdezte Ty izgatottan a kis csomagra meredve, amelyet Doug tartott a kezében.
- Az enyém?

- Igen. De ha nem kéred, megtartom. - Doug a kis tasakba nyúlt, és egy tenyérnyi tirannoszauruszt húzott elő.

- Egy dinoszaurusz! Egy T. rex! Kösz! - Ty a négyévesek hálájával és végtelen szeretetével borult Doug nyakába. - Ez tőkjó! Eláshatom és kiáshatom újra?

- Hát persze. - Felegyenesedett, amikor a kölyök elrohant a földrakása irányába. - Úgy látszik, ez bejött. - Hátranézett és látta, hogy Lana mosolyog. - Te is kérsz ajándékot?

- Még szép.

Újra a zsákjába nyúlt, és a nő szája táta maradt, amikor előkerült a meglepetés.

- Csak nem...

- De igen. Egy márkás, acélkék, gitár alakú Elvis légycsapó. Hosszas keresés és töprengés után ez volt a legostobább dolog, amit találtam. Rémélem, megteszi.

- Tökéletes. - Nevetve átölelte a férfit, ahogy az előbb Tyler.

- Hiányoztál. Bár nem tudom, örülök-e ennek. Nem szoktam hozzá, hogy bárki is hiányozzon, de te hiányoztál.

Lana hátralépett.

- És ahhoz hozzászoktál, hogy hiányzol valakinek?
- Nem igazán.
- Pedig így volt - válaszolta, és kézen fogta a férfit.

Callie éppen kiadta az utasítást, hogy pakoljanak össze, amikor befutott az utolsó látogató. A régészek és a tanulók már megkezdték a szerszámok begyűjtését és megtisztítását.

Bill McDowell ásókkal és vödrökkel felpakolva Callie-hez egyensúlyozott.

- Elintézzem, Callie? - kérdezte a kék ötajtós kocsira mutatva. - Nem gond.
- Hagyd csak. - Callie látta, hogy Betsy Poffenberger kászálódik elő a kék Camryből. - Ismerem.

- Oké, szóval páran idekint táborozunk ma este. Virslit sütünk, megiszogatunk pár sört. Szóval lógunk egyet. Jössz?

- Nem tudom, talán.
- Összepakolok helyetted.
- Kösz - tette hozzá, de az esze már máshol járt, ahogy elindult. - Mrs. Poffenberger.
- Hát ez nem semmi. Az a sok lyuk a földben! Mennyi mélyedés. Ezeket mind maguk ásták ki?

- Részben. Reméltem, hogy hallok maga felől.
- Gondoltam, kinézek ide, hogy a saját szememmel lássam az ásatást. Reggel hallottam a rádióban. Nagyon tudományosnak hangzott.

- Köszönöm. Talált valamit a számomra?

Betsy Callie arcát fürkészte.

- Nem is említette, hogy maga Suzanne Cullen lánya.
- Ez változtat valamin?
- De meg mennyire. Igazi rejtély. Emlékszem arra, amikor az eset történt. Suzanne és Jay Cullen képe szerepelt az újságokban. Meg a magáé. Mármost kisbabaként, persze. Egész Hagerstownt ellepték a falragaszok. Most pedig itt van. Hát nem semmi!
- Mindennemű segítségét nagyra értékelném. Ha, amit elmond, segítségemre szolgál, még több sztori lesz az újságokban. Szerintem a riporterek magával is beszélni akarnak majd.

- Gondolja? Hát ez nem lenne semmi. Hát, beszéltem Alice-szel meg Kate-tel, és Alice emlékezett arra, hogy Mary Stern dolgozott a szülészetben, amikor Suzanne Cullen gyermekei a világra jöttek. Biztosan emlékszik, mert említette, hogy beszélgetett Maryvel magáról, miután magát elrabolták. Alice még a hold állásáról is boldogan fecseg, ha az ember okot ad rá. Adott még néhány nevet, akikre emlékezett. Az éjszakás nővér meg ilyenek. Azt nem tudom, hogy még mindig a szakmában dolgoznak-e. - Elővett egy papírlapot. - Kikerestem a neveket a telefonkönyvben. Kíváncsi természet vagyok, mi tagadás. Mary Stern most Floridában él. Elvált, de újra férjhez ment. Közel negyvenévesen szült egy gyermeket, nem semmi. Sandy Parker pedig, szegénykém, úgy öt éve autóbalesetben meghalt. Szörnyű eset, olvastam az újságban. Ő volt az éjszakás nővér.

Callie megpróbálta elhúzni a papírt, de Betsy szorosan fogta. Megigazította a szemüvegét, és tovább olvasott.

- Aztán itt van Barbara Halloway. Rá nem is emlékeztem, amíg Alice szóba nem hozta. Legfeljebb egy évig dolgozott nálunk, éjszakai műszakban. Az éjszakásokat nem igazán ismertem, de rá emlékszem, most hogy Alice felfrissítette a memóriámat.

- Köszönöm, Mrs. Poffenberger! Biztosra veszem, hogy ez segítségemre lesz.

- Felvágós fiatal fruska - folytatta az asszony. - Frissen a nővérképzőből. Úgy hallottam, a vöröske egy doktort akart fogni magának. Sikerült is neki. Nem errefelé, fent északon. Nem sokkal azután költözött el, hogy ez az egész történt. Ezért nem ugrott be egyből. Hűvös teremtés volt. A maga helyében én alaposan megnézném magamnak. Hűvös teremtés.

- Köszönöm. Úgy teszek. És tájékoztatom majd a fejleményekről.

- Aztán van itt néhány régi motoros is. Jack Brewster, tipp-topp fickó. Folyton a nővérek körül legyeskedett, a férjezettek és a hajadonok körül egyaránt.

- Dr. Dunbrook! - Jake bukkant fel. - Elnézést a zavarásért, de a harmincötös parcellánál várják.

- Ó, hát persze! Elnézést, Mrs. Poffenberger. Még egyszer köszönöm a segítségét. Hálás vagyok a fáradozásáért.

- Nem érdekes. Csak hívjon fel, ha bármi más kellene. Igazi rejtély.

Callie a farzsebébe gyűrte a papírt, és hátralépett a kerítéstől, miközben Betsy bemászott az autójába.

- Nincs is harmincötös parcella - jelentette ki.

- Segélykérő jeleket küldtél, tehát úgy döntöttem, a megmentésedre sietek.

- Nem küldtem segélykérő jeleket, csak már csengett a fülem. Képtelen befogni a száját. - Callie nagyot fűjt. - Persze óriási szívességet tett nekem. Kaptam vagy egy tucat nevet.

- Mihez akarsz kezdeni velük?

- Azt hiszem, először rátelepszem az internetre. Kiderítem, hányan élnek még és dolgoznak a szakmában. Kezdetnek megteszi.

- Segítsek?

- Szörnyen előzékeny vagy manapság.

A férfi előrelépett, lehajolt, és gyengéden a nő alsó ajkába harapott.

- A számlát majd később nyújtom be.

- Elkelve a segítség. És talán még előleget is adok arra a számlára.

- Édesem. - Beszívta a nő lélegzetét, aztán visszavonult - Ne aggódj. Megbízom benned.

Miután a férfi elsétált, Callie megrázta a fejét.

- Újabb rejtély - szögezte le.

Bill McDowell kissé lerészegedett. Ehhez egy sör is elegendőnek bizonyult, de ő a biztonság kedvéért még egyet ledöntött, hogy még egy ideig így maradjon.

Látta, Jake hogyan közelít Callie felé. És ami még rosszabb, azt is látta, ahogy a nő viszonzta a közeledését.

Nem fog visszajönni este az ásatásra, hogy lazuljon és dumáljon. Hogy Bill megnézhesse magának.

Nem volt ostoba. Tudta jól, mi folyik éppen most, épp e percben is, miközben ő a második sörét kortyolgatva a helyi tökfilkót, Mattet hallgatja, aki épp a *Freebird* egy béna verzióját adja elő.

Úristen, de rémes így ez a Lynyrd Skynyrd-szám! Ennyit a leletekről.

Épp most, miközben ő a csillagok alatt a sörét szürcsöli, a *Freebird*-öt hallgatja, és a szentjánosbogarak röpködnek a levegőben, az a mocsok Jake Graystone éppen Callie-t cuccolja.

Az a nő túl jó neki. Ezt bárki láthatja. Olyan okos és szép. És amikor nevetett, a három kis gödröcskéje valósággal örületbe kergette a férfit.

Ha megadná neki az esélyt, megmutatná, hogyan bánik egy igazi férfi egy nővel. Meghúzta a sörét, és közben elképzelte, ahogy szétveri Jacob Graystone-t.

Ja, így is lesz.

Undorodva feltápászkodott, és dülöngélve próbálta megőrizni az egyensúlyát.

- Nyugi, Poncho! - Digger meglepetten karolta át Billt, nehogy elessen. - Mennyi sört nyomtál le?

- Eleget.

- Azt látom. Hová lesz a séta?

- Locsolnom kell. Tán baj?

- Kicsit sem - válaszolta Digger vigyorogva. - Bemész a klotyóra a lakókocsimban?

- Inkább sétálok. - Billnek semmi kedve sem volt a fickó társaságával barátkozni, így kiszabadította magát Digger öleléséből. - Itt túl nagy a francos tömeg.

- Jól van. Hát lehetőleg ne fulladj bele a tóba! - Digger úgy döntött, maga is elugrik egy kétbetűs kitérőre, így a lakókocsija felé indult.

Bill elbotorkált a sátraktól, el a zenétől és a társaságtól. Talán autóba ül, és visszafurikázik a házhoz. Mi a halálért maradna itt, amikor Callie ott van?

Nem tudta biztosan, hogy a nő ágyba bújt-e Jake-kel. Nyilván. Talán ki akart jönni az ásatásra, morfondírozott, miközben a fák sűrűjébe tántorgott. Talán ki akart jönni, de Jake nem hagyta.

Nem engedi át annak a szemétládának.

Elmegy érte, szembeszáll azzal a mocsokkal, és megmenekíti tőle Callie-t. A nő hálás is lesz érte, gondolta, miközben könnyített magán.

Ó, Bill köszönöm! Úgy örülök, hogy eljöttél. Ez egy örült. Annyira félttem.

Igen, így is lesz. Elmegy a házhoz, és rendbe tesz mindent.

Elképzelte, ahogy Callie átöleli őt, felemeli az arcát, és azok a drága gödröcskék reszketve előbújnak, ahogy elmosolyodik.

És ahogy elképzelte az első forró, hálás csókot, nem hallotta a hangot maga mögött.

Az ütés arccal a földre terítette. Egyszer még felnyögött, miközben a tóhoz görgették, de a fájdalom elnémította, mire a feje a víz alá süllyedt.

- Rendben, szóval ez az alap. - Jake egy írófüzetre firkálgatott, míg Callie a számítógépen dolgozott.

Rövid vita után úgy döntöttek, hogy a férfi irodájában dolgoznak. Az első két órában az akciófilm zaja zavarta őket, amelyet a csapat egyik tagja vett ki. De mostanra a ház már elcsendesedett, leszámítva Leo halk horkolását a nappali díványán.

Callie a képernyőről a férfi munkájára pillantott. Be kellett látnia, hogy nagyon ügyes.

A nőt rajzolta fel kiindulópontnak, aztán a szüleit az egyik oldalra, a Cullen családot pedig a másikra csoportosította. Mindkét csoporthoz hozzányilazta a kapcsolódó neveket.

Henry Simpson, Marcus Carlyle, Richard Carlyle, a bostoni gyermekorvos és ismert munkatársaik neve a szülők oldalán állt.

A Suzanne és Betsy Poffenberger listái alapján összeállított névsor pedig a másikon.

- Te vagy az egyetlen ismert kapcsolat - kezdte. - De lennie kellett másoknak is. Épp ezt kell megtalálnunk. Íme az évszámok. A halvaszületés, a te világrajövedeled, aztán a Carlyle meg a szüleid közti első találkozó időpontja és a többi.

- Az összes ismert névhez beírjuk az ismert adatokat - tette hozzá Callie.

- És megtaláljuk a kapcsolatokat. Te etted meg az utolsó sütit?

- Nem én ettem meg. Te etted meg. Ahogy a kávé is te ittad meg. Szóval menj, és főzz még kávé, én meg addig begépelem az ismert adatokat.

- Te jobb kávé főzöl.

- De gyorsabban is gépelek.

- De én kevesebb hibát ejtek.

- De én ülök a székben.

- Rendben, legyen úgy, ahogy te akarod. Csak aztán ne panaszkodj, ha mocsárízű lesz!

Callie önelégülten mosolyodott el, amikor a férfi távozott. Jake utált kávé főzni. Amolyan régi személyes dolog. Mosogatott, sőt süttött-főzött is - amíg csak valami reggeliről volt szó. Még a mosást is különösebb panaszkodás nélkül megcsinálta. De a kávéfőzés miatt mindig is nyavalygott.

Így akárhányszor rákényszerítette erre, a nőt elöntötte a jól végzett munka öröme.

Visszatérnek a régi szokások, gondolta. Leszámítva az egy-két új és érdekes változást. Már nem veszekedtek annyit, vagy legalábbis nem úgy. Valamiért legalább egyikük mindig meghátrált, mielőtt elfajulhatott volna a vita.

És határozottan nem ugrottak az ágyba minden adandó alkalommal. Ez a... visszafogottság pedig, gondolkodott el Callie, voltaképpen csak kellemesen vonzó feszültséget csempészett a kapcsolatukba.

Még mindig kívánták egymást - ez sohasem változott, változhatott meg. Még a válásuk után, amikor több ezer kilométernyire sodródtak egymástól, akkor is kívánta őt.

Hogy éjszaka, amikor megfordult az ágyban, az ő testébe ütközzön. Hogy Jake szorosan magához ölelje a derekánál fogva, ahogy néha tette. Vágyott erre, vágyott a férfira. És remélte, hogy Jake is vágyott rá. Remélte, hogy éppúgy átkozta a nevét, ahogy ő is tette. És szenvedett.

Ha Jake is úgy szerette volna őt, ahogy ő a férfit, akkor sosem hagyta volna el. Képtelen lett volna elhagyni őt, bárhogyan akaratoskodott is Callie.

Ha valaha is magától kimondta volna, amit a nő hallani akart, akkor nem kellett volna erőltetnie.

Amikor érezte, hogy a régi megbántottság és harag kúszik elő újra, elnyomta az érzést. Ennek már vége, emlékeztette magát. Lezárta.

Egyes dolgokat jobb nem előásni.

Rendezte a gondolatait, hogy az adatokra összpontosíthasson. Ásított egyet, amikor a Henry Simpsonról szóló újságcikkhez ért.

- Mi a fene értelme volna egy jótékonysági golftornáról szóló jelentéktelen cikkecskének?

Először átugrotta, de aztán tudatosan visszalépett. Mint a föld átszítálása, emlékeztette magát. Talán sziszifuszi munka, de akkor is fontos.

- Mennyi idő megfőzni egy rohadt kanna kávéját? - kérdezte félig-meddig magától, aztán az asztalra könyökölve olvasott tovább.

Csaknem átsiklott fölötté. A tekintete már továbbshant, mire az agya feldolgozta az információt. Az ujjá hirtelen az egérre rándult, és visszagörgette a szöveget.

- Elfogyott a tej - szólalt meg Jake, amikor belépett a kávéskannával. - Úgyhogy bármilyen rossz is, feketén kell meginnod.

Letette a kannát, miután a nő odafordult, és Jake meglátta az arcát.

- Mit találtál?

- Összefüggést Barbara Simpson, született Halloway.

- Halloway. Barbara Halloway. A szülésznő!

- Nem lehet véletlen. Érdekes módon nem említette, hogy abban a kórházban dolgozott, ahol Suzanne Cullen gyermeke született. Érdekes módon nem említette, hogy ott élt, amikor a babát elrabolták.

- Bizonyosság kell.

- Az meglesz, ne aggódj! Poffenberger fecsegett róla. Hűvös, azt mondta. A felvágós vöröske egyenesen a nővérképzőből érkezett, azt mondta. Az a ribanc benne volt, Jake. Simpson kapcsolatban állt Carlyle-lal, Halloway Simpsonnal és rajta keresztül Carlyle-lal. Simpson és Carlyle pedig a szüleimmel. Halloway Suzanne-nel.

- Bizonyítékot szerzünk - mondta újra Jake. - Kiderítjük, hol járt iskolába. Lejjebb ásunk egy szinttel.

- A házukban ültünk. A házukban ültünk, ők pedig döbrent együttérzést tanúsítottak, miközben a nő felszolgálta a rohadt limonádét!

- Megfizetnek ezért. - Finoman a nő vállára tette a kezét. - Megígérem.

- Elmegyek Virginiába, és szembesítem őket ezzel.

- Amint megszerezzük a többi adatot odamegyünk. Együtt.

Callie a kezét a férfiába kulcsolta.

- Simpson fogta anyám kezét és kihasználta apám gyászát. Ezt megbánjak!

- De még mennyire. Add át nekem egy kicsit.

- Nem. Tudom folytatni. Akarom folytatni – válaszolta, amikor látta, hogy a férfi arca elborul. - Meg kell tennem a szüleimért, a Cullen családjért. Magamért. De nem tudom, képes leszek-e rá, ha magamra hagysz.

- Nem megyek sehová.

Ezúttal a nő fogta kezébe a férfi arcát.

- Rengeteg módon lehet magára hagyni valakit. Ezt sosem tudtam megértetni veled. Elzárkózol, és többé nem találok rád.

- Mert ha nem zárkózom el, kettéroppantasz.

- Nem tudom, miről beszélsz. Sohasem bántottalak.

- Összetörted a szívem. Az isten szerelmére, összetörted a francos szívemet!

- Ne mondd ezt. - Jake inkább magára, mint a nőre haragudva elkapta a fejét, és az ajtóhoz ment. - Az én szívem. Csak tudom.

- Te... te hagytál el.

- Baromság. – Visszapördült. - Ez baromság, Callie. Kissé szelektív az emlékezeted, Callie, a fenébe is. Akkor elmondom, hogyan is történt... süsd meg! - fakadt ki, és az öklét a tenyerébe csapta, amikor megcsörrent a telefon az asztalán.

Felkapta a kagylót.

- Graystone! - A hajába túrt. Aztán hirtelen megmerevedtek az ujjai. Callie remegve állt fel a férfi mozdulata láttán. - Uramisten! Hogyan? Rendben, rendben. Nyugtass meg mindenkit. Már indulunk.

- Mi történt? - kérdezte türelmetlenül Callie. – Megsérült valaki?

- Bill McDowell. Nem megsérült, Callie. Meghalt.

Callie a földön ült az ásatás mellett elterülő, parlagon hagyott mezőn. Az éjszakai égbolton fényesen ragyogtak a csillagok, mintha csak egyesével karcolták volna fel őket lézersugárral a fekete üvegre. A félholdat pedig mintha éles fejszével metszették volna le egy fehér golyóbisról.

A levegőben hűvös, enyhe szellő fújdogált. Úgy látszott, az ősz máris a hegyekbe kúszott.

A nő hallotta a rovarok neszezését és az út túloldaláról a kutya ugatását, amelyet felzavart a szokatlan éjjeli mozgás.

Mr. és Mrs. Farmer, ahogy Callie a vendéglátóit elnevezte, előbújtak a kuckójukból, hogy megtudják, mi okozza a nagy zenebonát. Bár mostanra már vissza is mentek, az öreg farmház fényárban úszott.

Callie Jake-kel együtt percekkel a hívás után kiviharzott a házból, Rosie meg Leo a nyomukban. Tíz perccel a rendőrség előtt értek a helyszínre, de Bill McDowell szempontjából így is elkéstek.

Most már csak tétlenül várakozhatott.

Sonya ült mellette, és térdére hajtott fejjel keservesen zokogott.

A csapat többi tagja is körülöttük állt vagy foglalt helyet. A döbbenet és riadalom okozta kezdeti zsidongás elcsitult, és helyén néma tompaság lett úrrá, amely kizárta a szavakat.

Callie látta a fák közt átszűrődő fényeket, ahogy a rendőrség dolgozott, néha egy-egy szót is elkapott. Időről időre valaki suttogott körülötte.

Most mi fog történni?

Hogy történhetett? - először ezt kérdezték, de ezen már túlléptek, és a Mi lesz most? foglalkoztatta őket.

Callie tudta, hogy tőle várják a választ. Jake és Digger a lakókocsiba ment, Leo pedig a fákon túl a rendőrséggel foglalatzkodott, így a vezetők közül egyedül ő maradt itt.

Ám erre a kérdésre ő sem tudott felelni.

- Nem bírom ki. Elviselhetetlen. - Sonya elfordította és felhúzott térdére hajtotta a fejét. - Nem értem, hogy halhatott meg. Csak így. Néhány órája még itt ült, és már arra sem emlékszem, miről beszélgettünk. Nem is láttam, hogy a tóhoz megy.

- Én igen - kottyantotta közbe Bob. - De nem törődtem vele. Váltottak pár szót Diggerrel, aztán Bill a fákhöz botorkált. Gondoltam, hogy tudjátok, hívja a természet. Nem is gondoltam, hogy annyira részeg volna, vagy akármi. Egyszerűen nem is foglalkoztatott.

- Senkit sem - vágta rá Dory. - Istenem, már félig álomba szenderültem, épp azon morfondíroztam, hogy bekúszom a sátorba. Aztán... hallottam, hogy Digger valami olyasmit mond, hogy „nehogy beess a tóba és megfulladj”, vagy hasonlót. De csak nevettem. - A hangja elakadt a feltörő zokogásban. - Csak nevettem.

- Mindig csak neveltünk rajta. A fenébe is, olyan egy tökfílkó volt.

Dory megtörölte az arcát.

- Nem a te hibád - mondta Bobnak. - Nem is találtunk volna rá ilyen hamar, ha te nem töprengsz el azon, hol is lehet, és nem jut eszedbe, hogy abba az irányba ment el. Még mindig a vízben fekédné, ha te nem...

- Haza akarok menni! - Sonya újra sírva fakadt. - Haza akarok menni. Nem csinálom tovább.

- Eredj vissza a házba! - Callie átkarolta a lány vállát. - Amint a seriff úgy dönt, hogy nincs veszély, visszamész a házba éjszakára. Aztán majd reggel eldöntöd, mihez kezdesz.

Callie előbb a lakókocsira, majd Doryra pillantott. Sonya mellé mutatott, aztán felállt, ahogy Dory leült és átkarolta Sonyát.

Hadd sírjanak együtt, gondolta Callie. Neki elapadtak a könnyei.

A lakókocsiban Jake éppen újabb csésze kávé tett Digger elé.

- Idd meg!

- Nem kell a francos kávéd. Az istenit, Jake, az a gyerek meghalt!

- Nem segíthetsz rajta. És magadon sem, amíg nem józanodsz ki és kezdesz végre gondolkodni.

- Mégis mit kéne átgondolnom? Hagytam elmenni teljesen betintázva, hogy beessen abba a rohadt tóba, és belefulladás. Én voltam itt a főnök. El kellett volna kísérem.

- Nem vagy bébicsősz, és végképp nem terhel felelősség azért, ami McDowell-lel történt.

- Ó, Jézusom, Jake, Jézusom! - felemelte vörös fejét. - Legtöbbjük még kölyök. Hiszen csak kölykök!

- Tudom. - Jake a szekrényhez támasztotta a homlokát, és próbálta megnyugtatni magát. Aztán hozott még egy csészével.

Mennyit piszkálta azt a kölyköt! Szándékosan kínozza Callie-vel. Csak a hecc kedvéért.

- Elég idős volt ahhoz, hogy itt legyen. Nem azért vagy itt, hogy pesztráld őket Dig. Azért, hogy senki ne háborgathassa az ásatást.

- Elég nagy háborgatás, ha egy suhanc élettelenül úszkál a vízben. Hol a füstölőnivalóm?

Jake fogta az összegyűrt dobozt, amely a konyhaasztalon hevert, és odadobta Diggernek.

- Idd ki a nyamvadt kávéd, szívj el egy cigit, aztán mondd el pontosan, mi történt. Ha sopánkodni akarsz, halaszd későbbre.

- Látom, Mr. Érzékenység éppen szorgosan dolgozik. - Callie viszolygó pillantást vetett Jake-re, amikor belépett.

- Csak próbál összekaparni - válaszolta Digger. Elővette a zsebkendőjét, és kifújta az orrát.

- Ha sárba nyomná a fejed, azt mondanád, csak az arcszínedet akarja javítani. - A nő megkerülte a kisasztalt, és olyat tett amelyet még soha, és amiről nem hitte volna, hogy valaha is megteszi.

Átölelte Digger csontos vállát, és megsimította hosszú, kócos haját.

- Azért jöttem, hogy könnyítsek magamon, aztán kihúzzam az ágyat - mesélte Digger. - Gondoltam felteszek valami zenét, aztán meglátom, rá tudom-e venni Sonyát egy kis rosszalkodásra. Tudtam, hogy félrészeg. Alig ivott két sört de máris kiütötte magát. Istenre esküszöm, vigyázok rájuk. Hogy biztosra vehessem, hogy semmi ostobaságot nem művelnek. Nekem úgy tűnt, hogy mindenki nyugovóra tér. - Felsóhajtott és vigasztalást keresve Callie-hez dörgölte az arcát. - Matt gitározott. Elég pancser a srác, de a zene mindig jól jön. A

nyugat-virginiaiak, Frannie és Chuck? Ők már pettingeltek. Bob épp írogatott. Egy hülye elemlámpát erősített a fejére, mint valami nyamvadt bányász. Dory már félig álomba merült, Sonya pedig énekelt. A *Freebird*-öt. Folyton eltévesztette a szöveget, de azért szívesen hallgattam. - Lehunyta a szemét. - Gyönyörű éjszaka volt. Tiszta, épp kellemesen hűs. Rengeteg szentjánosbogár körözött, még a kabócák is ciripeltek. Láttam, hogy a kölyök feláll. Úgy dülöngélt, mint egy viharban vergődő hajón. Olyan pityókás képet vágott. Általában is elmondhatjuk róla, hogy lökött arckifejezése volt. Kivéve, amikor rád nézett - tette hozzá egy félmosollyal, Jake-hez fordulva. - Téged cseppet sem kedvelt, mert szerinte te álltál Callie és öközé.

Jake egy szót sem szólt, csak szürcsölgette a kávéját, és Callie arcát figyelte.

- Azt mondtam neki, hogy ha kell, használhatja a lakókocsi mosdóját, de ellökött magától, és kijelentette, hogy inkább sétál. Gondolom, azt akarta mondani, hogy húzzak el, de ahhoz még részegen sem volt elég vér a pucájában. Szóval erre azt válaszoltam... Istenem! Azt válaszoltam, hogy bele ne ess a tóba, nehogy megfulladj. Erre megtette. Éppen ezt tette.

Ahogy egymást figyelték, Callie látta a Jake arcát előntő érzelmeket. A döbbenetet, az elborzadást, a szánakozást.

- Mennyi idő telt el, míg valaki utánament? – kérdezte Jake.

- Nem tudom pontosan. Én idebent maradtam egy ideig. Gondoltam, jobb, ha rendet rakok, ha össze akarok hozni valamit. Feltettem valami zenét a CD-játszóra, és elővettem azokat a gyertyákat. Az egyetemista csajok bírják a romantikát, igaz, Cal?

- Ja. - Callie közelebb húzta a férfit. - Egyből bekajáljuk.

- Szóval rendet raktam. Úgy tizenöt percet tölthettem idebent. Legfeljebb húszat. Még hallottam a gitár hangját. Aztán kimentem, és ráindultam Sonyára. Bob érdeklődött először Bill felől. Valaki - már nem emlékszem, kicsoda - azt mondta, szerinte már ágyba bújt, más pedig úgy vélte, csak hívta a természet. Bob kijelentette, hogy rájött a szükség, úgyhogy utánamegy az erdőbe. Pár perccel később már kiáltozva rohant vissza. Erre mind lementünk oda. Mindannyian.

- Újra ugyanaz, mint Dolannel. Pont, mint Dolannel.

Több mint egy óra telt el, mire Callie végre kettesben maradhatott Leoval.

- Mennyit tudsz?

- Nem mondanak sokat. A boncolás befejeztéig nem nyilatkoznak a halál okáról. Amint végeznek a tanúvallomásokkal, visszamehetnénk a szállásra.

- Már megkértem Rosie-t, hogy gondoskodjon arról, mindenki, aki idekint alszik, ma estére térjen vissza a házba. De valakinek itt kell maradnia, és Digger nincs éppen olyan állapotban.

- Én maradok.

- Nem, váltjuk egymást Jake meg én maradunk reggelig. Rosie és te ügyesebben tudjátok megnyugtatni a csapatot. Nem tetszik, ahogy Hewitt Diggerre néz.

- Nekem sem, de tény, hogy mindkét gyilkosságnál jelen volt.

- Ezúttal rengetegen voltak itt, ráadásul Digger a lakókocsiban tartózkodott. Legjobb tudomásunk szerint Bill egyébként is elesett és megfulladt. Baleset történt. Senkinek sem lehetett oka arra, hogy bántsa azt a kölyköt.

- Remélem, igazad van. - Leo levette a szemüvegét és gondosan megtörölte az ingén a lencsét. - Rosie-val összegyűjtjük a csapatot. Reggel visszatérünk.

- Dolgozni?

- Aki akar, áshat. Ránk fog szabadulni a média, szőkeségem. Bírni fogod?

- Persze. Menj, aludd ki magad, Leo. Mind megteesszük, ami tőlünk telik.

Amint tudott, visszament a lakókocsiba, kiöntötte a lötty kávé, amelyet Jake főzött, és frisset készített. Digger légfrissítőjének szaga elkeveredett a gyertyák fahéjaromájával. Ez a két egyszerű, várakozással telített illat keringett a levegőben.

Hallotta a távolodó hangokat, ahogy a csapat tagjai lassan elindultak. Aztán az autók zaját. Feltételezte, hogy legtöbbször egész éjszaka fent maradnak, a történeteken töprengenek majd.

Csendet akart. Leginkább persze a csendnek és nyugalomnak örült volna. De Leo sohasem egyezett bele abba, hogy egyedül kint maradjon az ásatáson. És be kellett vallania magának, hogy Jake az egyetlen, akinek a társaságát egy ilyen éjszakán elviseli.

Töltött egy csésze kávé, majd a férfi lépte hallatán még egyet.

- Kiöntöttem a tiédet - mondta. - Elment az íze. Ez friss. - Megfordult, és kinyújtotta a csészét.

- Nem verek sátrat kint, csak mert te haragszol rám.

- Nem is várom, hogy odakint verj sátrat, és nem különösebben haragszom rád. Már nem emlékszem, hol hagytuk abba, mielőtt megcsörrent a telefon. Most nem tudok beszélni róla.

- Nem bánom.

Ismerte ezt a hangot, meg sem bírta számlálni, hányszor forrt fel a vére a jegessége miatt. Ezúttal nem állt ugyan szándékában összekapni, de a meghátrálás ellenkezett a természetével.

- Nem tetszett a mód, ahogy Diggerrel bántál. Tudom, hogy legalább foglalkoztál vele, de a hozzáállásod akkor sem tetszett. És szögezzük le, hogy a vigasztalással meg az együttérzéssel én sokkal többet húztam ki belőle, mint te a macsó baromsággal tetted volna.

Sajgott a feje. Sajgott a szíve.

- A nők vajon miért kötik a macsóságot egyből a baromsághoz? Mintha a kettő egy szó volna.

- Mert ravaszak vagyunk.

- Azt akarod hallani, hogy igazat adok neked. - Jake megviselten dobta le magát a dívány vékony párnáira. - Igazat adok neked. Én nem tudtam volna megadni neki azt, amit te. Abban megegyezhetünk, hogy a vigasztalás nem éppen erős oldalam.

Kimerültnek tűnik, állapította meg Callie. Sokszor látta már a munkától hullafáradtnak, de ahhoz nem szokott hozzá, hogy egyszerűen megviselje a stressz és az aggodás.

Engedett az ösztönének, és átkarolta a férfit, ahogy korábban Diggert.

- Te nem tudtál arról, amit Billnek mondott, mielőtt a fiú elment. Én igen.

- Jézusom. Ezt sohasem fogja elfelejteni. Élete hátralevő részében, valahol az elméje egyik zugában ott lapul majd a hanyag megjegyzés a vízen lebegő srác képével együtt.

- Ugye te sem hiszed, hogy Bill magától esett a vízbe.

Jake felemelte a tekintetét. A szeme éppolyan óvatosságot és hűvösséget sugárzott, mint a hangja.

- Mindenki azt mondta, hogy be volt rúgva.

- Miért nem hallották a csobbanást? A kölyök legalább hetven kilót nyomott. Ekkora súly már jókora zajt csap, ha a vízbe zuhan. Tiszta, csendes éjszakán simán hallották volna. Elkaptam néhány szót a zsaruk társalgásából. Miért nem kiáltott, amikor elesett? Digger szerint két sört ivott. Rendben, nem bírja az italt, de egy ekkora ember azért nem üti ki magát teljesen ilyen mennyiségtől, annyira, hogy fel se eszméljen, amikor a vízbe zuhan. A víz hideg. Rögtön kijózanítja és felpaprikázza az embert, ha beleesik.

A férfi hangja, arckifejezése, tekintete mit sem változott.

- Talán nemcsak két sört dobott be. Manapság már a drogok is besurrannak az ásatásokra.

- Digger tudott volna erről. És szólt volna. Az ilyesmi nem kerüli el a figyelmét. Mindennemű drogot és füves cigit elkoboz, főként az utóbbit, hogy aztán maga gyújtson rá, ha olyan hangulatba kerül.

Callie a díványhoz ment, és leült a túlsó végén. Tudta jól, mit művelnek - a szavak álcája mögött egymás érzelmeit kószolgatják. Mégis csodálkozott, hogy ezúttal nem üvöltöznek.

- Ugyanazon az ásatáson pár hét leforgása alatt két férfi is belefullad ugyanabba a tócsányi vízbe. Aki ezt véletlen egybeesésnek tartja, az megőrült. Márpedig Hewitt nekem nem tűnik őrültnek. És biztosan tudom, hogy te sem vagy az.

- Nem, nem hiszem, hogy véletlen egybeesés.

- És a helyi körökben mégoly elterjedt nézetnek sem adsz hitelt, miszerint a feltárást átok sújtja.

A férfi arcán halvány mosoly jelent meg.

- Bár tetszik az ötlet, de nem. Valaki szándékosan megölte Dolant. És valaki szándékosan megölte McDowellt. Vajon mi az összefüggés?

Callie kézbe vette a kávéját, és felrakta a lábát.

- Az ásatás.

- Egyértelmű. Ez a legegyszerűbb magyarázat. De a következő lépésnél ott állsz te.

A nő arcán látta, hogy Callie már eljutott ideig. Bólintott és folytatta:

- Adva vagy te, az ásatásod, az ingatlanfejlesztési beruházás, aztán az itteniek, akiket bosszant a keresetkiesés. Elképzelhető, hogy egy helyi lakost annyira felbosszantott mindez, hogy képes volt két embert is megölni, csak hogy elrémissze a csapatot, illetve, hogy okot adjon a hatóságoknak a feltárási jogszertű leállítatására.

- De te nem így hiszed. - A nő újra meggyújtotta Digger egyik kialudt gyertyáját.

- Elképzelhető, de én másképp gondolom.

- Te abban a változatban hiszel, amelyik a Cullen családhoz, Carlyle-hoz, az azon a listán szereplő összes többi névhez kötődik, meg egy csecsemőkre specializálódott, feketeipiaci kereskedőhálózathoz. De Dolannel és Billel akkor is elég gyenge a kapcsolat.

- Emlékszel erre? - Jake tenyérrel fölfelé kinyújtotta a kezét, aztán elfordította, majd hirtelen mozdulattal megcsavarta a csuklóját, és egyszerre egy negyeddolláros érmét tartott az ujjai között. Újabb gyors mozdulattal el is tüntette a pénzt.

- Gyerekzsúrokon jól jöhet egy kis mellékes - jegyezte meg a nő.

- Megtévesztés. Elterelem a figyelmedet ezzel... - a jobb tenyerét elhúzta a nő szeme előtt -, és így nem veszed észre ezt. - Majd a bal kezével a füle mögé nyúlt, mintha ott találta volna a pénzt.

- Szerinted valaki azért ölt meg két embert, hogy elterelje a figyelmemet.

- Bizonyos mértékig működött is, talán nem? Hát nem zavartak meg annyira az események, hogy nem azon töprengsz, amit alig órákkal korábban derítettél ki Barbara Hallowayról? A csapatban mindenki kedvelte azt a kölyköt. Még én is, akaratom ellenére. Együttérzés támadt bennem iránta, ahogy utánad sóvárgott. Ha megölték, akkor csakis azért, mert kapóra jött. Mert elég hosszú időre vált külön a csapattól.

Callie félrehúzta Digger fakó függönyét, és kipillantott a koszos ablakon.

- És figyelnek. Akárkik is. Ahogy aznap este is figyeltek bennünket a háznál. Hidegvérrel. És ha nem hagyom magam elzavarni innét, ha tovább kutatok, az újabb emberéletbe fog kerülni?

- Ha magadat hibáztatod, azzal is csak elvonod a figyelmedet.

- Leráztam Billt, Jake. - Visszarántotta a függönyt a mocskos ablakra. - Amikor szedelődzködtünk, odajött hozzám, és elmondta, hogy éjszaka itt fognak lógni, letáboroznak az estére. Még csak nem is figyeltem oda rá. Ja, persze, oké, mittudomén... Leráztam, mint a rongyot.

Megcsóválta a fejét.

- Magam is épp azt gondolom, amit mondasz – szólalt meg Jake.

- Én a torkomban érzem. Ha mindez igaz, akkor Bill azért halt meg, mert valaki le akar állítani engem. Meghalt, én pedig egy percet sem szenteltem ma rá.

- Gyere, gyere ide! - Közelebb húzta a nőt. - Nyújtózz el! - parancsolta, és addig unszolta, míg a fejét az ölébe nem hajtotta. - Pihened kéne.

Callie egy pillanatig nem szólt semmit csak hallgatta az éjszaka hangjait, és átadta magát a csendes érzésnek, ahogy a férfi a haját simogatta.

Ért már hozzá valaha így? És ő odafigyelt-e rá?

- Jake?

- Igen.

- Terveim voltak ma éjszakára.

- Igazán?

Megfordult, hogy a férfi szemébe nézhessen. Ebből a szögből láthatta a forradást az állán, közvetlen az állkapcsa vonala alatt. Végig akarta simítani az ujjával, az ajkával. Hogy érezze az apró szépséghibát.

- Azt terveztem, hagyom, hogy ágyba csábíts. Vagy simán csak ágyba csábítalak, amelyek éppen élvezetesebbnek tűnik.

A férfi végighúzta az ujját Callie arcán. Igen, döbrent rá a nő. Igen, már ért hozzá így azelőtt is. Hát miért nem figyelt oda ezekre az apró gesztusokra? Miért nem jött rá, mennyit jelentenek a számára?

Annyira vágyott a szavakra, hogy észre sem vette a szeretet halkabb, egyszerűbb jelzéseit?

- Nagy kár, hogy nem jött össze - válaszolta Jake.

- Még nem késő.

A férfi elkapta az ujját, mintha váratlanul megégette volna valami.

- Ez nem túl jó ötlet, egyikünk szempontjából sem. Inkább aludj egy kicsit! Holnap rengeteg munka vár ránk.

- Nem akarok a holnapra gondolni. Nem akarok a mára, a jövő hétre, a tegnapra gondolni. Csak a most érdekel.

- Mennyi mostunk volt, nem igaz? A testiség természetes, emberi és felettébb gyakori válasz a halálra. - A nő fürtjeivel játszott, azt remélte, sikerül elaltatnia őt. - Annak a bizonyítéka, hogy élünk.

- Igen, élünk. És én nem akarok egyedül maradni. - Callie nemcsak erről az estéről, hanem a férfi nélkül töltött összes éjszakáról beszélt. - Azt hittem, igen, de akkor sem akarok.

- Nem is vagy egyedül. - Jake megfogta a kezét, és a szájához húzta. - Hunyd le a szemed!

De a nő felkelt és a férfihoz bújott. Test a testnek feszült, míg a karját összekulcsolta a nyakán.

- Légy velem! - Szája a férfiéra tapadt. - Kérlek, légy velem!

Hiszen reszket, döbrent rá Jake. A félelemtől, a vágytól, a kimerültségtől. Közelebb húzta a nőt, és az arcát a nyaka hajlatához szorította.

- Mondd, hogy szükséged van rám. Csak most az egyszer.

- Szükségem van rád! Tégy magadévá! Egyedül te vagy erre igazán képes.

- Én nem így akartam. - Ajkát végigcsúsztatta a nő állán, miközben a díványra fektette. - Egyikünknek sem. De talán így kell lennie. Ne gondolkozz! - A halántékát, az arcát csókolgatta. - Csak érezz!

- Megállíthatatlanul reszketek.

- Semmi baj. - Kigombolta Callie ingét, és csókokat hintett a nyakára, a vállára. De amikor a nő hozzányúlt, Jake elhúzódott, és lenyomta a kezét. - Ne! Várj. Hunyd le a szemed! Csak hunyd le a szemed. Most én teszek magamévá.

A nő hagyta, hogy leereszkedjenek a pillái. Már ez is megnyugvást hozott. A puha sötétség enyhítette a fejfájást, amelyet eddig észre sem vett. A hűvös levegő megborzosolta a bőrét, amikor a férfi lehúzta róla az inget. Ujjai forró tapintással járták végig a testét. Forró s

egyszerre érdes tapintással. A gyomra valósággal remegett, ahogy a férfi keze elnyűtt nadrágjára csúszott, és kigombolta.

Jake a csípője felett gyöngéden megcsókolta, s ezzel kéjes nyögést csalt elő a torka mélyéről.

- Emeld fel a derekad! - mondta a férfi, majd lefejtette a viseltes holmit a derekáról.

Levette a csizmáját és a zokniját, majd a lábfejét kezdte masszírozni.

Callie most felsóhajtott.

- Volt idő, amikor egy lábmasszázsért cserébe bármilyen szexuális szolgáltatást ki tudtam eszközölni.

A nő felnyitotta a szemét, és látta Jake mosolyát.

- Mégis mire gondolsz?

- Majd meglátod. - A férfi a tenyerét Callie talpboltozatához nyomta, és látta, ahogy megremeznek a pillái. - Még mindig működik, igaz?

- De mennyire! Meggyőződésem, hogy az első valódi orgazmus a lábnál kezdődött.

- Szeretem a lábfejed. Olyan apró és finom. - A fogával végigsúrolta a talpa ívét, és újra elmosolyodott, ahogy a nő teste összerezzent. - És nagyon érzékeny. Aztán itt a lábszárad. - A szája felkalandozott a bokájára, a lábikrájára. - Nincs rá szó, hogy leírd. - Aztán hirtelen a hasához szorította az arcát. - Istenem, Callie, még mindig ugyanolyan az illatod! Bár ezer kilométerre voltál, akkor is a te illatodra ébredtem. Felkeltem és vágytam utánad - suttogta, majd a szája a nőre tapadt.

Minden áldott nap és minden éjjel, gondolta, miközben az illat körbeölelte. Addig üldözte és zaklatta, míg már minden egyes porcikájával azt kívánta, bárcsak gyűlölhetné érte.

És most itt fekszik, szorosan átkarolja, és a szája mohón tapad Callie-ére. Ez elgyengítette.

A szerelem átsöpört rajta, és kiszívta az erejét. A kezével közrefogta az arcát. Az ajka finoman, puhán játszott a nő ajkán.

Callie megérezte a hangulatváltozást, és ismét felnyitotta a szemét.

- Jake!

- Sss! - Felülmúlhatatlanul gyengéd csókot lehelt a nyaka hajlatára. - Ne gondolkozz! - ismételte. - Csak érezz!

Amikor ajka csábítóan édes csókban forrt újra a nőre, Callie teste elernyed.

Megadta magát, értette meg a férfi. Mindketten megadták magukat, ahogy azelőtt soha. Callie szíve hevesen vert, lassan, akadozva kapkodott levegő után. A gyengeség mégis ködpáráként vetült a vágyra.

Milyen nehéz a levegő, gondolta a nő. Nehéz, sűrű és forró. Lágy. Callie fölé kúszott, és a nő rajta keresztül a mindent betöltő gyönyör világába jutott.

Jake vitte oda.

Zihálva nyögdecselelt, miközben a férfi ajka, a nyelve, a keze ide-oda siklott rajta, simogatta, dörzsölgette, elcsitította és felébresztette. Amikor a szája újra a szájára talált, amikor úgy csókolt, mintha ez lenne a legéletbevágóbb dolog a világon, Callie szíve szinte elolvadt.

Jake testének tapintása, a hosszú, szikár testé, ahogy megszabadította az ingétől. A keskeny csípő és az erőteljes izmok. A férfi teste felizgatta, és a tudat, hogy mindez az övé, elviselhetetlen kéjt nyújtott a számára.

Megremegett a gyönyörtől, a fogát a férfi vállába mélyesztette, ahogy feltámadt benne a szenvedély.

- Jake!

- Most inkább ne gyorsan! - Jake incselkedve végigsimította a nőt, mindkettejüket még inkább felajzotta. - Úgy túlságosan egyszerű.

Lassan, egészen lassan. Kívánta Callie illatát, a remegését zakatoló szívverését. Mindezt és még sokkal többet.

Most, hogy vele volt, a magány hosszú, gyötrelmes óráinak emléke elszállt a fejéből.

Az ajkát Callie nyakára, vállára, szájára préselte, átadta magát a mámor hangjai utáni vágyódásnak. Ahogy átbecézgette az első csúcson, Callie elfojtott sikolya a vérében rezgett.

Egymást figyelték, ahogy Jake belehatolt, a tekintetük összeforrt, egy ütemre kezdtek mozogni. A férfi látta, hogy Callie szeme elhomályosul a gyönyörtől és a könnyektől, miközben a kezük szorosan összekulcsolódott.

- Maradj velem! - Szája mohón a nőére tapadt. - Maradj velem!

Lecsupaszította Callie keblét. A nő lehunyta a szemét, a kezét a férfiában tartotta, és vele maradt. Együtt robbantak szét ezer darabra.

Vagy egy órán át mélyen aludt, aztán egyre nyugtalanabbul, amikor rémálmok kezdték üldözni. Erdő, sötétség, jeges víz. Kezek záródtak rá, és különböző irányokba ráncigálták.

Nem tudott elszabadulni tőlük, nem tudott a felszínre törni. Nem kapott levegőt.

Hiába erőlködött, a víz szüntelenül kavargott, örvénylett körülötte, aztán ránehezedett, és végül hullámsírba zárta.

Amikor felébredt, zihálva kapkodott levegő után. A lakókocsi sötétbe és hidegbe burkolódzott. A vékony takaró a lábánál gyűrődött össze. Egyedül találta magát.

Rémülten pattant fel. A csípőjét beütötte az asztalba, ahogy az ajtóhoz vergődött. A torka zárva maradt, és így tovább kapkodott a levegő után, akár álmában. A mellkasához szorította kezét mintha csak ki akarná tépni a nyomasztó terhet, amelyet magában cipelt.

Lihegve küszködött az ajtóval, de nedves ujjai lecsúsztak a kilincsről. Sikoly tört fel a tüdejéből, szakadt ki a torkán. Egyenesen kidőlt a lakókocsiból, amikor végre kinyílt az ajtó.

Odakint a hűvös hajnalban térdre zuhant.

A rohanó léptek zajára megpróbált feltápászkodni, de az izmai cserbenhagyták.

- Hé, mi történt? - Jake lekuporodott mellé a földre, és felemelte a fejét.

- Nem kapok levegőt! - nyögte Callie. A pupillája kitágult, az arca nyirkos volt, és sápadt. - Nem kapok levegőt!

- Dehogynem!

A férfi a térdére fektette Callie fejét.

- Lassan, nyugodtan, mélyen. Lélegezz.

- Nem megy!

- Dehogynem. Levegőt veszünk. Belégzés. Rajta! Na még egyszer. Engedd ki! - Jake gyomrában oldódott a görcs, amikor a nő végre beszívta a levegőt. - Így tovább!

- Jól vagyok.

A férfi még mindig lent tartotta a fejét.

- Tovább. Be és ki. Lassan emeld fel a fejed. Émelygés?

- Nem, jól vagyok. Csak... felébredtem, és egy percre összezavarodtam.

- Egy fenét! Szabályos pánikroham kapott el.

Callie még messze nem nyerte vissza a nyugalját, de annyira már magához tért, hogy elöntse a szégyenérzet.

- Nincsenek pánikrohamaim.

- Most már vannak. Ha csak nem poénból zuhansz ki meztelenül lakókocsikból.

- Én... - Magára pillantott, és belátta, hogy egy szál semmiben didergett. - Jézusom!

- Semmi gond. Szívesen látlak meztelenül. Lenyűgöző a tested, még ha a pániktól nyirkos is. Állj fel szépen! Le kell dőlnöd egy időre.

- Nem kell. És ne pesztrálgass!

- Okosabb vagy te annál, mint hogy hibáztasd magad, amiért elfogott a szorongás. Ugyanakkor túlzottan önfejű ahhoz, hogy ne. Kemény dió, Dunbrook! Ül le! - Jake lenyomta a díványra, és ráterítette a takarót. - Fogd be egy percre, mielőtt visszavonom az okos részt. Több mint egy hónapja más sem jut neked, mint stressz, feszültség, rémület és persze munka. Te is ember vagy. Tarts szünetet!

Elővett egy palack vizet, kinyitotta, és átnyújtotta a nőnek.

- Lidérces álmot láttam. - Callie az ajkába harapott, hogy megszüntesse a reszketését. - Amikor felébredtem, egyedül találtam magam, és nem kaptam levegőt.

- Szegénykém. - A férfi leült mellé. - Kimentem körülnézni a biztonság kedvéért. Nem akartalak felkelteni.

- Nem a te hibád. - Nagyot húzott az üvegből. - Nem vagyok ijedős fajta.

- Na ne mondd!

- De ezúttal megijedtem. Ha bárkinek eljár a szád, megöllek. De most félek, és ez nem tetszik.

- Semmi baj. - Jake átölelte, és csókot nyomott a homlokára.

- Ha valami nem tetszik, általában megszabadulok tőle.

A szája Callie bőrére tapadva húzódott mosolyra.

- Na ne mondd! - ismételte.

- Szóval nem fogok félni. - A nő vett egy mély lélegzetet, és megnyugodott, amikor az nem akadt el sem a torkán, sem a tüdejében. - Nem fogok félni. Megtudom, amit akarok. Elmegyek Virginiába, és Simpsonék elárulják majd. Szeretném, ha elkísérnél.

A férfi felemelte Callie kezét, és csókot nyomott rá.

- Előbb talán öltözz fel.

19

Miközben a fél kiló húsos szalonna utolsó csíkjai az öntöttvas serpenyőben rotyogtak, Jake két tucat tojást vert fel egy tálban. Legalább arra sikerült rávennie Callie-t, hogy a kávé megfőzze, mielőtt felment zuhanyozni. De ha meleg reggelire fáj a foga, akkor magának kellett gondoskodnia róla.

Nem csinált gondot a főzésből. Főként ameddig nagy mennyiségű reggeliről volt szó, amely nem igényelt semmiféle spéci tudást. A lényeg, hogy enni mindenki akart, de senki más nem vette magának a fáradságot, hogy tegyen is ezért.

Egy közösségnek, törzsnek - szokásaitól és hagyományaitól függetlenül - fenn kell tartania magát ahhoz, hogy szokásait megélhesse, hagyományait megőrizhesse. A közösség egy tagjának halála új köteléket font a hátramaradottak közé. Az étel szimbolikus jelentést hordozott, elkészítése, feltálalása és elfogyasztása jó indokkal vált számos kultúrában nemegyszer a gyász részét képező szertartássá. A táplálék a testi szerelemhez hasonlóan életet jelentett. A bánat mellett fel kellett dolgozni a büntudatot és a megkönnyebbülést is, amelyet saját életük megmaradása jelentett, miközben egy társuké elveszett.

Ez a kényszerű közelség azonban csak időleges, emlékeztette magát Jake Callie-re gondolva. Hacsak nem dolgozik keményen azért, hogy fenntartsa.

Amikor Doug belépett a konyhába, meglátta a férfit, akit Callie elvált férjeként raktározott el az emlékezetében. Kopottas farmerje övébe konyharuhát tűrt, és a tűzhelyre támaszkodva éppen egy gyomlálóvillának látszó tárgyát kavargatott egy tálban.

Elég furcsa látvány, gondolta, főként, ha hozzávesszük, hogy egy fenékig érő őszes hajú, alsónadrágos fazon engedte be, aki álmosan a konyha felé mutatott, mielőtt visszamászott a szakadt heverőre.

Doug két közlekedési akadályt is átlépett, amelyet a horkolás alapján egy-egy embernek vélt.

Ha Callie ilyen helyet választott otthonául, akkor jó időbe telik majd, mire megérti őt.

- Elnézést a zavarásért.

Jake tovább verte a tojásokat.

- Ha Callie-t keresed, éppen fürdik.

- Aha. Azt hittem, mostanra már mind fent leszte.

- Későn kezdjük a mai napot. Friss a kávé.

- Köszí. - Jó pár bögre és csésze sorakozott a konyhaasztalon. Doug véletlenszerűen kiválasztott egyet, és a kannáért nyúlt.

- Tejet találsz az asztalon. Az is friss. Ma reggel vettem, az ásatásról hazafelé jövet.

- Egész éjszaka dolgoztatok?

- Nem. - Jake abbahagyta a tojások felferését, és megfordította a szalonnát - Azt hittem, látni akartad, hogy viseli Callie. De úgy tűnik, nem hallottál a történekekről.

- Mit hogy visel Callie? Mi történt?

Azonnal aggódik, nyugtázta Jake. A vér nem válik vízzé.

- A csapatunk egyik tagja tegnap vízbe fulladt. Simon tavánál. Még nem ismerjük a részleteket. A rendőrök most vizsgálják. Callie meg én vállaltuk az éjszakai műszakot. Vedd le a tetőt a kannáról.

- Szörnyen higgadtan viselkedsz.

Jake felpillantott a serpenyőről.

- Össze kell tartanunk a csapatot. A csapatot emberek alkotják, és Callie meg én vagyunk a felelősek értük. Őt mélyen megérintették az események. Semmin sem segítünk azzal, ha én is elhagyom magam.

Felnézett a mennyezetre, a nyikorgó hangra. Már a hálósobában járkál, gondolta Jake. Még egy-két perc, és lejön.

- Valaki megölte azt a srácot - folytatta halkán.

- Az előbb azt állítottad, hogy megfulladt.

- Szerintem segítettek neki ebben. Úgy gondolom, két ember azért halt meg, mert Callie a múltjában kutakodik - amelynek semmi köze az ásatáshoz.

Doug közelebb lépett a tűzhelyhez, és ő is halkabbra fogta a hangját, akárcsak Jake.

- Ron Dolant meg ezt a fickót azért ölték meg, mert Callie szeretné kideríteni, ki ragadta el őt 1974-ben a babakocsijából? Elég elvont ötlet.

- Nem annyira, mint hinnéd. Egy perc, és lejön - ennyi elég neki ahhoz, hogy felkapjon egy blúzt meg egy farmert -, szóval a lényegre térek. Nem akarom, hogy egyedül maradjon, főleg nem egy egész órára vagy még tovább. Ha én nem tudok vele maradni, akkor te fogsz.

- Gondolod, hogy valaki bántani akarja?

- Azt gondolom, hogy minél közelebb jut, annál erőszakosabban próbálják majd megállítani. Nem hagyom, hogy bárki bántsa, és te sem hagyod, mert abban a szellemben neveltek, hogy a bátyának kötelessége megvédenie a húgát. Az a tény, hogy zsenge éveidben megfosztottak ettől a feladattól, most, felnőtt férfiként még inkább erősíti a küldetés tudatodat.

- Vagyis azért segíts nekem vigyázni rá, mert a neveltetésem ezt követeli meg?

- Igen, továbbá azért, mert máris hatott rád a testvéri kötelék. - Kissé össze is zavart, tette hozzá Jake magában, ahogy Doug arcát tanulmányozta. Kissé feszélyezi, de akkor is megérintette. - Mert Callie nő, te pedig a természetedből és a neveltetésedből fakadóan kiállsz a nőkért. Ráadásul kedveled őt.

Doug úgy érezte, a magyarázat minden területet felölelt.

- Neked mi az indítékom?

Jake levette a serpenyőt a tűzről.

- Az én indítékom épp most jön lefelé a lépcsőn, és mindjárt nógatni kezd, hogy tegyek sajtot a tojásra.

Kihúzta a konyharuhát a nadrágjából, és azzal fogta meg a gőzölgő serpenyőt, míg a sístergő zsiradék fölőslégét leöntötte egy üres edénybe.

- Leora hagyom, hogy felébressze a sok naplopót szerte a házban - szólalt meg Callie, amikor leért a földszintre. - Doug! - tette hozzá, miután felocsúdott meglepetéséből. - Mi az ábra?

- Jake épp most mesélte, mi történt. Jól vagy?

- Kissé megviselten. - A tekintetét nem vette le a férfiról, de közben kinyújtotta a kezét. Jake adott neki egy csésze kávé. - Hallottam, hogy elutaztál.

- Tegnap érkeztem haza. Benéztem az ásatásra is, de túl elfoglalt voltál.

- Ó! Nahát. Tettél sajtot a tojásra? - fordult Jake-hez, de közben már nyitotta is a hűtőt, hogy elővegye a megnevezett élelmiszert.

- Nem mindenki szereti sajttal a tojást.

- Pedig mindenkinek sajttal kellene fogyasztania. - Odaadta a sajtot a férfinak, majd megkerülte, és elővett egy vekni kenyeret, - Rakjál egy kicsit az én adagomba, és ha máséba is jut, magára vessen.

Doug figyelte, ahogy Jake elveszi a kést Callie-től, aztán a nő a kenyeret a pirítóba helyezi, majd a férfi átvesszi tőle a tányért.

Mint egy tánc, töprengett Doug, amelyben mindketten ismerik a koreográfiát, előre tudják egymás lépéseit.

- Azért ugrottam be, hogy átadjam, amit Memphisből hoztam.

Callie arcára újra kiült a meglepetés, aztán mosolyt erőltetett.

- Roston sült hús?

- Nem. - Doug átadta a kis barna zacskót. - Csak egy apró ajándék Gracelandből.

- Elmentél Gracelandbe? Mindig is el akartam látogatni oda. Bár fogalmam sincs, miért. Ezt nézd meg, Graystone, egy eredeti Elvis sörösdoboztartó!

- Sörösdoboztartókból sosem elég.

Jake szakértőn vette szemügyre a sörösdoboztartót.

- Tartsd távol Diggertől. Imádja a jófajta doboztartókat.

- Hát ezt nem kapja meg. - A nő közelebb lépett Doug-hoz, de elbizonytalanodott. Mi az ördögöt kéne tennie? Megpuszilja, oldalba bökje? - Köszönöm! - Végül a vállveregetés mellett döntött.

- Szívesen. - Mi ketten egyáltalán nem ismerjük ki magunkat a táncunk ritmusában és lépéseiben, tűnődött Doug. - Indulnom kell.

- Reggeliztél már? - Callie kinyitotta a konyhaszekrényt, és elővett egy kanalat, miközben Jake a tojásokat a serpenyőbe öntötte a háta mögött.

- Nem.
- Akkor miért nem maradsz? Van bőven, ugye, Jake?
- Még szép.
- Rendben, szerencsére én úgyis sajttal szeretem a tojást.
- Fogj egy tányért! - mondta. Jake arrébb lépett, miközben Callie tányérra szedte a szalonnát, amelyet a férfi már az előbb elkészített
- Leo szól, hogy jöjjenek vissza - szólalt meg Lana, ahogy belépett. - Doug, láttam az autód odakint. Gondolom, hallottad, mi történt.
- Akkor két tányér lesz - helyesbített Callie, és újabb szeleteket tett a kenyérpíróba. - Szükségünk van ügyvédre?
- Leo aggodalmát fejezte ki. Azért jöttem, hogy eloszlassam azt. Mármint a jogi aggodalmait. Ami a többit illeti... - Lana széttárta a karját - Ez szörnyű. Nem jutok szóhoz. Tegnap délután még beszéltem Bill-lel. Ty megállás nélkül karattyolt neki arról az ostoba szarvascsontról.
- Hol van Ty? - Doug átnyújtott a nőnek egy papírtányért a konyhaasztalon feltornyozottak közül.
- Tessék? Ja, Rogerrel. Nem hiszem, hogy most tudnék enni. Csak beszélni szeretnék Leoval.
- Ha én főzök, mindenki eszik. - Jake elővett egy hatalmas üveg szőlőlekvárt a hűtőből, és átadta Callie-nek. - Jobban teszed, ha fogsz egy székot mielőtt a banda mindet elfoglalja. Hányan is vagyunk, Dunbrook?
- Rosie és Digger kiment az ásatásra. Úgyhogy a vendégeinket is beleszámolva ma reggel tizenegy főre terítünk.

A legkülönbözőbb jellegű öltözékekben mászkáltak ki-be. Páran fogtak valami ennivalót, aztán kiténfergettek a tányérjukkal. Mások letelepedtek a hosszú asztalnál, amelyet Rosie a bolhapiacon szerzett be.

De Jake igazat mondott. Amikor ő főzött, mindenki evett.

Callie az ételre összpontosított, szenvedélyesen termelte be a villájával. A társalgásba be sem kapcsolódott, miután Lana és Leo között jogi témára terelődött a szó.

- Talán leállítanak minket - vetette közbe Sonya. Tört egy falat pírítóst, összemorzsázta vele a tojást, amelyhez jóformán hozzá sem nyúlt. - Mármint a rendőrség, az önkormányzat vagy ilyesmi. Talán le akarják zárni az ásatást.

- A Tájvédelmi Társaság megvette a területet - válaszolta Lana. - Heteken belül határozunk. Mint tag és mint aki ma reggel beszélt egy másik, kulcsfontosságú taggal, biztosíthatlak afelől, hogy senki sem hibáztatja a csapatot a történetekért. A munkátok egyáltalán nem felelős Bill McDowell haláláért.

- Amikor meghalt, mi mind csak ültünk ott. Ölbe tett kézzel.

- Talán akkor is nyugodtan üldögélsz, ha tudod, hogy bajba került? - kérdezte Jake.

- Nem, dehogy!

- Minden tőled telhetőt elkövettél volna, hogy segíts rajta, ha tudod, hogy rászorul?

Sonya bólintott.

- De nem tudtad, így nem is segíthetél. Az ásatás fontos volt a számára, nem gondolod?

- Ó, igen. - Sonya szipogva a tojásba kotort. - Folyton-folyvást arról beszélt, és mindig felvillanyozódott, valahányszor új leletre bukkantunk. Amikor pedig épp nem a munkáról, akkor Callie-ről áradozott. - Elhallgatott, aztán mosolyogva a nőre pillantott. - Ne haragudj!

- Semmi gond.

- A legtöbb kultúra, a legtöbb társadalom - folytatta Jake azzal rója le a halottak iránti tiszteletét, hogy méltányolja a munkásságukat. Ezért ászunk tovább.

- Nem mintha köztöködnék - szólalt meg Dory. - Csak azon töprengtem, mi történik, ha Bill családja pert indít. A földtulajdonos vagy a csapat vezetői ellen, ilyesmi. Manapság már egy törött lábuja is perre mennek, szóval nem kizárt, hogy bekövetkezik valami efféle. Az ilyen jogi kalambajka hatást gyakorolhat az engedélyre? Például visszavonhatják?

- Az emberek sötétek. - Matt a kijelentése után vállat vont, majd szedett még szalonnát. - Úgy értem, igazat adok Dorynak. Egy pereskedő, anyagi, önös érdekeket figyelő társadalomban az érzelmektől egyenes út vezet a rideg számításig. Ki fog megfizetni ezért, és mennyi eshet le nekem?

- Emiatt hadd fájjon az én fejem - felelte Lana. - Jelen pillanatban azt tudom tanácsolni, hogy folytassátok tovább nyugodtan a munkát. Működjetek együtt a rendőrséggel és a médiával, de mielőtt bármelyiknek is nyilatkoznátok, előbb egyeztetsetek velem vagy egy másik testületi taggal.

- Továbbá mostantól szigorú társas szabály lép életbe. - Leo félretolta a tányérját, és a kávéért nyúlt. - Senki nem mászkálhat egyedül az erdőben. Azok között, akik hét közben is maradnak, megszervezzük az éjszakai őrszolgálatot. Legalább kétfős váltásokban. Nem veszítünk el még egy embert.

- Kidolgozom a beosztást - helyeselt Callie.

- Rendben. Ma este el kell utaznom Baltimore-ba, de a hét közepére visszajövök. Az lesz a legjobb, ha mára szabadnapot veszünk ki. Aki marad, holnapra legyen munkakész.

- Mára akad egy kis személyes elintéznivalóm Virginában. - Callie Jake-re pillantott. - Dory meg a nyugat-virginiai gerlepár délutánra felválthatják Rosie-t és Diggert. Éjszakára Bobot, Mattet és Diggert osztom be. Holnapra elkészítem a teljes beosztást.

- Majd én elrakodom a konyhában, mielőtt megyek. - Sonya felállt. - Tudom, hogy igazad van - mondta Jake-nek. - Felmérem ésszel, mégsem bírom túltenni magam rajta. Talán nem jövök vissza. Bocs, hogy cserbenhagylak benneteket, de nem tudom, hogy képes vagyok-e rá.

- Vegyél ki pár napot! - javasolta Callie. - Rendet kell tennem. Estére mindenkitől kérem a teljes jelentést és a tegnapi filmeket.

Jake irodájába ment, hogy kinyomtassa a Simpsonról szóló cikket, és lefűzze a listákat meg a vázlatot.

- Mi van Virginiában? - kérdezte Doug az ajtóból.

- Nem mi, hanem ki. Valaki, akivel beszélnem kell.

- Ez ugye... Szóval Jessicával kapcsolatos?

- Igen. - A dossziét a válltáskájába tette. - Majd elmondom, mit tudtam meg.
- Veled tartok.
- Jake elkísér, így is elegenden vagyunk.
- Veled tartok - ismételte akaratosan, majd félreállt, amikor Lana furakodott be mellette.
- Mi ez az egész?
- Utána kell járnom valaminek.
- Szóval mégy? - kérdezte Lana Dougot.
- Igen, megyek.

A nő a homlokát ráncolva az órájára sandított.

- Felhívom Rogert, hátha vállalja Tylert, amíg visszaérünk.
- Mi az, hogy érünk? - kérdezte Callie.
- Azt hiszem, ezt hívod te csapatmunkának. Én vagyok a jogi részleg ebben a te csapatodban. Elintézem a telefont, aztán majd útközben beavatsz a részletekbe.
- A végén még valami törvénysértésbe sodródom - morogta Callie, miközben Lana már vette is elő a mobilját.

Az ügyvédnő hátrasimította a haját.

- Akkor végképp szükséged lesz rám.

Az anyósüléssel kellett beérnie Jake kocsiájában, ahelyett hogy a sajátjával ment volna. A dossziét hátraadta Doug-nak és Lanának, hogy átolvashassák az anyagot, ő pedig közben csendben fortyoghasson.

Ám a csendet hamar megtörték a kérdések.

- Nézzétek, ott van minden, amit tudok. Amit ki akarok deríteni, az Virginiában található.
- Mindig ilyen morcos, ha nem alussza ki magát - vágta rá Jake. - Ugye, kicsim?
- Fogd be és vezess.
- Látjátok?
- Simpson meddig volt édesanyád orvosa? - Lana előbányászott egy jegyzetömböt a táskájából, és írogatni kezdett.
- Nem is tudom, legalább 1976-ig.
- De akkor még nem vette feleségül Barbara Hallowayt, ugye?
- Nem, azt hiszem, az inkább úgy 1980 táján történhetett. Az asszony legalább húsz évvel fiatalabb nála.
- A te értesüléseid alapján a nő '74 júliusától-augusztusától a rá következő tavaszig dolgozott a Washington Megyei Kórházban, és épp a szülészeti osztályon, amikor Suzanne Cullent felvették. Aztán tavasszal elköltözött, de nem tudod, hová.

- Nem tudom, de rá fogok jönni, és a nyakamat teszem rá, hogy valamikor '75 tavasza és '80 között huzamosabb ideig Bostonban tartózkodott. - Hátrafordult Lanához. - Még Hagerstownban dolgozott, amikor Jessica Cullent elrabolták. Ilyesmit nem könnyű elfelejteni. Mégis, amikor még júliusban meséltem nekik erről, mindketten újdonságként fogadták. Ez nem véletlen.

- Ez csak közvetett bizonyíték. - Lana tovább jegyzetelt. - De egyetértetek.

- Egy fenét közvetett. Fogod a dátumokat, a kiindulási pontokat, és könnyen összeáll az eseménysor. Halloway Carlyle szervezetének tagja. Az egyik kulcsfontosságú kórházi kapcsolata. Szülésznő. Megtudja, hogy a férfi újszülöttet keres, lehetőleg lányt, és a rendeléshez feltehetően csatolják a kliensek alapvető fizikai leírását, örökletes tulajdonságait. Suzanne Cullen pedig megszül egy kislányt, aki tökéletesen illik a képbe.

- Három teljes hónapig mégsem rabolták el a csecsemőt - mutatott rá Doug.

- A legelkeseredettebb házaspár is gyanút foghat, ha azonnal megkapja a gyermeket, amint örökbefogadásért folyamodik. Ezért inkább várnak pár hónapot, megbizonyosodnak afelől, hogy a baba egészséges, nem bukkan fel nála semmilyen rendellenesség, szépen kifigyelik, és megtanulják a család szokásait, és lesik a kínálkozó alkalmat. Ez idő alatt persze tovább hízik a számla.

- Neki kellett elrabolnia - mondta Doug halkan. - Ő volt a helyszínen, neki nyílt lehetősége arra, hogy a szüleimet és bennünket figyeljen. Neki volt ideje és alkalma tanulmányozni a bevásárlóközpontot, megtalálni a leggyorsabb menekülési útvonalat.

- Egyetértetek - bólogatott Callie. - A szüleim azt mondták, egy nővér hozott Carlyle irodájába.

- Vannak más tényezők is - töprengett Lana. - Feltehetőleg nem egyedül Jessicát szemelték ki. Valószínűbb, hogy két vagy három másik csecsemőt is számításba vettek. Ha elfogadjuk, hogy Barbara Halloway választott, akkor ne felejtjük el, hogy lehettek volna más újszülöttek is, amelyek az idő alatt megfeleltek a kíváncságnak. Feltehetően nem ő volt az egyetlen beépített ember. Szerte az országban, különböző intézményekben tevékenykedhettek mások is. Jessica az egyetlen gyermek, akit a környékről elraboltak, de azt gyanítjuk, hogy Carlyle az évek során számos csecsemőt bocsátott áruba ilyen úton.

- Minél lejjebb ásunk, annál több adat, kapcsolat kerül napvilágra, annál átfogóbb képet kapunk - szólt közbe Jake. - Halloway a legfrissebb lelet.

- Előássuk, elkülönítjük és számozzuk - vágta rá Callie.

- Nyilvánvaló, hogy ki kell kérdezni. - Lana bekarikázta Barbara Halloway nevét a jegyzetömbjén. - Bár az információitok egyelőre meglehetősen spekulatívak és közvetettek, de szerintem mindez elég ahhoz, hogy a rendőrséghez forduljatok. Valószínűbb, hogy a kihallgatáson beszédesebb lesz a hatóságokkal, mint veletek, nemde?

Callie röpké pillantást vetett Jake-re, és elsomolyodott, amikor elkapta a tekintetét.

Lana is észrevette a szemkontaktust, és megrázta a fejét.

- Most komolyan, mégis mit akartok tenni? Székhez kötözték, és kiveritek belőle a vallomást?

Callie kinyújtózta a lábát. Jake a kormánykeréken dobolt. Doug csak meredt kifelé az ablakon.

Lana végül felsóhajtott.

- Nincs nálam annyi, hogy ha őrizetbe vesznek testi sértésért, kifizessem az óvadékot. - Előredőlt a székén. - Hadd beszéljek velük én! Ügyvéd vagyok. Mesterien bánok a szavakkal. Be tudom állítani a dolgot úgy, mintha sokkal többet tudnánk, mint valójában. Jól értek ahhoz, hogy megszorongassak valakit.

- Ezt szeretnéd? Akkor ne felejtsd el megkérdezni, kit küldtek át Marylandbe, és hogy tudták-e egyáltalán Bill McDowell nevét, amikor megölték.

- Megölték? Azt hittem... Jaj, istenem! - Lana kétségbeesetten kaparta elő a telefonját, hogy utánanézzon a fiának.

- Nyugi! - szólalt meg Doug, mialatt a nő tárcsázott. - Nagyapa nem hagyja, hogy baja essék Tynak.

- Hát persze. Én csak... Roger? Akkor tényleg semmi gond. - Lana kinyújtotta a kezét, és rögtön megnyugodott, amikor összekulcsolódott a férfiével.

- Nem akartalak felizgatni - mondta Callie, miután Lana letette a telefont.

- Semmi gond, csak még mindig az van előttem, ahogy Bill magyaráz Tynak az ásatáson... Ne haragudjatok! Megölték...

- Előbb beszélünk Simpsonékkal, aztán megkérdezzük Hewitt seriffet, mit tudott meg. Háttha hasznát vesszük. - Callie észrevette az összekulcsolt kezeket, és gyorsan egész más mederbe terelte a beszélgetést. - Szóval ti már együtt alszotok?

- Ez meg hogy a fenébe jutott eszedbe? - kérdezett vissza Doug.

- Csak próbálkozom a hűg szereppel. Nem nyílt alkalmam arra, hogy szépen beletanuljak a kezdetektől. Szóval most bevetem magam a mélyvízbe. És, milyen együtt az ágyban? Jó?

Lana végighúzta a nyelvét a fogsorán.

- Voltaképpen...

- Fejezd be.

- A pasik nem bírják, ha a nők a szexről beszélgetnek - vágta rá Callie.

- Nekem semmi bajom vele - közölte Jake, és megpaskolta a nő csípőjét.

- De te evolúciós tévedés vagy. Egyébként ez a Graystone eléggé jó az ágyban.

- Nem akarom hallani - válaszolta Doug.

- Lanához beszélek. Tudod, azt szokták mondani, hogy a pasik általában csak egy dologban igazán jók. Például, ha egy férfi jól csókol, akkor vagy halkeze van, vagy egy kilencvenéves asztmás öregúr kitartásával bír.

- Hát igen, ezt már én is hallottam. - Lana eltette a tollat.

- Na, Graystone mindenben ott van a szeren. Először is remek a szája. Tudod, ilyen bűvésztrükköket csinál. Szóval elég jó a kézügyessége. Mindez szinte kárpótol a rengeteg hibájáért és bosszantó hiányosságaiért.

Lana előredőlt, és suttogva válaszolt.

- Doug olvasószemüveget hord. Szarukereteset.

- Ez komoly? Az a gyengém. Magaddal hoztad? - Hátranyúlt, és megbökte Doug térdét, de válaszul csupán lesújtó pillantás érkezett. - Kezded azt hinni, hogy nem is volt olyan rossz húzás, amikor elraboltak a babakocsimból, mi?

- Azon töprengtem, vajon rá tudnám-e őket beszélni az újabb emberrablásra.
- Most már hazatalálnék. Szörnyen csendes vagy, Graystone.
- Csak élvezem, hogy kivételesen valaki mást piszkálsz helyettem. Mindjárt odaérünk, Doug.

- Ne felejtétek el, hogy én vagyok a főnök - mondta Callie, amikor Jake lehajtott az autópályáról. - Ti hárman csak segédkeztek.

- Nézd csak, hirtelen ő a nagy mesterdetektív - dörögte Doug.

Callie inkább úgy érezte magát, mint az úrhajósno, akit Sigourney Weaver játszott a *Nyolcadik utas a halálban*. Törni-zúzni vágyott. Mégis visszafogta az indulatait, ahogy Jake beállt a kocsifelhajtóra. Nem akarta, hogy elvakítsa a düh.

Kikászálódott az autóból, a bejáráshoz lépett, és megnyomta a csengőt.

Nem hallott mást, csak a késő nyári madarak csicsergését és egy távoli fűnyíró monoton zakatolását.

- Megnézem a garázst - mondta Jake, míg Callie újra megnyomta a csengőt.

- Talán csak elmentek ebédelni vagy egy teniszeccsre - vetette fel Lana.

- Nem. Tudják, mi a helyzet. Tudják, hogy olyanokkal beszéltem, akik emlékezhetnek Barbarára. Egészen biztosan nem kockáztattak szürcsölgetnek és párosoznak éppen a klubban.

- A garázs üres - jelentette Jake.

- Akkor betörünk.

- Várj, várj! - Doug a vállánál fogva rántotta vissza Callie-t. - Még ha figyelmen kívül hagyjuk a fényes nappali betörés hátrányait, egy ilyen helyen akkor is alighanem működik riasztó. Ha betöröd valamelyik ablakot vagy az ajtót, a zsaruk előbb kiérnek, minthogy bármit is találhatnál. Már ha egyáltalán van itt valami.

- Ne okoskodj, ideges vagyok! - Öklével az ajtóra csapott. - Nem tudhatták meg, hogy jövök! Ilyen hamar nem!

- Egyszerre egyet. Dougnak igaza van a környékkel kapcsolatban. - Jake körbepillantott az utcában. - Felsőosztálybeli lakónegyed, jó közbiztonság. De a kisváros akkor is kisváros marad, és mindig akad egy pletykafészek. Valaki, aki örökké beleüti az orrát a többiek dolgába. Szétválunk, szépen bekopogtatunk az ajtókon, és illedelmesen kérdezősködünk a barátaink, Simpsonék felől.

- Rendben. - Callie beadta a derekát. - Párokra oszlunk. Úgy kevésbé félelemkeltő. Jake meg én megyünk délnek, Doug és Lana, tiétek az északi oldal. Mennyi az idő? - Az órájára pillantott, és közben ötleteket futtatott végig az agyán. - Oké, szóval az időpont nem a legjobb, de megteszi. Egy italra akartunk beugrani Barbához és Hankhez. És most aggódunk, hogy rosszkor jöttünk, vagy valami baj van.

- Mindenki beveszi, hogy ártalmatlanok vagyunk. Ezek süketek, némák és vakok.

Lana és Doug elindultak a megbeszélt irányba.

- Nem éppen elvált házasokként viselkednek - mondta a férfi.

- Miért, szerinted hogy viselkednek az elvált házasok?

- Nem így. Figyeltem, ahogy együtt elkészítették a reggelit. Mint egy koreográfia. Te is láttad őket a kocsiban. Szavak nélkül is megértik egymást, ha akarják.

- Például amikor Callie azzal terelte el a figyelmünket az aggódásról, hogy piszkálni kezdett téged?

- Jake pontosan tudta, mit akar a nő. Nem látom át, mi is van közöttük, de örülök a férfinak. Ő vigyáz Callie-re.

Megnyomta a csengőt az első ház ajtaján.

Mire Jake becsengetett a harmadik házba, már tökéletesen kidolgozták a történetet és a módszert, hogy hiba se maradt benne. Az asszony olyan gyorsan ajtót nyitott, hogy a férfi rögtön tudta, egész időig figyelte őket.

- Elnézést a zavarásért, asszonyom, de a feleségemmel Simpsonék miatt aggódunk.

- Biztosan csak rosszkor jöttünk, drágám - vágta rá Callie, de közben aggódó pillantást vetett a Simpson-házra.

- Csupán szeretnék megbizonyosodni afelől, hogy minden rendben. Csak egy italra ugrottunk volna be - magyarázta az asszonynak. - De nem nyitottak ajtót.

- Mind a négyen Simpsonékhoz jöttek?

- Igen. - Jake szemrebbenés nélkül válaszolt, őszinte mosollyal. Szóval a hölgy figyelte a házat. - A sógorom és a menyasszonya arrafelé kérdezősködnek, hátha felvilágosít valaki.

- Tudja, a bátyám meg én régi barátai vagyunk Hanknek és Barbnak. - Callie úgy vette fel Jake történetének fonalát, mintha a férfi szintiszta igazságot beszélt volna. - Tulajdonképpen még a szüleimhez nyúlik vissza a barátság gyökere. Dr. Simpson volt édesanyám szülészorvosa, amikor a bátyámat és engem a világra hozott. Édesapánk szintén doktor. Egyébként a bátyám épp most jegyezte el a menyasszonyát. Tulajdonképpen ezért látogattunk ide. Egy kis ünneplésre.

- Nem értem, hogyan ünnepelhetnének, amikor nincsenek is a városban.

Callie szorítása erősödött Jake kezén.

- Nincsenek a városban? De hát... az ég szerelmére, egész biztosan eltévesztettük a napot - mondta Jake-nek. - Pedig amikor pár hete beszélünk, egy szóval sem említették, hogy elutaznak.

- Hirtelen határoztak így - magyarázta az asszony. - Mit is mondott, hogy hívják?

- Elnézését kérem. - Callie kezét nyújtott - Az én nevem Carol Brady, ő pedig a férjem, Mike. Igazán nem akartuk zavarai, Mrs...

- Fissel. Semmi gond. Nem jártak itt már egyszer régebben?

- De, korábban, ezen a nyáron. Csak nemrég költöztünk vissza keletre. Jó újra találkozni a régi barátokkal, nemde? Az imént hirtelen elhatározást említett. Csak nincs valami gond? Jaj, Mike, remélem nem esett baja... - Hogy a csudába is hívják a lányukat? - Angelának!

- Tudtommal nem. - Mrs. Frissel kilépett a verandára. - Véletlenül láttam, ahogy bepakolnak az autóba, amikor kijöttem a reggeli újságért. Mifelénk figyelünk a

szomszédainkra, ezért odamentem hozzájuk, és megkérdeztem, nincs-e valami baj. Dr. Simpson azt mondta, úgy döntöttek, pár hétre elutaznak a hamptonsi nyaralójukba. Csodálkoztam, mert mindkét autót elvitték. Azt állította, hogy Barbara a sajátját szeretné vezetni. Ha engem kérdeznek, egy évre elegendő csomagot pakoltak be. Persze Barbara szereti a ruhákat. Egyébként nem rá vall, hogy megfélemedezett a látogatásukról. Soha semmi nem kerül el a figyelmét.

- Azt hiszem, mi kevertünk össze valamit. Nem mondták, mikor érkeznek vissza?

- Mint már mondtam, pár hét múlva. Tudják, a doktor már nyugdíjba vonult, a felesége sem dolgozik, így nyugodtan jöhetnek-mehetnek, amikor csak kedvük tartja. Ma reggel tízkor már itt pakoltak, pedig Barbara vasárnap soha nem kel fel dél előtt. Bizonyára siettek az indulással.

- Hosszú az út Hamptonsba - bólogatott Callie. - Köszönjük. Ezek szerint kénytelenek leszünk elhalasztani a találkozást.

- Mike és Carol Brady - dünnyögte Jake a bajsza alatt, amikor visszaindultak. - Mint az a gügye család a tévében.

- Ez jutott először eszembe. Túl idősnek tűnt, már annak idején sem nézhette azt a gyereksorozatot, azt meg végképp nem hiszem, hogy esténként az ismétléseket lesné. A fene vigye el, Jake.

- Jól van, na. - Felemelte összefont kezüket, és megcsókolta a nő kézfejét.

- Szerinted Hamptonsba mentek?

- Bármennyire siettek is, nem hinném, hogy Simpson olyan ostoba volna, hogy elárulja a város pletykafészkének az úti céljukat.

- Én sem hiszem.

És azt sem, hogy visszajönnek.

- De valahová menniük kellett, és akárhol legyenek is, egészen biztosan hagytak nyomokat maguk után. Megtaláljuk őket.

Callie bólintott, és bosszankodva pillantott az üres házra.

- Gyere, Carol, szóljunk „Alice-nek és a gyerekeknek”, aztán irány haza.

- Jó, jó - dünnyögte, ahogy továbbmentek. Ha el akarja érni a célját, márpedig igen, akkor meg kell őriznie a hidegvérét és a józan látásmódját. - Szóval, szerinted Carol Brady jó nő?

- Apám, viccelsz? Bomba csaj!

Harmadik rész

❧❧❧

A LELET

*Miután kiküszöböljük a lehetetlent, ami marad,
bármilyen valószínűtlen is, biztosan az az igazság.*

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

20

- Helyesen cselekedtél. - Marylandbe visszatérve, Lana az autója mellett álldogált Callie társaságában, és a kulcsával játszadozott. Nem szívesen távozott, de aznap már így is túl sokáig terhelte Rogert.

Bosszantotta, hogy Simpsonék elszöktek előlük. Bevallottan feltűzelte magát a nagy leszámolásra, hogy majd a földbe döngöli Simpsonékat a keresztkérdéseivel, a tények és feltételezések körmönfont csapdájába ejti őket.

Újabb csalódás érte a hosszú visszaút végén is, gyakorlatilag ott zárták a napot, ahol kezdték, és átadták szórványos tudásmorzsáikat a seriffnek.

Többnek kellett volna történnie. Másnak.

- Hewittot nem kápráztatta el különösebben az okoskodásunk.

- Talán nem, de azért nem hagyja figyelmen kívül. Ráadásul most már hivatalosan is jegyzőkönyvbe vette a közléseinket. Ő pedig...

- Majd utánaéz - fejezte be Callie a mondatot nevetve.

- Nem hibáztathatod, amiért szkeptikusan áll az ügyhöz. A harmincéves bűnügyet felgöngyölíti két régész, egy ügyvédnö és egy antikvárius.

- Már ne is haragudj, de inkább két elismert tudós, egy zseniális jogász és egy agyafűrt könyvrégiség-kereskedő.

- Így tényleg jobban hangzik. - Callie nyugtalanul elhajított egy követ, amely a patakban csobbant. - Nézd, nagyra értékelem mindazt, amit tettél, annál is inkább, mert önszántadból tetted.

- A munkám általában nem ilyen, és bevallom, még élveztem is.

- Aha. - Elhajított még egy követ. - Baromi nagy muri, ha leég az ember irodája.

- Senki sem sérült meg, biztosítva vagyok, ráadásul az is csak a hasznodra válik, hogy jól felhúztam magam. Nem szálllok ki, amíg az ügy tart. Ráadásul az még tovább ösztönöz, hogy ez az egész Dougnak is rendkívül fontos.

- Hmm. Nini, egy sikló!

- Micsoda? Hol? - Lana dermedt rémülettel pattant az autója motorháztetőjére.

- Nyugi. - Callie felvett egy újabb követ, és célzott. - Pontosan... ott! - mondta, majd elhajította a patak irányába a kődarabot, amely pár centire a kígyótól jobbra landolt. Az állat láthatóan megzavartan siklott végig a meder mentén, be a fák sűrűjébe. - Ártalmatlan.

- Na hiszen! A kígyó az kígyó.

- Szeretem, ahogy mozog. Mindegy. Ez a Doug érdekes pasi. Hozott nekem egy Elvis-mintás sörösdoboztartót Memphisből.

- Tényleg? - Lana akaratlanul is felsóhajtott. - És ez mégis miért kéne, hogy megérintsen engem?

- Mert belezúgtál.

- Igaz. Nagyon igaz.

- Figyelj, az a téma a kocsidban a szexuális életről csak... - Elhallgatott, megpördült, és mire Lana fedezéket keresve éppen lehajolt volna, máris lecsapott egy jókora, zümmögő dongót, olyan mozdulattal, ahogy egy ütőjátékos megüt egy gyors labdát.

A csattanásra Lana megrezzent.

- Jesszus! Megszúrt?

- Nem. Ez a fajta szeret nagy lármát csapni és zavarni az embert. Mint a fiatalok, nem?

- Egész véletlenül nem voltál te kissé rakoncátlan kiskorodban?

- Sosem értettem ezt a kifejezést. Mármint, szóval láttál te már rakoncás kislányt? Ez tiszta értelmetlen, nem?

Lana megrázta a fejét.

- Fogalmam sincs.

- De tényleg. Na mindegy, szóval miről is beszéltem?

- Öö... a szexuális életemről.

- Ja igen. Szóval az autóban csak húztalak.

Lana úgy döntött, hogy Callie úgyis elbánik bármivel, ami az útjukba kerül, így hát lehuppant a motorháztetőről, és az autó oldalához támaszkodott.

- Tudom.

- Nem mintha nem érdekelne mások szexuális élete.

- Élőké és holtaké egyaránt.

- Pontosan. Minden életben vannak meghatározó pillanatok.

Callie a ház irányába pillantott, amikor odabent valaki bekapcsolta a zenét. Amint felharsant a Backstreet Boys, Frannie-re tippelt.

- Számomra az első akkor következett be, amikor '74 decemberében a babakocsimban aludtam - folytatta. - A meghatározó pillanatok jelölik ki a körvonalakat, de a hétköznapiak rajzolják meg az életünket. Mit eszünk, mi a munkánk, kivel fekszünk le, kivel alapítunk családot, mit főzünk, hogyan öltözködünk. A nagy leletek, mondjuk egy ősi szarkofág, azok

lendítik fel a karriert. De a hétköznapi dolgok vezetnek előre. Mint egy teknőspáncélból készített gyerekjáték.

- Vagy egy Elvis sörösdoboztartó.

- Igazán okos vagy - jelentette ki Callie. - Szerintem jól kijöttünk volna, ha együtt nővünk fel, te, Doug és én. Azt hiszem, kedveltük volna egymást. Ezért könnyebb őt szeretnem, és kevésbé furá velem vagy Rogerrel lennem, mint Suzanne-nel, vagy Jayjel.

- Egyszerűbb is a felelősöket keresni és a történetek mikéntjét kutatni, mint megbirkózni az eredménnyel. Ezt nem bíráltnak szántam - tette hozzá Lana. - Szerintem tiszteletre méltó józansággal kezeled ezt a meglehetősen összetett és bonyolult helyzetet.

- De ez nem akadályozza meg, hogy bárkinek, akinek köze van az ügyhöz, valami baja eshessen. És ha helyes a feltételezésünk, akkor két ember, akinek a legcsekélyebb köze sem volt az ügyhöz, az én tiszteletre méltó józan eszem miatt halt meg, amely a válaszokat követeli.

- Leállhatsz.

- Te képes lennél rá?

- Nem. De talán adnék magamnak egy kis szünetet, hátradőlnék, és elgondolkoznék a helyzetemen. Ha ezt teszed, talán képes leszel elfogadni mindent, amikor megleded a válaszokat.

Callie jó ötletnek találta, hogy félretegye az egyik rejtélyt, és önmagát használja kiinduló pontként a másik megfejtéséhez. Milyen az ő „szerkezeti felépítése”, hogyan alakult ki? Mit árulnak el a rétegei az életéről, a neveltetéséről és a társadalomban elfoglalt helyéről?

Leült a számítógépe elé, és hozzáfogott, hogy leírja saját életpályáját a születésétől kezdve.

Születtem 1974. szeptember 11-én,

elraboltak 1974. december 12-én,

elhelyeztek Elliot és Vivian Dunbrooknál 1974. december 16-án,

Eddig könnyen ment. Az emlékezetét felfrissítve hozzátette az iskolakezdés dátumát, aztán a nyarat, amikor eltörte a karját, a karácsonyt, amelyre hosszú könyörgés után megkapta első mikroszkópját. Az első csellóórája, az első előadása, az első ásatása. Apai nagyapja halála. Első szexuális élménye. A főiskolai diplomázás éve. Az első saját lakásába való beköltözés időpontja.

A szakmai szempontból meghatározó események, az egyetemi diploma megszerzése, jelentősebb balesetek és betegségek. Megismerkedése Leoval, Rosie-val, felettébb röpke viszonya egy egyiptológussal. Mégis mit képzelt?

A nap, amelyen először találkozott Jake-kel. Hogy is felejthetné el?

1998. április 6-a, kedd.

Első szexuális együttlétük. 1998. április 8-a, csütörtök.

Belevetették magukat, emlékezett vissza. Képtelenek voltak türtőztetni magukat, és szinte felégették a matracot a lepattant kis yorkshire-i szobában, a mezolitikus feltárás közelében, amelyen dolgoztak.

Az év júniusában többé-kevésbé össze is költöztek. Nem tudta felidézni, pontosan mikor váltak egy csapattá. De ha egyikük Kairóba vagy Tennessee-be ment, akkor a másik is.

Őrülden veszekedtek, és vadul szeretkeztek. Szerte az egész világon.

Feljegyezte a házasságuk dátumát.

Aztán a napot, amikor a férfi elhagyta.

Majd amikor megkapta a válási papírokat.

Az egész milyen rövid ideig tartott, merengett, majd megrázta a fejét. Most egyedül az ő élete a fontos, nem a kettőjüké.

Vállat vont, majd beütötte a doktorátusa keltét. Majd azt a napot, amikor Baltimore-ban találkozott Leoval, aztán az első napot az ásatáson, amikor megismerkedett Lana Campbell-lel.

Jake megérkezését.

A napot, amikor Suzanne Cullen felkereste a motelszobájában.

Aztán szépen sorban jött a többi dátum.

A philadelphiai útja és a visszaérkezés. Lana felfogadása. A vacsora Jake-vel, a Rovere összefirkálása, Dolan meggyilkolása. A beszélgetés Douggal.

Szex Jake-vel.

Vérvétel.

Az első látogatás Simpsonéknál.

Bosszankodva visszalépett, és a jegyzetei alapján beírta minden egyes csapattag megérkezésének dátumát.

A Jake-re leadott lövés, az utazás Atlantába, a tűz. Beszélgetések Blakely özvegyével és Betsy Poffenbergerrel, amelyek legújabb információihoz juttatták.

Bill McDowell halála.

Szeretkezés Jake-vel.

Aztán az újabb út Virginiába, és ezzel el is jutott a jelenig.

Amint megvannak az időpontok, már megvan a szerkezet, gondolta. Aztán kikövetkezteti, hogyan függenek össze a rétegek, az események.

Egy ideig különböző csoportokba rendezgette az adatokat: tanulmányok, egészségügy, szakmai ügyek, személyes ügyek, Antietam-völgyi ásatás, Jessica.

Hátradőlt, és hirtelen felfedezte az ábra elemei közti összefüggést. Attól a naptól, hogy megismerkedtek, Jake az élete minden fontos területéhez szorosan kapcsolódik. Még a francos doktorátushoz is, vallotta be magának, hiszen annak is azért feküdt neki, hogy elterelje a gondolatait a férfiről.

Még a magáról alkotott képe sem kerülhetett válságba anélkül, hogy a férfi ne játszott volna közre benne.

És ami még ennél is rosszabb, abban sem volt biztos, hogy szeretné-e másképp az egészet. Szórakozottan nyúlt a mellette fekvő süteményeszacskóba, de üresen találta.

- A szobámban van dugikészlet.

Megijedt, hátrafordult, és megpillantotta Jake-et, aki az ajtófélfának támaszkodott.

- De nem ám ingyen - tette hozzá a férfi.

- A francba, ne ólálkodj, kémkedj utánam!

- Hát tehetek én arról, hogy a mozgásom éppoly kecses és nesztelen, mint egy párducé? Egyébként tárva-nyitva találtam az ajtót. Az nem kémkedés, ha megállok egy nyitott ajtó előtt. Min dolgozol?

- Semmi közöd hozzá. - Hogy ez így is maradjon, Callie elmentette és bezárta a fájlt.

- Azért vagy ilyen feszült, mert kifogytál a sütiből.

- Csukd be az ajtót. - Kivillantotta a fogsorát, amikor a férfi így tett ugyan, de előbb belépett a szobába. - Úgy értettem, kívülről.

- Pontosabban kéne fogalmaznod. Miért nem szundítasz egyet?

- Mert már nem vagyok óvodás.

- Kimerültél, Dunbrook.

- El kell végeznem a munkám.

- Ha épp az örökös beosztással vagy a jelentésekkel bíbelődtél volna, akkor nem csukod be olyan sietve a fájlt, mielőtt beletekinthettem volna.

- Magánügy, és neked semmi közöd hozzá. – Eszébe jutott az imént felállított időszak és a férfi abban játszott nem csekély szerepe. - Legalábbis elvileg.

- Agyonstrapáltad magad, ugye, édesem?

Belebizsergett a férfi cirógató, bársonyos hangja hallatán.

- Ne kedveskedj velem. Teljesen megőrjít. Fogalmam sincs, mitévő legyek, amikor kedveskedsz velem.

- Tudom. - Jake a nőhöz hajolt, és csókot lehelt a szájára. - Nem is értem, miért nem jöttem erre rá korábban.

Callie visszafordult, és újra megnyitotta a fájlt.

- Csak egy időszak, próbáltam összeállítani valami strukturális elrendezést. Parancsolj! - Felállt a székről, hogy Jake odaülhessen. - Életem legfelemelőbb és legborzasztóbb történései.

Elterült a hálózásán, amíg a férfi átfutotta a felsorolást.

- Te lefeküdtél Aikennel? Azzal a retkes egyiptológussal? Mégis mit képzeltél?

- Te csak ne törődj azzal, vagy én is megteszem az észrevételeimet az összes nőről, akivel te feküdtél le.

- Nem is ismered mindet. Pár eseményt kifelejtettél.

- Nem igaz.

- Kihagytad a párizsi konferenciát 2000 májusában. Azt a napot, amikor kisurrantunk onnan, leültünk egy presszó teraszán, és bort ittunk. Kék ruha volt rajtad. Eleredt az eső, de csak módjával. A szemerkélő esőben visszaandalogtunk a hotelszobába, aztán szeretkeztünk. Az ablakokat kitértük, hogy halljuk az esőcseppek kopogását.

Nem felejtette el. Olyan tisztán, olyan élesen emlékezett, hogy már az eset pusztá említésére is megfájdult a szíve.

- Ez nem fontos.

- Az volt életem egyik legfontosabb napja. Akkor ezt még nem sejtettem. Épp ez a cseles az életben. Az ember sajnálatosan gyakran csak akkor ébred rá a pillanat fontosságára, amikor már továtűnt. Megvan még az a ruhád?

Callie az oldalára fordult, félkönyökre támaszkodott, így vette szemügyre a férfit. Jake az ásatás kezdete óta nem járt fodrásznál. Mindig így szerette a frizuráját, amikor épp csak egy kicsit lenőtt.

- Valahol biztos.

- Szeretném újra látni.

- Azelőtt sohasem vetted észre, vagy nem törődtél vele, ha felvettem.

- Sohasem említettem. Figyelmetlenség.

- Mit művelsz? - szegezte neki a kérdést, amikor a férfi gépelni kezdett.

- Beírom Párizst, 2000 májusát. Átküldöm ezt a fájlt a laptopomra. Majd később letöltöm és eljátszadozom vele.

- Helyes, remek. Tégy, amit akarsz.

- Egészen biztosan ramaty állapotban vagy. Nem emlékszem, hogy korábban valaha is azt mondtad volna: „Tégy, amit akarsz.”

Miért támadt sírhatnékja? Mi az ördögért környékezte a zokogás?

- Attól függetlenül mindig megttetted.

Jake elküldte a fájlt az e-mailjére, aztán felállt, és a nőhöz lépett

- Te mindig ezt képzelted. - Leült, és az ujjával végigsimította a vállát. - Aznap, Coloradóban nem akartam elmenni.

Na igen, gondolta Callie keserűen. Ezért támadt sírhatnékja.

- Akkor miért gondoltad meg magad?

- Nyilvánvalóvá tetted a számomra, mit akarsz. Kijelentetted, hogy hiba volt minden egyes velem töltött perc. Hogy a házasságunk rossz tréfa csupán, és ha én nem hagyom ott az ásatást, akkor majd te.

- Veszekedtünk.

- Közölted, hogy el akarsz válni.

- Ja persze, te pedig azonmód ugrottál is erre. Te meg az egy-nyolcvan magas barna seperc alatt elhúztátok a csikot, és két hét múlva meg is érkezett a válókeresetről szóló értesítés.

- Nem vele mentem el.

- Szóval merő véletlenségből távoztatok egy időben.

- Sohasem bízta meg bennem, Cal. Sohasem bízta meg bennem, sőt, voltaképpen bennünk.
- Megkérdeztem, hogy lefeküdtél-e vele.
- Nem kérdeztél, meggyanúsítottál.
- De te nem voltál hajlandó cáfolni.
- Azért nem cáfoltam - vágta rá Jake -, mert sértő volt a feltételezés. Még most is az. Ha te elhitted, hogy megszegném a neked adott szavam, hogy megszegném a hűségeskümet, akkor a házasságunk tényleg rossz tréfa volt csupán. Semmi köze nem volt őhöz. Az isten szerelmére, hiszen még a nevére sem emlékszem.
- Veronica. Veronica Weeks.
- Ha te mondd - morogta. - Semmi köze nem volt hozzá - jelentette ki újra. - Csakis kettőnkön múlt.
- Azt akartam, hogy harcolj értem. - Callie felült. A saját sebeit fájlalta. - Akkor egyszer azt akartam, hogy értem harcolj, ne pedig ellenem. Ezt akartam, Jake, hogy megbizonyosodhassak rólad. Hogy biztosan tudhassam azt, amit sohasem mondtál ki.
- Micsodát? Mit nem mondtam ki?
- Hogy szeretsz.
- Callie hirtelen nem tudta eldönteni, sírjon vagy nevéssen a férfi döbbent arckifejezése láttán. Ritkán látta őt ilyen meglepettnak, ilyen zavarodottnak és elképedtnak, gondolta.
- Ez baromság, Callie. Már hogyan mondtam volna.
- Egyszer sem. Egyszer sem mondtad ki. A „mmm, bébi, szeretem a tested” nem számít, Graystone. Sem pedig a „ja hát igen, öö, én is”. Amit nagy ritkán kaptam válaszul, amikor én mondtam neked. De te sohasem mondtad ki. Nyilván azért, mert képtelen voltál rá. Mert nem bírsz hazudni.
- Mégis mi a fenének kértem meg a kezedet, ha nem szerettelek?
- Sohasem kérted meg a kezemet. Csak annyit mondtál: „Hé, Dunbrook, ruccanjunk át Vegasba, és házasodjunk össze!”
- Az ugyanaz.
- Te nem vagy ilyen ostoba. - Unottan végigsimította a haját. - Nem számít.
- Jake megragadta a nő csuklóját, és magához húzta a kezét.
- Ezt miért nem mondtad már korábban? Miért nem kérdezted meg nyíltan, hogy szeretlek-e?
- Mert én nő vagyok, te ostoba fajankó! - Callie ellökte a karját, és felegyenesedett. - Attól még, hogy sárban túrok, csontokkal játszom és hálósákban alszom, ugyanolyan nő vagyok, mint a többiek.
- Csak megnehezítette a dolgát azzal, hogy kimondta mindazt, amire Jake az elmúlt hónapok során magától is rájött.
- Tudom, hogy nő vagy. Az isten szerelmére!
- Magad is kitalálhatnád. Ahhoz képest, hogy felnőtt életedet egész sor kultúra, az emberi természet és a társadalmi szokások tanulmányozásával töltötted, egy idióta vagy.

- Ne ócsárolj, csak egy nyamvadt percet adj, hogy végiggondoljam.
- Annyi időt kapsz, amennyit csak akarsz. - Elhúzódott, és az ajtó felé indult.
- Ne! - Jake nem mozdult, nem kelt fel és nem emelte fel a hangját. A meglepetés állította meg Callie-t, amelyet az okozott, hogy az előéletük alapján mind a hármat várta. - Ne menj el! Legalább ezt fejezzük be anélkül, hogy elfordulnánk egymástól. Azért nem kérdezted - folytatta halkán -, mert a mi kultúránkban az érzelmek szavakba öntése éppoly lényeges, mint a kimutatásuk. A partnerek közötti nyitott társalgás alapvető fontosságú a kapcsolat alakulása és fejlődése szempontjából. Mert ha már megkérdezed, akkor a válasz elveszíti jelentőségét.
- Bingó, professzor.
- És amiért nem mondtam, te azt feltételezted, hogy lefeküdtem más nőkkel.
- A hírneved megelőzött. Igazi nőcsábász, azt mondták rólad.
- A fenébe, Callie! - Kevés dolgot utált jobban, mint amikor ezt kellett hozzávágnia. És a nő tudta ezt. - Mindketten kalandoztunk.
- És mégis mi akadályozott volna meg téged abban, hogy újra elkalandozz? - vágott vissza a nő. - Kedveled a nőket.
- Kedvelem a nőket - visszhangozta Jake, miközben felállt. - Téged azonban szerettelek.
- Callie-nek megremegett az ajka.
- Elég rázós ezt most mondanod.
- Én nem nyerhetek, ugye? Van itt még valami, amit talán már sokkal korábban ki kellett volna mondanom. Sohasem csaltalak meg. Amikor ezzel vádoltál... az fájt, Callie. Ezért gurultam dühbe, mert inkább akartam haragudni, mint megbántódni.
- Nem feküdtél le vele?
- Sem vele, sem senki mással. Senkim sem volt rajtad kívül attól a másodperctől fogva, hogy megpillantottalak.
- A nőnek el kellett fordulnia. Meggyőzte magát arról, hogy a férfi megcsalta őt. Egyedül így bírta elviselni a hiányát. Egyedül így akadályozhatta meg, hogy utánafusson.
- Én azt hittem, hogy volt. Sőt biztosra vettem. - Újra le kellett ülnie, de inkább csak végigcsúszott az ajtó lapján. - Ő biztosította, hogy elhiggyem.
- Ő nem szeretett téged. Mert irigyelt. Ha ki is kezdett velem... jó, tényleg kikezdett velem, de csakis azért, mert a tiéd voltam.
- A melltartóját a szobánkban hagyta.
- Tessék? Jézusom!
- Félig az ágy alá csúsztatva - folytatta Callie. - Mintha csak ottfelejtette volna, amikor újra felöltözött. Megcsapott az illata, amikor beléptem. A parfümje. És akkor azt gondoltam, a mi ágyunk. Ez a mi ágyunkba vitte azt a ringyót. Darabokra hullottam.
- Nem követtem el semmi ilyesmit, csak ennyit mondhatok. Egyszer sem! Sem az ágyunkban, sem másutt. Sem vele, Callie, sem senki mással attól a pillanattól fogva, hogy először a magamévá tettelek.
- Oké.
- Oké?! - visszhangozta Jake. - Csak ennyi?

Callie érezte, hogy kibuggyan a könnye, megtörölgette a szemét.

- Nem tudom, mi mást mondjak.

- Miért nem mondtad el akkor, amikor szerinted megtörtént?

- Mert megijedtem. Megijedtem attól, hogy ha eléd tárom a bizonyítékot, ami akkor megdönthetetlen bizonyítéknak tűnt, bevallanád. Mert ha azt felelted volna: „Hát igen, félreléptem, megtévedtem, de soha többé nem fordul elő!”, akkor beletörődtem volna. Így megharagudtam rád - mondta felsóhajtva. - Mert inkább voltam haragos, mint megbántott vagy ijedt. Dühbe gurultam, mert a düh erőt öntött belém, és segített szembenézni a történetekkel. Többé már nem tudom, mitévő legyek. Fogalmam sincs, hogyan tovább.

Jake leült a nő elé, a térdük összeért.

- Ezúttal sikerült elérnünk némi haladást a barátkozás terén.

- Én is azt hiszem.

- Folytassuk csak így tovább. Én próbálom az eszembe vésni, hogy te is nő vagy, te pedig próbálj megbízni bennem.

- Amit Veronicáról mondtál, kezdetnek megteszi.

A férfi megfogta a kezét.

- Köszönöm!

- Attól még üvöltözhettek veled, amikor akarok?

- Rendben. De akkor én is lefeküdhetek veled, amikor akarok.

Callie szipogva elmorzsolta egy újabb könnycseppet.

- Most azonnal?

- Azért az várhat. Tudod, miután összeházasodtunk, egyszer sem utaztunk nyugatra, hogy meglátogassuk a családomat.

- Nem hinném, hogy ez a megfelelő alkalom egy arizonai kiruccanásra.

- Nem. - De szavakban odarepítheti. Talán megmutathatja neki a lénye egy olyan részét, amelyet korábban sosem akart megosztani vele. - Az apám... rendes ember. Halk szavú, megbízható, keményen dolgozó férfi. Édesanyám erős és megértő lélek. Jó csapatot alkotnak, biztos pontot. - Jake a nő kezére nézett, és az ujjával kezdett játszani. - Nem emlékszem arra, hogy bármelyiküktől is hallottam volna valaha, amint azt mondják a másoknak: szeretlek. Legalábbis hangosan nem hallottam. Nem emlékszem arra sem, hogy nekem valaha ezt mondták volna. Tudtam, hogy így van, de nem beszéltünk róla. Ha felhívnám a szüleimet, hogy megmondjam nekik, szeretem őket, egész biztosan zavarba jönnének. Mind zavarba jönnénk.

Callie sohasem gondolta, hogy az emberi nyelv legalapvetőbb szava zavarba hozhatja a férfit vagy bárki más.

- Soha senkinek nem mondtad ezt?

- Ebbe még nem gondoltam bele, de nem, azt hiszem, nem - már ha a szeretem-a-tested szöveg egész biztosan nem számít.

- Nem számít. - Hirtelen-váratlan, szerető gondoskodás támadt benne Jake iránt, és félresimította a haját az arcából. - Sohasem meséltünk sokat egymásnak a szeretteinkről. Bár mostanában te gyakorlatban ismered meg az enyémekeket.

- Kedvelem a családot. Mind a kettőt.

Callie az ajtónak támasztotta a fejét.

- Mi mindig megbeszéltük az érzéseinket. Mit tapasztalunk és miért. Nem hinném, hogy akár csak egyetlen nap is eltelt úgy, hogy a szüleim ne mondták volna nekem vagy egymásnak: szeretlek. Carlyle nem is képzelheti, milyen jó munkát végzett, amikor összekapcsolta a Cullen és a Dunbrook családot.

- Ezt meg hogy érted?

- Nagy, kimondott érzelmek. Megmutatom. - Felkelt, és előbányászta a cipősdobozt. - Én már mind olvastam. Most találomra választok egyet.

Így is tett, majd a levéllel újra letelepedett a padlóra.

- Tessék - mondta, azzal átnyújtotta a férfinak. - Olvasd el! Ez mindent elmagyaráz. Bármelyik levél.

A férfi felnyitotta a borítékot, és kihajtogatta a papírost.

Kedves Jessica!

Boldog tizenhatodik születésnapot! Milyen izgatott lehetsz ma! A tizenhatodik születésnap rendkívül fontos, főként egy lány számára. Illetve tudom, már fiatal nő. A kislányom ifjú hölggyé vált.

Gyönyörű vagy, tudom.

A korodbeli lányokra nézek, és azt gondolom, milyen bájosak, ragyogók és üdék. Micsoda izgalom töltheti el őket egy ilyen fontos, egyszerre rettentően bosszantó és bonyolult kor határán.

Mennyi érzelem, mennyi vágy és kétség kavarghat bennük. Rengeteg az újdonság. Azon töprengök, mit mondanék neked. Mennyit beszélgetnénk az életről és arról, mit akarsz kezdeni vele. A fiúkról, akik tetszenek, a találkáidról.

Tudom, hogy civakodnánk is. Anya és lánya természetesen civakodnak. Bármit megadnék azért, hogy összekaphassak veled hogy elrohanj a szobádba, és becsapd az ajtót. Hogy kizárj, és felhangosítsd a zenét, csak hogy engem bosszants.

Bármit odaadnék ezért.

Azon töprengök, mennyit vásárolgatnánk, szóránánk a pénzt, aztán együtt ebédelnénk.

Elmerengök, vajon büszke lennél-e rám. Remélem, igen. Képzeld el Suzanne Cullent, az üzletasszonyt! Még mindig elámulok magamon, de remélem, téged büszkeséggel töltene el a tudat, hogy saját, sikeres vállalkozásomat vezetem.

Eszembe jut, vajon láttad-e a képem egy magazinban, míg a fogorvosnál vagy a fodrásznál várakoztál. Elképzelem, hogy az én süteményemet ropogtatod és eltöprengök, vajon melyik fajta lehet a kedvenced.

Próbálok nem szomorkodni, de olyan nehéz, olyan nehéz a tudat, hogy talán meg is teszed mindezt, mégsem tudod meg soha, ki vagyok valójában. Talán sohasem tudod meg, mennyire szeretlek.

Mindennap és minden éjjel, Jessie. Te töltöd ki a gondolataimat, az imáimat, az álmaimat. Hiányzol.

Szeretlek.

Anyu

- Ez igazán nehéz lehet neked. El sem tudom képzelni, mennyire. - Jake letette a levelet, és Callie-re nézett. - Elveszek a részletekben, az adatokban, a tényekben és kapcsolódási pontokban. És közben megfeledkezem arról, milyen érzések támadhatnak benned.

- Melyik levél volt az?

- Amelyiket a tizenhatodik születésnapodon írt neked.

- Tizenhat év. Nem tudhatta biztosan, hogy nézek ki. Nem tudhatta, mi vált belőlem, mit csinálok, merre járok. Mégis szeretett engem. Nem csupán a kisbabát, akit elvesztett, hanem engem, bárki legyek is. Nem számított. Bárhogy is, eléggé szeretett, hogy ezt leírja. Eléggé ahhoz, hogy nekem adja ezeket, az összes levelét, és általuk megérthessem, mennyire szeretett mindvégig.

- Pedig tudta, hogy nem szeretheted őt viszont.

- Pedig tudta, hogy nem szerethetem őt viszont - ismételte Callie. - Így nem. Mert van egy anyám, akivel megtettem mindazokat, amiket Suzanne a levelében leírtak alapján szeretett volna velem. Volt egy anyám, aki szeretett és aki kimutatta a szeretetét. Egy anya, akivel vásárolgattam, akivel civakodtam, akit túl szigorúnak és korlátoznak hittem, és mindannak, aminek a tinédzser lányok az anyjukat gondolják. - Megrázta a fejét. - Azt próbálok elmondani, hogy ezt a levelet az anyám is írhatta volna. Vivian Dunbrook is írhatta volna ezt a levelet nekem. Az érzelmek, a vágyak, a kedvesség mindkettőjünkben megtalálható.

- Néhány kérdésemre már választ kaptam. Tudom, honnan származom. Tudom, a biológiai örökségemnek és a neveltetésemnek egyaránt köszönhetem, hogy azzá váltam, ami most vagyok. Tudom, hogy két pár szülőnek tartozom, bár csak egyiküket szerethetem feltétel nélkül. És tudom, hogy képes vagyok keresztüljutni mindezen. Az érzelmi kavargáson, a szüntelen aggodalmon, az újabb és újabb tények feltárásán. Mert az időszalag nem ér véget, amíg nem adok választ a levelek írójának.

21

Lana tudta, hogy léteznek nők a világon, akik sikeresen dolgoznak, méghozzá otthon. Vállalkozásokat irányítanak, cégbirodalmakat építenek, és közben képesek boldog,

egészséges, kiegyensúlyozott gyermekeket nevelni, akik kitüntetéssel diplomáznak a Harvardon, vagy világhírű zongoraművésszé válnak. Talán mindkettő.

Ezek a nők mindeközben ráadásul pompás vacsorákat főznek, olasz antik bútorokkal rendezik be az otthonukat, szellemes, intelligens interjúkat adnak a *Money* meg a *People* magazinnak. A tetejében fantasztikus házasságban élnek, amelyből nem hiányzik az aktív, élénk szexuális élet sem, sőt mi több, soha egy dekával sem lépik túl a kíváncsi súlyukat.

Fényes, mégis bensőséges hangulatú vacsorákat adnak, több különböző jótékonyági szervezet tagjai és persze a névtelen szavazásokon rendre őket választják az SZMK vezetőjének.

Tudta, hogy léteznek ilyen nők. És ha lett volna fegyvere, nem vitás, hogy egyesével cserkészte volna be és lőtte volna le őket, akár a veszett kutyákat, a női nem üdvére.

Még mindig azt a bokszeralsót és pólót viselte, amelyikben aludt, még mindig sántikált a fénykard vágta seb miatt a sarkán, amelyet a kutya üldözése közben szerzett - a négy lábú jószág úgy döntött, hogy Lana kendője ízletesebb, mint az ő gumicsontja -, amikor rálépett az Anakin Skywalker akciófigurára. Ráadásul épp most fejezett be egy húszperces vitát a vízvezeték-szerelővel, aki úgy képzelte, ráér a hét végén rendbe hozni a használhatatlanná vált vécésészét, mert Lanának nem sürgős.

Ty sikeresen összekente saját magát, a kutyát meg az egész konyhát mogyoróvajjal, majd lehúzta a *Csillagok háborúja* néhány gonosz szereplőjét a vécén, ez idézte elő a dugulást. És még kilenc óra sem volt.

Az asszony csupán egy csendben elfogyasztott csésze kávéra, a szép új cipőjére és egy, az otthonától elkülönített, rendezett irodára vágyott.

Természetesen mindez részben az ő hibájából alakult így. Ő döntött úgy, hogy fölösleges Tylert bébiszitterre bízni, amíg otthon dolgozik. Továbbá előzékenyen és megértően válaszolt, amikor a titkárnője egy hét szabadságot kért, hogy meglátogathassa Colombusban lakó hűgát.

Ő gondolta úgy, hogy egyedül is boldogul mindennel. Most a kisfa duzzogott, amiért kiabált vele. A kutyája ugyanebből az okból félt tőle. A vízvezeték-szerelő megharagudott rá - és mindenki tudja, hogy ez miféle következményekkel jár -, így egyetlen pozitívumot sikerült elkönyvelnie: bekapcsolta a számítógépét.

Csődöt mondott mint anya, mint üzletasszony és gazdi. A lába is sajgott, és magán kívül senki mást nem hibáztathatott mindezt.

Amikor megcsörrent a telefon, komolyan fontolóra vette, hogy bedugja a fülét. Ha bárki is azt feltételezi, hogy ő képes megoldani a problémáját, akkor kénytelen lesz kiábrándítani a szerencsétlen flótást.

De aztán mély lélegzetet vett, és felemelte a kagylót.

- Jó reggelt! Lana Campbell beszél.

Doug bekopogott, de a Lana házából kiszűrődő zajokból úgy ítélte, senki sem hallja. Óvatosan kinyitotta az ajtót, és bekukkantott.

A kutya eszeveszetten ugatott, a telefon csörgött, a nappaliban ordított a tévé, és Tyler keservesen bömbölt.

Lana ideges, szinte már dobhártyahasogató hangja tört át a lármán.

- Tyler Mark Campbell, ezt most azonnal fejezd be!

- Brockhoz akarok menni! Téged már nem szeretlek! Brocknál akarok lakni!

- Nem mehetsz el Brockhoz, mert nincs időm arra, hogy odavigyelek. És jelenleg én sem nagyon szívlellek téged, de kénytelen leszel beérni velem. Most pedig mars a szobádba, és elő ne kerülj onnan, amíg nem vagy képes civilizált ember módjára viselkedni. És kapcsold ki a tévét!

Doug csaknem visszafordult az ajtóból. A hangokból ítélve nyugodtan visszaosonhatott volna az autójához, és gyáván megfutamodhatott volna.

Nem az én dolgom, emlékeztette magát Az élet anélkül is épp elég bonyodalommal és összetűzéssel szolgál, hogy szántszándékkal továbbiakat keresnénk.

- Utálatos vagy! - zokogta Tyler sipító hangon, ami arra ösztönözte a kutyát, hogy elnyújtott, fülsértő vonítással társuljon mellé. - Ha lenne édesapám, ő nem lenne ilyen utálatos velem. Apát akarom helyetted!

- Jaj, Ty, én is apát akarom!

Doug feltételezte, hogy ez adta meg a végső lökést - a gyermek keserves sírása és Lana végtelenül gyötrelmes hangja taszította be az ajtón, ahelyett hogy szépen távozott volna.

Mindenesetre megpróbált szemet hunyni a zűrzavar fölött, és széles, könnyed mosollyal az arcán, jókedvű hangon szólalt meg.

- Hé, mi folyik itt?

A nő megfordult. Doug ekkor ébredt rá, hogy mindeddig csakis kifogástalanul összeszedettnek és rendezettnek látta. Valahogy még szeretkezés után is mindig tökéletesnek tűnt.

Most bezzeg a haja szénaboglyának is beillett volna, a tekintete úzótt vadéra emlékeztetett. Meztláb ácsorgott, és „A világ legjobb anyukája” feliratú pólóján kávéfolt éktelenkedett.

Az asszony arca szégyenpírban égett, ahogy tehetetlen mozdulattal széttárta a karját.

Dougnak a divatos, rendezett ügyvéd tetszett meg. A forróvérű, magabiztos nő csábította el. A megözvegyült, gyermekét egyedül nevelő anyával kavardott viszonyba, aki látszólag játszi könnyedséggel egyensúlyozott a feladatai között.

Most pedig legnagyobb megdöbbenésére beleszeretett a rendetlen, reményvesztett, kedveszegett nőbe, akinek a lábánál szétszórt játékok hevertek.

- Ne haragudj! - A nő megpróbált mosolyt erőltetni az arcára. - Pillanatnyilag bolondokházává változott az otthonunk. Nem hinném, hogy ez a megfelelő alkalom arra...

- Kiabált velünk! - Ty együttérzést keresve Doughoz szaladt, és átkarolta a lábát. - Azt mondta, rosszak vagyunk!

Doug felkapta a srácot.

- De rászolgáltál, nemde?

Tyler ajka megremegett. Megrázta a fejét, aztán a férfi vállára borult.

- A fenekemre ütött!

- Tyler! - Lana arra gondolt, ha most megnyílna alatta a padló, és leszakadna, a vele repülő játéktenger minden bizonnyal agyonnyomná.

- Vajon miért? - kérdezte Doug, majd finoman megpaskolta a kisfiú popsiját.

- Doug! - Lana legszívesebben a haját tépte volna.

- Nem tudom. Mert utálatos! Hazamehetek veled?

- Nem mégý sehová, fiatalember, kizárólag a szobádba. - Lana dühösen próbálta kitépni a fiát Doug karjai közül, de Ty úgy csimpaszkodott a férfiába, mint egy szívós kismajom a faágba.

- Miért nem veszed fel a telefont? - érdeklődött Doug, és fejével a csengő készülék felé intett. - Ezt mindjárt elintézem.

- Nem akarom, hogy te... Itt légy. Lásd ezt. Így láss engem. Rendben - nyögte ki végül, és a telefonhoz kullogott.

A férfi kikapcsolta a tévét, majd a gyerekekkel a karján kinyitotta az ajtót, és fütttyentett a kutyának.

- Nehéz reggeled volt, ugye, baseballozók gyöngye?

- Anyu a fenekemre ütött. Háromszor is!

- Az én anyukám is elfenekelt engem néha. De nem annyira a fenekem fáj, mint inkább a szívem. Gondolom, te is anyu szívét akartad fájdtítani, amikor azt vágtad hozzá, hogy már nem is szereted.

- Nem szeretem, amikor utálatos.

- És gyakran az?

- A-a. Csak ma. - Felemelte a fejét, és egyszerre levert, reménykedő és ártatlan pillantást vetett a férfira. - Lakhatok ma nálad?

Huh, gondolta Doug, most nézz rá, ha bírsz. Sokkal keményebb férfinak kellett lennie annak Douglas Edward Cullennél, akinek nem esett meg a szíve rajta.

- Ha ezt tennéd, édesanyád szörnyen magányos maradna.

- Már nem szeret engem, mert a birodalmi katonáktól eldugult a vécé, és kifolyt a víz, és még a mogyoróvaj meg a cipő miatt is. - Eltörött a mécses. - De nem szándékosan csináltuk!

- Telített nap. - Doug beismerte, hogy nem bírja visszafogni magát, és megpuszilta a felhevült, könnyáztatta arcocskát. - Ha nem volt szándékos, akkor biztosan sajnálsz. Talán bocsánatot kéne kérned.

- Nem érdemes, mert anyu azt mondta, gézengúzok vagyunk. - A lurkó szeme nagyra tágult, és komoly tekintetet sugárzott. - Az micsoda?

- Húha. - Hogyan állhatna ellen ilyen társaságnak egy férfi? Egész eddigi élete során egyedül járta az útját, és bár magányos, mégis elégedett volt Most pedig belépett a képbe a nő, a fiú meg a bugyuta kutya. És mindet a szívébe zárta. - Olyan ember, aki nem jól viselkedik. Nekem nem úgy tűnik, hogy Elmer és te jól viselkedtetek. Édesanyátok dolgozni akart.

- Brock mamája nem dolgozik!

A férfi a saját szavait hallotta vissza. Saját gyermeki énjének gondolatait, amikor amiatt panaszkodott vagy duzzogott, hogy az anyja nem tudta csak neki szentelni a figyelmét.

Túl elfoglalt vagy, nem jut rám elég időd? Hát akkor nekem sem terád.

Micsoda marhaság!

Nem semmi, gondolta, amikor egy négyéves kisgyerek siránkozása egy harmincas éveit taposó férfit világosít meg.

- Brock mamája nem a te mamád. A te anyukádnál senki sem különlegesebb. Senki a világon. - Szorosan magához ölelte Tyt, miközben Elmer már egy fadarabbal ténfergett körülöttük, nyilvánvalóan játékra készen. - Ha rosszat teszel, azt ki kell javítanod. - Leültette Tytert, és elhajította a botot Elmernek. - Biztosra veszem, hogy édesapád is ezt mondaná.

- Nekem nincs apukám. Felment a mennybe, és többé nem jöhet vissza.

- Az nehéz lehet. - Doug leguggolt a gyerekhez. - Talán a lehető legnehezebb. De anyukád igazán csodálatos. A pólóján is ez áll.

- De dühös rám. Nagymami segített megvenni azt a pólót anyu születésnapjára, de Elmer felugrott, és ettől anyu leöntötte magát kávéval. És amikor ez történt, csúnya szót mondott. Az esz betűset! - A lurkónak mosolyt csalt a szájára a gondolat, - Kétszer is! És nagyon hangosan.

- Hűha! Akkor biztosan nagyon mérges lehetett. De ezt rendbe hozhatjuk. Szeretnéd?

Ty szipogott, és a kézfejével megtörölte az orrát

- Aha!

Lana befejezte a telefonálást, és éppen azon volt, hogy lehajtsa a fejét egy percre, egyetlen áldott percre, amikor hallotta, hogy kinyílik az ajtó.

Felállt, próbálta megigazgatni a frizuráját némi rendezettség látszatát kelteni.

Tyler lépett be a szobába, egy sután összeállított csokor virágot szorongatott.

- Ne haragudj, hogy rosszul viselkedtem és csúnyákat mondtam. Bocsánatot kérek!

- Jaj, Ty! - A nő könnyezve leguggolt, és magához ölelte a fiúcskát - Dehogy haragszom! Sajnálom, hogy a fenekedre ütöttem. Sajnálom, hogy kiabáltam veled. Annyira szeretlek! Jobban, mint bárkit a világon!

- Azért szedtem a virágot, mert tudom, hogy szereted.

- Igen, de még mennyire! - Átvette a csokrot, - Az asztalomra teszem, hogy lássam munka közben. Később telefonálok, és megkérdezem, átmehetsz-e Brockhoz.

- Már nem akarok odamenni. Itthon akarok maradni, hogy neked segítsek. Összeszedem a játékaimat, ahogy illik.

- Igazán?

- Aha. És többé nem fojtom bele a katonákat a vécébe.

- Rendben. - Pusztit nyomott a gyermek homlokára. - Minden rendben. Eredj és szedd össze a dolgaidat, aztán beteszem neked a videóba a *Csillagok háborúját*.

- Oké! Gyere, Elmer! - kiáltotta Ty, azzal kiszaladt a szobából, a kutya pedig utánacammogott.

Lana újra megpróbálta rendbe szedni a frizuráját, bár ez reménytelennek tűnt, aztán felállt. A telefon ismét megcsörrent, de a nő nem törődött vele, és kiment a konyhába, ahol Doug éppen egy csésze kávé szűrőcsőjét szűrte.

- Azt hiszem, ez tanulságos ízelítő lehetett. Sajnálom, hogy kijutott neked belőle.

- Úgy érted, hogy belecsöppentem a normális életbe?

- Nálunk általában nem így zajlanak a dolgok.

- Attól még nem kevésbé hétköznapi eset. - A férfi kissé szégyenkezve újra az édesanyjára gondolt. - Ha egy embernek kell kézen tartania az összes szálát, egy-kettő néha elpattan.

- Hiába gyözködsz. - Lana a faliszekrényből elővett egy kis zöld vázát. - Attól még az én hibám. Minek küldjem Tyt a bébiszitterhez, amikor velem maradhat? Végére is én vagyok az anyja. Na és ha itt rendezem be az irodát, miközben a titkárnőm szabadságra ment? Aztán ahogy kissé összekuszálódnak a dolgok, rögtön a kisfiút meg a bamba kutyáját hibáztatom.

- Szerintem a kisfiú és a bamba kutyája jelentős szerepet vállaltak a felfordulásban. - Doug felelte a szétmarcangolt cipőt a konyhaszekrényről. - Ezt melyikük rágtta meg?

Lana felsóhajtott, miközben vizet töltött a vázába.

- Még nem is volt a lábamon. Az az átok kutya persze rögtön kiszagolta a cipősdobozban, mialatt én a fürdőszobai árvízzel hadakoztam.

- Hívnod kellett volna a szerelőt. - A nő a fogát csikorgatta, erre Doug visszafojtotta a nevetést. - Vagy úgy, szóval megtetted. Majd én vetek rá egy pillantást.

- Nem a te dolgod, hogy megjavítsd a vécémet.

- Akkor ne fizess érte!

- Doug, tényleg értékelem az igyekezetet. Köszönöm, hogy kimenekítetted Tyt a tűzvonalból, amíg megnyugodtam, és köszönöm, hogy segítettél neki virágot szedni, de nem akarom, hogy azt képzeld, ezt el is várom tőled, csak mert találkoztunk.

- Mit szólna ahhoz, hogy azért várod el tőlem, mert beléd szerettem?

A váza kicsúszott a nő kezéből, és a konyhaasztalra koppant.

- Tessék? Mit mondtál?

- Úgy tizenöt perce történt, amikor beléptem és megláttalak.

- Megláttál. - Elképedve nézett végig magán. - Megláttad ezt?

- Nem vagy tökéletes. Bár szörnyen közel jársz hozzá, de azért még nem vagy tökéletes. Ez nagy megkönnyebbülés számomra. Kissé félelmetes belegondolni abba, hogy hosszabb távú kapcsolatba bonyolódjak valakivel - amit eddig még sohasem tettem meg -, aki tökéletes. De ha az illető időnként lekávézza magát, fészületlenül rohángal fel-alá a házban, miközben kiabál a kisfiával, mert rászolgált a kis csibész, az már sokkal jobban hangzik.

- Nem is tudom, mit válaszoljak. Mit gondoljak. Mit tegyek. Én nem...

- Vagy felkészülve erre - fejezte be Doug a mondatot helyette. - Inkább csak mutasd meg, hol a vécépumpa, aztán meglátom, mit tehetek.

- Ott van a... - a feje fölé mutatott. - Szóval már odafent. Én nem... én nem tudtam... Doug.

- Édes vagy. Édes, ahogy összezavarodtál. - Megfogta a nő állát, és megcsókolta. - Édes, ahogy kicsit megriadtál. Adj egy kis időt, hogy kitaláljam, hogyan kezeljem ezt.

Lanától mindössze egy gyámoltalan mozdulatra futotta, miközben a gyomra vadul kavargott.

- Szólj, ha sikerült.

- Te leszel az első, akinek elmondom.

Miután a férfi kiment, Lana a konyhaasztalra támaszkodott. Újfent végignézett magán.

Doug azért szeretett bele, mert kávéfoltos a pólója és gubancos a haja. Istenem, döbrent rá remegő szívvel, nagy a baj.

Ezúttal, ahogy megcsörrent a telefon, tudattalanul rögtön felvette.

- Halló, igen? - Összerezzent. - Lana Campbell ügyvéd irodája. Miben segíthetek?

Pár pillanattal később már száguldott is fel az emeletre, ahol Doug, Ty és a kutya mind a fürdőszoba körül lábatlankodtak.

- Kifelé! Mindenki kifelé! Le kell zuhanyoznom. Doug, felejtsd el, amit az imént elvárásokról és hasonlókról mondtam, mert most szörnyen ki foglak használni.

A férfi a kisfiúra, majd a nőre nézett.

- Tanúk jelenlétében?

- Ha-ha-ha... Jót nevettünk. Szépen kérlek, vidd le Tylert, és takaríts fel mindent, ami nem egy zseniális ügyvédnő irodájába vagy otthonába való. Csak gyömszőld be egy szekrénybe, emiatt majd később fájjon a fejem. Engedd ki a kutyát. Ty, mégiscsak átmész Brockhoz.

- De én nem akarok...

- Gyere, pajtás! - Doug kifelé terelgette a lurkót. - Beszélünk kell, mint férfi a férfival arról, mennyire reménytelen és hiábavaló ellenszegülni egy nőnek, amikor ilyen fény villan a szemében.

- Húsz perc múlva lent vagyok. - Lana becsapta mögöttük az ajtót, és gyorsan levetkőzött.

Nem sokkal később kiugrott a zuhany alól, amikor Doug futó kopogás után belépett.

- Mi folyik itt? - vont a kérdőre a nőt.

- Az ég szerelmére, meztelen vagyok! Ty...

- Odalent szedi össze a játékait. És mivel feltett szándékom megvetni itt a lábam, majd hozzászokik a gondolathoz, hogy én meztelenül is látlak. Szóval mi a fennforgás, Lana?

- Richard Carlyle. - Maga köré csavart egy törülközőt, majd kiviharzott a hálószobába. - Most telefonált a reptérről. A Dullesről. Találkozót kért. A fenébe, még meg sem érkezett a kék Escada ruhám a tisztítóból.

- Idejön?

- Igen, hamarosan. És sürgősen össze kell kapnom magam, ha nyugodt, higgadt profi látszatát akarom kelteni a dühöngő örült helyett. Aztán értesítenem kell Callie-t, és újra át kell futnom az iratokat. - Felkapott egy melltartót meg egy bugyit. - Az összes lényeges adatnak az agyamban és a kezem ügyében kell lennie.

Előrántott a szekrényből egy szürke csíkos kosztümöt, majd ugyanazzal a lendülettel vissza is dobta.

- Nem, ebben úgy festenek, mint aki túlzottan is imponálni akar. Átmenetileg nem az irodámban dolgozom, valami laza és nyugodt, mégis... Aha! - Kivett egy szürkés-kék blézert.
- Ez megteszi. Felhívom Jot - ő Brock mamája -, megkérdezem, Tyler átmehet-e pár órára. Aztán rád hárítom, hogy átvidd.

A kosztümöt az ágyra dobta, majd felkapta a hordozható telefont, és miközben tárcsázott, már robogott vissza a fürdőbe, hogy megszáritsa a haját.

- Átviszem, de aztán visszajövök. Én is részt veszek ezen a találkozón.

- Ez nem rajtam múlik. Hanem Callie-n.

- Nem. Rajtam - helyesbített a férfi, majd távozott.

Amikor Callie-t és Jake-et betessékelte a nappaliba, már újra nyugodt és higgadt volt.

- Legjobb lenne itt megtartani a találkozót. A fenti dolgozószoba elég szűkös, ráadásul ez a helyiség talán segíthet megőrizni a kellemes és barátságos légkört.

- Talán kínáljuk a vendéget teával és süteménnyel.

- Callie. - Lana megfogta a másik nő karját. - Tudom, hogy nem kedveled őt, és úgy érzed, akadályoz téged. De ha nem áll a mi oldalunkra, vagy legalább nem nyílik meg felénk, akkor nem számíthatunk a segítségére az apja felkutatásában. Eleddig az összes többi szál zsákutcába vezetett.

- Senki sem tűnhet el csak úgy a föld színéről.

- Egyetértek. És biztosra veszem, hogy kitartó kereséssel előbb vagy utóbb rá is bukkanunk. De Richard Carlyle segítségével inkább előbb, mint utóbb.

- Már miért segédkezne nekünk az apja megtalálásában, amikor feltett szándékom, hogy azt az utolsó szemetet élete hátralevő részére börtönbe juttassam?

- Nem túl szerencsés öltet ezt neki is megemlíteni. - Jake leült, és kinyújtotta a lábát. - Egyáltalában nem kéne utolsó szemétnek nevezni a fia füle hallatára. - Jake megrántotta a vállát, amikor Callie szúrós pillantást vetett rá. - Legalábbis szerintem.

- Szerintem sem kéne. Ül le, Callie. - Lana az egyik székre mutatott. - Bármilyen ellenséges érzelmeket táplálsz az irányában, akkor sem volna hasznos elidegeníteni tőlünk Richard Carlyle-t. Az apjával talán elhidegültek egymástól, de ők akkor is apa és fia. Őszintén szólva kétségeim támadtak a találkozó résztvevőinek számával kapcsolatban. Carlyle azt kérte, hogy velem és az ügyfelemmel beszélhessen. Nem hiszem, hogy repesni fog a boldogságtól, amikor meglátja, mekkora túlerő fogadja.

- Az az ő baja - felelte Jake, és biccentett Dougnak.

A férfi összefonta a karját a mellkasán, de tapodtat sem mozdult.

- Nem megyek sehová. Nem tud megatni, ha Carlyle kényelmetlenül érzi magát. Az én családom az elmúlt harminc évben érezte magát hasonlóképpen.

- De ha ezt a hetedízigleni bűnösségre utaló magatartást veszitek fel vele szemben, akkor minden bizonnyal elutasítja a közeledésünket. - Lana persze tudta, hogy a falnak beszél. - Nem kérem, hogy távozzatok, de ragaszkodom ahhoz, hogy én vezessem le a találkozót. Carlyle egészen Atlantától repült ideig. A te felségterületedre - mondta Callie-nek. - Becsüljük meg érte.

- Rögtön meg fogom becsülni, amint elárulja, hol bujkál az az utolsó gazember szemét apja. Csak kiadom a mérget. - Ádáz arccal pillantott Jake-re.

Amikor Lana meghallotta a kavicsra hajtó kerek hangját, az ablakhoz lépett, és félrehúzta a függönyt.

- Azt mondod, ő a mi emberünk. Doug, az isten szerelmére, ülj le! Ne állj ott, mint egy faszent.

- Rendben. - A férfi a díványhoz ment, és helyet foglalt Callie mellett.

- Remek. - A nő oldalba könyökölte a két férfit. - Most befalaztak. Hadd kapjak levegőt, rendicsek? Azt hiszem, már túl vagyok azon a ponton, hogy újra elrabolhatnának és pénzzé tehetnének.

- Ne nyavalyogj - válaszolta Doug hűvösen. - Mi csak kimutatjuk az együttérzésünket.

- Na igen, az ötvenöt kilós csecsemő, a rég elveszett bátyja és az elvált férje. Nem rossz.

Jake átkarolta a vállát

- Nekem tetszik.

Lana ajtót nyitott. Hűvös, mégis udvarias hangon szólalt meg:

- Mr. Carlyle? A nevem Lana Campbell. - Kezet nyújtott - Hadd köszönjem meg, hogy ilyen messzire utazott, hogy találkozzon velünk. Fáradjon be! Bocsássa meg a családias légkört. A minap leégett az irodám, így most ideiglenesen itthon végzem a munkámat. Úgy tudom, már találkozott Dr. Dunbrookkal és Dr. Graystone-nal.

Meglehetősen elnyűttnek látszik, gondolta Callie. Elnyűttebbnek, mint amit egy rövid repülőút indokolna. Emellett erősen szorította az aktatáskája fogantyúját.

- Ő Douglas Cullen - folytatta Lana.

- Nem egyeztem bele abba, hogy a Cullen család bármely tagjával tárgyaljak. - Richard nyomatékosan elfordult Doug-tól, és Lanának szegezte a tekintetét. - Egészen pontosan magától és az ügyfelétől kértem találkozót. Amennyiben ezek a feltételek nem elfogadhatóak, akkor jelentős időt és fáradságot spórolt volna meg nekem azzal, ha erről időben értesít.

- Mr. Cullen, mint a Cullen család képviselőjének jelenléte nem csupán érthető, de logikus is. Az ügyfelem nyilvánvalóan egyébként is megosztaná a Cullen családdal e tanácskozás eredményeit.

Lana nyugodtan és rendkívül magabiztosan beszélt.

- Mr. Cullen jelenléte csak elejét veszi bárminemű félreértésnek. Meggyőződésem, hogy nem azért repült el ideig, hogy tiltakozzon Dr. Dunbrook egy vér szerinti rokonának jelenléte ellen. Ön kérte a találkozót, Mr. Carlyle. Minthogy tisztában vagyok azzal, milyen elfoglalt ember, bizonyára nem ok nélkül tette meg az idevezető utat.

- Ez az egész felettébb terhes a számomra. Máris leszögezem, hogy nem fognak kikérdezni.

- Ha helyet foglal, szívesen hozok kávét vagy valami hűsítőt.
- Nem maradok olyan sokáig. - A férfi mindazonáltal leült egy székre a dívánnyal szemben. - Dr. Dunbrook és a társa azzal jutottak be az irodámba, hogy rokoni kapcsolatra hivatkoztak.
- Pontosabban ön azt feltételezte - helyesbített Callie. - Mi csak annyit mondtunk, hogy az apjával állunk kapcsolatban. Minthogy jelentős összegre tett szert az eladásomból, ez a kijelentés helytálló.
- Ez rút rágalom. Ha az ügyvédje nem figyelmeztette erre, akkor nem ért a szakmájához. Áttekintettem az iratokat, amelyeket az irodámban hagytak. Bár igaz, hogy az Elliot és Vivian Dunbrook által örökbe fogadott gyermek adoptálását igazoló papírokat nem megfelelő módon iktatták...
- Meghamisították.
- Nem megfelelő módon iktatták. Mint azt az ön jogi képviselőjének is tudnia illene, a figyelmetlenség talán csak a bíróság, egy tisztviselő, munkatárs vagy asszisztens hibájából történt.
- Ezt nem tartom valószínűnek. - Lana is helyet foglalt. - Ugyanis az örökbefogadási kérelmet és a bírói végzést egyaránt minden fél aláírta, csak éppen a bírói pecsét tűnik hamisítványnak. És egyik okmányt sem vették fel a megfelelő bírósági jegyzékbe.
- Amiért feltehetően egy túlhajszolt és rosszul fizetett hivatalnok tehető felelőssé.
- A fizetésre és a gyermek átadására az ön apjának irodájában került sor, Mr. Carlyle. Az apja jelenlétében.
- Apám praxisa során számos csecsemőt helyezett el örökbefogadó szülőknél. És, mint egy sikeres ügyvéd esetében megszokott, rengetegen dolgoztak az ügyein. Ezenkívül ne felejtsek el, hogy apám elismert ügyvéd volt. Nevetséges azzal gyanúsítani, hogy szerepet vállalt volna egy ilyen szívtelen gyermekrablásban. Nem engedem, hogy a becsületébe gázoljanak, és azon keresztül az enyémbé is. Nem hagyom, hogy édesanyámat vagy a gyermekeimet kikezdje a pletyka.
- Eddig semmi olyasmit nem mondott, amit Atlantában ne hallottunk volna. - Jake érezte a nőben felgyülemelő feszültséget, ezért csitítólag a vállára tette a kezét. - Nekem nem olyan embernek tűnik, aki önmaga ismételtetésére pazarolná az idejét.
- Csak ha szükség van rá. Átérezem a helyzetüket Dr. Dunbrook, Mr. Cullen. Minthogy magam bizonyosodtam meg a nálam hagyott dokumentumok és újságcikkek valódiságáról, tudom, hogy a helyzetük valóban meglehetősen tragikus. Ugyanakkor, még ha elhinném, hogy az apámnak köze van mindehhez - ami nem áll fenn -, akkor sem segíthetnék.
- Ha annyira biztos ebben, akkor miért nem kérdezi meg az apját? - fakadt ki Callie. - Miért nem mutatja meg neki a papírokat, és miért nem kér tőle magyarázatot?
- Sajnos ez lehetetlen. Ugyanis halott. Az apám tíz nappal ezelőtt kajmán-szigeteki otthonában elhunyt. Éppen most tértem haza a temetéséről, miután segítettem jelenlegi feleségének a hagyaték rendezésében.
- Callie úgy érezte, kicsúszik a lába alól a talaj.
- És most higgyük el a szavának, hogy meghalt? Ilyen egyszerűen?

- Nem mondanám éppen, hogy egyszerűen. Már jó ideje betegeskedett. De nem, nem számítottam arra, hogy hisz a szavamnak. - Carlyle kinyitotta az aktatáskáját, és iratokat vett elő. - Az orvosi papírok, a halotti bizonyítvány és a gyászjelentés másolatai. - Callie-re nézve adta át Lanának az okmányokat. - Könnyűszerrel ellenőrizhetik.

- Azt állította, nem tudja, hol van. Ha már akkor is hazudott, talán most is csak fedezi magát.

- Nem hazudtam. Évek óta nem láttam az apámat. Tisztességtelenül bánt az anyámmal. Ráadásul a második feleségével is ugyanezt művelte. A harmadik? Róla nincs mit mondanom. Azt sejtettem, hogy feltehetően valahol a Kajmán-szigeteken vagy Szardínián tartózkodik. Évekkel ezelőtt vásárolt birtokot mindkét helyen, számos kedvese egyikének nevére. De nem éreztem kötelességemnek, hogy megosszam önökkel a feltételezésemet. Az a kötelességem, hogy megvédjem az édesanyámat, a feleségemet, a gyermekeimet, a saját hírnevemet és a praxisomat. És ez szándékomban is áll.

Carlyle felállt.

- Vége, Dr. Dunbrook. Bármit tett, vagy nem tett is apám, már meghalt. Többé nem tud válaszolni a kérdéseire, nem adhat magyarázatot, hogy megvédje magát. Én pedig nem hagyom, hogy a családomat üldözzék. Nem engedem, hogy a hozzátartozóimnak ártsanak. Ne háborgassák a halottakat. Egyedül is kitalálok.

22

Jake hallotta a cselló mély, fájdalmas hangját. Nem ismerte a darabot, még a szerzőjét se. Sosem volt füle a klasszikus zenéhez. De a hangulatát és így Callie-ét érezte.

Az asszony duzzogott.

Nem hibáztatta ezért. Úgy látta, több mint egy nyárra való hatás érte már. Legszívesebben fogta volna a nőt, hogy elvigye magával valahová. Bárhová. Mindig jól tudtak odébbállni. Talán túl jól is, vallotta be, majd elfordult a számítógépétől.

Párként sohasem vertek gyökeret sehol. És a férfi azelőtt ezt nem is tartotta fontosnak. Eddig nem, tette hozzá, majd felállt. Korábban minden a jelen idő körül forgott. Bármilyen eltökélten kutattak mások múltjában, a saját kapcsolatuk mindig is felszínes maradt.

Ritkán beszéltek a tegnapról, és soha nem gondoltak a holnappal. Az elmúlt év során pedig rengeteg ideje adódott eltöprengeni mindkettőn. Arra az egyszerű megállapításra jutott, hogy sok-sok holnapot akar együtt tölteni Callie-vel.

Ezt úgy látta megvalósíthatónak, ha feltárják egymás előtt a múltjukat, és arra építik fel a jelent, nem pedig csak meggondolatlanul rohannak előre.

Jó terv, gondolta. Legalábbis addig, amíg a nő múltja elemi erővel nem zúdult rá.

Innen nincs tovább. Nincs több odébbállás, világsavargás. Mindkettejüknek maradniuk kell.

Betévedt a konyhába, ahol Dory éppen az asztalnál dolgozott.

- Tegnap remek holmikat találtunk. A kőbalta, amelyet Matt kiásott, lenyűgöző - szólalt meg a nő.

- Csakugyan szép lelet. - Jake kinyitotta a hűtőt, és a sörért nyúlt, aztán mégis inkább a bort vette elő.

- Én éppen, khm, Bill jegyzeteit rendezgetem. Gondoltam, valakinek úgyis meg kell tennie.

- Ne fáradj, Dory. Majd én elintézem.

- Nem, én... szeretném, ha lehetséges. Nem valami barátságosan viselkedtem vele. Úgy értem, ugrattam néha... illetve folyton - helyesbített a nő. - Azzal, hogy folyton Callie után fut. Most rettentő rosszul érzem magam emiatt.

- Hiszen nem gondoltad komolyan - felelte Jake.

- A legtöbb ostobaságot sosem gondoljuk komolyan. Amíg nem lesz késő. Nevetségessé tettem. Nyílt színen.

- Talán jobban éreznéd magad, ha a háta mögött csináltad volna? - Kinyitotta a bort, és töltött egy pohárral a nőnek. - Magam is piszkáltam néha.

- Tudom. Köszí. - Dory elvette a poharat, de nem ivott belőle. - Téged nem hibáztatlak, hiszen mindketten hajtottatok Callie-re. A magatok módján - tette hozzá. Felnézett a mennyezet irányába. A lágy, távoli zene olyan hatást keltett, akár az éjszaka ablakon át beszűrődő hangjai. - Szép, de olyan szörnyen szomorú.

- A csellómuzsika sosem túl vidám. Én csak tudom.

- Nyilván. Tehetségesen játszik. Mégis furcsa. Egy régesz, aki magával hurcolja a csellóját az ásatásokra, hogy Beethovent játszhasson.

- Hát igen, ő nem bírna szájharmonikázni, mint mindenki más. Ne maradj fenn túl sokáig.

Jake a maradék borral és két pohárral felment az emeletre. Tudta, mit jelent, ha Callie becsukja a szobája ajtaját, de ezúttal fittyet hányt a jelzésre, és kopogás nélkül lépett be.

A nő az egyetlen széken, az ablakkal szemben ülve játszott. Hátrafogott haja szabadon hagyta ovális arcát.

A keze csellózás közben mindig olyan finomnak és nőiesnek látszik, gondolta Jake. Annak ellenére, amit Dorynak mondott, hiányzott neki az asszony muzsikálása.

Az asztalhoz ment, bort töltött.

- Menj ki. - Callie meg sem fordult, csak bámult ki az éjszakába. - Ez nem nyilvános koncert.

- Tarts szünetet. - Jake a nőhöz lépett, és odanyújtotta neki az olcsó bolti pohárba töltött fehérbort. - Beethoven várhat.

- Honnan tudod, hogy Beethovent játszom?

- Nem te vagy itt az egyetlen zeneértő és -kedvelő.

- Mivel számodra Willie Nelson a művészet megtestesítője...

- Vigyázz a szádra, kedvesem. Ne becsméreld a country kiválóságait, vagy megtartom magamnak a felnőtt nedűt.

- Hogyhogy bort hoztál nekem?

- Mert önzetlen és előzékeny férfi vagyok.
- Aki próbál megpuhítani engem a zsákmány reményében.
- Nyilvánvaló, de attól még előzékeny maradok.

A nő elfogadta a bort, belekortyolt.

- Látom, kitettél magadért. Remek bor. - A poharat a padlóra tette, aztán oldalra billentette a fejét, és a férfi hallgatta, ahogy elhúzta egy ismert countryszám elejét. - Ez már inkább a te ízlésed, mi?

- Szeretnéd megvitatni a népzene társadalmi és kulturális vonatkozásait, valamint a társművészetekre meg a törzsi szokásokra gyakorolt hatását?

- Ma este nem, professzor úr. - Még egyet kortyintott a borból. - Kösz az italt. De most távozz, hagyj magamra a gondolataimmal!

- Mára már eleget merengtél.

- Túlórázom. - Ismét letette a poharat - Menj el, Jake!

Válaszul a férfi leült a padlóra, a falnak támaszkodott, és jót húzott a borból.

Bosszúság futott át Callie arcán. Aztán újra kezébe vette a vonót, és a *Cápa* két hangból álló borzongató dallamába fogott.

- Nem érdekel.

A nő szája mosolyra görbült, de nem hagyta abba. Tudta, hogy Jake előbb-utóbb megtörik. Mindig megtört.

A férfi vagy harminc másodpercig bírta, aztán mindene viszkedett. Előrehajolt, megragadta a nő vonót tartó karját.

- Hagyd abba! - És bár borzongással küzdött, mégsem bírta visszatartani a nevetést. - Nagy szemét vagy, tudod?

- De még mennyire. Miért nem mégy el?

- Amikor legutoljára megtettem, az év legnagyobb részében a méregtől, a bánattól és a magánytól szenvedtem. És egyáltalán nem esett jól.

Callie megvonta a vállát.

- Ez nem rólad szól.

- Nem hát. Rólad. És ez fontos nekem.

Callie egészen elgyengült, a cselló nyakának támasztotta a homlokát.

- Istenem, mikor jutottam odáig, hogy ha ilyesmit mondasz, attól már ostobán érzem magam?

A férfi finoman megsimogatta a lábikráját.

- Miért voltam valaha olyan állapotban, amikor nem tudtam ilyesmit mondani? De ezúttal nem megyek el. Tudom, mit gondolsz, mi piszkálja egész nap a csőrödet. Hogy annak a szemétnek pont most kellett kipurcannia.

- Talán az ifjú Carlyle hazudik. Talán a halotti bizonyítvány csak hamisítvány.

Jake mereven a nőre szegezte a tekintetét.

- Talán.

- Tudom, mit gondolsz. Mi értelme volna? Tudja, hogy utánanéznünk. Az a mocskos meghalt, így most már sohasem nézhetek a szemébe, nem mondhatom meg, ki vagyok. Nem vehetem rá, hogy elárulja, amit hallani akarok. Nem fizet meg azért, amit tett. Már semmit sem tehetek ellene. A világon semmit.

- Ezek szerint itt a vége?

- Ez a logikus következtetés. Carlyle meghalt. Simpson és az a ribanc felesége eltűnt. Ha lenne rá elég időm és pénzem, talán felfogadhatnék egy nyomozót vagy akár egy egész csapatot, hogy szakadatlanul kerestessem őket. De ezt nem engedhetem meg magamnak.

- Akár odaállhatsz a szemétláda elé, akár nem, te akkor is tudod, ki vagy. Bármilyen árat fizetett volna, az semmit sem változtatott volna azon, amit a Cullen családdal, a szüleiddel és veled művelt. E percben nekik és neked csakis az számít, amit tudsz.

Jake érveit már maga is tucatszor végigfuttatta az agyában.

- Most mitévő legyek, Jake? Nem lehetek Suzanne és Jay Jessicája. Nem enyhíthetek a szüleim büntudatán, amelyet a történetekben vállalt szerepük miatt éreznek. Úgy hittem, hogy egyetlen dolgot tehetek: kiderítem a válaszokat, és bíróság elé állítatom a felelőst.

- Milyen válaszokat akarsz?

- Amilyeneket mindig is. Az összeset. Hányan voltak még? Hányan olyanok, mint én, mint Barbara Halloway? Felkutassam őket? Mit tegyek, ha megtalálom őket? Egyszerűen lépjek be egy ember életébe és forgassam fel, ahogy az enyémmel is tették néhány hónapja? Vagy hagyjam annyiban. Hagyjam kitartani a hazugságokat. Ne háborgassam a holtakat.

A férfi újra a falnak dőlt, és felvette a poharát.

- Mégis mióta hagyjuk mi a halottakat háborítatlanul?

- Ez volna az első alkalom.

- De miért? Csak mert dühös és letört vagy? Majd túléled. Carlyle meghalt. Azonban ez nem jelenti azt, hogy ne őrizné még most is a válaszokat. Tudomásom szerint a világon te értesz majdnem a legjobban ahhoz, hogy a halottakból kicsikard a válaszokat. Persze a legjobb én vagyok.

- Nevetnék, de most túlzottan is le vagyok törve.

- Tudod, hol lakott. Tudd meg, mivel foglalkozott ott. Kiket ismert, kivel tartotta a kapcsolatot. Hogyan élt. Áss le az élete mélyére, és tárd fel, amit keresel!

- Azt hiszed, nekem ez nem jutott eszembe? - Callie felkelt, és a csellóját behelyezte a tokjába. - Miután délután visszatértünk az ásatásra, ezerszer és ezerszer gondoltam végig minden lehetséges szemszögből. És egyik sem adott elfogadható indokot. Semmi olyan nem jut eszembe, ami azt sugallaná, hogy ezzel bárki számára is jót tehetnék. Ha továbbhaladok, és Carlyle a fókuszom, sőt a célpontom marad, azzal csak meghosszabbítom a szüleim szorongását és a Cullen család boldogtalanságát.

- Magadat ismét kifelejtetted az egyenletből.

Micsoda éleslátás, gondolta Callie.

- Rendben, magamnak talán megnyugvásomra szolgálna. Személyes és intellektuális szempontból is megkönnyebbülést jelentene, ha a kutatás eredményre vezetne. De mindez az

összes ellenérvvel szemben nem nyom eleget a latban. - A boráért nyúlt. - Ketten meghaltak, de most már abban sem vagyok biztos, hogy ennek köze van hozzájuk. Még azt sem vehetem biztosra, hogy a gyújtogatás Lana irodájában kapcsolatban áll az üggyel. Végére is Carlyle öreg és beteg volt. Ő maga semmi esetre sem ruccant át a marylandi vidékre, hogy megöljön két embert, rád lőjön, engem leüssön, végül felgyújtsa Lana irodáját.

- Az évek során minden bizonnyal rengeteg pénzt szedett össze a gyerekkereskedelemből. - Jake a poharába révedt. - Elegendőt ahhoz, hogy olyan embereket béreljen fel, akik gyilkolnak, nőkre támadnak és gyújtogatnak.

- Nem engedsz a negyvennyolcból, mi?

- Nem.

- Miért? - Callie a kíváncsiság és a reményvesztettség csapdájában enyhén bokán rúgta a férfit. - Miért akarod, hogy az ügy gyötörjön engem?

- Nem akarom. De addig fog gyötörni, amíg a végére nem jársz.

Újra megrúgta, csak azért is, aztán arrébbugrott.

- Mégis mióta ismersz te ilyen jól engem?

- Mindig is jól ismertelek. Csak azelőtt nem szenteltem kellő figyelmet ennek.

- Nem értem, mit akarsz. Úgyis tudod, hogy lefekszem veled.

- Mondjak valami meglepőt? - Csurig töltötte a poharát, és félig kiitta, mielőtt folytatta. - Azt akarom, hogy boldog légy. Jobban akarom, mint hittem. Mert... - Elhallgatott, és még egyet húzott a borból. - Mert jobban szeretlek, mint hittem.

A nőt valósággal letaglózta a megdöbbenés, és a hirtelen borzongás a szívétől a talpáig hatolt.

- Be kell csípned ahhoz, hogy ezt ki tudd bökní?

- Hát igen. Ne izélj, még új vagyok ebben.

A nő odalépett hozzá, és leguggolt, így egy szintre kerültek.

- Komolyan gondolod?

- Igen, egy kis bor tényleg segít. Igen, komolyan.

- Miért?

- Tudtam, hogy nem hagyod, hogy egyszerű legyen. Honnan a pokolból tudnám? Így van, és kész. Emiatt akarom, hogy boldog légy, és addig nem leled meg a boldogságot, amíg ezt le nem zárod. Ezért noszogatni és segíteni foglak. Amikor aztán ennek a végére jártunk, akkor áttérhetünk a kettőnk dolgára.

- És ez ilyen egyszerű.

- Bizony ám. - Jake fogta a nő poharát, és megtöltötte. - Most pedig húzz bele! - jelentette ki, majd a poharat Callie kezébe nyomta. - Hogy a hálózásba dönthesselek.

- Jobb ötletem van. - A nő felhajtotta a bort, félretette a poharat. - Én döntelek le téged!

- Mindig tiéd kell hogy legyen az utolsó szó, ugye? - Jake engedte, hogy a nő a karjánál fogva talpra állítsa. - Légy gyengéd velem.

- Ja, igen, persze. - Ezzel Callie leráncigálta az inget róla.

Jóval később ziháló lélegzettel, izzadtan terült el a férfi mellett. Elmosolyodott a sötétben.

- Most elég boldognak érzem magam.

A férfi végigsimította a csípője és a dereka vonalát.

- Ígéretes kezdet.

- El kell mondanom valamit.

- Ugye nem azt, hogy eredetileg férfi voltál? Kezdetől fogva féltem és gyanítottam, abból kiindulva, hogy milyen érzékeny vagy a szexben.

- Nem! Egyébként a megjegyzésed felettébb ostoba és szexista.

- Szexista, de nem ostoba. Jó néhány vélekedés a társadalmi egyenlőség szempontjából ma már nem elfogadható ugyan, de teljes mértékben azzá válik, amennyiben...

- Fogd be, Graystone.

- Oké, nem gond.

- Fordulj el. Nem akarom, hogy rám nézz.

- Nem nézek rád. Lehunyom a szemem. - Ám a nő bökdösésére és csipkedésére dohogva megfordult.

- Már többször állítottad azt, hogy nekem nem volt szükségem rád. Mármint azelőtt. Ám ez nem egészen pontos. Ne fordulj vissza!

- Nem is volt szükséged rám. Ezt egyértelműen az értésemre adtad.

- Azt képzeltem, hogy kiszaladnál a világból, ha az ellenkezőjét feltételeznéd. Nem éppen a hosszú távú kapcsolataidról voltál híres. Ahogy én sem.

- Kettőnk esete más volt.

- Azt tudtam, hogy nekem hiányzol. És ez megrémített. Ha visszafordulsz, máris elhallgatok.

A férfi magában káromkodva nyugton maradt.

- Rendben.

- Nem számítottam arra az érzésre, amely irántad támadt fel bennem. Azt hiszem, még a romantikus alkatok sem számítanak arra, hogy így bekebelezzék őket.

- Tökéletesen megértettelek, amikor a munkáról vagy másokról, általánosságokról esett szó. - Callie felsóhajtott - De kettőnk esetében sohasem értettelek meg. Egyébként ez részben annak köszönhető, amit te neveltetésnek nevezel. El sem tudok képzelni olyan párt, akik jobban szeretnék egymást, mint a szüleim. Főként szóban. Mégis mindig azt láttam, hogy erre elsősorban anyámnak volt szüksége. Feladta a zenélést, elköltözött a családjától, és a tökéletes orvos tökéletes feleségévé vált, mert az apja elismerésére vágyott. Persze maga döntött így, tudom. És boldog. De én mégis kevesebbre tartottam emiatt. Megfogadtam, hogy soha senki kedvéért nem húzódom háttérbe. Senkihez sem fogok annyira ragaszkodni, hogy ne élhetnék nélküle is teljes életet. Ám amikor te berobbantál az életembe, úgy kellett összeszednem a darabjaimat, hogy meg ne feledkezzek arról, akinek lennem kell.

- Én sosem akartam, hogy feladj bármit is.

- Nem. De én rettegettem attól, hogy mégis megteszem. Hogy képtelen leszek anélkül dönteni, hogy azon töprengenék, vajon te mit tanácsolnál. Édesanyám folyton ezt csinálta. „Kérdezzük meg apádat.” „Meglátjuk, apád mit szól hozzá.” Valósággal megőrjített. - Röpké nevetést hallatott, aztán megingatta a fejét. - Tiszta ostobaság, ha jobban belegondolok. Én mégis kiemelttem ezt a mozzanatot a szüleim házasságából, és személyes ügyet kreáltam belőle. Nem akartam, hogy szükségem legyen rád, mert az engem elgyengített, téged pedig erősebbé tett volna. Ráadásul már eleve megbolondított a tudat, hogy én jobban szeretlek téged, mint te engem, és ez előnyt ad neked.

- Szóval versengtünk?

- Részben. Minél inkább hátrányban éreztem magam érzelmileg, annál jobban nógattalak. És minél jobban nógattalak, te annál jobban elzárkóztál előlem, amitől én csak még erőszakosabb lettem. Azt akartam, hogy bizonyítékát add annak: szeretsz.

- De én sohasem tettem.

- Így van, sohasem. Én pedig képtelen voltam eltérni azt, aki nem működött együtt annyira, hogy jobban szerettem engem, mint én őt, hogy enyém lehessen az irányítás. Ezért akartalak megbántani. Mélyen megsebezni. Ezt akartam, mert azt képzeltem, nem tudom megtenni.

- Bizonyára boldogít a tudat, hogy apró, véres cafatokra szakítottad szét a szívem.

- Igen. És pocsék ember vagyok, amiért annyira boldogít.

- Örülök, hogy segíthettem. - A férfi magához vonta a nő karját, és csókot lehelt a kézfejére.

- Te alig bírtad kibökní, hogy szeretsz. Én pedig félek attól, hogy szeresselek. Mégis mi a fenéhez kezdjük egymással?

- Nekem úgy tűnik, egymásnak teremtett bennünket az ég.

Callie az arcát Jake hátára fektette.

- Istenem, talán igazad lehet.

Ne háborgassuk a holtakat, merengett Callie, miközben finoman megtisztogatta egy több ezer éve halott asszony kézcsontjait. Vajon ez a nő, aki a halálakor már legalább a hatvanas éveit taposta, egyetértene, töprengett Callie? Nem dühítené, döbbentené, rémítené meg a tudat, hogy egy idegen háborgatja a csontjait egy más korban, egy más világban?

Vagy talán megértené, és örömmel töltené el, hogy ezek az idegenek tiszteletből tanulni akarnak tőle? Róla.

Vajon beleegyezne-e abba, morfondírozott Callie, miközben gyorsan papírra vetett egy jegyzetet, hogy feltárják, elmozdítsák, megvizsgálják, feljegyezzék, hogy növelhessék a tudásukat arról, ki volt ő, hogyan és miért élt?

Megannyi kérdésre nem találhatnak választ. Kioskodhatnak, hány évet élt, mi okozta a halálát, mit evett, milyen szokások szerint, milyen egészségesen élt, de azt sosem tudhatják meg, kik voltak a szülei, a szeretői, a barátai. A gyermekei. Sosem tudhatják meg, min

nevetett vagy sírt, mitől rettegett és mi dühítette. Sosem tudhatják meg, milyen személyiség volt valójában.

Végeredményben nem ezt akarja megtudni saját magáról is? Mi teszi Callie Dunbrookot azzá, ami, túl a rendelkezésére álló adatokon? Túl az ismeretein.

Milyen ember valójában? Elég kemény, elég kitartó ahhoz, hogy a tudás szentségét szem előtt tartva kutassa fel a válaszokat? Mert ha nem, akkor az élete vakvágányra sodródott. Mit keres itt egy régen elhunyt asszony maradványait feltárva, ha a saját múltja maradványait képtelen feltárni?

- Mi ketten egy csónakban evezünk - sóhajtott fel, és letette az írómappáját -, és az a gond, hogy én evezek. Az eszem a helyén van. Bőséges tapasztalat segít ebben. Csak azt nem tudom, vajon a szívemről is elmondhatom-e ugyanezt, a szívem is helyén van-e.

Menni akart. Összepakolni és itthagyni az ásatást, a haláleseteket, a Cullen családot, a kérdések rengetegét. Azt kívánta, bár sosem hallotta volna Marcus Carlyle vagy Henry és Barbara Simpson nevét.

Úgy gondolta, talán még együtt is tudna élni ezzel. A szülei talán nem éreznék magukat jobban, ha egyszerűen felhagyna ezzel? Ha félretenné. Eltemetné és elfelejtené.

Akadnak más régészek is, akik irányítani tudnák az antietami ásatást. Akik nem ismerik Dolant, se Billt, akiket a tó szikrázó víztükre nem rájuk emlékeztetné minden egyes alkalommal, amikor ránéznek.

Ha elmenne, akkor folytathatná tovább a saját életét - azt a részét, amely már egy éve megszűnt létezni. Többé semmi értelme ezt tagadnia, legalábbis magának. Egy része egyszerűen megállt, amikor Jake elhagyta.

Ha kapnak egy második esélyt, miért ne ragadnák meg? Távol innen. Távol innen végre elkezdhetnék megismerni egymást - lépésről lépésre. Megismerni a rétegeket, amelyekre az első alkalommal fittyet hánytak a nagy rohanásban, hogy megszerezzék a másikat.

Különben is, miért érezne felelősséget - itt, ahol alig két hónapot töltött az életéből? Miért tenné kockára saját magát, a boldogságát, talán még mások életét is csupán azért, hogy mindent kiderítsen egy olyan dologról, amin senki sem változtathat?

Szándékosan elfordult a csontoktól, amelyeket oly alapos műgonddal tárt fel. Kiugrott a mélyedéséből, és levergette a földet meg a koszt a nadrágjáról.

- Add a kezed! - Jake megfogta a karját, és kihúzta a parcellájából. Percek óta figyelte a nőt, látta az arcán az elcsigázott kétségbeesést.

- Kész vagyok. Kész, befejeztem.

- Pihenj egy percet. Bújj az árnyékba. Sőt, menj és aludj egy órát a lakókocsiban.

- Ne akard megmondani, mi kell nekem. Nem érdekel! - Callie a mögötte fekvő leletre mutatott. - És ha nem érdekel, akkor nem tartozom ide.

- Elfáradtál, Callie. Testileg és szellemileg is. Dühös vagy, és most magadat marcangolod, mert nincs más, akibe belerúghatnál.

- Itthagynom az ásatást. Visszamegyek Philadelphiába. Itt már semmi sem maradt a számomra, és én sem adhatok senkinek semmit

- Én itt vagyok.

- Ne gyere megint ezzel. - Utálta hallani a remegést a saját hangjában. - Most nem vagyok olyan kedvemben.

- Csak azt kérem, hogy vegyél ki pár napot. Pihend ki magad. Kösd le magad papírmunkával, vagy utazz el a laborba, ami neked tetszik. Ha kiszellőztetted a fejed, és még mindig be akarod fejezni, beszélünk Leoval, és segítünk neki megtalálni az utódainkat.

- Hogyhogy az utódainkat?

- Ha te mégy, akkor én is.

- Istenem, Jake. Nem tudom, felkészültem-e erre.

- Én igen. Ezúttal akkor is rám fogsz támaszkodni, ha nekem kell kirúgnom a lábadat.

- Haza akarok menni. - Könnyek szöktek a szemébe, sírás fojtogatta a torkát. Egy pillanatra megrettent attól, hogy nem tudja visszatartani. - Normális életet akarok.

- Rendben. - Jake magához húzta, aztán gyorsan megrázta a fejét, amikor Rosie elindult feléjük. - Kiveszünk pár napot. Én majd beszélek Leoval.

- Mondd meg neki... Istenem, fogalmam sincs, mit mondjak neki. - Callie elhúzódott, és próbálta visszanyerni az önuralmát. Ekkor megpillantotta Suzanne autóját, amint épp leállt az út mentén. - Jézusom. Hát ez remek. Ez aztán remek.

- Menj be a lakókocsiba. Én majd megszabadulok tőle.

- Nem. - Megsimította az arcát, hogy meggyőződjön a szárazsága felől. - Ha már itthagynom az ásatást, a legkevesebb, amit megteszek, az, hogy magam közlöm Suzanne-nel. De azt nem venném zokon, ha velem maradnál.

- Ha még nem tűnt volna fel, egy ideje már veled vagyok.

- Callie! - Suzanne meglehetősen jókedvűnek látszott, ahogy bejött a kapun. - Jake! Épp arra gondoltam, milyen szórakoztató is lehet ez az egész. Ez korábban még nem jutott eszembe, pedig biztosan az.

Callie a nadrágjába dörgölte a kezét.

- Néha az.

- Főként ilyen szép napon. Remek ma az idő, olyan üde és derült. Azt hittem, Jay előbb ér ide, de ezek szerint késik.

- Bocsáss meg. Talán megbeszéltünk valamit mára?

- Nem. Én csak... Na jó, nem várom meg. Boldog születésnapot! - mondta az asszony, azzal átnyújtott egy ajándékcscskót.

- Köszönöm, de a születésnapom csak... - Callie hirtelen dermedt tekintettel meredt a mutatós, kék csillagokkal díszített csomagra, amikor belehasított a felismerés. Jessica születésnapja.

- Sejtettem, hogy nem fog eszedbe jutni. - Suzanne Callie csuklójára akasztotta a zacskó fülét. - De olyan hosszú ideig vártam, hogy végre személyesen is boldog születésnapot kívánhassak neked.

Suzanne arcán nyoma sem látszott sajnálkozásnak vagy bánatnak. Sugárzott róla a boldogság, ami megakadályozta Callie-t abban, hogy elforduljon tőle.

- Hát. - Újra a zacskóra vetette a tekintetét. - Nem is tudom, mit gondoljak. Először is kissé bosszantó, hogy újra egy évvel öregebb lettem, főként, hogy ez az utolsó a súlyos harmadik iksz előtt. Ráadásul most még korábban is kell átesnem ezen.

- Csak várd ki, amíg eléred az ötvenet. Az aztán a súlyos! Tortát is sütöttem. - Suzanne az autó felé mutatott. - Azzal talán jobban elviselhető.

- Tortát sütöttél nekem - suttogta Callie.

- Bizony! És nem félek bevallani, hogy manapság már nem sokan esznek olyan tortát, amely Suzanne saját konyhájában készült, Suzanne saját szorgos keze által. Megérkezett Jay. Volna pár perced?

- Persze.

- Szólok neki, hogy hozza ide a tortát a kocsiból. Mindjárt jövök.

Callie dermedten állt, a fényes csomag himbálódzott a kezében.

- Hogy képes erre? Istenem, Jake, hiszen majd szétveti a boldogság! Hogy képes ünnepelni?

- Te is tudod az okát, Callie.

- Mert az életem számít neki. És ez soha nem volt másképp. - Lepillantott az ajándékcacskóra, aztán vissza a régen elhunyt asszony maradványaira. - Nem engedi, hogy elhagyjam.

- Kicsim! - Jake lehajolt, és megcsókolta a nőt. - Te sem engedted volna meg soha magadnak. Gyere, együnk tortát!

A csapat úgy vetette rá magát a tortára, mint a sáskahad a termésre. Talán éppen erre volt szükségük, töprengett Callie a nevetés hallatán, hogy levessék a Bill halála miatt támadt bűntudatot és elkeseredettséget. Egy kis gondtalan dőzsölésre, egy félórányi egyszerű emberi élvezetre.

A fák hús árnyékában ülve elvette a becsomagolt ajándékot, amelyet Jay nyújtott át neki.

- Suzanne a megmondhatója, hogy nem vagyok az ajándékok kiválasztásának mestere.

- A negyedik évfordulónkra autós matricákat kaptam.

A férfi elmosolyodott.

- Azóta sem köszörültem ki a csorbát.

Callie kellemes hangulatban bontotta ki a csomagot. Olyan fesztelenek voltak együtt, mintha más embereket látott volna, mint akikkel Lana irodájában találkozott.

- Hát, ez simán veri az autós matricákat. - Megsimította a Pompejiről szóló díszes album borítóját. - Ez csodálatos. Köszönöm.

- Ha nem tetszik, én...

- De tetszik. - Nem is esett annyira nehezére odahajolni és csókot nyomni az arcára. Annál nehezebb volt azt látnia, hogy a férfi nagy nehézségek árán lett csak úrrá a döbrent hálán, amelyet ez az egyetlen apró gesztus váltott ki belőle.

- Örülök. - Kinyújtotta a karját, és vaktában megfogta Suzanne kezét. - Hm. Örülök, mert már hozzászoktam, hogy kicserélik az ajándékaimat.

Suzanne túljátszott sértődöttséggel vágott vissza.

- Hát nem megtartottam azt a ronda, kerámiapintyes zenedobozt is, amelyet Valentin-napra kaptam? A *Feelings*et játsza - magyarázta Callie-nek.

- Hűha, hát tényleg nem ez az erősségeitek. Micsoda mázli. - Felvette az ajándékcscskót, és a díszcsomagolásból kiemelte az ékszeresdobozt.

- A nagymamámé volt. - Suzanne és Jay keze összekulcsolódott, ahogy Callie kiemelte a tokból az egyszerű gyöngysort. - Az esküvője napján adta át az édesanyámnak, ő pedig nekem, szintén az esküvőm napján. Remélem, nem bánod, de szerettem volna, ha megkapod. Bár soha nem ismerted őket, azt reméltem, értékeled ezt a köteléket.

- Meseszép! Persze hogy értékelem. - Callie hátrapillantott az ásatásra, ahol ősi csontok heverték a földben. Jake-nek igaza volt. Sosem lesz képes elhagyni őket. Óvatosan visszatette a gyöngysort a dobozba. - Egyszer majd mesélsz nekem róluk. És akkor megismerem őket.

23

Lana számára a tartalmas és élvezetes szabadtéri tevékenység fogalmát a lombok árnyékában tartott nyári piknikezés, a Margarita koktélok tengerparti kortyolgatása, a kert gondozása egy szép reggelen és talán a hétvégi sielés merítette ki - ez utóbbi esetében persze a hangsúlyt a sielés utáni programokra helyezte.

Sohasem képzelte el magát úgy, amint egy mezőn letáborozva szénné égett hotdogot rágszál egy ügyfele társaságában. Ugyanakkor persze a Callie és közte kialakult ügyvéd-ügyfél kapcsolatot semmilyen szempontból nem nevezhette hagyományosnak.

- Kérsz egy sört? - Callie lusta mozdulattal nyitotta fel a hűtőtaszka fedelét.

- Nem iszik sört. - Doug a hűtőtaszkába nyúlt. - De én igen.

- Attól tartok, pillanatnyilag nincs raktáron pinot noir. - Callie dobott egy doboz Coors sört a férfinak. - Kezdem élvezni a helyzetet. Mint egy hamisítatlan kettős randi.

- Lefoglalom a hátsó ülést, amikor mindannyian visszamegyünk az autóhoz hancúrozni - jelentette ki Jake, miközben egy chipses zacskóban kotorászott.

- Majd nem felejték el megnézni az órámat, ha hozzáfogunk. - Lana szüntelenül fészkelődött, kényelmesebb testhelyzetet keresett, és közben lecsapott egy szúnyogot. - Nem lenne tisztességes, ha azt az időt is kifizettetném. Addig is... - Kifésülte a haját a szeméből, és előhúzott egy dossziét. - Ellenőriztem a halotti bizonyítványt, és személyesen beszéltem Carlyle orvosával. Mivel engedélyt kapott rá a legközelebbi hozzátartozótól, hajlandó volt részletekbe bocsátkozni Carlyle betegségét illetően. Nyolc évvel ezelőtt diagnosztizálták nála a rákot, és akkor ki is kezelték. Aztán nemrégiben kiújult. Múlt év áprilisában kezdték meg a kemoterápiát, júliusban kórházba utalták Carlyle-t, mivel az állapota rosszabbodott. Miután

letettek a gyógyulásról, kiengedték, és augusztusban egy otthonban helyezték el. - Letette a dossziét, és Callie-re nézett. - Ebből arra következtetek, hogy Carlyle az állapota miatt nem utazhatott sehová, és semmilyen bizonyíték nem utal arra, hogy elhagyta volna a kajmán-szigeteki lakóhelyét. Lehetséges, hogy telefonon érintkezett valakivel, de ezt is kétkellem. Nagyon beteg volt.

- Most pedig nagyon halott - jelentette ki Callie.

- Talán sikerül elég bizonyítékot összeszednünk ahhoz, hogy a bírósághoz forduljunk, és sikerülhet rávenni a bírót arra, hogy berendelje Carlyle nyilvántartását. Feltehetően vezetett valamilyen nyilvántartást, Callie, és talán segít, ha láthatod. De ez mindenesetre hosszadalmas lesz, és nem garantálhatom, hogy sikerrel járunk azzal, ami jelenleg a rendelkezésünkre áll.

- Akkor további adalékokat kell szereznünk. Felfedeztük a kapcsolatot Barbara Halloway és Suzanne, illetve Simpson és így a szüleim között. Mindez Carlyle-hoz vezet. És találunk még többet is.

- Miért fontos ez neked? - Doug felemelte a karját, aztán leejtette. - Tudod, mi történt. Talán nincs rá bizonyítékom, de anélkül is tudod. Carlyle pedig elhunyt, szóval miért fontos?

Callie a hűtőtáskába nyúl, elővett egy alufóliába burkolt kis csomagot. Kibontotta és körbekínálta.

- Tortát sütött a születésnapomra.

Doug szemügyre vette a fehér cukormázzal és rózsaszírmot mintázó marcipánokkal díszített süteményt, aztán tört a sarkából.

- Értem.

- Nem szerethetem őt úgy, ahogy te. Sem az apádat. De attól még egyáltalán nem közömbösek a számomra.

- Sokan dolgoztak Carlyle-nak - szólt közbe Jake. - Az irodáiban, a hálózatában. Házasság volt abban az időben, amikor Callie-t elrabolták. Azóta kétszer újranősült. És valószínűleg más nőkkel is folytatott viszonyt. Bármilyen óvatos természet, akkor is beszélt valakinek. Hogy kiderítsd, kinek és mit, tisztább képet kell nyerned róla. Ki volt Marcus Carlyle? Mi vezérelte?

- A nyomozó jelentése sokat elárul. - Lana belelapozott a dossziéba. - A bostoni és seattle-i titkárnője már nem dolgozik a szakmában. Úgy sejtjük, hogy újra férjhez ment, és Észak-Carolinába költözött, de egyelőre nem sikerült felkutatni őt. Az ügyvédsegédjével beszélt a nyomozó. Semmi sem utal arra, hogy amaz is benne lett volna. A többi alkalmazottról szóló jelentés sem azt mutatja, hogy bármelyikükkel kapcsolatban maradt, miután Bostonban befejezte a működését.

- És a környezete? Más ügyvédek, az ügyfelei, a szomszédai?

- A nyomozó néhányukkal beszélt is. - Lana széttárta a kezét. - De mégiscsak egy húszéves szakadékot próbálunk áthidalni. Sokan közülük meghaltak, elköltöztek, vagy egyszerűen csak még nem bukkantunk a nyomukra. Gondolkozzunk józanul: ha ebben az irányban akarsz elindulni, akkor egész csapat magánnyomozóra és sokkal több időre meg pénzre lesz szükség.

- Én elmehetek Bostonba. - Doug tört még egy darabot a tortából. - Vagy akárhová. - Vállat vont, amikor Callie rászegelte a tekintetét. - Végül is az utazás a munkám. Miközben az ember könyvek után kutat, próbálja megállapítani, hogy egy kötet valóban az-e, aminek

mondják, sok mindenkivel beszél, és rengeteg kutatást végez el. Úgyhogy odautazom, és felteszek néhány kérdést. Kérhetek egy szívességet? - fordult Jake-hez.

- Mi lenne az?

- Vigyáznál a nőmre és a fiára, amíg távol vagyok?

- Örömmel.

- Egy pillanat. - Lana nyugtalanul csapta be az aktát. - Jake-nek anélkül is elég gondja van, hogy miattam aggódna. Egyébként pedig nem igazán tudom, mit szóljak ahhoz, hogy már a „nőd” vagyok.

- Te kezdted. Te hívtál randira.

- Vacsorára. Az ég szerelmére!

- Aztán szép lassan behálóztál. - Doug beleharapott a hotdogjába, de teli szájjal is folytatta.

- Most, hogy megkaparintott, már nem tudja, mihez kezdjem velem.

- Hah! Behálóztalak. - Lana egyebet nem tudott szólni, úgyhogy fogta Callie sörét, és beleivott.

- Bárhogy is, jobban érezném magam, ha tudom, hogy vigyázol rá meg Tyra, amíg visszatérek. Addigra talán - tette hozzá Doug Lanához fordulva - te is kiötlöd, mihez kezdj velem.

- Ó, jelenleg akadna egy-két egészen használható ötletem.

- Aranyosak, nem? - Callie megkapirgálta a cukormázast, majd lenyalta, ami az ujjára ragadt. - Galambocskáim, ti aztán jobb kedvre derítettetek.

- Igazán sajnálom, hogy nem maradhatok, amíg nem dőlsz a nevetéstől, de haza kell mennem Tylerért. A dossziében mindent megtalálász. Ha bármi kérdésed támadna, nyugodtan hívj fel.

- Hazakísérlek. - Doug felállt, aztán kezét nyújtott Lanának is.

A nő mintegy meglepetten vette tudomásul, hogy a sörösdoboz a kezébe került, és visszaadta Callie-nek.

- Ti ketten meddig maradtok itt ma este?

- Matt és Digger hajnali kettőkor váltanak fel.

Lana a földhalmok, gödrök és mélyedések, a tó meg az erdőség irányába sandított.

- Nem mondhatnám, hogy szívesen tölteném az éjszakámat idekint. A körülményektől függetlenül.

- Nem mondhatnám, hogy szívesen tölteném a nappalomat kosztümben. A körülményektől függetlenül. - Callie megemelte a sörét. - Mindenkinek megvan a maga bogara.

Doug megvárta, míg Lana lefektette a fiát. Addig is azzal töltötte az idejét, hogy a könyvespolcokon álló fényképeket tanulmányozta. Különös tekintettel arra, amelyiken Lana egy szőke hajú férfinak támaszkodott, aki átkarolta a csípőjét.

Steven Campbell, gondolta. Jól festettek együtt. Nyugodt, kiegyensúlyozott, boldog pár.

A srác az apja szemét örökölte, morfondírozott Doug, és közben a zsebébe csúsztatta a kezét, nehogy leemelje a fényképet a polcról. A férfi mosolya, a mozdulat, amellyel az állát Lana feje búbjára hajtotta, örömet, szeretetet, meghitt közelséget sugárzott.

- Remek ember volt - szólalt meg a nő halk hangon. A szekrényhez ment, és levette a fotót.
- Ezt a fivére készítette. Családi látogatásra érkeztünk hozzájuk, akkor jelentettük be, hogy gyereket várok. Ez volt életem egyik legemlékezetesebb pillanata.

Óvatosan visszatette a képet.

- Épp arra gondoltam, milyen jól mutattok együtt. Meg hogy Ty mindkettőtök vonásait örökölte. A te szádát, az ő szemét.

- A vonzerejét és a kedélyét. Steve örökké tervezgetett miután Tyler megszületett. Baseballozás és biciklizés. Steve imádta az apaságot, sokkal előbb beletanult, mint én az anyaszerepbe. Néha azt hiszem, talán amiért olyan kevés időt kapott rá, valahogy képes volt hosszú éveket belesűríteni abba a néhány rövid hónapba, amelyet a fiával tölthetett.

- Mindkettőtöket szeretett. Látni azon, ahogy átölel benneteket.

- Igen. - Az asszony elfordult. Egyszerre meglepte és megborzongatta, hogy Doug egyetlen kép alapján felfedezte és megértette mindezt.

- Nem az ő hiányát akarom pótolni melletted. Sem pedig Ty mellett. Pontosan tudom, mennyire lehetetlen kitölteni az ilyen tátongó űrt. Gyerekként még azt hittem képes vagyok rá, sőt ez a kötelességem. Ehelyett azonban csak tehetetlenül figyeltem, ahogy a szüleim eltávolodtak egymástól, a szakadék egyre jobban elmélyedt és kiszélesedett. Rengeteg düh gyülemllett fel bennem emiatt, amit akkor még észre sem vettem. A düh forrása elől menekültem el mind földrajzilag, mind érzelmileg. Egyre tovább és tovább maradtam távol.

- Bizonyára szörnyen nehéz lehetett.

- Most, hogy a húgom visszatért, sokkal nehezebb. Mert arra készítem, hogy egész eddigi életemet más megvilágításban lássam. Nem tartottam ki a szüleim mellett, sőt voltaképpen senki mellett sem.

- Doug, ez nem igaz.

- Ez a színtiszta igazság. - Fontos, hogy Lana tudta, megértette ezt, döbrent rá a férfi. Megértette, hogy ő készen áll a változásra. - Elmenekültem tőlük, mert nem akartam, nem bírtam együtt élni egy kísértettel. Mert azt képzeltem, nem vagyok elég fontos a szüleimnek ahhoz, hogy összetartsam őket - és ezért őket hibáztattam. Őket hibáztattam - vallotta be. - És azóta minden kapcsolatból kihátráltam. Felnőttként sosem volt rendes otthonom, és soha nem is próbáltam teremteni. Soha nem akartam gyerekeket, mert az felelősséggel és aggodalommal járt volna. - A nőhöz lépett, és kézen fogta. - Nem akarom átvenni Steve helyét, de esélyt szeretnék arra, hogy meglegjmem a saját helyem melletted és Ty mellett.

- Doug...

- Arra kérlek, hogy add meg nekem ezt az esélyt. Arra kérlek, hogy gondold ezt végig, amíg távol leszek.

- Nem tudom, megengedhetem-e magamnak, hogy újra így szeressem. - Lana ujjai bizonytalanul kulcsolták át a férfi ujjait - Nem tudom, hogy van-e elég bátorságom hozzá.

- Elnézlek téged, ezt a helyet, az emeleten alvó kisfiút, és szemernyi kétségem sincs afelől, hogy megvan a bátorságod. - Doug megcsókolta a homlokát, az arcát, az ajkát. - Gondold ezt át nyugodtan. Majd megbeszéljük, ha visszatérek.

- Maradj itt ma éjszakára! - Lana szorosan magához ölelte a férfit. - Maradj ma éjszakára!
- Biztos, hogy ezt akarod?
- Igen, igen! Biztos.

Callie sötétedésig dolgozott. Amikor befejezte a munkát, kinyújtózott, és a lépcső felé pillantva eltervezte másnapi teendőit. Befejezi a női koponya feltárását, aztán személyesen felügyeli az átszállítását a laborba. Utána pedig folytatja a kutatást abban a parcellában.

Leo érkezését másnapra vártak, így elhatározta, hogy átadja neki a filmtekercseket és a jelentéseket.

Jake-kel el kell végezniük az újabb felmérést, hogy aztán megint feloszthassák a terepet.

A hosszú távú időjárás-előrejelzésre is vet majd egy pillantást, és annak megfelelően készül fel.

Jelenleg úgy festett, hogy a következő napokban folytatódik a meleg, derült idő. Tökéletes légköri viszonyok az ásáshoz: a hőmérséklet nem haladja meg a huszonöt fokot, és a páratartalom is visszatért a normális keretek közé.

Elmerengett, elengedte a füle mellett a countryzene halk zümmögését, amelyet Jake hallgatott, és helyette az éjszaka hangjaira összpontosított. Északra egy autó húzott el, délre időről időre egy béka vagy hal csobbant a tó vizében. A vadászkapó a farmon megugatta a felkelő holdat Lana nem tudja, mit veszít, gondolta Callie, miközben kiélvezte, ahogy a hús szellő az arcát cirógatta. Fensőbbbéke honolt a szabad tájon, amilyen zárt falak között elképzelhetetlen.

Elterült a földön, ahol előtte már annyian aludtak. Évekkel, évszázadokkal, történelmi korokkal korábban. És alatta több titkot rejtett a talaj, mint amit a civilizáció valaha is feltárhat.

De amit feltártak, az mindig lenyűgözte.

Hallotta Jake ceruzájának sercegését a papíron. A férfi a lámpája halvány fényénél gyakran késő éjszakáig rajzolgatott. Callie gyakran eltöprengett, vajon miért nem a képzőművészetet választotta a tudomány helyett. Mi vette rá arra, hogy tanulmányozza az embert, ahelyett hogy vászonra álmolta volna?

És miért nem kérdezte meg ezt tőle soha?

Fél szemmel a férfira sandított.

Milyen nyugodt, gondolta. Láta az álla ívén, a szája állásán. Jake levetette a sapkáját, az enyhe szellő elfújta a hajtincseket az arcából.

- Miért nem ebből élsz? Úgy értem, a művészetből?

- Mert nem elég jó.

A nő áthemperedett a hasára.

- Mármost a művészet vagy a te tudásod?

- Mindkettő. A festészet nem érdekelt annyira, hogy annyi időt és energiát fektessenek bele, amennyit megkívánt volna. Hozzáteszem, hogy nem is lett volna elég vagány meló az egyetem alatt. Már az sem tetszett, hogy nem állt szándékomban a családi farmon dolgozni, hát még az, hogy felcsapjak festőnek? Jesszusom, az öregem elsüllyedt volna székenében.

- Nem támogatott volna?

Jake a nőre pillantott, aztán lapozott egyet a vázlatfüzetében, és újabb rajzhoz fogott.

- Nem állt volna az utamba, meg sem próbálta volna. De akkor sem értette volna meg. Én sem. Az én családomban a férfiak földet művelnek, vagy lovat, tehenet tenyésztnek. Nem irodákban, műtermekben ügködnek. A családomban én szereztem először egyetemi diplomát.

- Ezt nem is tudtam.

Vállat vont.

- Nem nagy ügy. Már gyerekkoromban megragadt az antropológia. Hogy megelőzzék a bajt, nyaranta táborba küldtek. Nagy ajándékot adtak ezzel, hiszen szükségük lett volna rám a farmon. Hatalmas áldozatot hoztak azért, hogy egyetemre mehessek, még az ösztöndíjak mellett is.

- Büszkéek rád?

Jake egy pillanatra hallgatott.

- Amikor legutoljára otthon jártam, ez úgy öt-hat hónapja lehetett, épp csak beugrottam. Nem szóltam előre. Édesanyám kitett még egy terítéket a vacsoraasztalra. Illetve kettőt, a másikat Diggernek. Az apám bejött, ingatta a fejét. Evés közben a farmról, a családról, a munkámról beszélgettünk. Majd egy év után láttam őket akkor, mégis mintha csak egyetlen nap telt volna el közben. Semmi ünnepi vacsora, érted, mire gondolok. De aztán később véletlenül a polcra sandítottam, és megpillantottam két antropológiai témájú könyvet apám westernkötetei között. Sokat jelentett a tudat, hogy utánaolvastak a munkámnak.

Callie megérintette a férfi bokáját.

- Ilyen szépéket meg sohasem meséltél róluk.

- Tessék. - Jake megfordította a lapot, hogy a nő is láthassa. - Elég felületes, de azért hasonlít rájuk.

A hosszúkás arcú nő szeme sarkát ráncok redőzték, a szája fanyar mosolyra görbült. Hosszú haja egyenes szálú. A férje napbarnított, szélcserezett, csontos arcában a mélyen ülő szempárhoz egyenes orr és megfontolt száj társult.

- Hasonlítasz rájuk.

- Egy kicsit.

- Ha ezt elküldenéd nekik, bekereteztetnék, és kitennék a falra.

- Na persze.

Időben felpillantott, hogy lássa a férfi arcán átsuhanó zavart, és kikapja a kezéből a rajzot.

- Fogadjunk! Száz dollárt teszek rá, hogy ha ezt elküldöd nekik, amikor legközelebb hazalátogatsz, a falon lóg majd bekeretezve. Reggel postára adhatod. Van még víz a hűtőgaskában?

- Talán. - Jake mogorva arcot vágott, aztán elfordult, és kinyitotta. Olyan hosszú ideig maradt így, hogy Callie bokán rúgta.

- Van vagy nincs?

- Van. Találtam. - Jake visszafordult. - Valaki zseblámpával mászkál az erdőben. - Teljesen nyugodt hangon beszélt, miközben átnyújtotta az üveget a nőnek.

Callie tekintete egy szívdobbanásnyi időre az ő szemére szegeződött, aztán elnézett a válla felett. Bár a szíve kalapált, higgadtan lecsavarta a palack kupakját, és a szájához emelte a vizet, miközben a fák között cikázó fénysugarat figyelte.

- Talán gyerekek vagy a szokásos fajankók.

- Talán. Menj vissza a lakókocsiba, és hívd a seriffet.

- Minek? - Callie lassan visszacsavarta az üveg kupakját. - Ha megteszem, nélkülem nézed meg. És ha kiderül, hogy csak néhány helyi tuskó próbál ráijeszteni a nagyvárosi betolakodókra, akkor engem néznek majd idiótának. Együtt nézzük meg. Közösen.

- Amikor legutóbb az erdőbe osontál, agyrázkódás lett a vége.

Jake-hez hasonlóan Callie is folyamatosan figyelte a fénysugár útját.

- Téged pedig kis híján lepuffantottak. Mindenesetre, ha továbbra is csak ülünk itt, úgy kilőhetnek, mint a kacsákat a tavon, amennyiben ez a szándékuk. - A kezét a zsákjába csúsztatta, és megmarkolta a kisásóját. - Vagy együtt bemegyünk a lakókocsiba, és felhívjuk a seriffet, vagy együtt megnézzük.

A férfi a nő kezére pillantott.

- Látom, te melyiket választanád.

- Dolan és Bill mindketten egyedül voltak. Ha a zseblámpa tulajdonosa újra ilyesmire készül, akkor kettőnkkel kell szembeszállnia.

- Rendben. - A férfi kést húzott elő a bakancsa szárából. Callie szeme elkerekedett.

- Jézusom, Graystone, ezt meg mióta hordod magadnál?

- Amióta rám lőttek. Együtt maradunk. Megegyeztünk?

- Magától értetődik.

Amikor felállt, magához vette a zseblámpáját.

- Nálad van a mobilod?

- Aha, a zsebemben.

- Tartsd készenlétben. Kelet felé tart az ürge. Okozzunk neki egy kis fejtörést!

Jake felkattintotta a lámpát, és a másik fényforrásra irányította. Amikor az utóbbi hirtelen nyugat felé fordult, Callie-vel futásnak eredtek. Az ásatás mentén a tó-partjáig rohantak, ahol az erdőség kezdődött.

- Az út felé tart. - Callie ösztönösen abba az irányba fordult. - Elébe vághatunk.

A fénysugár nyomán a fák sűrűjébe vetették magukat. Callie átugrott egy kidőlt fatörzset, és szaporán kapkodta a lábait, hogy lépést tartson Jake-kel.

Aztán egyszerre káromkodtak el magukat, amikor az üldözött fényforrás egyszerre kihuny.

A férfi felemelte a karját, hogy némaságra intse Callie-t.

A nő lehunyta a szemét, és a hangokra összpontosított. Felfigyelt a gyors léptek zajára.

- Újra irányt változtatott - mondta, és előre mutatott.

- Sosem érzük utol. Túl nagy az előnye.

- Akkor hagyjuk elmenekülni?

- Megmutattuk, mi az ábra. - Jake továbbra is előre-hátra járatta a lámpát. - Ostobaság volt tőle, hogy zseblámpát hozott magával. Még egy óvodás is rájöhetne, hogy egyikünk csak kiszúrja.

Ahogy kiejtette a szavakat, mindkettőjüknek egyszerre villant az agyába az értelmük.

- A francba! - Callie csak ennyit mondott, majd sarkon fordult, és rohanvást indult visszafelé.

Pillanatokra rá az első robbanás megreszkettette a levegőt.

- A lakókocsi! - Jake látta az égre törő lángnyelvet.

- Mocsok szemét!

Callie őrült iramban száguldott ki a fák közül, és csak arra tudott gondolni, hogy elérje a tűzoltó készüléket az autójában. Aztán a teste csonttörő erővel zuhant a földre, amikor Jake ráugrott.

Hiába próbálta felemelni a fejét, a férfi újra lenyomta, és betakarta a karjával.

- Propángáz! - üvöltötte.

Aztán felrobbant a világ.

Átsöpört felette a forróság, égető érintése megperzselte a bőrét és elakasztotta a lélegzetét. Bár a füle csengett, hallotta, hogy valami elsüvölt mellette, és a földbe csapódik. Az apró lángnyelvek úgy hullottak rá, mint a nyári zápor.

Majd jöttek a törmelékek, amelyek úgy zuhogtak a földre, mint a gránátrepeszek, mint megannyi kis tűzgolyó.

Az agya kikapcsolt, majd riadtan éledt újra, amikor Jake teste megrándult felette.

- Szállj le rólam, szállj már le! - Ficáncolt, csapdosott, arrébb gördült, de a férfi akkor is maga alá szorította.

- Maradj, csak maradj! - Érdes hangja jobban megrémítette, mint a robbanás vagy a lángoló eső.

Amikor Jake végre legördült róla, feltérdelt. Körülötte mindenfelé füstölgő romok, a lakókocsi maradványai pedig lobogó lánggal égtek. Jake-hez ugrott, és letépte róla a füstölgő inget.

- Te vérzel! Hadd nézzem, mennyire súlyos. Megégtél? Jézusom, megégtél?

- Nem vészes - válaszolta a férfi, bár ebben nem volt túl biztos. Mindenesetre az izzó fájdalom a karjában nyílt sebből származott, nem valami könnyű égési sérülésből. - Hívd a 911-et.

- Majd te! - Callie előkapta a mobilt a zsebéből, és a férfi tenyerébe tette. - Hol a zseblámpa? Hol az a rohadt lámpa?

A tűz fényénél is megállapíthatta, hogy Jake karja orvosi ellátásra szorul. Melléje térdepelt, és szemügre vette a hátát. Remegő kézzel simította végig.

Csak karcolások, mondta magának. Csak karcolások és felületes égési sérülések.

- Hozom az elsősegélyládát a Roverből!

Feltápaszkodott és elrohant. Nyugalom! - parancsolta magának, amikor feltépte a kocsi ajtaját. Vissza kell nyernie a nyugalmát, hogy elállíthassa a vérzést, beköthesse a sebet, és a sürgősségi osztályra vihesse Jake-et.

Nem engedheti meg magának, hogy pánikba essen. És nem is fog.

Az agyába villant, hogyan védelmezte a férfi a fejét a karjával. A testét a testével.

- Ostoba, macsó barom! - szipogta a könnyeit nyelve, majd felkapott egy üveg vizet, és visszarohant.

A férfi ott ült, ahol hagyta, kezében a mobillal, és a lakókocsit bámulta.

- Telefonáltál?

- Aha. - Szótlan maradt, miközben a nő vizet locsolt a sebére.

- Össze kell ölteni - mondta idegesen. - De előbb bekötözöm. Az égési sérülések első fokúaknak látszanak. Máshol is megsérültél?

- Nem. - Jake-nek eszébe jutott, hogy azt tanácsolta a nőnek, menjen vissza a lakókocsiba. Menjen vissza, amíg ő körülnéz az erdőben. - Nem hallgattál rám. Ez szörnyen bosszantó.

- Tessék? - Callie aggódva pólyálta be a sebet, és közben a sokk jeleit fürkészte a férfi tekintetében. - Fázol? Jake, nem fázol?

- Nem fázom. Legfeljebb enyhe sokkot kaptam. Nem mentél vissza a lakókocsiba, ahogy mondtam. Mert ha...

- De nem. - Callie visszafojtotta a remegést. Meghallotta a szirénák hangját. - Te viszont most szépen bemegy a kórházba, ha mondom. - Megkötötte a gézt, és leült. - Eszembe sem jutottak a lakókocsi gáztartályai. Még szerencse, hogy neked igen.

- Szerencse. - Jake ép karjával átfogta a nő vállát, kölcsönösen talpra segítették egymást. - Úgy látszik, ez a szerencseéjszakánk. - Nagyot szusszant - Digger nem fog örülni.

Jake nem szállt be a mentőautóba, nem ment sehová, amíg fel nem mérte a károkat és hogy mit lehet még megmenteni. A feljegyzéseket, a mintákat amelyeket az elszállításig a lakókocsiban tároltak. Callie laptopja olvadt műanyag és megsült chipek masszájává változott.

A számítógép, amelyet közös használatra állítottak fel a kocsiban, szintén tönkrement. Sokórányi fáradságos munka vált semmivé egyetlen szempillantás alatt

A törmelék többholdnyi területen szóródott szét a gondosan kimért ásatáson. Egy felhevült alumíniumdarab úgy fűródott egy földrakásba, mint valami lándzsa.

Tűzoltók, rendőrök, mentők lepték el a terepet. Napokba, talán hetekbe telik majd, amíg helyrehozzák a károkat és felméri a veszteségeket. Amíg újrakezdehetik a munkát.

Callie mellett állva hallgatta, ahogy mindig, amint a nő összerakta az események sorát.

- A fickó a fák között csak elterelő hadműveletet hajtott végre. - A bizonytalan sokk helyére lassan a düh lopódzott a hangjában. - Elcsalt bennünket, hogy a társa felgyújthassa a lakókocsit.

Hewitt szemügyre vette a füstölgő romhalmazt, és felmérte a távolságot az erdő vonaláig.

- De nem láttak senkit?

- Nem, senkit sem. Vagy harminc méterre álltunk onnan, az erdő szélén. Épp visszaindultunk, amikor az első robbanás történt.

- A propántartályok.

- Az első. Olyan hangot adott, mint egy rohadt ágyúdörrenés, erre ez a hős itt a földre lőkött. Aztán felrobbant a második is.

- Járművet nem láttak vagy hallottak?

- Csak a fülem csengését hallottam - fakadt ki a nő. - Valaki felrobbantotta az első tartályt, de nem egy haragos kőkorszaki szellem, arra mérget vehet.

- Ezt nem is vitatom, Dr. Dunbrook. Valakik valóban felrobbantották a lakókocsit, és ehhez ide kellett jutniuk, majd el is kellett menekülniük. Minden bizonnyal gépjárművel.

Callie nagyot szusszant.

- Igaza van. Bocsánat. Nem, semmit sem hallottam a robbanás után. Korábban hallottam egy-két elhaladó autó zaját vagy egyet-egyét a távolból. De bárki volt is az erdőben, a műút felé vette az irányt. Gondolom, a közelben parkolt le.

- Én is azt hiszem - bólogatott Hewitt. - Nem hiszek az átkokban, Dr. Dunbrook, de a bajban igen. És önöknek most kijutott belőle.

- Ez kapcsolódik mindahhoz, amit Carlyle-ről és Cullenék-ről mondtam. Az egésszel csak engem akarnak elijeszteni az ásatásról, el Woodsboróból, el a válaszkereséstől.

A férfi eltökélten figyelte az arcát, amelyet még mindig pernye és korom borított.

- Lehetséges - válaszolta.

- Seriff. - Az egyik megbízott lépett oda hozzájuk. - Van itt valami, amit feltétlenül látnia kéne.

Követték Hewittot a tóhoz, oda, ahol Callie aznap több mint nyolc órán át dolgozott. A feltárt leleteket belepte a korom és a pernye, de érintetlenül heverték a földön.

Mellettük pedig, a geometriai pontossággal kimért, négyzet alakú mélyedésben egy olajzöld-drapp színű pamutnadrágba és ingbe öltöztetett áruházi próbababa feküdt. A szőke parókára vászonsapkát húztak.

A nyakánál egy papír feküdt, rajta kézzel írt felirat: Béke poraira!

Callie keze ökölbe szorult a látványra.

- Ezek az én ruháim. Az én tetves sapkám! A szemátláda a házban járt. Az a mocsok szemét a holmimban turkált.

Nem lehetett túl nehéz bejutnia a házba, gondolta újra Jake. Előző este a rendőrökkel együtt járt végig és körbe. És hajnal óta egymaga is még kétszer.

A négy bejárat valamelyikét nyitva felejtették. Az irodáját is beszámítva a huszonnyolc ablak bármelyikén besurranhatott a betörő.

Semmit sem jelentett az a tény, hogy a rendőrség semmi jelét nem találta erőszakos behatolásnak. Valaki bent járt, és Callie ruhái között matatott.

Valaki egyértelmű üzenetet hagyott nekik.

Callie egyszer már a megfutamodás szélére sodródott. A férfi zsebre dugta a kezét, előre-hátra hintázva tanulmányozta a házat. Akkor visszahúzta onnan. Bár biztosra vette, hogy magától is visszalépett volna. Túl jól ismerte ahhoz, hogy mást feltételezzon. De ez persze nem csökkentette az ő szerepét a döntésében.

Szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy bárki robbantotta fel a lakókocsit, akkor is megtette volna, ha Callie benne tartózkodik. Sőt, aki ezt tette, talán csalódott is, hogy nem így történt.

Carlyle meghalt. Simpsonék? Végiggondolta az eshetőséget. Mindketten eléggé egészségesek ahhoz, hogy míg az egyikük végigrohan a fák között, a másik elhelyezze a próbababát a lyukban, majd lángra lobbantsa a tartályt.

Mennyi időt tölthettek az erdőben? Négy-öt percet? Tengernyi idő.

Mégis, valami azt súgta neki, hogy Barb és Hank annyira távol tartják magukat Callie-től, amennyire csak tudják.

Pontosan tudták, mikor oldjanak kereket. És Jake sejtette, honnan.

A parkolóhoz ment, ahogy Doug autója megérkezett.

- Hol van? - kérdezte rögtön a másik férfi.

- Alszik. Úgy egy órája nyomta el végre az álom. Köszönöm, hogy ilyen hamar ideértél.

- Nem esett baja?

- Nem. Csak néhány karcolás a földre eséstől, semmiség.

Doug mély lélegzetet vett, aztán Jake bekötözött karjára pillantott.

- Hogy bírod?

- Egy repesz kapott el. Összefoldoztak. A legnagyobb kár az ásatást érte. Az engedélyre várunk, hogy elkezdhessük a rendrakást. De minden odalett a lakókocsiban és Callie laptopján, már amit még nem töltöttünk le onnan. Egyébként hátrahagytak nekünk valamit.

Beszámolt Dougnak a Callie-t mintázó babáról.

- El tudod vinni innen?

- Hogyne, simán. Ha benyugtatózom, aztán leláncolom valahol. Nincs véletlenül egy bilincséd kölcsonbe?

- Az enyémet sajna épp javítják.

- Mindig ez van.

Ezután sokáig hallgattak.

- Most már alaposan beásta magát - törte meg a csendet Jake. - És ebben én is segítetttem neki. Nem tágít, amíg meg nem leli, amit keres. Ha ezek után is elutazol Bostonba, jobb lesz, ha vigyázol magadra.

- Utazom. De miután elmegyek, nem fogok tudni vigyázni a családomra, Lanára meg a fiára. Apámat és nagyapát már megkértem, hogy költözzenek anyához pár napra. Furcsa lesz, de azért megteszik. Lana azonban egyedül van.

- Mit szólna egy vendéghez? Digger meghúzhatná magát nála.

- Digger?

A szája feszes, humortalan mosolyra szélesedett.

- Igen, tudom, úgy néz ki, mint akit egy tizenkét éves kislány is összeverne. De ne hagyd, hogy ez megtévesszen. Tizenöt éve ismerem. Ha szükségem volna valakire, hogy vigyázzon a családomra, őt választanám. Inkább az jelenthet gondot, ha a hölgyemény beleszeret. Nem értem, miért, mégis gyakran történik ilyesmi.

- Hát ez megnyugtató. Még nincs vége, igaz? - Doug tekintete eltávolodott a háztól. - Ezt még egyikünk sem mondta ki. Pedig ha valaki annyira eltökélt, hogy még ölni is képes, akkor még biztosan nincs vége. És sohasem lesz vége, hacsak választ nem találunk a kérdéseinkre.

- Egyre csak az jár a fejemben, hogy elfelejtettünk valamit. Egy apró részletet. Úgyhogy most újra átszítáljuk a földet.

- Addig is mélyebbre ások Bostonban. - Doug kinyitotta a kocsiajtót. - Mondd meg Callie-nek... a húgomnak - helyesbített -, hogy találok valamit.

A nő még mindig aludt, amikor Jake felment a szobájába. Összekuporodott a hálózsákon, a fejét egy utazópárnán nyugtatta.

Kezdte elveszíteni az egészséges színét, és láthatóan le is fogyott.

Elviszi innen, határozta el a férfi. Bárhová, csak el innen pár napra, amint lehetősége nyílik rá. Begubóznak valahová, nem tesznek mást, csak esznek, isznak és szeretkeznek, amíg Callie vissza nem nyeri a magabiztosságát.

Azután pedig összekötik az életüket. Nemcsak egy látványos tűzijáték erejéig, hanem örökre.

A takaró helyett egy törülközőt terített a nőre. Jake megadta magát a kimerültségnek, maga is lefeküdt mellé, és hátulról átkarolta a nőt. Aztán levetette magát a fáradtság szakadékának peremén, és mély álomba szenderült.

Éles fájdalomra ébredt fel, amikor átgördült a sebesült karjára. Szitkozódva szisszent fel és próbált újra kényelembe helyezkedni. Aztán észrevette, hogy Callie eltűnt.

A pánik fagyos görcsbe rántotta a gyomrát. A fájdalomról egyszerre megfeledkezve felpattant, és kiviharzott a szobából. A házra nehezedő csend csak fokozta a riadalmát, és a nő nevét kiáltva vágatott le a lépcsőn.

Amikor a nő kisietett a dolgozószobájából, Jake hirtelen nem tudta, nevensen-e az arcáról leolvasható bosszúságon, vagy inkább térdre borulva szórjon csókokat a lábára.

- Mi az ördögnek kiabálsz?

- Hol a pokolban voltál? Hol a pokolban van mindenki?

- Vedd be a pirulád. - Callie a konyhába tipegett, és elővette a gyógyszeres ládikát. - Az irodámban voltam. A számítógépem ugyanis megsült, rémlik? Ezért a tiéden dolgozom. Vedd be szépen.

- Nem kell gyógyszer.

- Ne légy már ostoba óriáscsecsemő! - Kifolyatta a vizet, és töltött egy pohárral. - És az antibiotikumot is vedd be szépen, ahogy az aranyos doktor bácsi mondta, miután odaadta a nyalókát!

- Mindjárt eljár a kezem. - Jake az öklével játékosan meglegyintette a nő állát. - És a többiek?

- Szétszóródtak. Egyesek az ásatáson várják, hogy a zsaruk befejezzék a helyszínelést, mások a főiskolán vagy a baltimore-i laborban. Miért is heverészne mindenki, csak mert te úgy döntöttél, hogy henyélőkre veszed a formát?

- Kettesben vagyunk?

- Pontosan, de ez persze nem jelenti azt, hogy hancúrozni fogunk. Legyél jó fiú, és nyeld le szépen az orvosságot!

- Mikor mentek el a többiek?

- Úgy egy órája.

- Akkor lássunk hozzá. - Jake mit sem törődve a gyógyszerrel, amelyet Callie nyújtott neki, elhagyta a konyhát.

- Mihez?

- Átnézzük a holmijukat.

Callie ujjai a gyógyszeres dobozra zárultak.

- Még mit nem!

- Akkor egyedül csinálom, de úgy kétszer annyi ideig fog tartani. - A férfi felkapta a nappali sarkában heverő hátizsákot, az asztalra hajította, és lehúzta a cipzárját.

- Ehhez nincs jogunk, Jake.

- Senkinek sem volt joga a képünkbe robbantani Digger lakókocsiját. Szóval győződjünk meg arról, hogy bárki tette is, nem az orrunk előtt sétálik.

- Ez nem elég indok...

- Hadd kérdezzek valamit. - Abbahagyta a kutatást, amíg Callie szemébe nézett. - Ki tudott a múltkor arról, hogy Virginiába megyünk?

A nő vállat vont.

- Te, én, Lana és Doug.

- Meg mindenki más, aki épp a konyhában tartózkodott, amikor a beosztásról társalogtunk. Mindenki, aki hallotta, amikor azt mondtad: személyes elintéznivalód van Virginiában.

Callie döbbsen ült le.

- Úristen.

- A helyi minden lében kanál szerint tízkor már szedelődzködtek. Mi úgy kilenc körül álltunk fel az asztaltól. Csak egy telefonhívásba telt szólni nekik, hogy megyünk, tűnjenek onnan.

- Oké, oké, igazad lehet... de szerinted mégis mit fogsz találni?

- Nem tudhatom, amíg végig nem néztem. - Jake rendszerezni kezdte a táska tartalmát, különválogatta a jegyzetömböket, tollakat, ceruzákat és egy kézi videojátékot, majd újra Callie-re pillantott - Segítesz is, vagy csak nézelődsz?

- A fenébe. - A nő letérdelt mellé. - Vedd be a gyógyszert.

Jake morgolódva lenyelte a pirulát.

A nő a fejét ingatva a kezébe vette a nyugat-virginiai Chuck egyik jegyzetfüzetét, és átlapozta. Aztán homlokráncolva egy másikkal is ugyanezt tette.

- Ezek üresek. Jake, nincs bennük semmi! Se jegyzetek, se rajzok, se semmi. - Újra átpörgette a lapokat. - Csak üres lapok.

- Volt nála másik, amikor elment?

- Nem is tudom. Lehetséges.

A nő ekkor már vonakodását félretéve kutatta át a ruhákat, egyetlen zsebet sem felejtett ki. Miután a zsák teljes tartalma az asztalra került, Callie felkelt, elővette saját jegyzetfüzetét és listát készített a tárgyakról.

Amikor elkészült, nekiláttak ugyanennek az eljárásnak Frannie pakkjával.

Az ő táskája mélyén, egy pólóba csavarva találtak egy könyvecskét.

- Egy napló! - Callie keresztbe vetett lábbal fogott neki az irománynak. - Az ásatásra érkezése napján kezdődik. Bla, bla, bla, csak az általános izgatottság a feltárás miatt. Na nézd csak, nagyon vonzónak talál téged.

- Igazán?

- Ha Chuck és öközte nem jól alakulnak a dolgok, akkor talán majd rád hajt. - Oldalról oldalra futotta át a szöveget - Rosie kedves és türelmes. Nem aggódik amiatt, hogy ráindulna Chuckra. De Doryban már nem bízik meg ennyire. Ő felvágós és fölényeskedő. Sonya barátságos, de eléggé unalmas. - Megtorpant, mogorva arcot vágott. - Nem is vagyok félelmetes és főnökösködő!

- Dehogynem. Rólam még mit ír?

- Hűha, Chuckkal lezavartak egy gyors menetet Dig lakókocsijában, amíg mi ebédeltünk. Matt túl álmodozó a korához képest, és talán meleg, mert sosem flörtöl a nőekkel. Bobnak nagy a feneke, és sokat izzad. Bill... - Megállt egy pillanatra, míg összeszedte magát - Bill okos, de túl stréber. Rengeteg napi részlet. Tojást reggeliztünk. Esett az eső. A napi leletek leírása. Meg a szexuális kalandjai.

- Azokat hangosan is felolvashatnád.

- A megfigyelései - folytatta, fittyet hányva a férfira. - Aztán ami zavarja - például, hogy ő miért nem beszélhetett a riportereknek, akik interjúkat készítettek. Zúgolódás. Azért nem

kedveli Doryt, mert lekezelő hangon tárgyal vele. Aztán... a Billel történetek leírása. Semmi új. Semmi új - mondta újra, azzal becsukta a könyvecskét - Csak egy egyetemista lány naplója. Ártalmatlan.

Mégis felugrott, amikor megcsörrent a telefon.

- A rendőrök elkészültek - mondta Jake-nek, miután letette a kagylót. - Ki kell mennünk az ásatásra.

- Rendben - felelte és elkezdte összepakolni Frannie holmiját. - De a többiek cuccát is átvizsgáljuk az első adandó alkalommal.

Doug mindössze másfél nap alatt használható nyomra bukkant. Véleménye szerint megvolt az az előnye a hivatásos nyomozóval szemben, hogy ő már nem Marcus Carlyle-t kereste. Még egy vékonyka szállal is beérte, amely a férfihöz vezetett, és amely szűkülő körben egyre újabb és újabb szálhoz mutathatott utat.

Ezt a régi, vékonyka szálát meg is lelte Maureen O'Brian személyében, aki abban a golf klubban dolgozott, amelynek Carlyle és a felesége is a tagjai voltak.

- Istenkém, legalább huszonöt éve nem láttam már Mrs. Carlyle-t! - felelte Maureen, amikor kilépett a társalgó ajtaján, és előhúzott a zsebéből egy doboz Virginia Slims cigarettát - Mégis hogyan talált rám?

- Kérdezősködtem. Mrs. Carnegie adta meg az ön nevét a golf klub társalgójában.

- Vén szipirtyó. - Maureen rágyújtott, és kifújta füstöt. - Kirúgott, tudja, amiért sokat hiányoztam, amikor a harmadik gyermekemet hordtam a szívem alatt. Annak már, ó, tizenhat éve. Aszott vén boszorka, már ne is haragudjon.

Minthogy Carnegie hebehurgya, felelőtlen pletykafészeknek nevezte Maurent, Doug cseppet sem haragudott.

- Ő azt mondta, ön volt Mrs. Carlyle manikűröse.

- Igen, én voltam. Három éven keresztül minden hétfőn szedtem rendbe a körmét. Kedvelt engem, és bőkezűen osztogatta a borraivalót. Remek asszony volt.

- A férjét ismerte?

- Hallottam róla, hogyne. És egyszer láttam is, amikor egy este elmentem hozzájuk, hogy kimanikűrözzem, mert éppen egy nagy estélyre készültek. Jóvágású férfi volt, és ezt tudta is magáról. De ha engem kérdez, nem érdemelte meg a feleségét.

- Ezt miért mondja?

Összepréselte az ajkát.

- Az a férfi, aki nem tartja meg a hűségesküjét, nem érdemli meg az asszonyt, akinek tette.

- A neje tudta, hogy megcsalja őt?

- Egy nő mindig tudja - akár beismeri, akár nem. A szalonban és a klubban elterjedt a pletyka. Egyszer-kétszer még a férfi aktuális kitartottja is járt a szalonban.

- Ismerte őt?

- Egyiküket éppenséggel igen. Mert állítólag több is volt. Az illető, akiről én beszélek, maga is házasságban élt, és amolyan mindenes doktornő volt. Dr. Roseanne Yardley. A Nob Hillen lakott egy nagy, cicomás házban. A barátnőm, Colleen volt a fodrásza. - Affektált mosolyra nyílt a szája. - A doktornő természetes szőkeség volt.

A haja még mindig szőke, akár természetes, akár nem, állapította meg Doug, miután ráakadt Roseanne-re a Bostoni Központi Kórházban, ahol épp a nagyvizit végén járt. Az ilyet nevezik csinos nőnek, gondolta a férfi. A magas, méltóságteljes tartású asszony erős vonalú, szögletes arcát kifogástalan szőke frizura keretezte. Roseanne éles, bostoni hanghordozása nyilvánvalóvá tette, hogy nem pazarolja az idejét csacsкасágokra.

- Igen, ismertem Marcus és Lorraine Carlyle-t. Egy klubba, egy társaságba jártunk. De igazán nincs időm arra, hogy a régi ismerőseimről fecseggjek.

- Tudomásom szerint az ön és Marcus kapcsolatának természete túlmutatott az egyszerű ismeretségen.

A nő hűvös kék tekintete egy szempillantás alatt fagyossá vált.

- Magának mi köze ehhez?

- Ha rám szánna pár percet négy szemközt, Dr. Yardley, akkor elmagyarázhatnám.

A nő nem felelt, csak kimérten az órájára pillantott, majd elindult a folyosón. Útja egyenesen egy kis irodába vezetett, ahol az asztalhoz ment, és helyet foglalt mögötte.

- Mit óhajt?

- Bizonyítékom van arra, hogy Marcus Carlyle egy olyan szervezet feje volt, amely család adoptálásokból szerzett vagyont azzal, hogy csecsemőket rabolt és adott el gyermektelen pároknak.

Roseanne-nek a szeme sem rebbent.

- Ez egyszerűen nevetséges.

- Továbbá gyógyászati területen dolgozó személyeket alkalmazott a szervezetében.

- Mr. Cullen, ha ön azt képzelem, meggyanúsíthat azzal, hogy valamiféle kitalált feketepiaci hálózat tagjaként működtem, hogy megfélemlítsen és megzsaroljon, akkor hatalmasat téved.

Doug könnyen elképzelhette, hogy a nő egyszerűen lecsapja őt vagy bármilyen zavaró alsóbbrendű lényt.

- Nem pénzt akarok, és fogalmam sincs, hogy maga részt vett-e az ügyletekben. Csak azt tudom, hogy viszonyt folytatott Marcus Carlyle-lal, hogy orvos, és hogy talán szolgálhat olyan információval, amely a segítségemre lehet.

- Biztosra veszem, hogy semmiféle információval sem szolgálhatok. És most, ha megbocsát, sok a dolgom.

Doug meg sem moccant, még akkor sem, amikor a nő felállt a székből.

- A húgomat három hónapos korában rabolták el, majd napokra rá eladták egy házaspárnak Carlyle bostoni irodájában. Ezt bizonyítani is tudom. Továbbá azt is, hogy egy bostoni orvosnak is köze volt az eseményekhez. A bizonyítékokat és az információkat átadtam a

rendőrségnek is. Előbb vagy utóbb ők is eljutnak majd magához, Mrs. Yardley. De a családom most akar válaszokat kapni.

A nő nagyon lassan újra leült.

- Miféle orvosnak?

- A neve Henry Simpson. A feleségével együtt napokkal ezelőtt hagyták el viharos gyorsasággal virginiai otthonukat, nem sokkal azután, hogy a vizsgálódás kezdetét vette. A doktor neje ügyeletes nővér volt a szülészetén azon az éjszakán, amikor a húgom megszületett egy marylandi kórházban.

- Egy szavát sem hiszem el - vágta rá a nő.

- Talán igen, talán nem. Én viszont szeretném megismerni a Carlyle-lal ápolt kapcsolata részleteit. Ha nem beszél most, gondolkodás nélkül nyilvánosság elé tárom azt, amit eddig megtudtam.

- Maga fenyeget engem?

- Igen - válaszolta Doug hidegvérrel.

- Nem hagyom, hogy tönkretégyék a hírnevemet.

- Amennyiben nem vett részt illegális ügyletekben, nincs miért aggódnia. Tudnom kell, ki volt Marcus Carlyle, és kikkel állt kapcsolatban. Maga viszonyt folytatott vele.

Roseanne felvett egy ezüstszerű tollat az asztalról, és megkoppantotta vele az asztal sarkát.

- A férjem ismeri a Marcus és énköztem kialakult kapcsolat részleteit. A zsarolással semmire sem megy. Nem érdekel a zsarolás - felelte ismét. - Harminc évvel ezelőtt elkövettem egy hibát. Nem fogok most megfizetni érte.

Doug a táskájából előhúzta Callie születési anyakönyvi kivonatának másolatát, és egy fényképet, amely napokkal az elrablása előtt készült róla. Ezeket letette Roseanne asztalára, majd elővette a hamisított örökbeadási iratokat és a fotókat, amelyeket a Dunbrook szülők bocsátottak rendelkezésükre.

- A neve most Callie Dunbrook. A családommal együtt megérdemli, hogy megtudja, mi történt.

- Még ha ez igaz, akár csak részben, akkor sem értem, mi köze volna hozzá a Marcusszal folytatott sajnálatos viszonyomnak.

- Összegyűjtjük az információkat. Meddig tartott az afférjuk?

- Közel egy éven át. - Roseanne felsóhajtott, és hátradőlt a széken. - Huszonöt évvel idősebb volt nálam, igazán lenyűgöző férfi. Karizmatikus, parancsoló, vonzó és udvarias. Azt hittem, felettébb előkelő és modern dolog olyan viszonyt folytatnunk, amely mindkettőnket kielégít és senkinek sem okoz fájdalmat.

- Beszélgettek valaha a munkájáról, a betegeiről?

- Én igen. A gyermekgyógyászat a szakterületem. Marcus praxisát pedig javarészt az örökbeadások tették ki. Mindketten szerettük a gyerekeket. Többek között ez hozott bennünket közel egymáshoz. Nem tudok felidézni egyetlen alkalmat sem, amikor konkrét információt próbált kiszedni belőlem, és egyetlen betegemet sem rabolták el. Arról tudtam volna.

- De voltak köztük adoptáltak is.

- Hát persze. Ebben nincs semmi meglepő.

- Azon szülők között, akik újonnan adoptált gyermekeket vittek önhöz, akadt olyan is, aki Carlyle ajánlására fordult önhöz?

A nő most elpislantotta magát.

- Igen, gondolom. Biztosan volt néhány. Miként mondtam, ismerősökből váltunk szeretőkké. Természetesen...

- Meséljen még róla. Ha karizmatikus, ellenállhatatlan és vonzó férfi volt, akkor miért ért véget a viszonyuk?

- Mert rideg és számító is volt. - Az ujjával az asztalán fekvő iratokat és fényképeket tologatta. - Rendkívül számító és a hűséget csak hírből ismerő férfi. Talán csodálkozni fog, hiszen házasságtörő viszonyt folytattunk, én mégis elvártam tőle, hogy a körülményekhez képest hűséges maradjon. De hiába. A felesége minden bizonnyal tudott rólam, és ha ez zavarta őt, akkor a nyilvánosság előtt remekül leplezte. Állítólag szolgálai ragaszkodott a férjéhez és a fiukhoz, így szemet hunyt Carlyle nőügyei felett. - Lebiggyesztette az ajkát, ezzel jelezte, mi a véleménye az ilyen nőkről. - Mindazonáltal én tiszta lappal szeretek játszani, így amikor fény derült arra, hogy mellettem egy másik nővel is viszonyt kezdett, szembesítettem ezzel. Heves vitába keveredtünk, és a végén szakítottunk. Bizonyos mértékig tűrtem, de amikor rájöttem, hogy a titkárnőjével csal meg, az már elviselhetetlenül közhelyes volt.

- Róla mit tud?

- Fiatal volt. Én közeledtem a harminchoz, amikor Marcus és én viszonyt kezdtünk. Az a nő alig múlt húsz. Kihívóan öltözködött, és halk hangon beszélt - ez az ellentét táplálta a bizalmatlanságomat vele szemben. Amikor fény derült a kapcsolatukra, akkor értettem csak meg az önelégült vigyort, amelyet felvett, valahányszor rám nézett. Nincs kétségem afelől, hogy ő előbb tudott rólam, mint én őrá. Úgy hallottam, ő is azon kevesek közé tartozott, akiket Marcus magával vitt, amikor Seattle-be tette át a székhelyét.

- Azóta hallott bármit róla vagy Carlyle-ról?

- Carlyle neve időről időre felbukkan. Úgy tudom, elvált Lorraine-től. Meglepett, hogy nem a titkárnőjét vette el. Ha jól emlékszem, egy könyvelőre esett a választása, aki gyereket is szült neki. Kíváncsivá tett, Mr. Cullen. Annyira, hogy magam is körbekérdezősködöm. Nem szívlelhetem, ha kihasználnak. Ha Marcus ilyesmire használt fel, akkor tudni akarok róla.

- Meghalt.

A nő szája kinyílt, majd újra becsukódott.

- Mikor?

- Körülbelül két hete. Rákban. A Kajmán-szigeteken élt a harmadik feleségével, így közvetlenül tőle nem követelhetem a válaszokat. A fia pedig vonakodik hitelt adni a bizonyítékainknak.

- Igen, futólag ismertem Richardot. Tudomásom szerint Marcus és ő elhidegültek egymástól. Richard mindig is ragaszkodott a családjához és az édesanyjához. Lorraine-nel beszélt már?

- Még nem.

- Feltételezem, hogy Richard minden jogi eszközt bevetne, hogy megkeserítse az életét, amennyiben megpróbálná. Az asszony már nem jár annyit társaságba, mint régebben. Úgy hallottam, elég törékeny. Bár őszintén szólva mindig is az volt. Sokáig marad Bostonban?

- Meglehet... de bárhol elérhet.

- Meg akarok bizonyosodni az ügy felől. Adja meg a számát, amelyen utolérhetem.

Doug leült a hotelszobájában, kivett egy sört a minibárból, és felhívta Lanát.

A férfihang, amely válaszolt, csak ennyit mondott:

- He?

- Öö... Lana Campbellt keresem.

- Nahát, én is! Te vagy Doug?

- Igen, én vagyok. Hogyhogy? Hol van Lana?

- Egyelőre távol tőlem, de azért reménykedem. Hé, szépségem, téged keresnek!

A háttérben némi zajt és nevetgélést hallott - amelyet Tynak tulajdonított -, majd egy önféledt női kacajt.

- Halló?

- Ki volt ez?

- Doug? Reméltem, hogy telefonálsz.

Majomrikoltáshoz hasonlatos hang, majd hisztérikus gyerekvihogás következett, amely elnyomta Lana hangját. Ezután mozgolódás hangját vette ki, végül a háttérzaj elhalkult.

- Istenem, kész bolondokháza, ami itt megy! Digger főz. A szállodából beszélsz?

- Igen, épp most érkeztem. Úgy hallom, jó a buli.

- Hadd szögezzem le, te találd ki, hogy a megkérdezésem nélkül elszállásolod nálam Diggert. Szerencsédre felettébb megnyugtató és nem mellékesen szórakoztató a jelenléte. Csodálatosan bánik Tylerrel. Eleddig, habár nagy nehézségek árán, de sikerült visszafognom és nem rávetnem magam. Bár előre figyelmeztetett, hogy reménytelen a küzdelem.

Doug ledobta magát az ágyra, és megvakarta a fejét.

- Még soha életemben nem voltam féltékeny. Lehangelő élmény, hogy első alkalommal egy kerti törpe külsejű fazon késztet erre.

- Ha te is éreznéd a spagettije illatát beleőrülnél a féltékenységbé.

- A szemét.

Lana felnevetett aztán szándékosan lehalkította a hangját.

- Mikor jössz haza?

- Még nem tudom. Ma beszéltem pár emberrel, és remélem, még holnap is fogok. Talán még Seattle-be is elrepülök, mielőtt visszatérnék. A szimatomat követem. Talán hiányzom neked?

- Azt hiszem. Megszoktam, hogy velem vagy, de legalábbis a közelemben. Nem hittem volna, hogy valaha hozzászokhatok még ilyesmihez. Gondolom, illene megkérdeznem, mit találtál.

A férfi elnyújtózott az ágyon, ízlelgette a gondolatot, hogy a nő hiányolja.

- Eleget, hogy tudjam, Carlyle szerette a nőket, egyszerre többet is. Valami azt súgja, a titkárnője kulcsfontosságú. Megpróbálok rá összpontosítani. Meg akartam kérdezni, Bostonból is kell-e ajándékot vinnem neked.

- De még mennyire!

- Rendben, már ki is ötlöttem valamit. Lényeges újság?

- Órákon át tisztogatták a terepet az ásatáson. A csapat tagjai eléggé elcsüggedtek és meginogtak. Azt hiszem, komolyan aggódnak amiatt, hogy megvonják a támogatást - legalábbis időlegesen. Ha a rendőrség talált is valamit, velünk nem közölte.

- Vigyázz magadra és Ty Rexre!

- Számíthatsz rám. Gyere haza hamar, Doug! Gyere haza ép bőrrel!

- Számíthatsz rám.

Amikor hajnali háromkor megszörrent a telefon, Doug szíve a torkába ugrott, ahogy felriadt álmából. Ott kalapált, miközben felvette a kagylót.

- Halló?

- Rengeteget veszíthet és semmit sem nyerhet. Menjen haza, amíg még van hová!

- Ki beszél? - kérdezett vissza, bár tudta, hogy hiába. És bosszantóan eredménytelenül, mivel a vonal megszakadt.

Letette a készüléket, és visszafeküdt az ágyára a sötétben.

Valaki tudja, hogy Bostonba jött, és egyáltalán nem örül ennek.

Ez azt jelenti, hogy valamit vagy valakit még nem talált meg Bostonban.

25

Nemcsak a hosszú órák tették, vagy az, hogy a munka egyszerre jelentett szellemi és fizikai igénybevételt. Callie hosszabb ideig is dolgozott már egyhuzamban, és sokkal zordabb körülmények között.

Az időjárás kellemesen siklott át nyáriból őszebe, meleg nappalokat és hűvös éjszakákat hozott. Néhány elszórt sárgás foltot leszámítva a lombhullató fák még mindig zöldben pompáztak. Az ég továbbra is tiszta és kék maradt

Más helyzetben, bármely más helyzetben ideálisnak nevezhette volna a munkakörülményeket.

Ám ezúttal Callie az enyhe szeptemberi napokat szívesen elcserélte volna tikkasztó forróságra vagy zuhogó esőre, csípős rovarseregére és fenyegető napszúrásra.

Éppen azért tért haza minden áldott este kimerülten, mert ekörül forogtak a gondolatai, nem a munkától fáradt el. Szétszórttá vált, nem tudott összpontosítani.

Elegendő volt, ha egyetlen röpke pillantást vetett a felperzselt földre, ahol egykor Digger lakókocsija állt, és máris újra megrohanták az emlékek.

Józan ésszel belátta, hogy éppen úgy reagál, ahogy „ezek” akarták. A probléma azonban éppen abban gyökerezett, hogy nem tudta, kicsodák is „ezek”. Callie szentül hitte - remélte -, hogy az arcot öltött ellenséggel bátran szembeszállna. Ám egyelőre nem volt ki ellen harcolnia, és nem volt hol levezetnie a feszültségét, kitombolnia a haragját.

Éppen a tehetetlenség érzése hozta magával a kimerültséget.

Hányszor nézze még át az időszakot, amelyet Jake-vel együtt állított össze? Hányszor szedje még össze a kapcsolódási pontokat vizsgálja meg az embereket, dátumokat, eseményeket?

Doug legalább kézzelfogható munkát végzett azzal, hogy Bostonban kérdezősködött. Persze ha ő utazott volna el helyette, megadva magának a cselekvés örömét, éppen akkor hagyta volna cserben a csapatát, amikor annak a legnagyobb szüksége volt rá.

Ott kellett lennie, óráról órára, napról napra végeznie a megszokott rutinmunkát. A normalitás látszatának megőrzése létfontosságú volt ahhoz, hogy az ásatás ne hulljon elemeire, miként az ő küzdőszelleme.

Tudta, hogy a csapata példamutatást vár tőle. Ahogy azt is tudta, hogy a többiek a magánélete részleteiről fecsegnek. Nem kerülték el a figyelmét a fürkésző tekintetek, a suttogó beszélgetések, amelyeknek hirtelen végük szakadt valahányszor belépett a szobába.

Nem hibáztatta őket. Az izgi hír csak izgi hír marad. És a verebek azt csiripelték, hogy Dr. Callie Dunbrook nem más, mint a rég elveszettnek hitt Jessica Cullen.

Elzárkózott az interjúk és a válaszadás elől. Egy dolog leásni a múltja mélyére, és egészen más kitenni magát a média meg a kíváncsi tekintetek kereszttüzének.

De a kíváncsiságot nem lehetett visszatartani. Jól tudta, hogy legalább annyian látogatnak ki az ásatásra csak azért, hogy őt szemügyre vegyék, mint ahányakat a tudomány érdekel.

Bár sohasem kerülte a rivaldafényt, azért mégiscsak más volt, ha az a munkájára vetült, mintha a magánéletére.

Ingerlékeny, nyugtalan és zaklatott volt. Mindhárom érzés egyszerre lett úrrá rajta, amikor kinyílt a fürdőszoba ajtaja, miközben ő a zuhany alatt áztatta magát.

Leemelte a zuhanyrózsát a fogantyújáról, és fegyverként ragadta meg, az agyában a *Psycho* idegborzoló hegedűdallama csikorgott.

Megmarkolta a zuhanyfüggöny szegélyét, és felkészült, hogy félrerántsa.

- Rosie vagyok!

- A francos mindenit neki! - Callie visszatette a zuhanyrózsát a helyére. - Hiszen meztelen vagyok!

- Reméltem is. Jobban aggódnék, ha hirtelen ruhástul kezdenél fürödni. De attól tartok, ez az egyetlen hely, ahol négy szemközt maradhatunk.

Callie egy centire elhúzta a függönyt. A párán át látta, ahogy Rosie lehajtja a vécé fedelét, és helyet foglal.

- A fürdőszobában magányra vágyom!

- Pontosan. - Rosie keresztbe tette a lábát. - Szóval leszel szíves előbújni magányodból, kedves barátom.

- Tessék? - Callie visszahúzta a függönyt, és a vízszög alá dugta a fejét. - Meggyőződésem, hogy errefelé nem ártana végre egy kis tisztelet. Egyesek csak úgy betoppannak a fürdőszobába, míg mások épp meztelenek odabent.

- A szemed alá akkora táskák nőttek, amelyekben egyheti bevásárolnivaló is elfér. Lefogytál. És a hangulatod, márpedig alpból sem éppen a finom modorodról vagy híres, kezd elvadulni. Nem fenyegethetsz azzal egy újságíróval, hogy kitéped a nyelvét! Rosszul veszi ki magát.

- Épp dolgoztam. Megmondtam, hogy a magánéletemről nem nyilatkozom. Még azt is felajánlottam, hogy rászánom az időmet, és beszélek neki az ásatásról. De csak nem tágitott.

- Kedvesem, tudom, milyen nehéz most neked. Engedd, hogy én, Leo, Jake, sőt Digger foglalkozzunk a médiával.

- Nincs szükségem a védelmetekre.

- Dehogyanis nincs. Mostantól kezdve én veszem a kezembe az irányítást e téren. Ha ez nem tetszik, akkor eljött az ideje, hogy végre istenigazából összekapjunk. Tudomásom szerint közel hat éve ismerjük egymást. Utálnám megrontani ezt a kapcsolatot. De megteszem, Callie, ha rákényszerítesz.

Callie egy centire húzta el a függönyt, és kisandított mögüle.

- Könnyen beszélsz, most meztelen és vizes vagyok.

- Száritkozz meg és öltözz fel. Kivárom.

- Hát ilyen rosszul festek?

- Egyre ramatyabbul. Őszintén szólva utoljára akkor láttalak ilyen rossz bőrben, amikor te és Jake elváltatok.

- Nem bírok elbújni előle. - Ahogy Jake elől sem, tette hozzá magában. A szavak, az emlékek, a gondolatok elől. - Az ásatáson, a városban, itt. Mindenhol körbeölel.

- Az emberek pletykálnak. Ez az egyik baj a fajtánkkal. Nem bírjuk befogni. - Callie elzárta a vizet, mire Rosie felállt, és levett neki egy törülközőt. - A csapat nem akar még tovább terhelni. De a munkánkból fakadóan kíváncsi a természetünk. Szomjazzuk a tudást. Ezért ásunk.

- Nem hibáztatlak benneteket. - Kilépett a zuhany alól, és elvette a törülközőt. Mivel sosem volt a mértékletesség híve, a haja köré csavarta, aztán levett egy másikat a fogasról. - Idegesít, hogy körülöttem mindenki lábujjhegyen mászkál. És bosszant, hogy Digger elvesztette a

rozsdás fémdobozt, amelyet az otthonának nevezett, csak mert valaki rám szállt. Szerfölött bosszant.

- Digger majd vesz magának egy új fémdobozt. Téged és Jake-et nem ért súlyos sérülés. Ez sokkal lényegesebb.

- Tudom, mi a fontosabb, Rosie. És magam is jól ismerem a félelemkeltés, a kétségekbe hajszolás és az összezavarás módszereit. De a módszerek azért léteznek, mert hatásosak. Félek, megkavarodtam és felzaklattak, és nem hiszem, hogy jottányival is közelebb kerültem volna ahhoz, amit keresek.

Megtörülközött, felvette a tiszta fehérneműt, amelyet előre kikészített.

- Miért nem kérdeztél soha a Cullen családról és arról, milyen érzés, hogy életem hajnalán másik ember voltam?

- Egyszer-kétszer megpróbáltam, de arra jutottam, ha majd felkészültél, kérdezniem sem kell. Nem hiszem, hogy szükséges mondanom, hogy a csapat mögöttem áll. De azért csak mondom.

- Ha nem lennék a csapat tagja, az ásatás nem került volna bajba.

Rosie felvett egy testápolós tégelyt. Lecsavarta a kupakját, és beleszagolt. A szája helyeslő mosolyra görbült, az ujját a tégelybe dugta, és bekente a karját a krémmel.

- De te csapattag vagy. Engem is te tettél azzá. Ha te még, akkor én is. Ha te még, akkor Jake is. És akkor Digger is. És akkor az ásatás még nagyobb veszélybe kerül. És ezt te magad is tudod.

- Rá tudnám beszélni Jake-et arra, hogy maradjon.

- Túlbecsüled a meggyőző képességedet. Nem fog szem elől téveszteni. Megmondom őszintén, meglepett és nem kevésbé csalódott vagyok, amiért nem kettőtöket találtalak a zuhany alatt. Az Rosie személyes emlékkönyvének első oldalára került volna.

- Anélkül is épp elég pletyka kering itt, hogy Jake és én együtt zuhanyoznánk.

- Ha már szóba hoztad. - Odadobta a testápolót Callie-nek, aki bekente a karját és a lábát. Közben Rosie egy hidratáló krémmel játszadozott. - Kérdeznék valamit, ami véletlenül épp ezzel a témával kapcsolatos. Mi a helyzet kettőtökkel?

Callie farmert húzott.

- Nem tudom.

- Ha te sem, akkor ki?

- Senki. Még mindig... szóval próbáljuk... nem tudom - mondta újra, majd a pólójáért nyúlt. - Bonyolult.

- Hát ti már csak bonyolult lelkek vagytok. Ezért figyeltem oly érdeklődve első alkalommal is. Mintha egy atomrobbanás zajlott volna le a szemem láttára. Ezúttal inkább csak egy pislákoló szikrát látok, és fogalmam sincs, hogy ilyen apró marad-e, vagy éppenséggel bármely pillanatban fellángolhat. Mindig örömmel láttalak együtt titeket.

- Miért?

Rosie egy pillanatra csilingelő kacajt hallatott.

- Mintha két fenséges vad próbálná becserkészni egymást azon tűnődve, hogy cafatokra tépje a másikat, vagy inkább párosodjon vele.

Callie bekente az arcát a hidratáló krémmel.

- Az analógiák két lábon járó tárháza vagy.

- Romantikus lélekkel áldott meg a természet. Szeretlek együtt látni titeket, ahogy mindig is. Ez a férfi jelenleg gyöngéden próbál közeledni hozzád, de egyelőre bizonytalan, és elég eszes ahhoz, hogy óvatosan bánjon veled, mert tudja, ha ügyetlenül ölel magához, még lehasítod a bőrt a csontjairól. Komoly fejtörést okozol neki, mert ő többek között éppen a hullámozó kedélyedet szereti benned.

Callie lassan lehámozta a törülközőt a fejéről, és kezébe vette a fésűt.

- Mindent biztosan akarok tudni. - Megütögette a fésűt a tenyerén, mielőtt a hajába húzta. - Sohasem voltam biztos abban, hogy szeret engem. Azt hittem, megcsalt. Veronica Weeksszel.

- A fenébe is, az a nő az első naptól fogva próbálta behálózni Jake-et - legalább annyira azért, mert irigykedett rád, mint amennyire azért, mert a pasid igazi vonzó példány. Csakis rosszat akart neked. Sosem bírta a burádat.

Callie kifésülte a haját az arcából.

- Sikert is ártania. - Leengedte a fésűt. - Hogyan lehetséges az, hogy te tudtad ezt, én pedig nem?

- Mert te élted át, édesem. Én csak kívülről figyeltem az eseményeket. De kétlem, hogy valaha is megízlelte volna az áhított gyümölcsöt, Cal. Nem Jake zsánere.

- Ugyan már. Magas, sudár, szabad szellemű. Miért ne volna az ő zsánere?

- Mert ő nem te.

Callie mély levegőt vett, és közben a saját arcát fürkészte a tükörben. Őszintén, részrehajlás nélkül.

- Nem nézek ki rosszul. Ha kicsinosítom magam, egészen csábos is lehetek. De ez minden. Veronica viszont gyönyörű volt. Észveszejtően szívdöglesztő.

- Mióta szenvedsz te kisebbrendűségi komplexusban?

- Azóta, hogy beleszerettem Jake-be. Ismered a hírét, te is tudod, hogy folyton fogdossa a nőket, és flörtöl velük.

- A fogdosás és a flörtölés csak az érintkezés egy módja a számára. A sokat emlegetett híre, az még teelötted volt. Te pedig - folytatta Rosie - többek között ezért szerettél bele.

- Hát igen. - Callie önmagától viszolyogva emelte a fésűt újra a hajához. - Beleszerettem, és szinte rögtön meg is akartam változtatni. Ostoba voltam. Nem hittem el, hogy nem ácsingózik többé más nőkre. Főként Veronica Weeksre, a nyilvánvalóan kihívó viselkedése után - különösen azután, hogy megtaláltam a melltartóját az ágyunkban.

- Ó! - Rosie az egyetlen magánhangzót is darabokra bontva ejtette ki.

- Csapdát állított, és én bele is estem. - Callie a mosdóba hajította a fésűt. - Gyűlölöm ezt. Azért estem bele, mert nem hittem el, hogy Jake szeret, legalábbis nem eléggé. Ezért egyre erőszakosabban zaklattam, míg végleg el nem üldöztem ezzel.

- De most visszafogadtad. Nem fájna, ha végre kiélveznéd egy kicsit ezt. - Rosie a mosdóhoz lépett, és a tekintete a Callie-ével találkozott a tükörben. - Megcsalt téged, Cal?

- Nem. Elkövetett pár hibát, de sohasem csalt meg.

- Rendben. Te hibáztál?

Callie felszusszant.

- Jó néhányszor.

- Rendben. Most hallgass bölcs Rosie nénikédre. Ha az én életem kerülne ilyen csávába, én nagyon örülnék, ha egy nagy és erős férfi mögém, mellém, eléim állna. Én speciel bármilyen pozitúrában örülnék egy nagy és erős férfinak, de ez én vagyok.

Callie finoman Rosie fejéhez koccantotta a fejét.

- Hogyhogy nem házasodtál még meg, és nem nevelsz gyerekeket?

- Kedvesem, annyi nagy és erős férfi szaladgál odakint. Ki képes választani közülük? - Rosie megveregette Callie vállát. - Van egy győgyövénykivonatom, amelyik csodákat tenne a táskákkal a szemed alatt. Mindjárt idehozom. Felteszed, aztán lefekszel egy félóra, rendben?

Callie meglehetősen ostobán érezte magát, ahogy a hálósákján feküdt a szemén leginkább frissen vágott uborkaszeletnek tűnő pakolással. Elképzelte, hogy úgy festhet, mint egy lebutított Hófehérke szőke változatban.

Mégis kellemes érzés volt. Hús és nyugtató. Bár a munkája során sosem adott túl sokat a megjelenésére, Callie-ben is megbújt egy egészséges adag hiúság. Nem örült a tudatnak, hogy mostanában rettenetes ábrázattal mászkál.

Talán elkényezteteti kicsit az arcát. Rosie mindig alaposan fel volt szerelve női holmikkal. Kicsinosítja magát. Smink, miegyéb.

Semmi értelme, hogy úgy fessen, mint egy szerencsétlen vénasszony, csak mert annak érzi magát.

Harminc percig nem bírta, de már azt is az akarat diadalának könyvelte el, hogy tizenöt percen át kitartott. Felkelt, ledobta a pakolást, aztán alaposan szemügyre vette magát a kis kézi tükörben, amelyet a táskájából bányászott elő.

Festett már rosszabbul is, döntötte el. De persze jobban is, annyi szent!

Lemegy, és keres valami harapnivalót a konyhában, aztán meglátja, Rosie mit javasol az arcára. Egyszer túléli, ha kisminkelve végzi el az aznapi teendőket.

Végül is ésszerű kompromisszumnak találta ezt a megoldást így elindult a földszintre, de félúton megtorpant a lépcsőn, amikor meglátta az ajtóban Jake-et és vele szemben a saját szüleit.

Furcsa egy látvány, gondolta. Hányszor is találkoztak voltaképpen személyesen? Kétszer? Nem, háromszor, helyesbített.

Újabb hiba, tette hozzá. Jacob Graystone-t annyira idegennek találta a szülei életstílusától, hogy meg sem kísérelte bevonni őt a családi körbe. És kétsége sem volt afelől, hogy a férfi ugyanilyen határt vont ő és a maga családja közé.

Ezek után nem meglepő, hogy olyan feszélyezetten viselkedtek. Mindannak ellenére is, ami július óta történt. Hátrasimította a haját és lesietett a lépcsőn.

- Micsoda meglepetés! - Próbált könnyed és derűs maradni, de ennek dacára tapintani lehetett körülötte a feszültséget. - Szólhattatok volna az érkezésekről, akkor ide kalauzolhattalak volna benneteket. Bizonyára nem volt egyszerű idetalálni.

- Csak kétszer tévedtünk el - felelte Vivian, azzal átölelte a lányát.

- Pontosabban egyszer - helyesbített Elliot. - A második alkalommal csak felderítő kitérőt tettünk. Egyébként is már egy órája itt lehetnének, ha anyád nem erősködik, hogy álljunk meg ezért.

- Születésnap tortát. - Vivian elengedte Callie-t amikor Elliot felényújtotta a süteményes dobozt. - Mégiscsak furcsa lett volna, ha idáig utazunk, csak hogy felköszöntsünk, de tortát nem hozunk! Tudom, hogy csak holnap lesz, de nem győztem kívánni.

Callie érezte, hogy fagyos és erőltetett a mosolya, de azért átvette a dobozt.

- Az édesség sosem jöhet rosszkor.

Érezte a nappaliból, ahol a csapat többi tagja összegyűlt, a feléje áradó kíváncsiságot és találgatást.

- Ő Dory, Matt, Bob. Rosie-ra bizonyára emlékeztek.

- Hát persze. Örülök a találkozásnak. - Vivian megsimogatta a lány karját miközben beszélt. - Csodás újra látni téged, Rosie.

- Ezt beviszem a konyhába. Úgyis csak ott van elég szék. - Megfordult, és a süteményes dobozzal Jake-nek ütközött.

- Főzök kávé.

- Miattunk ne fáraszd magad - mondta Elliot, bár követte a konyhába. - Gondoltuk, szívesen velünk vacsoráznál. A folyó túloldalán álló szállodában vettünk ki szobát. Úgy hírlík, elég jó az éttermük.

- Hát, én...

- Addig én elzárom a tortát - ajánlotta fel Jake. - Máskülönben szép emlék marad csupán, mire visszaérsz.

- Mintha rád bíznék bármilyen süteményt is. - Callie visszavette tőle a dobozt, és a pillanat hevében döntött. - Majd én elrejttem. Te pedig velünk jössz.

- Vár a munka - tiltakozott a férfi.

- Engem is. De akkor sem hagyok ki egy ingyenes étkezést a sáskahadtól távol, a tortát pedig végképp nem bízom a gondjaidra. Tíz perc, és kész vagyok - fordult meglepett szüleihez, majd elsietett a tortával.

Jake idegesen dobolt a combján, és a legkülönfélőbb büntetéseket eszelte ki Callie számára, amiért ilyen helyzetbe hozta.

- Engedjék meg, hogy kimentsem magam. Tudom, hogy Callie-vel szeretnék tölteni az estét.

- Ő azt akarja, hogy maga is jöjjön. - Jake csaknem elnevette magát Vivian őszinte döbbenete hallatán.

- Mondják neki azt, hogy visszamentem az ásatásra.

- Ő azt akarja, hogy jöjjön - mondta újra Vivian. - Így hát jön, és kész.

- Mrs. Dunbrook, én...

- Jobban tenné, ha inget váltana. És vegyen zakót. Egy nyakkendő sem ártana - tette hozzá az asszony -, de nem kötelező.

- Nincs nyakkendőm. Mármint itt nincs. Szóval van nyakkendő a birtokomban, csak most éppen nincsen itt a... nálam - bökte ki végül Jake. Úgy érezte, bohócot csinált magából.

- Az ing és a zakó is megteszi. Menjen, öltözzön át. Mi addig itt várunk.

- Igenis, asszonyom.

Elliot megvárta, míg kettesben maradtak, aztán megcsókolta a feleségét.

- Ez igazán kedves volt tőled.

- Nem is tudom, mit gondoljak erről az egészből, meg a férfiről, de ha Callie szeretné, akkor megkapja. Kár több szót fecsérelni erre. Hogy összezavarodott a nyakkendő miatt. Talán még meg is bocsátom neki, hogy bánatossá tette a lányomat.

Jake nem egyszerűen összezavarodott. Teljesen padlót fogott. Még a legmegfelelőbb körülmények között sem tudta volna, mit mondjon a nő szüleinek. És a jelenlegi helyzet távol állt a legmegfelelőbbtől.

Ráébredt, hogy az ingre ráférne a vasalás, de sehol sem talált egy nyamvadt vasalót. Kizárólag olyan ritka alkalmakkor öltött zakót, mint a tévéinterjúk vagy az egyetemi előadások.

Próbált visszaemlékezni, kimosta-e az inget azóta, hogy legutoljára felvette. Megszagolta a ruhadarabot. Rendben, itt a pont. Nem bűzlik. Egyelőre.

Feltehetően bőven összeizzadja majd, mire az étteremhez érnek.

Ha Callie büntetésképpen rángatta bele ebbe, akkor tökéletesen elérte a célját.

Magára húzta az inget, és csak remélni tudta, hogy a zakó eltakarja majd a gyűrődéseket.

Megtorpant, és az utolsó utáni pillanatig húzta az indulást. A munkacsizmáját átváltotta egy az alkalomhoz illőbb pár cipőre. Aztán megtapogatta az arcát, és ráeszmélt, hogy napok óta nem borotválkozott.

Előbányászta a készletét, és a fürdőszobába sietett, hogy orvosolja a problémát.

Egy férfinak igazán nem kéne öltönyt húznia és megborotválkoznia csak azért, hogy olyan emberekkel vacsorázhasson együtt, akik úgy tekintenek rá, mint a gyanús ex-főjére, morfondírozott. Meg sem kéne próbálnia átvészelní egy érzellemmel telített vacsorát.

Vár rá a munka és a gondolatai. Igazán nem hiányzott még ez is.

Épp végighúzta szőrös arcán a borotvát, amikor kopogtak az ajtón.

- Ki az?

- Callie vagyok.

Fél kézzel kinyitotta az ajtót, és berántotta a nőt.

- Miért teszed ezt velem? Mégis mit vétettem ellened?

- Ez egy vacsora. - Callie hátrahúzta a fejét, nehogy ellepje a borotvahab. - És te szeretsz enni.

- Ments ki ebből!

Felhúzta a szemöldökét.

- Mentsd ki te magad.

- Anyád nem hagyta.

Elöntötte a melegség.

- Igazán?

- Kijelentette, hogy inget kell váltanom.

- Tetszik az inged.

Jake felszisszent.

– Gyűrött. És nyakkendőm sincs.

- Nem annyira gyűrött, és nem is kell nyakkendő.

- Te estélyibe öltöztél - bukott ki belőle a rosszindulatú rágalom, aztán visszafordult a tükörhöz, és folytatta a borotválkozást.

- Megijedtél attól, hogy a szüleimmel kell vacsoráznod.

- Nem ijedtem meg. - Szentségelt egyet, amikor megvágta az állát. - Csak nem értem, mire föl vacsorázzak velük. Ők nem akarják, hogy bezavarjak a képbe.

- Mintha az előbb azt mondtad volna, anyám nem engedte, hogy kimentsd magad!

Mély lélegzetet vett, és közben sokatmondó pillantást vetett a nőre.

- Ne zavarj össze!

Hát nem édes! - gondolta Callie. Olyan aranyos, és ő mostanáig még csak észre sem vette ezt.

- Próbálunk közösen eljutni valahová, Graystone?

- Azt hittem, már jutottunk valahová. - Jake elhallgatott, és leöblítette a borotvapengét. - Na jó, igen, próbálunk közösen eljutni valahová.

- Ekkor vedd úgy, hogy ez is ahhoz tartozik. És ezt a részt nem ugorhatom át még egyszer.

- Jó, jó, megyek, vagy tán nem? - vágta rá Jake, és közben tekintete a nő ruhájára esett. - Miért kellett estélyit venned?

A nő felemelte a karját, és körbefordult, hogy megmutassa a testhez álló, fekete miniruhát.

- Nem tetszik?

- Talán mégis. Mi van alatta?
- Ha jó kisfiú leszel és viselkedsz, talán később magadtól megtudod.

Próbált másra gondolni. Valahogy udvariatlannak érezte, hogy miközben az apósáékkal ül egy asztalnál, egyre azon járjon az esze, miként szabadítja majd meg Callie-t a fekete estélyi ruhától.

És a társalgás olyan nyilvánvaló módon került a nő vér szerinti szüleinek a témáját hogy az már ordított.

Az ásatásról beszélgettek. Ez a téma többé-kevésbé biztonságosnak tűnt. Persze senki sem hozta fel a haláleseteket meg a gyűjtogatásokat.

- Azt hiszem, Callie még sohasem említette, miért éppen ezt a munkát választotta. - Elliot jóváhagyta a bort, és a pincér töltött mindenkinek.

- Hát... érdekelt a kultúrák változása és szerveződése. - Jake nehezen tudta megállni, hogy ne döntse le azonnal az italát. - Mi irányítja a szokások kialakulását, a társadalmak felépítését...

Az apját valójában egyáltalán nem érdekli az ostoba beszélgetés - futott át Callie fején.

- Ez az egész még gyerekkoromban kezdődött. Apám részben apacs, részben angol, részben francia kanadai. Édesanyám ereiben pedig ír, olasz, német és francia vér csörgedez. Rengeteg vonal keveredett össze egy helyen. Szóval hogyan is kerültem én ide? Mindegyik nyom elvezet valahová. Én pedig szeretem követni a nyomokat.

- És most Callie-nek segít a saját nyomkeresésében.

Egy hosszú pillanatra minden elnémult. Érezte, hogy Vivian megmerevedik mellette, miközben Callie hálás mozdulattal fogta meg az asztalon pihenő kezét.

- Hát igen. Bár nem veszi szívesen a segítséget, így az akarata ellenére teszem.

- Függetlennek neveltük, és ezt nagyon is komolyan vette.

- Ezek szerint nem szántsándékkal nevelték makacsnak, konoknak és dacosnak?

Elliot elhúzta a száját, aztán kortyolt a borából, de a szemében derűtség csillant

- Nem, ebben a maga útját járta.

- Én ezt önállóságnak, magabiztosságnak és céltudatosságnak tartom. - Callie tört egy falat kenyeret, és elnyammogta. - Egy igazi férfinak ez nem jelentene problémát

A nem igazi férfi odaadta neki a vaját.

- Még itt vagyok, nemde?

Callie megvajazott egy szelet kenyeret, és Jake-nek nyújtotta.

- Egyszer már megszabadultam tőled.

- Azt te csak hiszed. - Jake újra Elliothoz fordult. - Nem tervezik, hogy kilátogatnak az ásatásra, amíg itt tartózkodnak?

- Dehogynem. Akár már holnap, ha ez nem jelent gondot

- Bocsássatok meg egy percre. - Vivian felállt az asztaltól, de közben Callie vállára tette a kezét, és erősen megszorította.

- Áá... elkísérlek. Mi az? - sziszegte a lánya, miután eltávolodtak az asztaltól. - Sosem értettem, mi a jó abban, hogy a nők együtt vonulnak ki a mosdóba.

- Bizonyára van antropológiai alapja. Kérdezd Jacobot. - Amikor a mellékhelyiségbe értek, Vivian előállt a mondandójával. - Huszonkilenc éves vagy. Te irányítod az életed. De mindezek ellenére én most is az anyád vagyok.

- Hát persze! - Callie aggódva lépett közelebb, és megsimogatta Vivian arcát. - Ezen semmi sem változtathat.

- És mint anyádnak, jogom van beleütni az orromat az ügyeidbe. Szóval te meg Jacob kibékültetek?

- Óh, hát.. hmmm. Nem tudom, hogy ezt a szót valaha is használhatnám-e Jake-re és rám. De többé-kevésbé újra együtt vagyunk. A magunk módján.

- Egész biztos, hogy ezt akarod, és nemcsak a felkavart érzelmeid irányítanak?

- Én mindig is őt akartam - válaszolta Callie egyszerűen. - Nem tudom megmagyarázni, miért. De első nekifutásra borzasztóan elrontottuk.

- Még mindig szerelmes vagy bele?

- Igen, még mindig szerelmes vagyok bele. Megőrjít és boldoggá tesz. Erőpróbát jelent, és ezúttal, talán mert jobban igyekszik, talán mert én engedem neki, de vigaszt is nyújt számomra. Tudom, hogy elváltunk, és vagy egy évig nem találkoztunk. Tudom, miket mondtam a szakításunk után, és akkor komolyan is gondoltam. Vagy legalábbis azt akartam. De szeretem őt. Most akkor örült vagyok?

Vivian megborzosolta Callie haját.

- Ki mondta, hogy a szerelem az épeszűeknek való?

Callie kurta nevetést hallatott

- Nem tudom.

- Nincs is mindig így. És nem is mindig kényelmes. Sőt, a szerelem szinte mindig rengeteg munkával jár.

- Az első alkalommal nem sokat törődtünk vele. Egyikünk sem igazán készült fel rá.

- Élveztétek a jó szexet. Ugyan már! - tette hozzá Vivian, és a mosdónak támaszkodott, amikor Callie arcára kiült a meglepetés. - Jómagam is számtalanszor. Jacob és te kölcsönösen erősen vonzódtok egymáshoz. Jó az ágyban?

- Hát... első osztályú.

- Az fontos. - Vivian a tükör felé fordult és bepúderezte az orrát. - A szenvedély lényeges, ráadásul a szex nemcsak a kapcsolattartás egyik nélkülözhetetlen pillére a házasságban, hanem a gyönyör forrása is. Ugyanakkor szerintem legalább ilyen fontos az is, hogy odakint ül édesapáddal. Akarata ellenére eljött velünk ma este. Ez arról árulkodik, hogy hajlandó tenni a kapcsolatunkért. Te is tedd hozzá a magad részét és akkor talán összehoztok valamit

- Bárcsak... bárcsak korábban beszéltem volna veled róla. Rólunk.

- Én is így érzek, édesem.

- Magam akartam véghezvinni. Egyedül akartam összetartani, működtetni. De elszúrtam.
- Meghiszem azt. - Vivian Callie arcára tette a kezét. - De azt is biztosra veszem, hogy ő még jobban.

Callie elmosolyodott.

- Szeretlek, anyu!

Hazafelé menet várta, hogy Jake szólaljon meg, aztán végül rászánta magát, és megkérdezte.

- Szóval? Mit gondolsz?

- Miről?

- A vacsoráról.

- Finom volt. Hónapok óta nem ettem ilyen remek sült bordát.

- Nem az ételre értettem, te bolond. Hanem rájuk. A szüleimre. Dr. Dunbrookra és nejeire.

- Ők is jók voltak. Megtették, ami tőlük tellett. Ehhez aztán tartás kell.

- Kedvelnek téged.

- Nem utálnak. - Vállat vont. - Pedig az ellenkezőjére számítottam. Meg arra, hogy az egész vacsora kimért és udvarias hangulatban telik majd. Na meg hogy mérget szórnak az ételembe, amikor nem figyelek oda.

- Kedveltek - ismételte Callie. - És te is kitettél magadért. Szóval köszönöm!

- Azért eltöprengtem valamin.

- Éspedig?

- Mostantól minden évben kétszer lesz születésnapod? Már alapjáraton sem szeretek vásárolni, de ha mostantól duplán kell téged megajándékoznom, az ki fog készíteni.

- Tőled egyelőre még semmit sem kaptam.

- Arra is rátérünk majd. - Jake lefordult az útról a keskeny, kavicsos ösvényre. - Nehéz helyzetbe kerültél, kedvesem. Kisváros ez, és az ásatás még kisebb. A szüleid előbb-utóbb egész biztosan összefutnak a Cullen családdal, ha több mint egy éjszakát töltenek itt.

- Tudom. Majd ezzel is megküzdök, ha szükség lesz rá.

Callie kiszállt az autóból, és megállt a hűs nyári éjszakában.

- A szerelem megőrzése rengeteg odafigyeléssel jár, így mondták nekem. Úgyhogy mi elég sokat teszünk érte.

A férfi csókot nyomott a kezére.

- Ezt azelőtt sosem csináltad - mondta a nő. - De mostanában egyre többször.

- Sok mindent nem csináltam azelőtt. Várj egy perctet. - Jake a nő dekoltázsába nyúlt.

Callie felkuncogott.

- Na ezt bezzeg rengetegszer!

Jake a ruhája alól húzta elő a kezét, és az arca elé tartotta. A hüvelyk- és mutatóujjáról egy tündöklő arany karkötő lógott sziporkázó, bizánci stílusú díszítéssel.

- Ez meg hogy került ide? - kérdezte Callie meglepődve. - Húha!

- Boldog születésnapot!

- Ez... hiszen ez ékszer! Te még... sohasem adtál nekem ékszert.

- Aljas hazugság. Kaptál egy aranykarikát, nemde?

- A jegygyűrű nem számít. - Callie kivette a karkötőt a férfi kezéből, és alaposan megszemlélte. Az arany olyan folyékornak tűnt, hogy Callie szinte azt várta, mikor csorog ki a kezéből. - Ez gyönyörű! Komolyan. Hát, Jacob!

A férfi a reakcióján örvendezve felcsatolta a karkötőt a csuklójára.

- Azt hallottam valahol, hogy a nők kedvelik a testékeket. Neked jól áll, Cal!

A nő megsimította az aranyat.

- Ez... Huh.

- Ha tudom, hogy a bizsu befogja a szád, már rég elhalmoztalak volna vele.

- Ezt nem teheted tönkre a sértéseiddel. Imádom. - Két kezébe fogta a férfi fejét, és megcsókolta. Aztán hátrahúzódott, épp csak annyira, hogy a tekintetük találkozhatott. Amikor a szemébe nézett, saját magát látta benne.

Aztán újra megcsókolta, és hozzásimult, közben kezét a hajába fúrta.

Halk dorombolással mélyült el a csókban. És a gyönyörben. Lágyan, lassan és édesen, miközben a karja átölelte. Inogva álltak és olvadtak eggyé az éjszakában.

Callie felsóhajtott, ahogy az arcát a férfi arcához szorította, egyidejűleg a körülük cikázó szentjánosbogarak táncát figyelte.

- Tényleg imádom!

- Észrevettem.

A férfi kézen fogta, így mentek a házhoz. Jake hallotta a televízió hangját, ahogy kinyitotta a bejárati ajtót.

- Nagy itt a tömeg. Menjünk fel inkább.

- A te szobád idelent van.

- Jól viselkedtem - emlékeztette a nőt, miközben gyorsan feltessékelte az emeletre. - Most eljött az ideje, hogy megtudjam, mit rejt a ruhád.

- Hát, az ígéret szép szó, ha megtartják úgy jó! - felelte Callie, azzal belépett a szobájába. És elképedt. - Ez meg honnan az ördögből került ide?

A régi ágy a szoba közepén állt. A vas fejrészt ezüstszínűre festették. A matracon friss ágyszőnyeg feszült, a párnán kézzel hímzett felirat díszelgett.

- Az ágybetétet a bevásárlóközpont melletti leárazós helyen vettem. A fejkendő és a keret egy otthoni kiadásról való. Az egész csapat beszállt.

- Húha! - Callie boldogan az ágyhoz sietett, ráült, majd ugrálni kezdett. - Ez igazán csodálatos! Le kéne mennem, hogy megköszönjem a többieknek.

Jake széles mosollyal becsukta az ajtót a háta mögött, majd ráfordította a zárat.

- Előbb nekem köszönd meg!

26

Talán az új ágy vagy a szeretkezés tette, talán csak az, hogy kétszer élte át a születésnapját, de Callie mindenesetre határozottan derűs hangulatba került

Annyira összelelegedett a csapat tagjaival - és annyira furdalta a lelkiismeret, amiért átkutatta a holmijukat -, hogy reggelire mindenkit megkínált a születésnap tortájából.

Jeges teát töltött a palackjába, és épp lenyalogatta a cukormáz az ujjáról, amikor legnagyobb öröme Leo toppant be a konyhába.

- Boldog születésnapot! - köszöntötte a férfi, azzal lerakott egy csomagot a konyhapultra. - Rögtön tisztázzuk, hogy nekem semmi közöm ehhez.

Callie megbökte a dobozt a mutatóujjával.

- Nem mozog, ugye?

- A felelősség nem engem terhel.

Megtöltötte az üvegét, majd az asztalra tette a csomagot. A dobozt néhány léggömb és egy hatalmas rózsaszín szalagsokor díszítette. Miután felbontotta, a sztiropor habból egy lapos, többé-kevésbé négyzet alakú, kék, zöld és sárga csíkos mintázatú tál került elő.

- Hű! Ez... micsoda?

- Mint mondtam, nekem semmi közöm hozzá - emlékeztette Leo.

- Hamutálca? - vetette fel Rosie.

- Annak túl nagy - jelentette ki Bob, aki a nő háta mögül sandított az ajándékra. - Levesestál?

- Hát, mondjuk illatkeverék-tartó. Vagy ilyesmi. - Fran a kezébe vette a saját üvegét, miközben az egész csapat az asztal köré sereglett.

- Porfogó - jelentette ki Matt.

- Művészet - helyesbített Jake. - Minden egyéb cél nélkül.

- Na tessék! - Callie megfordította a tálat, és szemügyre vette a talpát. - Nézzétek, szignált darab. Egy eredeti Clara Greenbaum. Apám, ez nem semmi! Ráadásul még olyan... érdekes is az alakja meg a mintája. Köszí, Leo!

- Elhárítom a felelősséget.

- Felhívom a művészt, és megköszönöm neki. - Callie letette az új akármit az asztal közepére, és hátralépett. Életében nem látott még ilyen ronda tárgyat - Látjátok, milyen... artistikus.

- Potpourri. - Rosie megpaskolta a vállát - Rengeteg, rengeteg potpourri.
- Remek. Na jó, elég az ünnepi komolytalanságból! - Callie jeget dobált a teájába, majd rácsavarta a kupakot az üvegre. - Vár a munka.
- Mégis hogy fogod nevezni, mikor megköszönöd? - kérdezte eltöprengve Jake az autó felé menet.
- Ajándéknak.
- Jó gondolat.

Suzanne idegesen a nadrágja szárába törölgette a kezét, ahogy az ajtóhoz ment. A szíve és a gyomra egyaránt remegett.

A lénye egy része legszívesebben ki sem nyitotta volna azt az ajtót. Ez az ő otthona. És részben az odakint várakozó asszonyt tartotta felelősnek a családját ért csapásért.

De erőt vett magán, kiegyenesítette a derekát, felszegte a fejét, és ajtót nyitott Vivian Dunbrooknak.

Első gondolata rögtön arra irányult, hogy milyen csinos ez a nő - elegáns szürke ruháját tökéletesen emelték ki visszafogott ékszerei és pompás, divatos papucscipője.

Ösztönös női reakció volt ez a részéről, de Suzanne rögtön emlékeztette magát, hogy ő is kétszer átöltözött, amióta Callie telefonált. Most azt kívánta, bárcsak elegáns ruhát öltött volna a fekete utcai nadrág és a fehér blúz helyett.

Hiába, a divat, a nagy olvasztótégely...

- Mrs. Cullen. - Vivian keze görcsösen a retikülje fülére fonódott. - Hálásan köszönöm, hogy fogadott.

- Fáradjon be!

- Meseszép ez a táj. - Vivian belépett. A hangja nem árulta el az idegességét. - És a kert is gyönyörű.

- Ez a szenvedélyem. - Suzanne higgadt arckifejezéssel egyenesen a nappaliba vezette a vendéget. - Parancsoljon, foglaljon helyet. Hozhatok valamit?

- Kérem, ne fáradjon miattam. - Vivian kiválasztott egy széket, és hatalmas önuralommal lassan helyet foglalt, ahelyett hogy remegő lábairól rázuhant volna. - Tudom, mennyire elfoglalt ön. A maga helyzetében.

- A helyzetemben?

- A vállalkozása kiugróan sikeres. Mindig is imádtuk a termékeit. Főként a férjem. Elliotnak az édesség a gyengéje. Ő is szeretne megismerkedni önnel és persze a férjével. De én előbb azt akartam... azt reméltem, hogy beszélhetünk. Csak ön és én.

Ő is lehet ilyen nyugodt, mondta Suzanne magának. Ilyen előkelő és udvarias. Keresztbe tett lábbal ült, és mosolyogva szólalt meg.

- Régen érkeztek?

- Csak egy-két napja. Ki akartunk látogatni az ásatásra. Nem gyakran esik meg, hogy Callie oly közel dolgozik hozzánk, hogy... jaj, ez nagyon fura.

- Fura? - ismételte el Suzanne.

- Azt képzeltem, tudni fogom, mit mondjak és hogyan. Még gyakoroltam is. Ma reggel egy órára bezárkóztam a fürdőszobába, és a tükör előtt gyakoroltam a mondandómat. Mint az előadásra készülő színész. Mégis... - Vivian hangja elakadt az elérékenyüléstől. - Mégis az a helyzet, hogy most fogalmam sincs, mit mondhatnék, hogy kezdjek hozzá. Tán azt, hogy sajnálom? Mi értelme volna ezt mondanom önnek? Semmit nem változtatna meg, és nem adná vissza, amit elvettek öntől. És hogy is sajnálhatnám őszintén? Hogyan bánhatnám azt, hogy megkaptam Callie-t? Képtelen lennék sajnálni ezt, bánkódni emiatt. El sem tudom képzelni, ön min ment keresztül.

- Hát bizony. Valahányszor átölelte őt, nekem kellett volna átölelnem. Amikor első nap az iskolába vitte, és csak nézte, ahogy eltávolodik, nekem kellett volna egyszerre büszkeséget és szomorúságot éreznem. Nekem kellett volna esti mesét olvasnom neki és késő éjszakáig aggódnom miatta, valahányszor megbetegedett. Nekem kellett volna kiszabnom a büntetését, ha nem bírt magával, és nekem kellett volna segítenem a házi feladatában. Nekem kellett volna sírva fakadnom, amikor elindult az első igazi légyottjára. És bennem kellett volna hiányérzetnek támadnia, amikor elment a főiskolára, jókora úrnek. - Suzanne a szívére szorította a kezét. - Olyan úrnek, amelyet büszkeség ölel körül, mégis olyan kicsi és magányos odabent. De nekem csak az úr jutott. Semmi más.

Feszélyezetten ültek a meghitt szobában, és csendben zubogott belőlük a forró keserűség.

- Nem adhatom vissza mindezt önnek. - Vivian megőrizte a tartását. - És a szívem mélyén tudom, ha minderre tíz vagy akár húsz éve fény derült volna, küzdöttem volna azért, hogy megtartsam magamnak. Hogy bármi áron megtartsam őt. Képtelen vagyok azt kívánni, bárcsak másképp történt volna. Képtelen vagyok rá.

- Én hordtam a szívem alatt kilenc hónapon át, én tartottam a karomban pillanatokkal azután, hogy először fellélegzett. - Suzanne előrehajolt. - Én adtam neki életet.

- Igen. Ezt én sosem kaphattam meg. Ez a kapcsolat sosem alakulhatott ki közöttünk, viszont örökre tudni fogom, hogy maguk között ott feszül. Ahogy ő is tudja, és ez mindig is sokat fog jelenteni neki. Ön mindig sokat fog jelenteni neki. Egy darab most már örökre az öné a gyermekből, aki egész eddigi életében az enyém volt. Soha többé nem lesz újra teljesen az enyém. - Vivian elhallgatott egy pillanatra, amíg összeszedte magát. - Nem érthetem meg, min megy keresztül, Mrs. Cullen. És ön sem érthet meg engem. Talán a lelünk egy önző részével nem is akarjuk megérteni egymást. De sajog a szívem, amiért egyikünk sem tudhatja, mit érez most Callie.

- Nem. - Suzanne szíve vadul zakatolt. - Nem tudhatjuk. Csupán próbálhatjuk megkönnyíteni a számára. - Túl kell lépniük a haragjukon, emlékeztette magát Suzanne. Túl kell lépniük rajta, méghozzá a köztük álló lány kedvéért. - Nem akarom, hogy szenvedjen. Sem ön miatt, sem miattam vagy akárki más miatt, aki felelős mindezért. És félttem őt, rettegek attól, hogy az az ember, aki meg akarja akadályozni abban, hogy megleglje a válaszokat a kérdéseire, bármennyig képes elmenni, csak hogy megállítsa.

- De nem fog megállni. Még azt is fontolóra vettem, megkérem magát, hogy jöjjön velem. Együtt kérjük arra, hogy hagyjon fel a kereséssel. Elliottal is megosztottam az ötletemet. De Callie nem fog megállni, és csak felbosszantaná, ha olyasmit kérnénk tőle, amit nem tehet meg.

- A fiam jelenleg Bostonban van. Ott próbál segíteni.

- Kérdezősködtünk az orvostársaságban. Már Henrynek... a saját orvosomnak sem hiszek.

- Suzanne megérintette az egyszerű aranyláncot a nyakán. - Ha meglesi a válaszokat, márpedig meglesi, akkor a bűnösök súlyosan megfizetnek. De addig sem marad magára. Mögötte áll a családja, a barátai és Jacob.

- Őt nehéz besorolni bármelyik csoportba is.

Vivian először mosolyodott el őszintén, amióta belépett a házba.

- Remélem, ezúttal sikerül nekik. És minden jól alakul. Mennem... mennem kell, de ezt még szeretném átadni. - Megérintette a táskát, amelyet maga mellé tett. - Átnéztem a fényképeket az otthoni fotóalbumokban. Másolatot készítettem azokról, amelyeket úgy gondoltam, szeretne... szeretne megkapni. Mindegyik képnek a hátára írtam a dátumot és az alkalmat, ahol emlékeztem.

Felállt, és átnyújtotta a táskát. Suzanne dermedten bámulta. A szíve úgy összeszomlott, hogy azt sem tudta, ver-e még.

- Gyűlölni akartam magát - jelentette ki. - Gyűlölni akartam magát, és azt kívántam, bárcsak gonosz asszony volna. Hiába mondtam magamnak, hogy ez helytelen. Hogyan is kívánhatnám, hogy a lányomat egy undok, gyűlölni való asszony nevelje fel? De mégsem ezt akartam.

- Tudom. Én is gyűlölni akartam magát. Nem akartam, hogy ilyen csodálatos otthonban éljen és ilyen szeretettel beszéljen róla. Azt reméltem, hogy dühös és fagyos lesz. És kövér.

Suzanne könnyes szemmel nevette el magát.

- Istenem! Ettől sokkal jobban érzem magam! - Vivian szemébe nézett. És látott. - Fogalmam sincs, mitévők legyünk most.

- Nekem sincs.

- E pillanatban viszont szeretném megnézegetni a képeket. Menjünk át a konyhába! Főzök kávé.

- Nagyszerű ötlet!

Mialatt Suzanne és Vivian kávé és sütemény mellett két megható órát töltöttek Callie fényképeinek nézegetésével, Doug ismét helyet foglalt Roseanne Yardley irodájában.

- Nem említette, hogy maga Suzanne Cullen fia.

- Ez min változtat?

- Tisztelem az olyan nőket, akik saját erejükből válnak sikeressé. Néhány évvel ezelőtt részt vettem egy konferencián, amely a gyermekek egészségéről és biztonságáról szólt. Az édesanyja felszólalt ott. Nagy hatású beszédet mondott, szívbemarkolóan mesélt a saját tapasztalatairól. Akkor azt gondoltam, milyen bátor asszony.

- Magam is egyre inkább így látom.

- Életem legnagyobb részét a gyermekek egészségének és jólétének biztosításával töltöttem. És mindig is eszes nőnek tartottam magam. Nehéz elfogadnom azt az eshetőséget, hogy olyan férfival folytattam viszonyt, aki pénzéhségből zsákmányolt ki asszonyokat.

- Marcus Carlyle intézte a húgom elrablását és eladását. Nem is vitás, hogy számos más esetben is ugyanezt tette. És feltehetően ehhez magát is kihasználta. Egy véletlenül megemlített betege révén. Olyan házaspároknál, akik elveszítették a gyermeküket, és nem maradt esélyük arra, hogy természetes módon újabb kisbabájuk foganjon. Felettébb valószínű, hogy néhány betegének az ország egy másik részéről loptak gyermeket.

- Hosszú, nehéz órákon át töprengtem mindezen. Lorraine-hez nem fog eljutni - mondta Roseanne egy másodpercnyi hallgatás után. - Richard meg fogja akadályozni ebben. És őszintén szólva nem is túl erős asszony. Soha nem volt az. És soha nem is mutatott érdeklődést Marcus munkája iránt. Ellenben... - Egy papírlapot tolt Doug elé az asztalon. - Ez a kapcsolat talán sokkal inkább a hasznára válhat. Legjobb tudomásom szerint ez Marcus titkárnőjének a tartózkodási helye. Ismerek néhány embert, akik ismernek másokat, akik ismernek megint másokat - tette hozzá keserű mosollyal. - Elintéztem néhány telefont. Nem ígérhetem, hogy az információ pontos és még mindig időszerű.

A férfi a papírra pillantott, és nyugtázta, hogy Dorothy McLain Spencer a hírek szerint jelenleg Charlotte-ban él.

- Köszönöm!

- Ha megtalálja őt és a válaszokat, amelyeket keres, szeretném, ha értesítene. - Az asszony felállt az asztaltól. - Emlékszem, mit mondott Marcus egy este, amikor a munkánkról beszélgettünk, arról, mit jelent a számunkra. Azt mondta, az okozza neki a legnagyobb örömet, ha segít egy gyermeknek biztonságos és szeretetteljes otthont találni. Hittem neki. És megesküdtem volna, hogy komolyan gondolja.

Lana rögtön mosolyra derült, amikor meghallotta Dougot a vonal túlsó végén. Szándékosan zaklatott, pihegő hangon szólalt meg.

- Jaj... te vagy! Digger - tette hozzá színpadias suttogással -, ne most!

- Hé!

- Ne haragudj, amiért így közlöm veled, de Digger meg én viharos szerelembe estünk, és megszökünk Bora Borára. Hacsak nincs jobb ajánlatod.

- Mit szólnál egy hétvégehez a helyi motelben?

- Rendben! Hol vagy?

- Útban a reptérre. Nyomára bukkantam Carlyle titkárnőjének, úgyhogy indulok Charlotte-ba, hogy felkutassam. A csatlakozások miatt egy egész napom rámegy az utazásra. Csak tudatni akartam, hol találsz meg. Van tollad és papírod?

- Ügyvéd vagyok.

- Rendben. - Doug megadta a hotel címét, ahol szobát foglalt. - Add tovább a családomnak is, légy szíves!

- Azonnali hatállyal.

- Történt bármi érdekes?
- Jövő héten beköltözhettek az új irodámba. De legkésőbb két héten belül. Nagyon izgulok.
- A gyűjtogatással nem jutott előbbre a rendőrség?
- Azt nem tudják, ki tette, csak azt, hogyan. Jelenleg a lakókocsival is ugyanez a helyzet Hiányolunk!
- Örülök. Felhívlak, ha bejelentkeztem a szállodába. Amint visszatérek, átveszem Digger helyét.
- Na ne mondd!
- Ő ki, én be. Ebben nincs pardon.
- Kihívó szó ez egy ügyvédnek. Gyere vissza hamar, és megbeszéljük.

Lana mosolyogva tette le a kagylót, majd rögtön újra felemelte, hogy beindítsa a tervet, amelyet kiötlött.

- Ideje pihenni, főnök!

Callie fülig maszatosan éppen egy kiálló kódarabot tisztogatott.

- Találtam valamit.

Rosie felvonta a szemöldökét.

- Te mindennap találsz egy halom csontot. Olyan ez, mintha mi naphosszat csak a lábunkat lógatnánk melletted.
- Ez kő.
- Legalább most hagyd abba. Ebédidő!
- Nem vagyok éhes.

Rosie lecsavarta Callie palackjának a kupakját.

- Ez meg csurig teli. Szeretnéd, ha mesélnék a kiszáradásról?
- Vízet ittam. Nem hiszem, hogy ez szerszám, Rosie. Se fegyver.
- Nekem úgy tűnik, geológusnak való feladat - Mivel már kitöltötte a teát, felhajtotta a pohár tartalmát, mielőtt lehuppant Callie mellé, hogy alaposabban szemügyre vegye a leletet.
- Egészen biztosan megmunkálták. - Végighúzta a hüvelykujját a lecsiszolt élen, amelyet Callie feltárt. - Méghozzá figyelemre méltóan. Talán riolit. Ebből rengeteget találunk.
- Más a tapintása.
- Ez igaz. - Rosie leült, miközben Callie tovább tisztogatta a leletet az ecsetjével. - Akarsz képeket?

Callie felhorkant.

- Ne szólj Dorynak. Csak hozd a gépet. Találtam egy kidudorodást, de nem természetesnek tűnik.

Folytatta a munkát, miközben Rosie fényképezőgépet hozott.

- Újabb csoport érkezett. Ez a hely Disneylandre kezd hasonlítani. Hajolj hátra, árnyékolod a képet.

Callie megvárta, amíg Rosie kattint párat aztán fogta az ásóját, és finoman eltávolította a földet a lelet körül.

- Érzem a széleit. Ökölkőnek túl kicsi, lándzsahegynek meg túl nagy. És az alakja sem passzol.

Újra az ecsetet vette a kezébe, és folytatta a tisztogatást.

- Kérsz egy fél szendvicset?

- Most nem.

- Megiszom a teádat. Nem megyek vissza az energiatalomért. - Rosie leült a szendviccsel meg az innivalóval, és figyelte, ahogy a kődarab formát ölt. - Tudod, mire hasonlít?

- Tudom, hogy szerintem minek látszik. - Callie-n lassan úrrá lett az izgalom, de biztos kézzel dolgozott tovább. - Istenem, Rosie! Hiszen ez egy művészi alkotás!

- Egy istenverte tehén. Ez egy istenverte kőtehén.

Callie a vaskos testre, a kőbe vésett fejformára pillantott.

- Egy dísz tárgy. Kíváncsi vagyok, mit szól majd a mi antropológusunk az ember ősi művészi ösztönéhez! Hát nem csúcs?

- Csúcsszuper! - Rosie megdörzsölte a szemét, mert hirtelen elhomályosult a tekintete. - Huh! Túl erős a napfény. Készítsek még képeket?

- Hogyne, majd az ásót használjuk léptékjelzőként. - Callie maga vette kezébe a fényképezőgépet, és eltervezte a beállításokat. Épp az írómappájáért nyúlt, amikor észrevette, hogy Rosie dermedten áll. - Hé, minden rendben?

- Kissé megsédültem. Fura. Azt hiszem... - Rosie megbotlott és csaknem hanyatt esett. Mire Callie segítőkészen a kezét nyújtotta, egyenesen rázuhant.

- Rosie? Istenem! Hé! Valaki segítsen! - Callie erejét megfeszítve tartotta a súlyt, míg a többiek oda nem futottak.

- Mi történt? - Leo azonnal a verembe ugrott. - Mi történt?

- Nem tudom! Elájult. Emeljük ki innen. Elvesztette az eszméletét - mondta Callie Jake-nek, amikor ő is mellettük termett.

- Majd én. - Jake a karjára vette Rosie-t. - Dig, Matt!

Felemelte a hatvankilónyi magatehetetlen testet. A látogatók és a csapat tagjai köréjük gyűltek. Kihúzták és a földre fektették a nőt.

- Mindenki hátra! Nővér vagyok! - Egy asszony verekedte keresztül magát a tömegen. - Mi történt?

- Azt mondta, megsédült, aztán egyszerűen elájult.

- Betegség? - kérdezte a nő, Rosie pulzusát kitapintva.

- Én semmiről sem tudok. Rosie makkegészséges.

A nővér egyik kezét a lány nyaki ütőerén tartotta, közben felemelte a szemhéját, és megvizsgálta a pupilláját.

- Hívjanak mentőt!

Callie beviharzott a sürgősségi osztály szobájába. Egy dolgot most már biztosan tudott: Rosie nem egyszerűen csak elájult.

- Mi történt? Mi van vele?

A nővér, aki az ásatásról bekísérte a mentőkocsit, karon fogta Callie-t.

- Hamarosan kiderítik. Egyelőre mindent mondjon el róla, amit tud.

- A neve Rosie. Rosie Jordan. Harmincnégy éves, vagy talán harmincöt. Tudomásom szerint semmire sem allergiás, és nincs semmilyen betegsége. Jól volt. Egyik percben kutya baja, aztán a következőben elájult. Miért nem tért még magához?

- Nem vett be valami drogot vagy gyógyszert?

- Nem, nem! Mondtam már, hogy nem beteg. És nem szed drogokat.

- Kérem, ott várjon, a székeknél. Valaki tájékoztatja önt, amint lehet.

Jake megállt Callie mögött.

- Mit mondtak?

- Semmit sem. Hátravitték Rosie-t. Csak feltettek egy csomó kérdést, de nem mondtak semmit.

- Hívd fel apádat.

- Tessék?

- Ő orvos. Neki olyasmit is elárulnak, amit nekünk nem.

- Istenem, hogy erre magamtól nem gondoltam! Teljesen megzavarodtam - tette hozzá, ahogy elővette a mobilját. Kilépett a szabadba, és mélyeket lélegzett, miközben az apjával telefonált. - Máris idejön - mondta Jake-nek. - Azonnal itt lesz. - Megfogta a férfi kezét, amikor a nővér visszaérkezett

- Ülünk le!

- Istenem! Édes istenem!

- E percekben is küzdenek az életéért. De segítenie kell! Mondja meg, milyen kábítószer vett be. Minél előbb megtudjuk, annál hamarabb tudunk segíteni rajta.

- Nem vett be semmiféle drogot! Nem drogozik! Évek óta ismerem, de még soha egy füves cigit sem láttam nála. Tiszta. Jake?

- Nem drogozik - erősítette meg a férfi. - Ma délelőtt három méter távolságra dolgoztam tőle. Az ebédszünetig nem hagyta el a helyét. Akkor meg egyenesen Callie-hez ment.

- Nem vett be semmit. Csak megevett egy fél szendvicset és ivott néhány pohár jeges teát. Én épp egy leletet tártam fel. Ő fotózott nekem. Aztán hirtelen azt mondta, hogy megártott

neki az erős napfény, és szédül. - Callie előrehajolt, és megragadta a nővér csuklóját. - Nézzen rám! Figyeljen ide! Ha bevett volna bármit is, elmondanám. Ő az egyik legközelebbi barátom. Árulja el, milyen állapotban van!

- Próbálnak segíteni rajta. A tünetei kábítószer-túladagolásra utalnak.

- Az lehetetlen! - Callie Jake-re pillantott - Teljességgel lehetetlen. Ez biztosan valami félreértés. Hiszen... - A gyomra hirtelen görcsbe rándult, dermedten ragadta meg Jake kezét. - A teám. Az én teámból ivott.

- Volt valami a teájában? - kérdezte a nővér.

- Én semmit sem kevertem bele. De...

- Valaki más talán igen - fejezte be Jake a mondatot helyette. Aztán előhúzta a mobilját - Hívom a rendőrséget.

Callie a járda szélén ült a térdére hajtotta a fejét. Elmenekült a betegség, a fájdalom, a telefoncsörgés és a beszédhangok elől. A váróhelyiség narancssárga székeinek látványa elől. A fojtogató légkör elől, amelyet a kín és a félelem járt át.

Nem nézett fel, amikor az apja leült mellé. Felismerte az illatát, a mozdulatait és egyszerűen nekitámaszkodott.

- Meghalt, igaz?

- Nem. Nem, kedvesem. Stabilizálták. Ha gyengén is, de kitart.

- Túléli?

- Fiatal, erős, egészséges szervezet. A gyors kezelés mentette meg. Veszélyes mennyiségű Seconalt nyelt le.

- Seconal? Hiszen az megölhette volna!

- Talán. Nem biztosan, de talán.

- Egészen biztosan a teában volt. Ez az egyetlen logikus eshetőség.

- Szeretném, ha hazajönnél velünk, Callie.

- Nem tehetem. - Felállt a járdaszegélyről. - Ne is kérd ezt tőlem!

- Miért? - A férfit elfutotta a mérgezés, ahogy felállt utánasietett, és megragadta a karját. - Az életed többet ér ennél! Te is feküdhetsz odabent. Jó öt-tíz kilóval könnyebb vagy a barátnődnél. Te is megihattad volna a teát. És miközben egyedül dolgozol, észrevétlenül kómába zuhanhattál volna. Az adag, amely a szervezetébe került, téged könnyen megölhetett volna.

- Válaszoltál a saját kérdésedre. Most már belevágtam, apa. És nem szállhatok ki. Philadelphiában sem lennék nagyobb biztonságban. Most már nem. Túl mélyre ástunk már ahhoz, hogy visszatemethessük. Nem érezhetem magam biztonságban, amíg minden napvilágra nem kerül. Attól tartok, most már egyikünk sem.

- Hagyjuk a rendőrökre.

- Ígérem, nem állok az útjukba. Hewitt bevonja az FBI-t, és egy szavam sincs ellene, de nem várok tétlenül. Bárki áll is az események hátterében, rá fog ébredni, hogy én nem

áldozati báránynak születtem. - Amikor Jake kilépett az ajtón, a tekintetük találkozott. - Nem adom fel.

Már esteledett, amikor Jake-kel az elnéptelenedett ásatáson nézelődtek.

- Leo le akarja állítani a feltárást. Legalábbis egy időre.

- Majd észre térítjük - felelte Callie. - Folytatjuk tovább. És ha Rosie felépül, ő is újra beleveti magát a munkába.

- Leot talán rá tudod beszélni, de szerinted rajtunk kívül hányan maradnak még?

- Ha ketten maradunk, akkor ketten maradunk.

- Ne felejtsd el Diggert.

- Ja igen, Digger - válaszolta. - Nem hagyom, hogy elüldözzenek. Nem engedem, hogy aki a történetekért felelős, maga válassza meg a helyet és az időpontot, amikor lecsap rám. Még egyszer nem.

Arca elkínzottnak és sápadtnak látszott a kihunyó fényben. Aggodalom és eltökéltség sugárzott a tekintetében. Jake-nek eszébe ötlött, milyen gyönyörűen festett a holdfényben, amikor föléhajolt az ágyon. Az arca tündökölt a nevetéstől és az izgalomtól. Akkor mindketten felszabadultak.

És miközben átadták magukat egymásnak, és elmerültek a másokban, valaki a közelükben azon mesterkedett, hogy ártson Callie-nek.

- A csapat egyik tagja tette - mondta közönyös hangon a nő. A harag túl mélyre szántott ahhoz, hogy a felszínre törjön.

- Az ásatáson ma hemzsegték az idegenek. Helybeliek, újságírók, egyetemista csoportok. - Felsőhajtott. - Igen, valaki közülünk. Azt a rohadt üveget a konyhapultra állítottam, nem csavartam rá a kupakot, és hátat fordítottam neki. Leo belépett az ajándékkal. Az asztalra tettem, aztán visszamentem a pulthoz. Mindenki ott nyüzsgött. Mindenki tudta, hogy az az én üvegem, és hogy általában legalább az ebédszünetig egyedül dolgozom. Ez a szokásom. Bárki tette, ismerte ezt a szokásomat.

- Ma délelőtt mégsem a teát ittad meg.

- Nem. A víz közelebb volt. Rosie... - elakadt a hangja. Összezavarodott, amikor a férfi elfordult, és ellépett tőle. Megállt a nő parcellája szélén, és a mélyedésbe bámult. Callie odament hozzá, és óvatosan megérintette a hátát.

A férfi megpördült, és olyan erővel szorította magához, hogy Callie attól tartott, megreped egy bordája.

- Hé, na! Hiszen te reszketsz!

- Fogd be. - A száját a nő hajába, majd a szájára nyomta. - Vagy én fogom be.

- Most meg én reszketek. Azt hiszem, le kéne ülnöm.

- Ne! Csak ölelj át, a fenébe is.

- Azt teszem - mondta a nő, és átkarolta Jake nyakát. - Kezdem azt hinni, hogy te tényleg szeretsz.

- El is ájulhattál volna ott lent. Ki tudja, mennyi idő telt volna el, mire feltűnik valakinek?
  - De nem így történt. És Rosie most a kórházban fekszik emiatt.
  - Darabokra szedjük a csapatot. Szépen egyesével. Nemcsak folytatjuk az ásatást, de elzárjuk a csapatot mindenkitől, amíg meg nem találjuk a felelőst.
  - Mégis hogyan képzeled ezt?
  - Hazudni fogunk. Bedobjuk a múmia átka szöveget. Elindítjuk a pletykát. Helyi tuskók vissza akarnak vágni, amiért tönkretettük az építkezést és ezért sabotálják az ásatást. Elhitetjük velük, hogy ezt gondoljuk, meggyőzzük őket, hogy maradjunk együtt.
  - Csapatszellem?
  - Részben azért részben a tudomány és részben a személyes biztonságunk miatt. Mindannyian egy nagy, szerető családot alkotunk. Bárki tette is, amíg azt hiszi, hogy rossz nyomon járunk, addig szépen lassan leszűkül a kör.
  - Bobot kizárhatjuk. Ő már azelőtt csatlakozott, hogy a Cullen család bejött a képbe.
- Jake megrázta a fejét. Most nem szabad hibázni.
- Legfeljebb másodlagos helyre tesszük, de senkit sem zárunk ki, amíg nincs egyértelmű bizonyítékunk. Ezúttal mindenkit bűnösnek tekintünk, amíg nem igazolja az ártatlanságát. - A keze fejével megsimpogatta a nő arcát. - Senki sem próbálhatja megmérgezni a feleségemet.
  - A volt feleségemet. Avassuk be Leot.
  - Tartunk egy zárt ülést a házban. Tegyük egyértelművé és nagyon hivatalossá.

Leo vitázott, dühöngött, szitkozódott, és végül megadta magát a kettős támadásnak.

- A rendőrség vagy a szövetségi állam előbb-utóbb úgyis leállíttatja az ásatást.
  - Addig is maradunk.
- Callie-re bámult.
- Komolyan gondolod, hogy rá tudod venni a munka folytatására azt a csapatot, amelyiknek egy tagjáról azt feltételezed, hogy gyilkos?
  - Csak figyelj.
- A férfi levette a szemüvegét és megdörzsölte az orrát
- Kitartok mellettetek. De csak feltételekkel.
  - Nem bírom a feltételeket. Te? - fordult Jake-hez Callie.
  - Gyűlölöm őket.
  - Ezeket vagy elfogadjátok, vagy máris hazazavarom a kölyköket. Kölyköket - ismételte meg nyomatékkal az utolsó szót Leo.
  - Jól van, jól van - morogta Callie.
  - Az a feltételem, hogy bevonok még néhány embert. Olyanokat akiket ismerek és megbízhatónak tartok. Beavatom őket az ügy részleteibe. Ásni fognak, de az lesz a fő

feladatuk, hogy figyeljenek és benyomást szerezzenek. Egy-két napba beletelik, amíg ezt elintézem.

- Ez elfogadható - bólintott Callie.

- Továbbá megvitatom a hatóságokkal annak az eshetőségét hogy egy rendőrtiszt is csatlakozzon a csapathoz. Természetesen álcázva.

- Ugyan, Leo!

- Ezek a feltételeim. - A férfi felállt. - Megegyeztünk?

Kezet ráztak, majd a csapat többi tagját is behívták a konyhába. Callie sört kínált körbe, míg Leo egy hangzatos beszéddel nyitotta meg a tanácskozást.

- De a rendőrök semmit sem hajlandóak elárulni. – Frannie nyugtalanul pásztázott végig az arcokon, egyikén sem időzött tovább egy pillanatnál. - Csak kérdezősködtek. Mintha egyikünk szándékosan okozta volna Rosie rosszullétét.

- Feltételezhető, hogy szándékosan tette ezt valaki. - Callie kijelentését teljes csend követte. - Sok embernek elvettük az állását - folytatta. - És közülük jó néhányan meglehetősen bosszúsak emiatt. Nem értik, mit keresünk mi itt. Sőt, tulajdonképpen nem is törődnek vele. Valaki felgyújtotta Lana Campbell irodáját. Miért? - Egy szívdobbanásnyit kivárt, és mint Frannie, ő is végigpásztázta az arcokat. - Mert mint a Tájvédelmi Társaság jogi képviselője jelentős szerepet játszott abban, hogy mi idekerüljünk. Valaki felrobbantotta Digger lakókocsiját, és a levegőbe röpítette a felszerelésünk és jegyzeteink egy részét.

- Bill meghalt - szólalt meg Bob halk hangon.

- Talán baleset történt, talán nem. - Jake látszólag a sörét bámulta, de tudott minden egyes mozdulatról és lélegzetvételről a szobában. - Talán az egyik dühös helybeli jobban megsebesítette, mint szándékában állt. De ezzel csak olajat öntött a tüzre. És felbátorította a ha-háborgatod-a-sírt-szembesülsz-az-átokkal szöveget hajtogató kutyaütőket. Ha bármi rossz történik, egyből elterjed a pletyka, hogy átok sújtja az ásatást.

- És ha tényleg? - Dory összeszorította az ajkát. - Tudom, hogy hangzik, de akkor is egyre csak rossz dolgok történnek. Újra és újra. Most még Rosie is...

- A szellemek nem kevernek Seconalt a jeges teás üvegekbe. - Callie összefonta a karját. - Az emberek viszont igen. És ez azt jelenti, hogy minden idegent távol kell tartanunk az ásatástól. Nincs több kirándulás, sem szabadtéri előadás, sem látogató a kerítésen belül. Együtt maradunk. Vigyázunk egymásra, és megóvjuk egymást. Erre jó a csapat.

- A munkánk rendkívüli fontos - jelentette ki Jake. - Megmutatjuk ezeknek a helyi fajankóknak, hogy minket nem lehet csak úgy elijeszteni. A feltárásnak mindannyiunkra szüksége van. Úgyhogy...

Jake kinyújtotta a kezét az asztal közepére.

Callie rátette az ő kezét. Aztán sorban mindenki odanyújtotta a kezét, amíg mind össze nem kapcsolódtak.

Callie újra végigpásztázta az arcokat, és tudta, hogy egy gyilkossal fog kezét.

Doug megzavarta a tervezgetésben, amikor a recepciós feltelefonált a szobájába, hogy csomagja érkezett Lana Campbelltől. Nem értette, miért küldene Lana csomagot neki, vagy hogy miért nem bírja felhozni a londiner, de mindenesetre felhúzza a cipőjét, fogta a szobakulcsát, és lement érte a földszintre.

És ott várta ő maga. Utolérhetetlenül tökéletesen, pompásan belőtt frizurával. Tudta, hogy úgy vigyorog, mint a vadalma, miközben átvágott a kis hallon, felkapta Lanát, és csókot nyomott a csöpp kis szájára.

- Nem rossz küldemény! - Leeresztette a földre, de nem engedte el.

- Reméltem, hogy tetszeni fog.

- Hol van Ty?

Lana a kezébe fogta a férfi arcát, és most ő csókolta meg.

- Mindig pontosan a kellő időben és azt mondod, amit kell. Néhány napot a nagyszüleinél tölt Baltimore-ban. Repes a boldogságtól. Menjünk fel a szobádba! Sok a mondandóm.

- Hogyne. - Doug lepillantott, és meglátta az asszony aktatáskáját, a görgethető bőröndjét és a laptopját. Emellett még egy kamionnyi retikült is hozott magával. - Mennyi holmi! Mégis meddig szándékozol maradni?

- Na ezt most nem jól mondtad. - Lana elsuhant a férfi mellett, és megnyomta lift gombját.

- Mit szólnál ehhez: Örülök, hogy látlak!

- Sokkal jobb.

Doug beemelte a csomagokat a felvonóba, és megnyomta az emelete gombját.

- De az is érdekelne, mit keresel itt

- Elfogadható. Először is szerettem volna Tyt eltávolítani egy időre, és úgy gondoltam, Diggernek jobb helye lesz Callie meg Jake mellett, mint mellettem. Aztán az is eszembe jutott, hogy talán elkel neked a segítség. Megérdemelsz egy társat.

- Akkor azt hiszem, a lehető legjobbat fogtam ki. Mármint társat.

- Arra mérget vehetsz! - Amikor megérkeztek a férfi emeletére, kiszálltak a liftből, és a szobájához mentek. - Csak pár napra tudtam szabaddá tenni magam. Azt gondoltam, itt több hasznot hajthatok, mint odahaza, így most itt vagyok.

- Aha, szóval nem az vezérelt, hogy elepedtél utánam, és az életed értelmét veszítette volna, ha még egy pillanatot nélkülem kell töltened?

- Persze, ez is szerepet játszott. - Lana belépett a szobába, és körülnézett. A bútorzat két nagyméretű ágyból - az egyik bevetetlenül hevert -, egy kis íróasztalból, egyetlen székből és egy pirinyó ablakból állt. - Fényűző a lakod.

- Ha tudtam volna, hogy jössz, akkor átköltözöm máshová.

- Ez is megteszi. - Lerakta a retiküljét a másik ágyra. - El kell mondanom, mi történt tegnap.

- Változtat valamin, ha most rögtön elmeséled?

- Nem, de akkor is tud...

- Csak fontossági sorrendben. - Doug lefejtette a nőről a blézerét. - Finom anyag - mondta, majd a tárcs mellé, az ágyra hajította. - Tudod mi volt az egyik első dolog, ami feltűnt rajtad, Lana?

- Nem. Micsoda? - A nő mozdulatlanul állt, miközben a férfi kigombolta rajta a blúzt.

- A puhaságod. A tekinteted, a bőröd, a hajad. A ruháid. - Ledobta a ruhadarabot. - A férfiak megvesznek mindenért, ami puha. - Az ujjával végigsimította Lana testét, egészen a nadrágja vonaláig.

- Talán ki kéne akasztanod a Ne zavarjanak! táblát.

- Már megtettem. - A száját a nő szájára tapasztotta, miközben a finom anyag lecsúszott a bokájára.

Lana felhúzta az inget Doug feje fölé.

- Tisztafejű, gondos férfi vagy. Többek között ezt vettem észre először. És ezt meglehetősen vonzónak találom benned. - Elakadt a lélegzete, amikor a férfi az ölébe kapta. - Na igen, ezt is.

- Egyenes, gyakorlatias emberek vagyunk.

- Legtöbbször - felelte, miközben Doug az ágyra fektette, azután testével takarta be a testét. - Jól összeillünk.

Lana elengedte magát, hagyta, hogy az elmúlt órák feszültsége és idegessége elpárologjon. A férfi a fürdőtől, a szállodai szappantól illatozott. A nő még ezt is izgatónak találta. Távol az otthonától, egy névtelen hotelszobában feküdt az ágyon, amelyen a férfi korábban nélküle aludt.

A folyosóról beszűrődött a porszívó zümmögése. Aztán ajtócsapódás hallatszott, ahogy valaki a dolgára indult.

Lana szíve a torkában dobogott, miközben a férfi ajka az ajkát ízlelgette.

Doug szerelmes simogatása felhevítette a bőrét. A vérét, a csontjait. A férfi nevét sóhajtotta, amikor az ajkuk újra összeforrt. És feladott mindent.

Doug róla álmodott az éjjel. Pedig csak ritkán álmodott. Utána vágyódott, pedig ritkán vágyott valamire. Ám amióta a nő az életébe toppant, minden megváltozott. Most egyre csak mindazt kívánta, amiről valaha szándékosan mondott le.

Otthont, családot. Feleséget, aki kitart mellette. Mindezt megérte kockára tenni ezért az asszonyért.

Megcsókolta, s közben jól tudta, ha elnyerheti a szívét, akkor bármire képes lehet.

A nő remegve, nyughatatlanul mozgott alatta, miközben a férfi a nyelvével kóstolgatta. Doug egyre jobban fel akarta izgatni a nőt, hallani ziháló légzését és érezni a lüktető dobogását, amely után annyira vágyódott.

A türelmük, a könnyedségük fogyóban volt. A nő akadozva kapkodott levegő után, miközben a férfi felhúzta, hogy mindketten térdeltek az ágyon, és viaskodva szaggatták le magukról a maradék ruhát.

Amikor a nő felajánlkozva hátradőlt, a férfi ajka megrohamozta őt.

Most erre vágyott. Lendületre és féktelen vágyra. Vad, veritékes hajszára. A vágy villámként söpört végig rajta, és remegő, sóvárgó teste egyre csak többet akart. Teste a férfi testének feszült, lábával átölelte Doug csípőjét és a vállába harapott.

Amikor a férfi betöltötte a testét és a lelkét, a nő a nevét kiáltotta. Semmi mást csak a nevét.

Doug kimerülten és kielégülten ölelte át a nőt. Nagy volt a kísértés, hogy begubózzanak az ágyon, magukra húzzák a takarót és kizárjanak minden mást.

- Veled akarom tölteni az időmet, Lana. Veled és senki mással.

- Egy egész életet. - A nő a vállához simította az arcát. - Ebből nekünk eddig nem nagyon jutott. Szerinted milyen volna?

- Nyugodt.

Felnevetett.

- Hát a nyugalom ritka madár a házamban.

- Ez nem igaz. Egy rohangáló gyermek mellett is lehet egyfajta becses nyugalom.

- Kutyaugatás, telefoncsörgés. Rendezett lélek vagyok, Doug, de az életem rengeteg alkotórészből tevődik össze. Sok mindennel kell törődnöm.

- Mégis olyan könnyedén teszed, hogy egyáltalán nem tűnik nehéznek. Soha nem is hittem, hogy az. - A férfi elhúzódott. - Tiszteletre méltó, amit a saját életteddel és Ty életével műveltél. Ahogy rendbe szedted.

- Látod, megint pont a megfelelő dolgot mondod. - Lana felkelt, és kinyitotta a táskáját.

A férfi észrevette, hogy még a lenge köntös is kifogástalanul rendezetten állt rajta.

- Te már eleve ilyen takarosnak születtél?

- Attól tartok. - Megkötötte a köntöse övét, aztán a szemközti ágyra ült - És gyakorlatiasnak. Ezért vagyok kénytelen elrontani a hangulatot, hiába szeretnék még egy órán át melléd kuporodni. Tegnap történt valami.

Beszámolt Dougnak Rosie-ról, és figyelte, ahogy nyugodt arckifejezése elhül, majd újra fellángol. A férfi felállt, és sietve felkapta a farmerjét, de nem szúrta közbe egyetlen kérdést vagy megjegyzést sem, kívárta, hogy Lana befejezze a mondókáját.

- Callie-vel beszéltél ma, Lana?

- Igen, személyesen, mielőtt elindultam, aztán még egyszer telefonon, amint megérkeztem a reptérre. Jól van, bár egy kissé bosszankodott, mert a második hívásommal félbeszakítottam a munkáját.

- Ezt sem balesetnek, sem hirtelen felindulásból elkövetett cselekménynek nem hihetjük, sem gonoszkodó bajkeverésnek. Előre kitervelt büntettet követtek el, amelynek Callie a határozott célpontja.

- Ezt ő is tudja, miként azt is, hogy a csapata egyik tagja kevert Seconalt a teájába. Nem lesz elővigyázatlan. Ezt az ügyet most rá kell hagynunk. Nekünk mással kell törődnünk.

- Összeállítottam egy listát a Spencerekről - ez a titkárnő vezetékneve. A telefonkönyv és az internet alapján hat főre szűkítettem a szóba jöhető személyek névsorát. A többiek túl régen élnek itt ahhoz, hogy beleférjenek a képbe. Épp azon tanakodtam, mi lenne a legjobb módszer a megkönyékezésükre, amikor a portás felszólt a szobámba.

- Bevethetnénk a telefonos közvélemény-kutatás módszerét, hogy még néhányat kiszűrjünk.

- Tagja-e, vagy a múltban valaha tagja volt-e ön gyermekkereskedelemmel foglalkozó szervezetnek?

Lana kinyitotta a táskáját és írómappát vett elő.

- Én inkább az önálló asszonyok vonalát erőltetném: Ön jelenleg fenntart vagy korábban fenntartott-e saját háztartást? Ha igen, milyen területen dolgozott satöbbi.

- Hosszadalmasnak ígérkezik. És ne felejtse el, hogy sok ember egyszerűen lecsapja a kagylót, ha a közvélemény-kutatással zavarják.

- Tudom. Én magam is. - Szórakozottan firkálgatott a papírjára. Kiolvasta a férfi gondolatát a tekintetéből, és bólintott. - Igen, a személyes megkeresésről sem szabad megfeledkeznünk. Egyszerűen bekopogtatunk, és megkérdezzük, nem volt-e ön véletlenül Marcus Carlyle titkárnője.

- Ez volt a tervem. De most, hogy társam is akadt, mindkettőt megpróbálhatjuk. Én házalok, te meg eljátszod a bosszantó telefonos kisasszonyt.

- Hogy biztonságban tudhass a szállodai szobádban? Nem hinném. Együtt megyünk, Douglas. Aktív társad leszek, akár tetszik, akár nem.

- Gondolkodj egy kicsit. - Doug követte a fürdőszobába a nőt, aki a zuhany alatt beállította magának a megfelelő vízhőmérsékletet. - Nem tudjuk, mivel állunk szemben. Az irodád már így is leégett, és megijedtél annyira, hogy Tyt kimenekítsd. Gondolj órá! Mi lesz vele, ha bajod esik?

Levetette a köntösét, gondosan felakasztotta a fogasra az ajtón, aztán belépett a vízszugár alá.

- Rám akarsz ijeszteni, és bevallom, jól is csinálod.

- Helyes.

- De én nem tudok és nem is akarok így élni. Steve halála után két teljes hónapba tellett, amíg elég bátorságot gyűjtöttem ahhoz, hogy fényes nappal bemerészkedjek egy élelmiszerüzletbe. Mégis megtettem, mert az ember nem dughatja homokba a fejét. Mert azzal elveszti az irányítást a most felett, minden örömeivel és gyötrelmével együtt.

- A fenébe. - Doug lehúzta a nadrágját, belépett Lana mögé a zuhany alá, és átkarolta a csípőjét. - Esélyt sem adsz az ellenkezésre, igaz?

Lana a férfi kezére csapott, és kiállt a zuhany alól, mielőtt összevizezte volna a haját.

- Profi vagyok.

- A lista ott az asztalon. Egy várostérképpel együtt. Kidolgozhatnánk a legmegfelelőbb útvonalat is.

- Hozzákezek. - Megtörülközött, és újra felvette a köntöst.

De amikor a férfi is kijött a fürdőszobából, Lana nem dolgozott. Csak állt az íróasztalnál, és az apró Boston Red Sox baseballsapkát szorongatta a kezében.

- Ezt Tylernek vetted.

- Igen, gondoltam, örülne neki. Amikor nagyapám elutazott valahová, mindig egy baseballsapkával vagy valami játékkal tért haza. Valami aprósággal.

Doug felvette az ingét, de nyugtalanul nézte a nőt, aki meredten állt, és csak gyűrögette a sapka ellenzőjét.

- Nem azért vettem, hogy nálad bevágódjak. Illetve nem egészen.

- Nem egészen.

Múló ingerültség futott át az arcán.

- Én is voltam kisfiú, úgyhogy ismerem a baseballsapkák értékét. A repülőtéren láttam meg, és megvettem. Csak amikor fizettem, akkor ugrott be ez a bevágódás dolog.

- Kérdezte, mikor jössz vissza.

- Tényleg?

Először az azonnali öröm érintette meg, amely Doug hangjából csendült ki. Azonnali, természetes, őszinte boldogság. A szíve csordultig telt.

- Igen. Ezt pedig imádni fogja. A bevágódástól függetlenül kedves tőled, hogy gondoltál rá.

- Rólad sem feledkeztem ám meg.

- Igazán?

- Aha. - Doug kihúzta a fiókot. - Azért nem hagytam elől, mert nem tudtam, a szobalány mit szólna hozzá.

Lana döbbsen figyelte, ahogy a férfi előhúzott egy konzerv bostoni szárazbabfőzeléket. Amikor a férfi a kezébe dobta, és rámosolygott, a szíve túlsordult, és majdnem kiugrott a helyéből.

- Itt a vég. A babfőzelék elintézett. - Magához szorította a konzervet, és sírva fakadt.

- Jézusom, Lana, ne sírj! Ez csak vicc!

- Te ravasz disznó! Ennek nem szabadna megtörténnie velem! - Ellökte magától Dougot, és egy csomag papír zsebkendőt vett elő a tárcájából. - Abban a pillanatban tudtam, hogy bajba kerültem, amikor kiléptél a felvonóból. Megláttalak, és a szívem...

Magához ölelte az ostoba konzervet.

- A szívem megdobbant. Steve óta egyszer sem éreztem ezt a bizsergést. Nem hittem volna, hogy még valaha átélem. Azt hittem, azt reméltem, hogy egyszer majd találok egy férfit, akit szerethetek. Aki megnyugtat, akivel együtt élhetek. De ha nem, az sem baj. Mert egy olyan különleges élményben egyszer már részem lehetett. Nem hittem volna, hogy még valaha ilyen erős érzelmeim támadnak valaki iránt. Bárki legyen is az. Ne, ne szólj semmit! Semmit. - Leült és lassan megnyugodott. - Nem akartam újra így érezni. Nem így. Mert így annyit veszíthetek. Sokkal, de sokkal egyszerűbb lett volna, ha csak egy kicsit szeretlek meg. Belenyugodtam volna, ha tudom, hogy jól bánsz Tyjal. Hogy ő is megkedvel téged. Azzal is beértem volna.

- Valaki egyszer azt mondta, nem élhetem le úgy az életem, hogy amiatt aggódom, ami esetleg történhet, mert akkor elszalasztom azt, ami igazán megtörténik.

Szipogott.

- Most okosnak képzeled magad, mi?

- De még mennyire. Jó leszek Tyhoz. - Doug leült a nő mellé. - Jó leszek hozzád.

- Tudom. - Lana a férfi térdére tette a kezét.

- Tyt nem akarom a nevemre venni. Ezt nem vehetem el Steve-től.

Doug a kezére pillantott. A jegygyűrűre, amelyet még most is hordott.

- Rendben, de én az enyémet megváltoztatom.

Doug felnézett, és a tekintetük összetalálkozott. Az érzelemkitörés szinte elsöpörte őt, de megfogta a kezét, a kezét, amely egy másik férfi gyűrűjét viselte.

- Tudod, kezd idegesíteni ez az egész. Először te hajszoatsz bele a randevúba, aztán te csábítasz el engem, mielőtt én megtehetném. Aztán utánam jössz. És most te kérsz meg engem.

- Azt akarod mondani, hogy erőszakos vagyok?

- Nem, azt nem mondanám. Csak azt próbálom kinyögni, hogy ez alkalommal én akarlak megkérni téged.

- Na jó, rendben. Felejtsd el, amit mondtam.

Kinyitotta a nő kezét, és megcsókolta a tenyerét.

- Gyere hozzám, Lana!

- Örömmel, Douglas. - Lana a férfi vállára hajtotta a fejét és felsóhajtott. - Végezzük el, amiért idejöttünk, aztán gyerünk haza!

Milyen jól összedolgoznak, tűnődött Lana, amikor a negyedik házhoz érkeztek. Elképzelte, hogy úgy festenek, mint egy ártatlan amerikai mintaházaspár. Ezért is nyílt meg előttük az előző három ajtó oly könnyedén.

Attól tartott, a megfelelő ajtóval közel sem boldogulnak ilyen egyszerűen.

- Bájos környék - mondta, ahogy a tágas, jól karbantartott házak és ápolt pázsitok sora mellett haladtak el. A garázsfelhajtókon csupa új autó állt.

- Pénzes - válaszolta a férfi.

- Hát igen, pénzes. Az emberünknek biztos elég pénz jutott. Ugyanakkor bizonyára elég okos ahhoz, hogy értelmesen, feltűnés nélkül költse el. Semmi rongyrazás, hivalkodás, ami felkeltené az emberek érdeklődését. Csak hűvös előkelőség. A bal oldalon lesz.

A vörös téglás ház fehér verandájára mindkét oldalon futónövény kúszott fel, eltakarta a belátást a szomszédok felől. A felhajtót két jókora liliumfa szegélyezte, közte pedig egy halványsárga veterán Mercedes szedán állt. A kertbe kitétték az „eladó” táblát.

- Árulja a házat. Érdekes. Felhúzta a nyúlcipőt? - vetette fel Doug. - Rajtad és a családomon kívül senki sem tudja, hogy itt vagyunk, de valaki azt is kiszagolta, hogy Bostonba utaztam.

- Hmm. - Lana végigfuttatta az eshetőségeket az agyában, miközben leparkoltak az utca árnyékos oldalán. - Ha bármi köze van a történetekhez, sejtethi, hogy közelítünk a célhoz. Érthető lépés az elköltözés. Nekünk pedig egyértelmű indokot ad a látogatásukra.

- Lakásnézőbe megyünk.

- A dúsgazdag és boldog házaspár álmai otthonát keresi. - Hátradobta a haját, és elővette a rúzsát. Lehajtotta a sminktükröt a kocsiban, és erős vonalakkal húzta ki a száját. - Mi leszünk a Beverly házaspár Baltimore-ból. Egyébként ez a leánykori nevem. Fő az egyszerűség. - Visszatette a rúzszt a retiküljébe. - Azért költözünk ide, mert elfogadtad az állásajánlatot az egyetemen. Vedd fel a szemüveged.

- A tanárkodás nem éppen a legpénzesebb szakma.

- Sebaj, ott a családi örökség.

- Király. Szóval ki vagyunk tömve, mi?

- Hajjaj! Én ügyvéd vagyok. Azért maradunk ennél, mert ez talán lehetőséget ad a nyitásra. Vállalati jog. Dúskálok a lében. Majd rögtönzünk. Eddig jól haladtunk, már ha bejutunk a házba.

Kéz a kézben lépdeltak a bejárathoz. Megnyomták a csengőt. Rövid várakozás után egy szűk fekete nadrágot és fehér blúzt viselő hölgy nyitott ajtót. Lana reményei szertefoszlottak. Túlságosan fiatal volt ahhoz, hogy ő legyen Dorothy Spencer.

- Segíthetek?

Lana megdermedt, de végül úgy döntött, kijátssza a kártyát.

- Remélem. A férjemmel megláttuk, hogy a ház eladó. Mi éppen a környéken keresünk házat.

- Nem hiszem, hogy Mrs. Spencer megbeszélte mára találkozót.

- Nem is. - A remény újraéledt. - Nem egyeztettünk időpontot. Csak éppen erre hajtottunk, nézegettük a házakat. Megértem, ha most nem alkalmas. Ön a tulajdonos? Megbeszélhetnénk egy időpontot mondjuk ma délutánra vagy esetleg holnapra?

- Nem, én a házvezetőnő vagyok. - Győzött a déli vendégszeretet, a nő beljebb lépett az ajtóból. - Legyenek szívesek itt várni, amíg szólok Mrs. Spencemnek.

- Hálásan köszönjük. Roger, drágám - folytatta Lana, miközben a hölgy eltávozott a folyosón -, hát nem gyönyörű?

- Roger? - akadékoskodott a férfi.

- Végte is először bele lettem szerelmes. Milyen csodások a fények - játszott tovább Lana. - És nézd meg a padlót!

- A másik ház közelebb volt az egyetemhez.

Lana elégedetten mosolyodott el.

- Tudom, drágám, de ennek olyan kellemes a hangulata. - Megfordult, és szemügyre vette a nőt, aki vékony, bézs ruhában közeledett feléjük.

A kor stimmelhet, töprengett Lana. Kissé fiatalabbnak tűnt, de hát a nők számtalan módszert ismernek arra, hogy megfiatalítsák magukat.

- Mrs. Spencer? - Egy lépést tett előre és kezét nyújtott. - A borzalmasan bárdolatlan Beverlyék. Ne haragudjon a háborgatásért, de már ez a röpke pillantás is ámulatba ejtett, amelyet a házára vethettem.

- Az ingatlanközvetítő nem említette, hogy küld ma valakit.

- Nála még nem is jártunk. Éppen erre vezetett az utunk, és észrevettük a táblát. Amikor elhatároztuk, hogy délre költözünk, pontosan ilyen házat képzeltem el az otthonomnak.

- Tiffany! - Doug megszorította Lana kezét. - Még csak most kezdtünk szétnézni Egyébként is csak jövő év elejétől szól a megbízatásom.

- Most költöznek Charlotte-ba?

- Igen, úgy van - válaszolta a férfi. - Baltimore-ból. Gyönyörű ház. És jó nagy - tette hozzá, és óvatos pillantást vetett Lanára.

- Én nagyot akarok. Kell a hely, hogy szórakozni tudjunk. Hány hálószoba is... - Az asszony megrázta a fejét, mintha vissza akarta volna fogni magát, és hirtelen felnevetett. - Bocsánat. Tudom, hogy időpontot kéne kérnünk. Egy kissé rámenős vagyok. Roger szerint bőven ráérünk még januárig. De ha belegondolok, hogy át kell költözködnünk, azután meg kell ismernünk az új lakókörnyezetet - új boltok, új orvosok, ezernyi újdonság -, közben nem feledkezhetünk meg a munkánkról sem, rögtön elpárolog az optimizmusom. Ezért sürgetem az ügyet.

- Van egy kis időm, ha szeretnének körbenézni.

- A legnagyobb örömmel! - Lana elindult a nappali irányába. - Ne vegye tapintatlanságnak, de megnevezné az összeget, amelyet a házért kér?

- Hogyne. - A nő mondott egy árat, várt egy pillanatot, majd folytatta. - Az épületet a 19. század végén emelték, és azóta is hozzáértéssel gondozták, illetve fel is újították. Az eredeti berendezés mellett egy modern felszerelésű konyha, egy külön fürdőszobát és öltözőt is magában foglaló lakosztály található benne, továbbá négy másik háló, négy fürdőszoba és nem utolsósorban egy kisebb lakrész a konyhánál. Ideális a szobalánynak vagy az anyósának.

Doug felnevetett.

- Nem ismeri az anyósomat! A beszéde alapján nem helybelinek tűnik.

- Jól érzi. Négy éve költöztem ide. Clevelandban születtem, de az országban sok helyütt éltem már.

- Elbűvölőek az ablakok. És ez a kandalló! Működik?

- Természetesen, még hozzá kifogástalanul.

- Gyönyörű kézműves munka - jegyezte meg Lana, ahogy végigsimította a kandallópárkányt, és közben alaposan szemügyre vette a rajta álló fényképeket. - Az ön, vagy a férje munkája miatt költözött oly gyakran?

- Az enyém miatt. Özveggy vagyok.

- Ó! Nekem ez az első alkalom, hogy költözöm. Mármint az államhatáron túlra, úgy értem. Egyszerre vagyok lelkes és feszült emiatt. Imádom ezt a szobát. Jaj, ez itt a lánya?

- Igen.

- Elragadó teremtés. A padló eredeti?
  - Igen. - Amikor Mrs. Spencer lenézett, Lana intett Dougnak, hogy csatlakozzon hozzá a kandalló mellett. - Havasi fenyő.
  - Felteszem, a szőnyeg nem jár a házhoz? Egészen különleges.
  - Valóban nem. Kérem, kövessenek. - A háziasszony egy sor nyitott ajtón át egy bájos, nőies szobáskába vezette a vendégeit. - Ez az én olvasókuckóm.
  - Nem is értem, hogyan képes megválni ettől a háztól. De gondolom, most, hogy a lánya már felnőtt és elköltözött, szívesen cserélné kisebbre.
  - Legalábbis egy másikra.
  - Ön már visszavonult, Dorothy?
- Hirtelen zavarodottság és gyanú villant a nő tekintetében, ahogy Lanához fordult.
- Igen, már egy ideje.
  - És a lánya az üzleti érdekeltségeit is örökölte? Akárcsak a nevét. Magát is Dorynak szólítják?
- A nő megmerevedett, a szeme sarkából látta, hogy Doug elállja a folyosóra vezető ajtót, amíg Lana azt torlaszolja el, amelyiken bejöttek.
- Dotnak - bökte ki kisvártatva. - Kik maguk?
  - Az én nevem Lana Campbell, és Callie Dunbrook ügyvédje vagyok. Ő pedig Douglas Cullen, a hölgy bátyja. Jessica Cullen bátyja.
  - Hány kisbaba eladásában segédkezett? - rivallt rá Doug. - Hány családot tett tönkre?
  - Fogalmam sincs, kik maguk és miről beszélnek. Azonnal távozzanak a házamból, különben hívom a rendőrséget!
- Doug a telefonhoz lépett, és felemelte a készüléket.
- Csak nyugodtan. Szépen elbeszélgetünk velük, ha már így összejöttünk.
- A nő kikapta a kezéből a telefont, és a szoba túlsó végébe sietett.
- Kapcsolja a rendőrséget! Igen, vészhelyzet! Vasból vannak az idegeik, hogy ide mertek jönni a házamba - vágta a fejükhöz. Aztán felszegte az állát. - Igen, betörést akarok jelenteni. Egy férfi meg egy nő tartózkodik a házamban, és nem hajlandóak távozni. Igen, megfenyegettek, és felháborító kijelentéseket tettek a lányommal kapcsolatban. Úgy van. Minél gyorsabban!
- Letette a telefont.
- Nem adta meg a nevét és a címét. - Lana a nő irányába lendült, aztán maga elé rántotta a karját, amikor Dorothy a készülékkel az arca felé sújtott.
  - Ügyes fogás! - jegyezte meg Doug, ahogy Lana az utolsó pillanatban elkapta a nő kezét. A férfi lefogta Dorothy mindkét karját, és egy székre lökte. - Gyorsan, tárcsázz újra!
  - Már megtettem.
- A telefon kétszer kicsengett, majd egy ziháló hang szólt bele.
- Anyu?

Lana szétkapcsolt, káromkodott egyet, majd előkotorta a nő címjegyzékét a táskájából.

- A lányát hívta. A fenébe, miért nem jegyeztem meg Callie számát! Á, itt van! - Sietve beütötte.

- Dunbrook.

- Callie, én...

- Uramisten, Lana, mi lelt?

- Figyelj rám! Dory az! Megtaláltuk Dorothy Spencert. Carlyle titkárnőjét. Dory a lánya!

- Egész biztos?

- Igen. Dot Spencer épp most hívta fel őt. Mindent tud.

- Rendben. Majd visszahívlak.

- Nem lesz baj - fordult Lana Doughoz, miután letette a telefont. - Callie most már tudja, kitől és mitől óvakodjon. Nem szökhet el a lány - tette hozzá, és Dorothyhoz lépett. - Megtaláljuk, ahogy magát is.

- Nem ismerik a lányomat.

- Sajnálatos módon igen. Gyilkos.

- Ez hazugság! - kiáltotta Dorothy fogvicsorgatva.

- Maga tudja. Bármit tett is maga és Carlyle - maga, ő, Barbara Halloway, Henry Simpson -, gyilkosságra nem vetemedtek. Ő viszont igen.

- Bármit tett is Dory, csakis magát és engem védelmezett. Meg az apját.

- Carlyle az apja? - kérdezte Doug.

Dorothy látszólag teljes nyugalomban dőlt hátra, de jobb keze hol ökölbe szorult, hol elernyed.

- Maguk se tudnak mindent, mi?

- Eleget ahhoz, hogy átadjuk az FBI-nak.

- Csak tessék! - Dorothy közönyösen vállat vont, és keresztbe tette a lábát. - Én csak egy jelentéktelen titkárnő voltam, akit elvakított a hatalmas ember iránt táplált szerelem. Ráadásul jóval idősebb is volt nálam. Honnét tudhattam volna, miket művel? Még ha rábizonyítanak is valamit, az én bűnrészességemet sokkal nehezebb lesz megalapozniuk.

- Barbara és Henry Simpson simán a nyakába varrják. A legnagyobb örömmel. - Doug a mosolyával adott hitelt a hazugságának. - Amint biztosították a büntetlenségüket, nyugodt szívvel vallottak maga ellen.

- Ez lehetetlen. Ők jelenleg Mexi... - A nő elhallgatott, és összeszorította a száját,

- Talán beszélt velük mostanában? - Lana kényelembé helyezte magát a szemközti széken. - Tegnap fogták el őket, és máris rendkívül készségesek. Szépen alakul a vád maga ellen. Mi egyedül Doug személyes kíváncsiságára jöttünk ide. Beszélni akartunk magával, mielőtt beviszik kihallgatni. Nem tűnt el időben, Dot. Menekülnie kellett volna.

- Én még sosem menekültem el sehonnan. Az az ostoba Simpson és a díszpinty felesége azt mondanak, amit akarnak. Sosem szednek össze eleget ellenem a vádemeléshez.

- Talán nem. Csak azt árulja el, miért tette! - követelte Doug. - Miért rabolta el?

- Én senkit sem raboltam el. Az Barbara lehetett. Persze voltak mások is. - A nő mély lélegzetet vett. - Ha szükségessé válik, tudok és hajlandó vagyok neveket is mondani. Vádalku fejében.

- Miért rabolták el őket?

- Újra beszélni akarok a lányommal.

- Válaszoljon a kérdéseinkre, és odaadjuk a telefont. - Lana az ölébe tette a készüléket, és rátenyerezt. - Mi nem rendőrök vagyunk. Ismeri annyira a jogot, hogy tudja, nem használható fel ön ellen semmi sem, amit most mond. Ez csak üres beszéd.

A nő a telefont bámulta. Lana látta az ösztönös aggodalmat a tekintetében. A lányát félti, gondolta. Bármit tett, akkor is anya marad.

- Carlyle miért tette? - firtatta Doug. - Csak azt akarom tudni, miért.

- Ez Marcus személyes ügye és felettébb jövedelmező szenvedélye volt.

- Szenvadék - suttogta Lana.

- Ő így gondolt rá. Oly sok a zsiros bankszámlájú meddő pár, és még több az anyagi gondokkal küszködő sokgyermekes család. Páronként egy, Marcus így látta helyesnek. Számos adoptálást intézett törvényes keretek között. De rettentő körülményes és hosszadalmas volt a folyamat. Ezt kísérletezésnek tekintette.

- A több százezer dollár, amelyet a gyermekkereskedelemmel összeszedett, az nem is izgatta, ugye?

A nő szenvtelen pillantást vetett Lanára.

- Dehogynem. Ravasz üzletember volt. Marcus minden szempontból nagy formátumú ember volt. Miért nem elégedtek meg a szülei magával? - kérdezte Dougtól. - Miért nem volt egyetlen gyerek elég? Bizonyos szempontból azok a csecsemők más házaspárok hiányát pótolták. Olyanokét, akik kétségbeesetten vágytak egy gyermekre, és akik képesek voltak mindent megadni neki. Szerető szívű emberek, akik szilárd párkapcsolatban éltek. Ez volt a lényeg.

- A csecsemőknek nem adtak választási lehetőséget.

- Tegye fel magának a kérdést: ha a húga ma választhatna, ki mellett döntene? Azok mellett, akiktől fogant, vagy azok mellett, akik felnevelték? - Most már meggyőződés csengett a hangjában. - Tegyük fel maguknak ezt a kérdést, és jól gondolják meg, mielőtt továbbmennek. Ha felhagynak ezzel, senki nem tudja meg. Senki mást nem vetnek ugyanebbe az érzelmi válságba. De ha nem hagynak fel vele, nem lesznek képesek megállítani. Hány családot szakítanak majd szét! És miért? Csakis a saját megelégedésükre.

- Hány családot szakítottak szét - vágott vissza Lana, és felállt -, csak hogy Marcus Carlyle hasznát húzhasson abból, hogy istent játszott!

Átadta a telefont Dougnak.

- Hívd a rendőrséget!

- A lányom! - Dorothy felpattant. - Azt mondta, felhívhatom a lányomat!

- Hazudtam - válaszolta Lana, és a legnagyobb megelégedéssel lökte vissza a nőt a székébe.

28

Pár száz kilométerrel arrébb Callie kipattant a két méter mély gödörből, amint letette a mobilját. A düh ugrasztotta ki onnan, és a düh készítette vicsorgásra, amikor meglátta Doryt, aki fürgén vágott át az ásatáson az út mentén parkoló autók irányába.

Callie futásnak eredt, végigszáguldott a földhányások között, átugrott a döbbsent Digger felett.

Dory a férfi ösztönös kiáltására fordította hátra a fejét. A tekintetük egy szívdobbanás idejére összekulcsolódott. Callie meglátta a szemében a haragot, a beismerést, a félelmet - aztán Dory eliramodott.

Callie zúgó füllel is hallotta a többiek kiáltozását, a hirtelen, meglepett nevetést és a rádióból recsegő kemény gitárfutamot. Mindez mégis egészen távolinak tűnt.

Egyetlen célpontra koncentrált. Nem látott mást, csak Doryt. És egyre közelített. Amikor Bob Dory útjába került, Callie is meglátta a férfit, aki írómappával a kezében dalolta a fülhallgatójából harsogó zene szövegét, bármi volt is az. Aztán a papírai szanaszét repültek, és úgy borult fel, akár egy tekebábu, mert Dory letarolta.

Egyik nő sem lassított. Bob még mozdulatlanul feküdt a földön, amikor Callie felemelte a lábát, átsuhant felette, és egyazon lendülettel Doryra vetette magát.

A lökés ereje átrepítette őket a vödörök és szerszámok felett, majd egy pillanattal később csonttörő erővel és összegabalyodott végtagokkal zuhantak újra a talajra.

Callie tekintetére vörös köd borult, a vérében ősi, vad düh lüktetett. Kiáltozást hallott, de ő maga morogva hadakozott az öklével, lábával, könyökével, térdével. A két dulakodó nő a sárban hempergett. Aztán hátulról éles fájdalom hasított Callie-be, és könny szökött a szemébe a fájdalomtól, mert istentelenül megcibálták a haját.

Megérezte a vér illatát, majd az ízét is, aztán a vak dühtől tehetetlenül rúgkapált, amikor felemelték a levegőbe.

Nem bírta elkülöníteni a hangokat maga körül. Nem látott mást, csak a földön fekvő nőt és a köréje gyűlő tömeget. Keményet rúgott hátra, aztán hangos puffanással terült el újra. Hiába fogták le mindkét karját, akkor is megpróbálta kiszabadítani magát, hogy ismét Dorynak ugorjon.

- Hagyd abba! A fenébe, Callie, hagyd abba, vagy kénytelen leszek bántani téged!

- Engedj el! Engedj már! Még nem végeztem.

- Pedig ő már készen van. - Jake fokozta a szorítását, miközben a saját indulataival viaskodott. - Ahogy nézem, betörted az orrát.

- Tessék? - Oszladozott a köd. Callie zihálva kapkodta a levegőt, a keze ökölbe szorult, de a fêkevesztett düh lassan alábbhagyott. Dory orrából ömlött a vér, a jobb szeme máris bedagadt. Ahogy Leo megpróbálta felitatni a sebet a nő zokogva nyögött fel.

- Ő az! - lihegte Callie. - Ő az!

- Erre már rájöttem. Ha most elengedlek, újra nekiesel?
  - Nem. - Callie tüdeje sípolt, ahogy beszívta a levegőt. - Nem.
  - Nem semmi szerelés, Dunbrook. - Jake enyhített a szorításán, de nem engedte el a nőt. Addig ügyeskedett, amíg Callie és Dory közé nem fészkelte be magát. Gyors pillantást vetett a nő arcára, és elvigyorodott - Apám, nem semmi! Azért ő is bevitt pár találatot.
  - Egyelőre semmit sem érzek.
  - Majd fogsz.
  - Állj félre, Jake. Nem fogom megütni, de mondani akarok neki valamit
- Jake óvatosan, a kezét a vállán tartva arrébb lépett, épp annyira, hogy Callie elhajolhasson mellette.
- Kuss legyen! - Bár Callie a tekintetét Doryra szegezte, egyszeriben mindenki elhallgatott körülötte. - A vetődést Rosie-ért kaptad.
  - Te megőrültél! - Dory könnyezve emelte mindkét kezét csúnyán helybenhagyott arcához, és előre-hátra ringatózott.
  - Az orrbavágást Billért. A monoklit pedig Dolanért!
  - Neked teljesen elment az eszed. - Dory kétségbeesetten zokogva nyújtotta előre véres kezét mintegy segítségért esedezve a többiekhez. - Fogalmam sincs, miről beszélsz.
  - A többi sérülést - folytatta Callie - annak tudjuk be, hogy hazug, gyilkos ribanc vagy. Amit pedig ezután kapsz, az azért jár, mert segítettél szenvedést okozni a családomnak.
  - Fogalmam sincs, miről beszél! Ő támadott meg engem. Mindannyian láttátok. Orvosra van szükségem!
  - Jesszus, Callie! - Frannie az ajkába harapott, és lekuporodott Dory mögé. - Ó jesszusom. Egyszerűen ráugrottál, és ütlegelni kezdted. Súlyosan megsebesült.
  - Megölte Billt! És kórházba juttatta Rosie-t – Mielőtt bárki megakadályozhatta volna, Callie kinyújtotta a karját, és megragadta Dory szakadt blúzá. - Szerencséd, hogy Jake lefogott.
  - Tartsátok távol tőlem! - jajveszékelt Dory elhúzódva. – Meghibbant. Ezért börtönbe juttatlak.
  - Majd meglátjuk, ma este ki alszik priccsen.
  - Mindenki nyugodjon meg. Mindenki nyugodjon meg. - Bob zilált hajába túrt.
  - Biztos vagy ebben, Callie? - faggatta Leo a nőt.
  - Igen, biztos. Megtalálták az anyádat, Dory. De ezt már magadtól is tudtad. A világod széthullik körülötted. Már akkor kezdett repedezni, amikor Suzanne felismert engem. Mindent megtettél, hogy összetartsd. Még gyilkoltál is érte, de most már mindennek vége.
  - Azt sem tudod, mit beszélsz.
  - Nos. – Leo feltápáskodott és mély lélegzetet vett. - Hívjuk a rendőrséget és szépen tisztázunk mindent.

Jake sebfertőtlenítőt hintett Callie összekarmolt nyakára. Elkülönítette a nőt a többiektől, akik Doryt ápolták.

Hátrapillantott, és látta, amint Bob épp megveregeti Dory hátát, Frannie pedig egy pohár vízzel kínálja.

- Ravasz bestia, ügyesen játssza a szerepét. Próbálja meggyőzni a többieket arról, hogy minden ok nélkül támadtál rá.

- Nem fogják elhinni neki. Doug és Lana elkapták Dorothy Spencert Charlotte-ban. A kapcsolat elég ahhoz, hogy meggyőzzük Hewittot, kérdezze ki Doryt.

- Nincs egyedül.

Callie felszisszent. Lana hívására mindenről megfeledkezett, és a gondolatai egyedül Doryra összpontosultak.

- Nem gondolkodtam. Csak cselekedtem. De a fenébe is, Jake, elmenekült volna. Az autója felé tartott. Elmenekül, ha nem iramodom utána.

- Ezt nem is vitatom. Megállítottad, és meg is kellett állítanod. Számíthatunk arra, hogy Doug és Lana felvázolják az eseményeket a charlotte-i rendőröknek. Egyre több részletre derül fény, és lassan összeáll a kép.

- Együtt evett velünk. Megsíratta Billt, és a robbanás után mindenkinél odaadóbban vetette bele magát a terep megtisztításába.

- És megöl téged, ha alkalma nyílik rá. - Jake csókot nyomott a nő homlokára. - Most pedig mindent megtesz majd, hogy elferdítse az igazságot. Úgyhogy...

- Higgadtnak és összeszedettnek kell maradnunk - fejezte be a mondatot helyette Callie. - Megmozgatom magam, mielőtt teljesen elgémberednek a tagjaim. Segítenél?

Jake felsegítette, és figyelte, ahogy ingadozva megtesz pár lépést.

- Kicsim, most egy forró fürdőre, masszázusra és orvosságra van szükséged.

- Na ne mondd. Az várhat. Előbb hívd fel a charlotte-i rendőrséget és jelentsd be, hogy elkaptuk Doryt.

- Jól van, intézkedem. Tartsd távol magad tőle, Cal. - Látta a nő jéghideg tekintetének irányát. - Komolyan. Minél kevesebbet mondasz neki, annál kevesebbet tud. És annál többet kell elmagyaráznod a zsaruknak.

- Utálom, ha az érvelésed logikus, értelmes és helytálló.

- Húha! Biztosra veszem, hogy ez fájhatott. Igazam van?

A férfi szavai megmosolyogtatták, majd szitkozódásra készítették a nőt, amikor a fájdalom az ajkába nyilallt. Aztán Callie kihúzta magát, amikor a seriff járőrökcsija megérkezett.

- Na, kezdődik.

Hewitt seriff bevett egy rágót a szájába. Figyelmét a helyettesére összpontosította, aki betámogatta Doryt egy másik szolgálati járműbe, hogy beszállítsák a sürgősségi osztályra.

- Érdekes történet, Dr. Dunbrook, de nem tartóztathatok le egy nőt gyilkosság vádjával kizárólag a maga szava alapján.

- Nem csak a szavam támasztja alá. A mozaik darabjai mind maga előtt fekszenek. Csak rakja ki belőlük a képet. Ő Marcus Carlyle és Dorothy McLain Spencer, a titkárnő törvénytelen gyermeke. Hazudott a kilétéről.

- Nos, ő mást mond. Nem tagadja a vérrokonságot, és azt állítja, az, akinek mondja magát.

- De persze elfelejtett szólni, amikor Lana irodája leégett, amikor Bill meghalt, amikor megtudta, hogy Carlyle-t keresem, illetve bárkit, aki kapcsolatban állt vele.

A férfi felsóhajtott.

- Azt állítja, erről nem tudott.

- Ez baromság. Képes elhinni neki, hogy csak úgy idefűjta a szél az ásatásra? Hogy az elrablásomért felelős ember lánya nem szánt szándékkal csatlakozott a csapathoz?

- Tény, hogy magát is csak úgy idefűjta a szél az ásatásra. De nem mondtam, hogy hiszek neki. - A seriff felemelte a kezét, mielőtt Callie kifakadhatott volna. - Túl sok itt a véletlen egybeesés, és ez is egy a sok közül. Ez persze még távol áll attól, hogy megvádoljam a lányt a kölyök és Ron Dolan meggyilkolásával. Előbb ki akarom hallgatni. Beszélek a charlotte-i rendőrséggel és az FBI-jal. Elvégezem a munkám.

Dory zúzódasokkal teli arcára pillantott.

- Jó lenne, ha békén hagyná, ahelyett hogy helyettem akarná lefülelni.

- Szökni próbált.

- Nem állítottam az ellenkezőjét. Azt mondja, éppen csak megtornáztatta a tagjait, amikor maga rátámadt. És a szemtanúk vallomásai egymásnak ellentmondóak. Ne felejtse el, hogy nem vonom felelősségre a testi sértés miatt.

- Ne felejtse el, hogy közvedenül azután döntött a végtagnáztatás mellett, hogy az anyja felhívta Charlotte-ból, és figyelmeztette, rátaláltak.

- Utánanézek. Dr. Dunbrook, én sem mondom meg, hogyan vezesse az ásatást. Maga se akarja megmondani nekem, hogyan vezessem a nyomozást. Jelenleg az a legjobb, ha visszamegy a házba, és jeges borogatást tesz az arcára. Fájdalmas lehet a sérülése. Azt akarom, hogy mindenki maradjon elérhető, amíg kibogozom az ügyet.

- Talán ki kéne derítenie, hogy Dorothy Spencer nem utazott-e mostanában Woodsboróba. Dory nem egyedül dolgozott.

A férfi a nő felé bökött.

- Menjen haza, Dr. Dunbrook. Értesítem, ha megtudtam valamit.

Callie messzire rúgott egy követ miután a férfi eltávozott.

- Higgadt és összeszedett a halál!

Zúzódasokkal teli testét a kádba merítette, bevett egy nyugtatót és némán füstölgött magában. Kell hogy legyen valami, amit tehet és eltökélte magát hogy meg is teszi.

Felöltötte legbővebb nadrágiát és blúzát, és bár vetett egy vágyódó pillantást az ágyra, letámolygott a földszintre.

Mintha elvágták volna a társalgás fonalát, amikor a konyhába lépett, a hűtőhöz ment és kivett egy üveget.

- Talán innod kéne egy teát. Mármint gyógyteát. - Frannie felpattant, de egy helyben maradt és tanácstalanul, a kezét tördelve álldogált.

- Miért, van?

- Főzhetek éppen. Hiszen szökni próbált! - fakadt ki aztán, és dacos pillantást vetett a többiekre, akik az asztal körül ültek. - Tudom. És ha tényleg bántotta Billt meg Rosie-t, akkor megérdemli, hogy elkaptad a grabancát.

A tűzhelyhez csoszogott, és megfogott egy fazekat. Szípgöggel töltötte tele csapvízzel.

- Kösz, Frannie! - Callie megfordult, amikor Jake belépett. - Tudom, hogy mindenki zaklatott és zavarodott. Tudom, hogy mind kedveltétek Doryt. Én is, higgyétek el. De hacsak valamelyikőtök nem vállalja magára, hogy Seconalt kevert az üvegembe, ami kórházba juttatta Rosie-t, akkor egyedül ő marad.

- Ha Cal azt mondja, Dory tette - bólintott Digger -, akkor Dory tette.

- Igen, de... - Bob idegesen fészkelődött a székén. - Akkor sem volt helyes nekiesni. Helytelen letámadni a társadat.

- Hiszen téged is feldöntött futtában - emlékeztette Digger.

- Lehet, de akkor is.

- Rohant vagy nem? - szegezte neki a kérdést Callie.

- Azt hiszem, igen. Nem tudom. Nem figyeltem. Öregem, Callie, hiszen ő hívta a mentőket Rosie-nak. És amikor Bill... amikor az történt, teljesen magába roskadt.

- Azt mondta Sonyának, hogy Callie ki akarja tenni az ásatásról. - Frannie a könnyeivel küszködve tette fel a tűzre a fazekat. - Kérdezzétek csak meg Sonyát! Azt mondta neki, Callie el akarja zavarni, mert azt képzei, hogy kikezdett Jake-kel, és az összes nőre féltékeny az ásatáson, csak az ürügyre vár, hogy kitehesse a szűrét.

- Istenem. - Matt megdörzsölte az arcát. - Ez nem jelent semmit. Ez csak lányos zagyvaság. Nézzétek, én nem tudom, mi folyik itt. És nem is akarom megtudni. De nem tudom elképzelni, hogy Dorynak bármi köze lehetett Billhez. Egyszerűen nem tudom.

- Nem is kell. - Jake kinyitott egy palack vizet. - Épp most beszéltem Lanával. Douggal nemrég érkeztek meg a Dulles reptérre, Bostonba. Az FBI kihallgatja Dorothy Spencert. És ideküldik egy emberüket, hogy beszéljen a lányával. Ők talán majd elképzelhetőnek találják.

Callie a teájával Jake irodájába ment, leült a számítógép elé, és szemügyre vette az időszakáját.

- Elég, ha egyetlen esemény másként történik, és minden átalakul. - Tudta, hogy Jake az ajtóban állva hallgatja. Belekortyolt a teájába, és tovább tanulmányozta a táblázatot. - Még mindig nem tudtam eldönteni, vajon min változtatnék, ha lehetőségem nyílna rá. Egyáltalán bármin is. Ha nem töröm el a karom, talán nem olvasok annyi régészeti témájú könyvet. Ha nem rúglak ki, most nem próbálnánk helyrehozni a kapcsolatunkat. Ha nem utasítom vissza a

cornwalli ásatást a kutatásom miatt, talán erre nem is jöttem volna el. Suzanne Cullen akkor sosem pillant meg és nem ismer fel. Bill még most is élne, de Carlyle tetteire máig nem derült volna fény.

A férfi leült az íróasztal szélére.

- A filozofálás baromság.

- Már majdnem a gondolatmenet végére értem. Ugye tudod, hogy nem igaz, amit Sonyáról meg a féltékenységesemről mondtak? Ha higgadt maradok, másképpen is megállíthattam volna. Fennhangon odakiáltok neki, és kérem, hogy várjon meg. Vagy valami. És ha akkor elrohan, mindenki láthatta volna. De én nem gondolkodtam. Csak meg akartam állítani. - Callie megrázta a fejét. - Sőt még azt sem. Csak bántani akartam.

- Őszinte beszéd.

- Sejthettem volna, hogy te megértesz. - Újra kortyolt a nyugtató teából. - Most valahogy cserbenhagyottnak érzem magam. Remélem, hogy a rendőrség és az FBI elkapja, mégis mintha rétegről rétegre leástam volna a mélybe, és látnám a darabokat, de valahogy nem tudom összeállítani őket. És valami azt súgja, hogy az eredmény nem az lesz, amire kezdetben számítottam.

- A jó régész tudja, hogy nem választhatja meg a leletet.

- Már megint józan vagy.

- Gyakoroltam. - A férfi megfogta a kezét, és szemügyre vette a felhorzsolt bőrt. Megmozgatta az ujjait. - Fáj?

- Csak mintha közelről betonba vertem volna néhányszor.

Azért felvette a telefont, mikor megszólalt.

- Dunbrook, Hewitt seriff? - Gúnyos pillantást vetett Jake-re, de hirtelen az arcára fagyott a mosoly. Szótlanul felállt, és egy pillanatig még a fülénél tartotta a telefont aztán leeresztette. És szétkapcsolt.

- Elvesztették. - Óvatosan letette a készüléket nehogy szabad folyást engedjen a haragjának, és kihajítsa az ablakon. - Dory egyszerűen elment. Fogta magát és távozott a kórházból, amikor a megbízott épp nem figyelt. Senki sem látta távozni, senki sem látta, hová ment és mivel. Egyszerűen nyoma veszett.

Doug elment az édesanyjához. Úgy gondolta, nem telefonon közli vele, amit megtudott. Nem tudta, milyen reakcióra számíton, csak azt, hogy a nap ezen szakában, amikor a nagyapja még nem zárta be a boltot, amikor az apja még nem ért a megyébe az utolsó órája után, minden bizonnyal egyedül találja az asszonyt.

Miután megbizonyosodik arról, hogy nincs semmi baja, elmennek Lanáért. Aztán találkoznak Callie-vel és Jake-kel.

Az autójával leparkolt az asszony kocsija mögött.

Le akarta zárni ezt az egész ügyet, és félretenni, hogy aztán ki-ki élhesse tovább a saját életét. Akart egy esélyt az életre. Az egyszerű, normális életre. Azt akarta, hogy el tudja

mondani az anyjának, hogy szerelmes, és hogy hamarosan egy előregyártott unokával ajándékozza meg. Aztán idővel talán még többel is.

Belépett az ajtón. Sosem törődött azzal, milyen életet teremtett magának az anyja, vallotta be. A vállalkozással és az otthonnal, amelyet felépített. Az apróságokkal, amelyekkel körbevette magát, merengett, ahogy felvett egy színjátzó, zöld tálat az asztalról. Micsoda erő és akarat kellett ahhoz, hogy efféle apróságokkal normális életet csempésszen az otthonába, miközben a lelke romokban hevert.

Mélyen megbánta, nemcsak azt, hogy figyelmen kívül hagyta, amit az anyja elért, hanem hogy még zokon is vette tőle.

- Anya?

- Doug? - A hang az emeletről jött. - Megjöttél? Rögtön megyek.

Betévedt a konyhába, és örömmel nyugtázta a friss kávé illatát. Töltött egy csészével, aztán még egyel. Azt tervezte, hogy asztalhoz ülnek, és a kávé mellett beszámol az anyjának a törtétekről.

És mond neki valami olyasmit, amit már oly régen nem mondott, hogy már az idejére sem emlékezett. Megmondja neki, hogy szereti.

Hallotta a lábdobogást a falépcsőn - gyors, pattogó, nőies. Mikor a hang irányába fordult, meglepetésében majdnem magára öntötte a kávé.

- Hűha - bökte ki. - Mi van veled?

- Ó, hát, én csak... semmi tényleg!

Elpirult. Nem hitte volna, hogy az anyák is képesek elpirulni. És kétségtelenül megfélelkezett az anyja szépségéről.

Az asszony haja körbefogta az arcát. A szája és az arca szépen kipirosítva. A ruhája pedig észveszejtő. Az éjkék, csillogó estélyi elég rövid volt ahhoz, hogy megmutassa remek lábát, a kivágása pedig elég mély ahhoz, hogy ne csak a nyakát engedje látni. Doug feszélyezetten vette szemügyre a dekoltázs finom ívét, hiszen mégiscsak az anyjáról volt szó.

- Gyakran mászkálsz így a házban?

Az asszony lesimította a ruháját.

- Mindjárt elmegyek itthonról. A kávé nekem töltötted? Várj, hozok süteményt!

A pulthoz sietett, levett róla egy üvegedényt.

- Hová mész?

- Randevúra.

- Tessék?

- Randevúra. - Izgatottan süteményeket pakolt egy tányérra, mint amikor Doug hazatért az iskolából. - Vacsora.

- Ó. - Randevú? Vacsora valami fickóval? Ilyen ruhában... jóformán ruhátlanul.

Az asszony letette a tányért

- Apáddal vacsorázom.

- Tessék?

- Azt mondtam, vacsorázni megyek apáddal.

Leült.

- Te és apa... együtt jártok?

- Nem mondtam, hogy együtt járunk, csak hogy együtt vacsorázunk. Csak egy vacsora, semmi több. Egy hétköznapi vacsora.

- A ruhádban nincs semmi hétköznapi. - A döbbenet helyére lassan derű, majd boldogság kúszott. - Kiesik a szeme, ha meglát.

- Jól áll? Eddig csak egy-két koktélpertira vettem fel. Üzleti alkalmakra.

- Fantasztikus. Fantasztikus vagy. Gyönyörű vagy, anya.

Az asszony szemébe meglepetés, majd könny szökött.

- Jaj, az ég szerelmére.

- Minden áldott nap ezt kellett volna mondanom neked. Meg azt, hogy szeretlek. Meg azt, hogy büszke vagyok rád.

- Jaj, Douglas! - Suzanne a szívéhez kapott, amely majd megszakadt a boldogságtól. - Ennyit a harmincpernyi sminkelésről.

- Ne haragudj, amiért eddig nem mondtam. Amiért nem bírtam kimondani. Ne haragudj, amiért nem beszéltem veled, mert attól tartottam, hogy engem hibáztatsz.

- Mégis miért hibáztat... - Kicsurrant a könnye, ahogy az arcát a fia feje búbjára hajtotta. - Jaj, Douglas! Dehogy! Drága kicsikém! - suttogta akadozó hangon. - Drága, drága kicsi fiam. Annyiszor okoztam csalódást neked.

- Dehogy, anya!

- De igen. Tudom, hogy igen. De úgy éreztem, nem tudok változtatni ezen. De hogy ilyesmit képzelél! Jaj, kicsim! - Megcsókolta az arcát, aztán a kezébe temette. - Soha. Esküszöm, hogy soha egyetlen pillanatig sem hibáztattalak. Hiszen te csak kisfiú voltál. - Megcsókolta a homlokát. - Én kicsi fiam. Szeretlek, Doug, és sajnálom, hogy nem adtam tudtadra ezt minden áldott nap. Hogy nem beszélgettem veled. Hogy elzárkóztam tőled. Ahogy édesapádtól is. És mindenki mástól. És mire újra megpróbáltam kinyílni felétek, már késő volt.

- Még most sem késő. Ül le, anya. Ül le! - Doug megfogta a kezét, ahogy az asszony leereszkedett mellé a székre. - Feleségül veszem Lana Campbellt.

- Doug... édes istenem! - Suzanne megszorította a kezét, és újra könnyek tolultak a szemébe, ahogy felnevetett. - Jaj, édes istenem! Nőszül! Megnőszül! Mit kávézunk? Pezsgőt ide!

- Majd később. Amikor mind együtt leszünk.

- Csudára örülök neked. Hanem a nagyapád elájul, ha meghallja. Semmi kétség. Alig várom, hogy elmondjam Jaynek. Alig várom, hogy elmondjam mindenkinek! Nagy murit csapunk. Akkora...

- Nyugodj meg. Csak szép sorjában. Szeretem Lanát, anya. Beleszerettem, és ezzel minden megváltozott.

- Ennek így kell lennie. Istenem, gyorsan egy zsebkendőt! - Felállt, és kivett hármát a konyhaasztalon álló tartóból. - Nagyon kedvelem. Mindig is kedveltem. És a kisfia... - elakadt a szava. - Uramég, hiszen nagymama lettem!

- Milyen érzés?

- Adj egy percet - Megfogta a hasát, és mély lélegzetet vett. - Jó - felelte. - Igen, nagyon is remek érzés.

- Imádom a srácot. Légy szíves, ülj le, anya! Valami mást is el kell mondanom. Jessicával kapcsolatban.

- Callie-vel. - Suzanne visszajött az asztalhoz, és helyet foglalt - Hívjuk Callie-nek!

29

- Hová mehetett? - Callie fel-alá járkált Jake irodájában, néhány lépésenként megtorpant, és az eseménylistára pillantott. - Semmi értelme visszamennie Charlotte-ba, hiszen az anyját őrizetbe vették. Az apja meghalt. Vajon vállalja a kockázatot és megpróbál kiszökni az országból a Kajmán-szigetekre?

- Ott talán pénzt szerezhet - vetette közbe Lana. - A pénz jól jön, ha az ember épp menekül.

- Kiderítettük, hogy Carlyle beteg volt, és jelentősen korlátozott a cselekvésben - folytatta Callie. - Ha továbbra is folytatták a gyerekkereskedelmet, akkor nem valószínű, hogy ő mozgatta a szálakat. Öreg volt, beteg, ráadásul nem is tartózkodott az országban. Haldoklott. Ha pedig már bezárták a boltot, akkor miért szánták el magukat ilyen drasztikus lépésekre annak érdekében, hogy megakadályozzák, hogy rátaláljak? Hogy fényt derítsek az igazságra? Gondolhatták, hogy még ha megtalálom is őt és elég információt szedek össze ahhoz, hogy felkeltssem a hatóságok érdeklődését, mire odáig jutok, már egészen biztosan eltávozik az élők sorából. Vagy legalábbis közel kerül ahhoz.

- A kapcsolatai nyilvánvalóan tartottak a lelepleződéstől. - Jake egy jegyzetfüzetbe írogatott. - A jó hírük elvesztésétől, az esetleges bűnvádi eljárástól és bebörtönöztetéstől. Amennyiben pedig még mindig folyt az üzlet, akkor ugyanúgy tarthattak ettől, a jövedelemkiesés lehetőségének ösztönző hatásáról nem is beszélve.

- Nem értem, hogy vagy képes úgy beszélni erről, mint közönséges üzletről. - Doug zsebre vágta a kezét. - Mint holmi jövedelemkiesésről.

- Az ő fejükkel kell gondolkodnunk - válaszolta Callie.

- Az ő szemükkel kell látnunk. Csak így érthetjük meg a... - Jake-re mutatott - kultúrájukat, a közösségük társadalmi struktúráját.

- A saját közösségetek talán még mindig nem tiszta. - Lana a nappaliba vezető ajtó irányába mutatott. - Dory nem egyedül vitte véghez mindezt.

- De a mieink közül senki sem lehet. - Jake belenézett a papírjaiba, amelyeket az asztalán szórt szét, ellenőrzött néhány adatot, aztán visszatért a jegyzeteléshez. - Dory azért juthatott be, mert hasznos tudással és hamisított ajánlólevéllel érkezett. A személyazonosság nem

jelenthetett nagy gondot - a számítógépek alapos ismerete elég ahhoz, hogy előállítson egy kapcsolatot az egyetemmel. Egy ilyen ásatás vonzza az egyetemistákat, a diplomásokat és a műkedvelő régészeket. De ő megfelelő szaktudással is rendelkezett.

- A fényképészet - erősítette meg Callie. - Átkozottul jó fotós.

- Talán éppen ebből él. - Doug vállat vont. - Mármost törvényesen.

- Az ásatásokról nem sokat tudott, de gyorsan tanult. És szorgosan dolgozott - tette hozzá Callie. - Bob és Sonya még azelőtt érkeztek, hogy ez az egész elkezdődött volna. Ők tiszták. Frannie és Chuck is együtt jöttek. A nő nem túl tapasztalt, de a férfi annál inkább. Nem létezik, hogy ez az első ásatása. Mattre ugyanez áll. Ahhoz túl jól ismeri a folyamatot.

- Július óta többen megfordultak itt, és velük már nem mehetünk ilyen biztosra. - Jake letette a ceruzáját. - De a csapat magja feltehetően tiszta.

- Feltehetően - visszhangozta Doug.

- Feltételezésekkel dolgozunk, amelyeket tényekre és megérzésekre alapozunk - mutatott rá Jake. - Összetesszük, amink van, a lehető legpontosabban, aztán tippelünk.

Fogott egy tollat, és a jegyzetfüzetével együtt az eseménysort mutató táblázathoz ment.

- Úgy hiszem, a rendőrség megtalálja őt, ahogy Simpsonékat is. - Lana felemelte a kezét. - Ha ez bekövetkezik, a többi részlet is napvilágra kerül. De a szervezetet már így is összeroppantottad. És választ kaptál a kérdéseidre.

- De nem az összesre. Még rejtőzik valami a mélyben. Nem tudtunk meg mindent. - Callie felhagyott a járkálással, és megállt Jake mögött. - Mit csinálsz?

- Összefésülöm az évszámokat. A te életed, Carlyle-é, Doryé.

- Ez mire jó? - kérdezte Doug.

- Minél több az adat, annál több alapja van a feltevéseknek. - Callie átfutotta az új eseményjegyzéket, ahogy Jake sorrendbe állította a dátumokat. Carlyle első házassága, a fia születése, aztán a Bostonba költözés. - Túl nagy a szakadék a házasság és a kis jövevény érkezése között - jegyezte meg Callie.

- Az emberek gyakran éveket várnak, mielőtt gyermeket vállalnának. Steve és én négyet is.

- Negyven, ötven évvel ezelőtt közel sem volt ilyen bevett szokás ez. Hat év, az rengeteg. Lana, nálad van a bostoni adoptálásainak jegyzéke?

- Előkereshetem. Lemezen elhoztam minden iratot. Használhatnám a gépedet, Jake?

- Nyugodtan. Épp édesanyád vetéléseinek és a halvaszületésnek az időpontját jegyeztem fel. Talán nem lenne érdektelen először vetnünk egy pillantást Mrs. Carlyle orvosi nyilvántartására.

- Hmm. Dory születési dátumáról nem tudhatjuk biztosan, valódi-e.

- Azért többé-kevésbé biztosan stimmel. Nagyjából egyidős veled, Cal. Vagyis legalább húsz évvel fiatalabb, mint Richard Carlyle. Számításaim szerint Carlyle már elmúlt hatvan, mikor megszületett.

- A hatvanas hím ivarsejtek gyakran bizonyulnak termékenynek - jegyezte meg Callie. - Dorothy mennyi idős lehet?

- Azt hiszem, a negyedik iksz vége felé jár - válaszolta Doug a háta mögül.

- Jóval túl az ötvenen - helyesbített Lana. - De nagyon jól tartja magát

Jake bólintott, és tovább számolgatott.

- Úgy tíz évvel lehet idősebb az ifjabbik Carlyle-nál.

Doug figyelte, ahogy dolgoznak. Eszébe jutott, amikor reggelit készítettek. A mozgás, a ritmus.

- Elvesztettem a fonalat.

- Lana? - Callie nézte, ahogy Jake rendezgette az évszámokat. - Találtál valamit?

- Azt hiszem. Az első örökbefogadási kérelmet 1946-ban nyújtották be. Egy évben kettőt is.

- Két évvel a házasságkötés után - dűnnyögte Callie. - Elég hosszú idő. Hogy is, hat éve praktizált már, amikor először mutatott érdeklődést az adoptálások iránt? - Hátralépett, és ahogy a táblázatot figyelte, a szeme előtt állt össze a kép. - Elég merész - mondta Jake-nek.

- A rendelkezésünkre álló adatokra támaszkodó, logikus feltevés.

- Mégis micsoda? - Doug közelebb lépett, és maga is próbálta megelni azt, amit ők láttak, de ő még nem.

- Richard Carlyle az első csecsemő, akit Marcus Carlyle elrabolt. De nem pénzért tette. Hanem mert akart egy fiút.

Doug feltolta a szemüvegét.

- És ezt ebből állapítottátok meg?

- Csak nézz rá - javasolta Callie. - Két évvel az esküvője és hat évvel a pályája kezdete után hirtelen megváltoztatja a praxisát. Tegyük fel, hogy neki és a feleségének gondjai támadtak a gyermeknemzéssel! Személyesen kezd érdeklődni az adoptálás után, elmélyed benne, kiismeri minden csínját-bínját.

- Akkor miért nem fogadott egyszerűen örökbe egy gyermeket? - vetette fel Lana.

- Próbálj az ő agyával gondolkodni. - Jake a kezébe vette a kávéskannát, felkavarta a zaccot, és reményteljes pillantást vetett Callie-re.

- Ne most.

Vállat vont, és letette az edényt.

- Szereti nyeregben érezni magát, maga osztani a lapokat. Ismeretes hűtlensége arra enged következtetni, hogy a szex művelését és saját képességét a személyisége részének érezte.

- A nemzőképtelenség sérthette a hiúságát. - Doug bólintott. - Bárki más esetében ez nem gond, sőt még tán áldás is. De ő nem hagyja kitudódni, hogy a magja terméketlen. Akkor pedig...

- Várj. - Callie felemelte a tenyerét. - Szép sorjában. Nem akarja nyilvánosan intézni az örökbefogadást. Nem illene az önmagáról kialakított képbe. De gyereket akar, és a fajtájából kiindulva minden biztonnyal fiút. Egy lány nem felel meg. Nyilván azt is tudni akarja, egészen pontosan kitől és honnan jön a baba. Nem fogadja el az akkoriban bevett szigorú szabályokat, amelyek szerint titkosan kezelték az örökbeadó szülők személyazonosságát. Szétnéz. És látja a sok gyermekes házaspárt. Két-, három-, négygyerekeseket. Akik pedig sokkal szegényebbek nála. Kevésbé vagyonosak, kevésbé fontosak. Kevesebbek, mint ő.

- Stimmel. - Lana körbefordult a székével. - Illeszkedik a róla kialakított képünkbe, a személyiségéhez.

- Évek óta képvisel már örökbefogadó szülőket. Ismeri a folyamatot, az orvosokat, más ügyvédek és ügynökségeket. Egy társaságot alkot velük. A törzseken belül gyakran jönnek létre szűkebb törzsközösségek - magyarázta Jake. - Az emberek társulnak a hasonlókkal és azokkal, akik valami hasznosat nyújthatnak a közösségnek. A rendszer segítségével rátalál a megfelelő szülőkre. Felderíti a terepet. Aztán elveszi a fiút a szüleitől, akár magánmegállapodás útján, akár anélkül. Fogadok a Waylon Jennings-lemezgyűjteményembe, hogy Richard Carlyle örökbefogadási kérelmét és a bírósági rendeletet soha nem iktatták, egy hamisítvány mégis létezik valahol.

- Nem sokkal ezután Houstonba költözik. Új város, új praxis, új társaság.

- És mert bejött, mert azt kapta és úgy, amit és ahogy akart, ez a... minek is nevezte Dorothy? - kérdezte Doug Lanától.

- A küldetésének, a jövedelmező szenvedélyének.

- Ebben látta a módját annak, hogy segítsen a tehetős, gyermektelen házaspárok gondján. A maga módján. - Doug bólintott. - És hogy hasznot húzzon belőle. Hát ez elég, hm, merész.

- Merész? - kérdezett vissza Callie.

- Nem túl merész. De azért eléggé.

- Szép. Akár merész, akár nem, ésszerű feltételezés. Aztán egyszer csak Richard rájön az igazságra. Ez okozta a törést apa és fia között. Marcus tisztességtelenül bánt a feleségével, és talán épp az idézte elő vagy erősítette a hűtlenségét, hogy az asszony nem ajándékozta meg örökssel a hagyományos módon.

- De Richard már húszéves volt, mikor elváltak. - Jake a dátumra bökött a táblázaton. - Dory születésének évében.

- A házasság megfelelt Carlyle-nak. De akkorra a fia felnőtt. És talán épp az idő tájt derítette ki az igazságot is. A család széthullott. A házasságának vége.

- Ráadásul Carlyle-nak törvénytelen gyermeke született a titkárnőjétől. Ez aztán az arculsapás anya és fia számára. - Doug felvette a kávéskannát, aztán visszatette a helyére. - Érdekes teória, de nem látom át, hogyan segítené ez abban, hogy Dory nyomára bukkanjunk.

- Van itt még valami. - Callie újra az eseménysorhoz fordult. Most már mindent tisztán látott. Lesöpörte az utolsó porréteget is, és az igazság egyszerre elébe tárult. - Nézzétek a dátumokat! A költözés Bostonból Seattle-be. Amilyen messzire csak lehet. Miért? Mert a titkárnőd, akivel viszonyt folytatasz, aki ismeri a személyes ügyeidet és a törvénytelen ténykedésedet, aki mindkettőnek évek óta aktív részese, épp most közölte veled, hogy terhes. De nem a te gyermekeddel. Hanem a fiadéval.

- Dorothy Simpson és Richard Carlyle? - Lana felpattant és a táblázathoz sietett.

- Fiatal, befolyásolható kölyök - és talán éppen most ébredt rá, hogy ő nem az, akinek eddig hitte magát. Feldúlt - morfondírozott Callie. - Sebezhető. És dühös. Ott a nála idősebb, vonzó nő. Ha tudja, hogy az apja is lefeküdt vele, az csak olaj a tűzre. „Megmutatom a szemétnek!” Dorothy már a húszas évei végén, harmincas évei elején jár. Hosszú ideje dolgozik Carlyle-nak és folytat viszonyt a férfival. Rááldozta a fiatalságát. Talán még ígéreteket is kapott tőle, de még ha nem, akkor is bizonyára belefáradt már abba, hogy ő az

örök második. Az árnyék. És még csak hasznót sem húz belőle. De most itt a fia. Friss, fiatal. Újabb szállal kötheti magához Carlyle-t.

- Ha feltételezzük, hogy a nő tizennyolc, tizenkilenc éves korától kezdve hált vele - vetette közbe Lana -, mégsem esett teherbe korábban, akkor Carlyle talán valóban meddő volt.

- Vagy csak nagyon elővigyázatosak, talán szerencsések voltak - válaszolta rá Jake. - Mégis ésszerűbb azt hinnünk, hogy a fiatal Carlyle ejtette teherbe, nem pedig az idősebb. Ő már hatvanéves volt ekkor, és a rendelkezésre álló adatok, valamint jelenlegi feltételezéseink szerint korábban egyetlen gyermeket sem nemzett.

- Carlyle nem a tőle elhidegült, haldokló apját védelmezte - vonta le a következtetést Callie. - Hanem a lányát.

- A kérdés az, hová mehetett Dory. - Jake bekarikázta Richard Carlyle nevét a papírján. - Apucihoz.

- Ha mindezt a zsaruknak is előadjátok, akkor vagy hibbantnak néznek, vagy zseninek. - Doug nagyot fűjt.

- De ha elfogadják a feltételezéseinket, és Dorothyra zúdítják, talán megered a nyelve.

- Papírra vetem az egészet. - Lana nekigyürkőzött. - A lehető legnagyobb objektivitással és részletességgel. - Ezúttal ő emelte fel a kávéskannát - De jól jönne egy kis koffein.

- Jesszus! Rendben, rendben, majd én főzök. - Callie viszolyogva fogta meg a kannát. Távozott a szobából, majd lassan keresztülment a nappalin. Felismerte Digger horkolását. A díványon elterülő sószsák pedig minden bizonnyal Matt lesz, gondolta.

Tudta, hogy a turbékoló gerlepár már felment a szobájába, Leo pedig szintén maradt, és visszavonult egy másikba.

Bár egyetértett Jake megállapításával a csapattal kapcsolatban, azért minden szobába bekukkantott és ellenőrizte a többieket. Pár perccel később elégedetten ment le a konyhába, és kimérte a kávé.

- Mindenki megvan?- kérdezte Jake a háta mögül. - Gondoltam, hogy körbenézel, és ha te nem, akkor majd én.

- Jelentem, teljes a létszám! - Felöntötte a kávéfőzőt vízzel, és beindította a gépet. - Ha nem tévedünk, már három generáció óta zajlik az üzlet. Richard Carlyle akár maga is részt vett benne, akár nem, egészen biztosan tudott róla. Ez valahogy még ocsmányabb. Ez a... hogy is mondjam... ördögi örökség apáról fiúra, majd a lányára szállt.

- A nagy hatalmú családfő kihasználta a fiára gyakorolt hatását erős személyiségét, a családi összetartozást. Az előző nemzedékeket még ebben a szellemben nevelték.

- És ha Richard rájött, hogy abba a helyzetbe került, amelybe én most? Sőt az övé sokkal, sokkal rosszabb, mert a szülei, legalábbis az apja egészen biztosan tudott róla. Tudta, sőt maga szervezte meg. Hogyan palástolhatja el, tarthatja fenn, húzhat hasznót belőle maga is?

Jake hozzálépett, és finoman megsimította horzsolásokkal borított arcát.

- Te is épp olyan jól tudod, mint én, hogy a környezet és az öröklött gének közösen formálják az egyéniséget. Természet és nevelés együtt. Ő döntött, és a döntése egészen más irányba vitte, mint amit te választottál volna. A génjeid, a neveltetésed, az önérzeted mást parancsolt volna.

- Ennek ellenére védelmeztem volna az apámat? Akit ismertem és szerettem? Ha megtudom, hogy valójában szörnyeteg, akkor is védelmeztem volna?

- Én tudom a választ. És te?

Callie felsóhajtott, és tiszta bögréket vett elő.

- Tudom. Képtelen lettem volna megtenni. Bár belerokkantam volna, de akkor sem.

- Megtaláltad, amit kerestél, Cal.

- Igen. Végre felszínre került. És vállalnom kell. Nincs más választásom.

- Nem. - Jake a vállánál fogva visszahúzta a nőt, és csókot nyomott a feje búbjára. - Nincs.

A telefoncsörgésre hátrafordult.

- Jézusom, hajnali két óra van! Ki az ördög lehet? Dunbrook.

- Helló, Callie!

- Helló, Dory! - Callie megragadott egy ceruzát, és a készülék mellett a falra írta: Hívd a zsarukat! Nyomozzák le a hívást. - Hogy van az orrod?

- Rohadtul fáj. És hidd el, ezért megfizetsz.

- Gyere csak ide. Lejátszunk még egy menetet.

- Fogunk is, ígérem. De neked kell hozzám jönnöd.

- Mikor és hol?

- Olyan ravasznak, higgadtnak és okosnak hiszed magad. Hát én simán túltettem rajtad. Nálam van az anyád, Callie.

A vér megdermedt az ereiben.

- Nem hiszek neked.

Rettenetes kacaj hallatszott a vonal túlsó végén.

- Ó, dehogyisnem. Nem is érdekel, melyik anyád? Nem akarod kideríteni?

- Mit akarsz?

- Milyen árat vagy hajlandó fizetni?

- Mondd, mit akarsz, és megkapod.

- Az anyámat akarom! - üvöltötte. A féktelen düh, amely Dory hangjában csengett, összeszorította Callie gyomrát. - Őt megszerzed nekem, te ribanc!? Tönkretetted az életét, ezért én tönkretekeszem a tiédet.

- Csak kihallgatják. - Callie megragadta a konyhapult szegélyét, hogy visszafogja a keze remegését. - Mostanra talán már el is engedték.

- Hazudsz! Még egy hazugság az anyámról, és használni fogom a kést, amelyet a te anyád torkának szegeztek.

- Ne bánts! - Elöntötte a rémület jeges hulláma. - Ne bánts, Dory! - Jake kezébe kapaszkodott. - Mondd meg, mit akarsz tőlem, és megteszem.

- Ha értesíted a rendőrséget, meghal. Világos? Ha értesíted a rendőrséget, azzal te magad ölöd meg.

- Rendben. A rendőrség kizárva. Csak te és én. Értem. Beszélhetek vele? Kérlek, hadd beszéljek vele.

- ...hadd beszéljek vele - utánozta gúnyos hangon Dory. - Te most velem beszélsz! Én vagyok a főnök, Dr. Ribi. Én irányítok.

- Jó, te vagy a főnök. - Callie egyre nehezebben türtőztette magát.

- És elbeszélgetünk. Elbeszélgetünk az árról, amelyet fizetned kell. Csak te és én. Ha nem egyedül jössz, megölöm. Gondolkodás nélkül. Tudod, hogy megteszem.

- Egyedül megyek. Hová?

- Simon tavához. Tíz percet kapsz, aztán feltrancsírozom. Tíz perc, és az óra már ketyeg. Jobban teszed, ha behúzol.

- Mobiltelefon - mondta Jake abban a pillanatban, hogy Callie letette a kagylót. - Megpróbálják beháromszögelni.

- Nincs rá idő. Nála van az anyám. Istenem, tíz perc! - A bejárati ajtó felé vetette magát.

- Várj! A fenébe, nem rohanhatsz el ilyen fejtellenül, ész nélkül.

- Tíz percet adott, hogy a tóhoz érjek. Már így is alig maradt elég időm. Nála van az anyám! Megöli, ha nem megyek oda. Most azonnal és egyesegyedül. Az isten szerelmére, még azt sem tudom, melyiküket tartja fogva.

A férfi egy pillanatig várt, aztán előhúzta a kést a bakanca szarából.

- Ezt vidd magaddal. Szorosan mögöttes leszek.

- Nem lehet! Különben...

- Bíznod kell bennem! - Újra megragadta a karját. - Most nincs idő, nincs lehetőség másra. Meg kell bíznod bennem. Én bízom benned.

Callie a férfi szemébe meredt, és döntött.

- Siess! - mondta, és futásnak eredt

Az izzadság a homlokán gyöngyözött, miközben nyaktörő sebességgel száguldott végig a keskeny, kanyargós utakon a Roverrel. Valahányszor a kerék betont ért, még jobban nyomta a gázt. Valahányszor világító kijelzőjű órájára pillantott, a szíve kihagyott.

Talán csak hazugság, talán csak csapda, gondolta. Ennek ellenére a józan ész megengedte sebességet jócskán túllépve robogott tovább, a fényszórója sugarára összpontosított.

Kilenc perc alatt odaért.

Semmit sem látott a mezőn, a vízben, a fák között De ez nem tartotta vissza attól, hogy kipattanjon az autójából, és átugorja a kerítést.

- Dory! Itt vagyok. Ne bánts az anyámat!

Egész testét átjárta a rettegés, ahogy a tó és az erdőség irányába haladt.

- Csak te és én, emlékszel? Te és én. Engedd el. Itt vagyok én.

Felvillant egy fénysugár, és Callie abba az irányba fordult.

- Bármit megteszek, amit csak akarsz.

- Állj meg ott! Jó időt futottál. De útközben felhívhattad a zsarukat.

- De nem tettem. Az ég szerelmére, hiszen az anyám életéről van szó. Azt nem tenném kockára, csak hogy téged megbüntethesselek.

- Már megbüntettél. És miért? Hogy megmutasd, milyen eszes vagy? Most bezzeg nem érzed magad olyan nagyon eszesnek, mi?

- Az én életem. - Remegő, elgyengült lábbal haladt előre. - Tudni akartam, hogy történhetett ez meg velem, te nem akarnád, Dory?

- Maradj ott! Úgy tartsd a kezed, hogy lássam! Marcus Carlyle nagy ember volt. Egy látnok. És okos. Okosabb, mint te valaha is lehetsz. Még holtan is különb nálad!

- Mit akarsz tőlem? - A szeme hozzászókkott a sötétséghez. Meglátta Doryt, akinek az arcát elcsúnyították a sebei és a düh. Valami, azaz valaki mást is látott, de csak homályosan, a szeme sarkából. - Mondd meg, mit akarsz tőlem.

- Hogy szenvedj! Maradj ott, ahol vagy. - Dory hátralépett a sötétségbe. Pillanatokkal később egy test gurult előre, egészen a tő pereméig.

Ahogy a szőke haj és a halvány bőr felsejlett az éjszakában, Callie azonnal előrelendült.

- Megölöm! Maradj, vagy megölöm! - Dory felemelt egy pisztolyt. - Nini! Mégsem késem volt? Úgy látszik, tévedtem. Ez inkább pisztolynak tűnik. Sőt, úgy nézem, ez éppen az a fegyver, amelyikkel csaknem lyukat ütöttem a szívdöglesztő exférjed koponyájába. Tudod, hogy megtehettem volna, ha akarom. - Felvillantotta a lámpa fényét, és Callie kénytelen volt eltakarni a szemét. - Könnyen ment volna. Dolant addigra már megöltem. Az félig-meddig baleset volt. Csak le akartam ütni. Hirtelen sugallatra tettem, amikor megláttam a sötétben lopakodni - én is épp arra lopakodtam.

Dory felnevetett, és belerúgott a betömött szájjal, összekötözve fekvő testbe. Callie mintha halk nyögést hallott volna. Néma imát rebegett.

- De nagyobbat kapott, mint eredetileg terveztem. Azt gondoltam, legjobb, ha bedobom Simon tavába. Reméltem, hogy téged tesznek felelőssé érte, de ez nem jött be.

„Szorosan mögötted leszek” - emlékezett Callie Jake szavaira. „Bízz bennem! Maradj nyugodt, és bízz bennem.”

- Felgyújtottad Lana irodáját.

- A tűz megtisztít. Nem is lett volna szabad felfogadnod őt. Nem lett volna szabad olyasmibe ütnöd az orrod, ami akkor még semmit sem jelentett neked.

- Hajtott a kíváncsiság. Engedd el, Dory. Semmi okod arra, hogy őt bánts. Ő nem ártott neked. Csakis én.

- Megölhetnélek. - Dory felemelte a fegyvert, és Callie szívére szegezte. - De akkor számodra véget érne a játszma. Csakhogy ez nem elég. Már nem.

- Billnek miért kellett meghalnia? - Callie közelebb húzódott, ahogy Dory hátralépett.

- Kapóra jött. Úgyis túl sokat kérdezett. Nem tűnt fel? Ez mi, az mi, mit csinálsz? Halálra idegesített. Folyton az egyetemről meg az óráimról faggatott. Nem bírt megmaradni a saját dolgánál. Akárcsak te. Nézd csak, mit találtam! - Dory újra előrerúgott, és újabb megkötözött test gurult a víz felé. - Túltettem rajtad. Látod? Mindkét anyádat elkaptam.

Jake kelet felől közelítette meg az erdőt. Észrevétlenül, csendben mozgott, útmutató fény nélkül.

Élete legnehezebb döntését hozta meg, amikor elengedte Callie-t egyedül.

Lelapulva haladt, a legkisebb neszre, a legcsekélyebb mozgásra is felfigyelt.

Megdobbant a szíve a beszédhangok hallatán, de leküzdötte az ingert, hogy felugorjon és futásnak eredjen. Mindössze egy konyhakéssel fegyverezte fel magát. Semmi más nem akadt a keze ügyébe, amikor az idő mindennél többet számított.

Írányt változtatott, a hangok forrása felé vette az útját a sötétben. Zakatoló szívvel torpant meg, amikor meglátta a tölgyfa előtt álló alakot.

Nem, nem áll, ébredt rá, majd közelebb kúszott, és csendre intette a társait.

Két alakot, két férfit látott. Callie apáit a fához kötözték, a szájukat is betömték. A fejük a mellkasukra billent.

Újra felemelte a kezét, amikor megérezte a tarkóján a visszafojtott lélegzetet.

- Valószínűleg elkábították őket - suttogta. - Szabadítsd ki őket - tette hozzá, és átadta a kést Dognak. - Maradj velük. Ha magukhoz térnének, ügyelj, hogy ne hangoskodjanak.

- Édes istenem, Jake. Mindkettőjüket elkapta.

- Tudom.

- Veled megyek. - Doug megszorította az apja elernyedt kezét, majd továbbadta a kést Dignernek. - Gondoskodj róluk.

Callie szíve megdermedt. Az anya, aki világra hozta, az anya, aki felnevelte. Most mindkettőjük élete tőle függött.

- Igazad... igazad van. Túltettél rajtam. De nem egyedül. Hol az apád, Dory? Hát most sem tudsz szembenézni vele, Richarddal? Még most sem?

- Rájöttél, mi? - Dory ádázul vigyorogva intett a szabad kezével. - Gyere elő, apa. Szállj be a buliba.

- Miért kellett felbolygatnod? - Richard a lánya mellé lépett. - Miért nem bírtad annyiban hagyni?

- Szóval te azt tetted? Beletörődtél. Sosem jártál utána? Mióta élsz kétségek között, Richard? Hogy engedhetted, hogy ez történjen? Te éppolyan vagy, mint én. Ő magával rántott téged. Nem hagyott választási lehetőséget. Soha senkinek nem.

- Jó cél érdekében tette. Bármilyen volt is, jó életet biztosított nekem.

- És az anyád?

- Ő nem tudta. Vagy nem akarta tudni, ami gyakorlatilag ugyanaz. Én elhagytam őt, otthagytam az apámat és mindazt, amit művelt.

Callie tenyere megizzadt, mégis a bakancsa szárába csúsztatott késért bizsergett. Képes volna ölni, döbbsen rá, habozás nélkül képes volna ölni azért, hogy megmentse az anyját - mind a kettőt.

- És ez elég volt? Habár tudtál róla, mégsem tettél semmit azért, hogy megakadályozd!

- Gondolnom kellett a lányomra. Az életemre. Miért szennyeztem volna be a botrányal? Miért kellett volna tönkretennem a saját életemet?

- De nem te neveltetted fel a lányodat. Hanem Dorothy. Marcus erős befolyása mellett.

- Nem az én hibám volt! - bizonygatta a férfi. - Alig múltam húszéves. Mégis mit tehettem volna?

- Hogy férfiként viselkedsz. - Callie a szeme sarkából látta, hogy Dory Richardot figyeli. Találd meg a megfelelő pontot, utasította magát. Óvatosan, óvatosan. - Apja akarsz lenni, de közben hagyod, hogy átvegye az irányítást már megint. Kifordított önmagadból, Richard. Hogy tudsz ott állni és hagyni, hogy ez történjen? Hogy bírsz részt vállalni ebben? Képes vagy most is védelmezni őt tudván, hogy embert ölt?

- Ő az én vérem. Nem az ő hibája, ami történt. Semmi sem. Hanem az apámé, de most már nem engedem, hogy baja essen.

- Így igaz. Nem az én hibám - helyeselt Dory. - Hanem a tiéd, Callie. Te hoztál bajt saját magadra. - Az előtte fekvő asszonyokra pillantott - És rájuk.

- Csak annyit kell tenned, hogy elmegy pár hétre - mondta Richard. - Elég hosszú időre ahhoz, hogy a nyomozás elakadjon, és Doryt biztos helyre menekíthessem. És intézkedhessek, hogy Dorothyt szabadon engedjék. Ha te nem vagy, akkor a rendőrség elveszíti a legfontosabb láncszemét. Csak ennyit kell tenned.

- Hát ezt mondta neked? Ezzel vett rá arra, hogy kikémleld a házat és segíts felrobbantani a lakókocsit? Ezzel vett rá arra, hogy ma este segíts neki? Annyira vak vagy, hogy nem látod, őt egyedül a bosszú, a fájdalomkórosítás vágya vezérli?

- Senkinek sem kell, hogy bántódása essék - erősködött Richard. - Arra kérlek, adj nekem időt.

- Hazudni fog. - Dory hátravetette a haját. - Simán azt mondja, amit szerint hallani akarsz. Azt akarta, hogy a nagyapám és az anyám megfizessen. Hogy mindenki megfizessen. Hát most ő fog fizetni.

Leguggolt, és a fegyvert az egyik szőke fejnek szegezte.

- Dory, ne! - kiáltotta Richard, miközben Callie beszívta a levegőt, hogy felsikolthasson.

- Melyiket fogod megmenteni? - A másik testet a vízbe lökte. - Ha utánaugrasz, őt lelövöm. De ha őt próbálsz menteni, a másik megfullad. Nehéz a döntés.

- Dory, az ég szerelmére! - Richard előrelendült, de megdermedt, mikor a lánya rászegelte a fegyvert.

- Maradj ki ebből. Szánalmas vagy. A pokolba is, fulladjon meg mindkettő! - A lány a másik ernyedtestet is a vízbe taszította, és a pisztolyt Callie-re emelte. - A szemed láttára.

- Eredj a pokolba! - Callie felkészült az ugrásra és a találatra.

Inkább csak megérezte, mint észlelte a mozdulatot, ahogy Jake elötört a fák sűrűjéből. Már a levegőben, a víz felett repült, amikor a lövés eldörrent.

Éles, szűrő fájdalom hasított a vállába, de ő már a vízben volt, és kétségbeesetten úszott abba az irányba, ahol az anyja elmerült.

De még most sem tudta, melyik.

Csak azt tudta, hogy mindkettőjüket nem mentheti meg.

Teliszívta a tüdejét levegővel, és alámerült. Vakon bukott le a víz sötét mélyére, és szüntelenül egy mozdulatért, egy bármilyen apró életjelért imádkozott.

A tüdeje majd szétpattant, a tagjai elnehezültek, elgémberedtek a hideg vízben, de ő továbbnyomult, egyre csak lefelé. És amikor megpillantotta az árnyalakat, összeszorította a fogát, és minden erejét beleadva úszott felé.

Elkapta, a hajánál fogva magához húzta. Nem volt idő a kését használni, ezért csak megragadta a kötelet, és azzal vontatta maga után a tehetetlen testet, ahogy a felszín felé tempózott. A tüdeje sípolt, az izmai majd megszakadtak, de végül sikerült felvonszolnia a holt tömeget.

Fehér fények cikáztak a szeme előtt. Csak reménykedett, hogy a hold fénye tükröződik a vízen. Most már a habokkal és a rémületével küzdött, ahogy a tó hirtelen életre kelt, és húzni, vonszolni kezdte, le a mélybe. A bakancsa ólommá nehezedett, a jobb karja a megerőltetéstől tehetetlenül remegett.

Miután elfogyott a levegője, kétségbeesetten próbálta leküzdeni a testében támadt olthatatlan oxigénszomjat. Egyre csak kapálódzott és vergődött, lassan erejét veszítve süllyedni kezdett.

Aztán újra felemelkedett, amikor kezek ragadták meg és húzták magukhoz.

Fuldokolva, vizet köpködve tört a felszínre, és vadul zihált, ahogy a levegő, az áldott levegő megtöltötte a tüdejét. Mégis, elgyengülten is megbökte Jake-et, aki a partra vonszolta kettőjüket.

- Ne, a másikat! Pár méterrel feljebb esett vízbe. Kérlek!

- Doug már beúszott érte. Minden rendben lesz. Gyerünk, vigyük ki innen. Fogd meg!

Úgy rémlett neki, hogy kiált valakinek a parton, de nem látott semmit. A fehér pöttyök a szeme előtt bevörösödtek, és szüntelenül cikáztak meg kavargtak. A füle csengett. Még több kéz ragadta meg és kezdte a partra vonszolni őt.

Az eszméletlen alakhoz hemperedett, és félrehúzta csapzott haját. Megpillantotta Suzanne arcát.

- Jaj, istenem, édes istenem! - Egyetlen kétségbeesett pillantást vetett a tó felé. - Jake, jaj, istenem!

- Tarts ki! - kiáltotta a férfi, azzal újra alábukott.

- Lélegzik? - Remegő ujjal próbálta kitapintani az asszony pulzusát - Attól félek, nem lélegzik!

- Engedj oda! - Lana félrelökte. - Három nyáron át dolgoztam a vízimentőknél. - Hátradöntötte Suzanne fejét, és megkezdte a szájon át lélegeztetést.

Callie feltápáskodott a víz felé botorkált.

- Ne! - A pisztolyt most már Matt tartotta a kezében, és egyenesen a földön hasaló Doryra szegezte. Richard mellette ült, és arcát a kezébe temette. - Úgysem sikerülhet, Cal! És akkor valakinek újra be kéne ugornia utánad. A rendőrök már úton vannak - tette hozzá, ahogy a távolban felharsant a szirénák hangja. - Ahogy a mentők is. Azonnal hívtuk mindkettőt amint meghallottuk a lövéseket.

- Az anyám! - Callie a tó irányába nézett, aztán vissza Suzanne-re. Végül egyszerűen térdre rogyott, amikor három fej bukkant a felszínre.

- Lélegzik! - kiáltotta Lana a háta mögött
- Valaki vágja el a köteleit! - Callie a sírással küszködve a parthoz kúszott, és segített kihúzni Viviant a tóból. - Vágjátok már el az istenverte köteleit!
- Egy kéz nyúlt ki a vízből, és megragadta Callie csuklóját.
- Megvan az édesanyád - nyögte ki Doug.
- Callie megfogta a karját.
- A tiéd is.

Epilógus

Pirkadatkor Callie belépett a kórházi váróterembe. A képet, amely fogadta, számtalanszor látta már, ám ezúttal mégis különös melegség költözött a szívébe.

A csapat tagjai az összes lehetséges felületen elterpeszkedtek. Mivel a szeme könnybe lábadt örült, hogy egyikük sincs ébren.

A segítségére siettek. Élete lehető legszörnyűbb pillanatában mindannyian a segítségére siettek.

Először Lanához lépett, és finoman megrázta a vállát.

- Mi az? Jaj, istenem! - Az ügyvédnö hátrafésülte a haját. - Biztosan elszenderedtem. A többiek?

- Mindenki jól van. Apámat és Jayt máris kiengedik. Anyámat és Suzanne-t még legalább egy-két órára bent akarják tartani. Doug és Roger még Suzanne-nel vannak, de mindjárt kijönnek.

- Hát te?

- Hálás vagyok. El sem tudom mondani, mennyire. Hálásan köszönök mindent, amit tettél, egészen a száraz ruhák megszerzéséig.

- Nem gond. Most már egy családhoz tartozunk. Azt hiszem, több szempontból is.

Callie leguggolt mellé.

- Ugye, remek ember a bátyám?

- Igen, az. Nagyon szeret téged. Ez a családod - mondta Lana, és körbemutatott a szundító népségre - Időről időre megváltozik. De van egy másik családod is. És számodra az is megváltozott.

- Nem tudtam, hogy Suzanne-t mentem ki. - Az iszonyat sokáig fogja kísérteni még, gondolta. - Döntenem kellett. És azt választottam, aki régebben merült alá.

- Meghalhatott volna, ha nem hozod meg ezt a döntést. Ez bizonyítja, hogy helyesen cselekedtél. Hogy van a vállad?

Callie óvatosan megmozdította.

- Elég érzékeny. Tudod, mit mondanak, hogy a felületi seb nem is fáj annyira. Hát egészen máshogy látod a kérdést, ha a te sebedről van szó. Vidd haza Dougot és Rogert, jó? Doug a végletekig kimerült, Roger meg már túl öreg ahhoz, hogy ennyit aggódjon. Jay úgysem tágit, amíg Suzanne-t ki nem engedik. Azt hiszem, van közöttük valami. Újra.

- Hát az igazán csodálatos volna, nem?

- Én örülök neki. Lana, hiteds el velük, hogy most már minden rendben.

- Ez könnyű lesz, mert most már tényleg minden rendben. Letartóztatták Doryt és Richardot. Nem maradt több titok.

- Ha híre megy ennek, mások is úgy járnak majd, mint én. Mint Suzanne és Jay, mint a szüleim.

- Igen. Egyesek fel akarják tární a múltjukat. Mások pedig annyiban hagyni. Te azt tetted, amit helyesnek láttál, és ezzel megakadályoztad, hogy folytatódjanak az üzemek. Érd be ennyivel, Callie.

- A legfőbb felelős nem bűnhődött meg a tetteért.

- Te elhiszed ezt, a munkád ellenére is? Komolyan azt gondolod, hogy a csontok csak a földben maradnak? - Lana lenézett a kezére, az ujjára, amelyen egykor a jegygyűrűjét viselte.

Levette és - szeretettel - eltette. És közben érezte, hogy Steve figyeli őt. Szeretettel.

- Nem - válaszolta.

Callie azon töprengett, hányszor hallotta a holtak suttogását, amikor dolgozott.

- Úgyhogy csak az nyugtathat meg, hogy ha létezik pokol, Marcus Carlyle a legsötétebb bugyrában fő. - Egy pillanatra elgondolkozott - Azt hiszem, ezt el tudom fogadni.

- Menj haza te is. - Lana megfogta a karját - Vidd magaddal ezt a családot, és menj haza.

- Rendben. Jó ötlet.

Egy teljes órába telt, mire elrángigálta az övét. Mindenki besurrant még Rosie-hoz, annak ellenére, hogy tudták, másnap reggel már kiengedik.

Callie hazafelé menet az autóban lehunyta a szemét.

- Annyi mindent szeretnék mondani neked - mondta Jake-nek. - De jelenleg túlságosan zavarosak a gondolataim.

- Bőven van időnk.

- A segítségemre siettél, de még milyen vakmerően. És én tudtam, hogy megteszed. Azt akarom, hogy tudd, én tudtam, hogy számíthatok rád. Csak álltam ott halálra váltán, és arra gondoltam: Jake itt van szorosan mögöttem. Úgyhogy minden rendben lesz.

- Az a ribanc meglőtt.

- Na jó, lehettél volna úgy harminc másodperccel gyorsabb. De ezt nem rovom föl neked. Megmentetted az életem, ez tény. Egyedül nem bírtam kimenteni Suzanne-t a vízből, hanem én is lesüllyedtem vele együtt. És te ott voltál, mikor szükségem volt rád. Ezt sosem felejttem el.

- Hát majd gondoskodom róla, hogy így is legyen.

Felnyitotta a szemét, amikor érezte, hogy megállt az autó. Meglepetten meredt az ásatási terepre.

- Mi a fenét keresünk mi itt? Jesszusom, ez igazán nem a megfelelő alkalom a munkára.

- Nem, de ez egy jó hely. Fontos emlékezni rá. Gyere velem, Cal.

Jake kiszállt, és megvárta, amíg a nő követte. Megfogta a kezét, és a kapuhoz ment.

- Most azt hiszed, nyugtalanít a hely, és félek a víz környékétől.

- Nem árt, ha rögtön szembenézel a dologgal. - Maga elé engedte a nőt a bejáratnál. - És megbirkózol vele.

- De még mennyire. Egyébként igazad van. Ez tényleg jó hely. Fontos hely. Én sem fogom elfelejteni.

- Mondanom kell valamit, és az én gondolataim nem zavarosak.

- Rendben.

- Vissza akarlak kapni, Callie. Teljesen.

A nő nem fordult el a tótól, csak a tekintetét vetette a férfire.

- Igazán?

- Vissza akarom kapni a régi életünket. Csak még jobban. - Hogy jobb rálátást kapjon a nő arcára, a haja alá, a füle tövéhez nyúlt. - Még egyszer nem engedlek el. Még egyszer nem hagyom széthullani a kapcsolatunkat. Hallottam a lövést, és láttam, ahogy a vízbe buksz. Csaknem az lett a vég. - Jake-nek elakadt a szava, elfordult. - Csaknem az lett a vég - mondta még egyszer. - Nem várhatok tovább, hogy rendbe tegyük a dolgainkat. Nem pazarolhatok el több időt. - Visszafordult a nő felé. Callie a halovány fénynél látta komor tekintetét, gyászos arckifejezését. - Talán elkövettem néhány hibát.

- Talán?

- Ahogy te is.

Előtűntek a kis gödröcskék.

- Talán.

- Azt akarom, hogy megint úgy szeress engem, ahogy még azelőtt szeretted, mielőtt minden elromlott köztünk.

- Ez butaság, Graystone.

- Egy fenét! - Először a nőt akarta maga felé fordítani, de eszébe jutott a válla, így ő lépett elé. - Akkor nem viszonztam úgy, ahogy te kívántad. Ezúttal megteszem.

- Azért butaság, mert sosem szüntetek meg szeretni, te melák. Á-á! - Callie felemelte a kezét, és a férfi mellkasának támasztotta, hogy eltaszítsa, amikor meglátta a fényt a tekintetében. - Ezúttal kérdezd meg.

- Micsodát?

- Tudod, mit. Ha teljesen vissza akarsz kapni, akkor csináld rendesen. Ereszkedj fél térdre, és kérj meg szépen!

- Azt akarod, hogy letérdepeljek előtted? - A férfi hangjába őszinte rémület vegyült. - Azt akarod, hogy meghunyászkodjak és könyörögjek neked?

- Eltaláltad. Ó, igen. Vedd fel a pozíciót, Graystone, vagy már itt sem vagyok.

- Az ég szerelmére! - Elfordult, arrébb lépett, és mormogott valamit maga elé.

- Várok.

- Jól van, jól van. A francba. Épp készülődöm.

- Ma este meglőtték. - Callie megrezegtette a szempilláját, amikor ránézett. - Aztán kis híján megfulladtam. Csaknem az lett a vég - tette hozzá a férfi saját szavaival. - Ráadásul most még a drága időmet is pazarolják.

- Mindig is aljas eszközökkel küzdöttél. - Jake morcosan közelebb lépett, sokatmondó pillantást vetett a nőre, aztán letérdelt.

- Fogd meg a kezem, és vágj megindító arcot.

- Jaj, fogd be, és hagyd, hogy végigcsináljam. Tisztára bohócnak érzem magam. Most akkor hozzám jössz, vagy mi?

- Nem így kell megkérdezni. Próbáld újra.

- Jézusom! - Nagyot szusszantott. - Callie, hozzám jönnél feleségül?

- Nem tetted hozzá, hogy szeretsz. Egyébként is az elkövetkezendő öt évben tízszer olyan gyakran kell mondanod majd, mint nekem, hogy kiegyenlítsd az állást.

- Igazán kiélvezed ezt, mi?

- A legteljesebb mértékig.

- Szeretlek, Callie! - A nő mosolya megenyhítette a szorítást a férfi mellkasában. - A fenébe is, attól a pillanattól fogva szeretlek, hogy először megláttalak. Akkor halálra rémített és felbosszantott az érzés. Nem tudtam mit kezdeni vele. Azért nem, mert életemben először kerültem szembe olyan nővel, aki képes volt fájdalmat okozni nekem. Aki többet jelentett a számomra, mint amit el bírtam viselni. Ez szörnyen idegesített.

Callie elérzékenyülten nyúlt le és érintette meg a férfi arcát.

- Rendben, eleget esdekeltél.

- Nem, be akarom fejezni. Gyorsan ágyba döntöttelek. Mert azt hittem, akkor hamar ellobban a láng. De nem így történt. Akkor belerángattalak a házasságba. Mert azt hittem, ez mindent kiegyenlít majd. Ez tűnt logikusnak. De újfent tévedtem. És ez...

- Idegesített.

- De még mennyire. Ezért követtem el annyi hibát. Ezért hagytam, hogy te is elkövesd őket. És azért hagytalak el, mert biztosra vettem, hogy utánam szaladsz majd. Nem így történt. Soha többé nem hagylak el. Úgy szeretlek, ahogy vagy. Még akkor is, amikor épp falra mászom téled. Szeretlek. Kezdek feljönni, mi?

- Ja. - Callie könnyes szemmel pislogott. - Eléggé. Én sem hagylak el, Jake. Nem fogom elvárni tőled, hogy tudd, mire vágyom, mit akarok. És én sem akarom majd kitalálni az érzéseidet és a gondolataidat. Elmondom. Megkérdem. És megtaláljuk a közös utat.

Lehajolt, hogy megcsókolja, de amikor a férfi megpróbált felállni, visszanyomta.

- Na most mi van?

- Gyűrű nincs?
- Viccelsz?
- A gyűrű létfontosságú. Szerencsédre pont akad nálam egy. - Kihúzta a láncot a blúza alól, majd levette, és a karikagyűrűvel együtt a férfi kezébe eresztette.
- Jake elérzékenyülve bámulta az ékszert.
- Ez ismerős.
- Le sem vettem egészen addig, amíg újra nem találkoztunk. Megkértem Lanát, hogy hozza el, amikor visszament a házba száraz ruháért.
- A gyűrűt Callie teste melegítette meg, és ha Jake eddig nem ereszkedett volna féltérdre, a jegygyűrű látványától egész biztosan térdre zuhant volna.
- Egész idő alatt hordtad, amíg külön voltunk?
- Aha. Érzelgős marha vagyok.
- Micsoda véletlen. - Jake is előhúzta a láncot az inge alól, és megmutatta a jegygyűrűjét. - Én is.
- Callie a kezét a gyűrűre zárta, és így emelte fel a férfit.
- Micsoda pár.
- Jake a száját a szájára tapasztotta, miközben átfogta a nyakát.
- Be akartam bizonyítani, hogy képes vagyok nélküled élni.
- Dettó.
- Mindkettőnknek sikerült. De veled százszor boldogabb vagyok!
- Én is. Jaj, istenem! - Callie a vállában lüktető fájdalomra fittyet hányva átölelte a férfit. - Én is! Ezúttal nem Vegasban tartjuk.
- Hogy?
- Találunk egy rendes helyet, és igazi esküvőt csapunk. És veszünk egy házat.
- Igazán?
- Akarok egy biztos pontot. Majd közösen kitaláljuk, hol. Otthont akarok teremteni veled. Valahol gyökeret verünk.
- Komolyan? - Jake a kezébe fogta a nő fejét, aztán egyszerűen csak a homlokának döntötte a homlokát. - Én is. Az sem érdekel, hol, felőlem akár találomra is rábökhetünk a térképre. De ezúttal közös otthont akarok. Gyerekeket akarok, Callie!
- Ez a beszéd. A saját törzsünk, a saját településünk. Ezúttal építünk valamit. Ez egy jó hely. - Callie nagyot szusszant - És találunk egy ugyanilyen jót. Ami a miénk lesz. A sajátunk.
- Szeretlek. - Jake sorra megcsókolta a három apró gödröcskét. - És bearanyozom az életem.
- Egyelőre jó úton haladsz.
- És te is szeretsz engem. Megörülsz értem!
- Nyilvánvaló.

- Az jó. - Kézen fogta a nőt, és visszaindult az autó felé. - Mert van itt egy apróság. Az esküvővel kapcsolatban.

- Semmi Elvis-imitátor, semmi Las Vegas. Ezúttal komolyan vesszük.

- Teljes mértékig. Csak éppen az van, hogy az esküvőnk voltaképp eléggé öncélú lesz. Minthogy még mindig házasok vagyunk.

A nő dermedten torpant meg.

- Tessék?!

Jake kinyitotta a láncot, és lehúzta róla Callie gyűrűjét.

- Nem írtam alá a válási papírokat. Mert tudod, utánam kellett volna eredned, megtalálnod, és ledugnod az iratköteget a torkomon. Én így képzeltem el.

- Nem írtad alá? Nem is váltunk el?

- Nem. Tessék. Tedd ezt vissza.

- Álljunk meg egy szóra. - Callie a tenyerébe hajlította az ujjait. - Mi lett volna, ha beleszeretek valaki másba, és hozzá akarok menni feleségül? Mi lett volna akkor?

- Megölöm, és egy sekély sírgödörbe temetem el a holttestét. Aztán megvigasztallak. Ugyan, Cal, hadd húzzam ezt fel az ujjadra! Haza akarok menni, és le akarok feküdni a feleségemmel.

- Te ezt humorosnak találod, ugye?

- Hát igen. - Jake sietve elbűvölő mosolyra húzta a száját - Miért, te nem?

Callie összefonta a karját, hunyorított, dobbantott a lábával, de Jake egyre csak mosolygott tovább.

Aztán a nő kinyújtotta a kezét.

- Szerencséd, hogy a humorérzésem éppolyan kiflicamodott, mint a tiéd.

Hagyta, hogy a férfi az ujjára húzza a gyűrűt, aztán ő is viszonozta a gesztust. És amikor Jake felkapta és átemelte a kapun, ahogy a vőlegény emeli át a menyasszonyt a küszöbön, Callie felkacagott.

A férfi mögé pillantott, a munkára, amely rájuk várt. A feltárandó múltra. Ki fogják ásni, gondolta.

És megtalálják mindent, ami arra vár, hogy megtalálják. Együtt.